

“Tüm dünya bu kadını okuyor.”

SOPHIE KINSELLA

7.
BASKI

beni
hatırladın
mi?

ARTEMİS

Bir sabah uyansanız ve hayatınız kusursuz olsa...?

Lexi, berbat bir trafik kazasının ardından hastanede gözlerini açıyor. Ona göre sene 2004. Kendisi yirmi beş yaşında ve çarpık dişli biri. Felaket bir aşk hayatına sahip. Ancak, her ne kadar inanamasa da, öğreniyor ki, sene aslında 2007 -Lexi artık yirmi sekiz yaşında, dişleri inci gibi ve çalıştığı departmanın da patronu olmuş; üstelik de evli!

Hem de yakışıklı mı yakışıklı bir milyonerle! Rüyalarındaki hayata aniden nasıl iniş yapiverdi böyle acaba?

Lexi şansına inanamıyor -özellikle de nefes kesen yeni evini gördüğü zaman! Kocasını yeniden tanımaya başlayınca muhteşem bir evlilik hayatı olduğunu da öğrenecek, çok iyi biliyor. Üstelik sevgili kocası bir de 'Evlilik Kitapçığı' hazırlamış onun için.

Fakat Lexi yeni kimliği hakkında daha çok bilgi edindikçe, kusursuz hayatının yüzeyinde çatlaklar oluşmaya başlıyor. Eski dostlarının hepsi ondan nefret ediyor. İşine göz dikmiş, dişli bir rakibi var.

Bir de üstüne üstlük dağınık saçlı, seksi bir erkek çıkıp... yeni bir bomba patlatıyor!

**Yani, ne olmuş olabilir ki?
Lexi bir gün her şeyi hatırlayacak mı?
Ve hatırlarsa ne olacak?**

"Yine kendine has Kinsella. Tam da yaz için biçilmiş kaftan."

- *Publishers Weekly*

"Lezzetli bir roman, sayfalar parmaklarınızın arasından akarken hem karnınız ağnyana kadar gülecek, hem de ara sıra kalbinizi ağrıttacak kederler yaşayacaksınız..."

Kinsella, hafıza kaybının ne ironik sonuçlar doğurabileceğini sular seller gibi ifade ediyor."

- *USA Today*

"Sophie Kinsella'nın alameti farikaları: Komedi, dürüstlük, tazelik."

- *Barnes and Noble*

KDV Dahil 19 YTL

ISBN: 978-605-0058-11-6

ARTEMIS

GİRİŞ

Hayatım boyunca yaşadığım en, en, en berbat gece...

Birle on arası puan vermem gerekirse... bir bile diyemiyorum, eksi altı. Hani çok yüksek standartlarım olduğundan da değil.

Şişmiş, su toplamış ayaklarımla dikilirken yağmur ensenden içeri akıyor. Kot ceketimi uyduruk bir şemsiye niyetine kafamın üstünde tutuyorum ama su geçirmez olduğu söylenemez tabii. Tek istediğim bir taksi bulmak, eve gitmek, şu aptal botları fırlatıp atmak ve sıcak bir banyo yapmak. Gelin görün ki, on dakikadır dikiliyoruz ve taksi-den eser yok.

Ayak parmaklarım *sızlıyor*. Bir daha asla ucuz ayakkabı almayacağım. Bunları geçen hafta indirimden aldım (tabanı

dümdüz, siyah rugan, sadece düz giyebiliyorum da). Ayağıma yarım numara küçük geldiler ama satıcı kız giyince açılır deyip beni ikna etmek için bacaklarımı uzun gösterdiğini söyledi. Ben de inandım. Cidden ya, dünyanın en büyüki enayisiyim.

Hep birlikte Güney Londra'da, hayatımda ilk kez geldiğim bir sokağın köşesinde bekliyoruz, ayağımızın altındaki kulüpten bangır bangır müzik sesi yükseliyor. Carolyn'ın ablası promosyoncu ve bize indirimli bilet buldu, o yüzden o kadar yolu tepip buraya geldik. Şimdiye tek zorluğumuz eve dönmek ve nedense taksi arayan tek insan benim.

Fi en yakındaki kapı girişine el koymuş ve dilini, barda iki çift laf ettiği herifin tekinin gırtlığına kadar sokmuş vaziyette. Tuhaf ve küçük bıyığına rağmen şirin biri. Ayrıca Fi'den daha kısa –aman, gerçi çoğu erkek öyle– Fi neredeyse 1.80 de. Fi'nin upuzun koyu renk saçları, kocaman bir ağzı ve ona yakışan kocaman bir gülüşü var. Bir şey onu gerçekten güldürdüğü zaman bütün ofis nefesini tutup ona bakar.

Birkaç adım ileride de Carolyn ve Debs bir gazetenin altında korunmaya çalışıyor ve kol kola girmiş, hâlâ karaoke sahnesindeymiş gibi bağırış kıyamet *It's Raining Man* şarkısını söylüyorlar.

“Lexi!” diye sesleniyor Debs, katılmam için bana kolumu uzatıyor. “Yağmur yağıyor dostum!” Uzun, sarı saçları yağmurda sıçan kuyruğuna dönmüş ama yüzü hâlâ pırlıl. Debs'in iki favori hobisi var, karaoke ve takı yapmak, hatta şu anda kulağımda bana doğum günümde

yaptığı küpeler takılı: Ucundan kum inciler sallanan, minik L harfleri.

“Bana ne ya şarkıdan!” diye bağırıyorum ben de asık suratla. “Yağıyor işte!”

Aslında ben de karaoke yapmayı çok severim. Ama bu gece şarkı söyleme havamda değilim. Canım o kadar sıkın ki, kıvrılıp herkesten uzaklaşmak istiyorum. Keşke Kaybeden Dave söz verdiği saatte gelseydi. Onca *seni seviyrm Lexi* mesajı ve ‘yemin ederim onda geleceğim’lerden sonra mesela. Bütün gece gözüm kapıda bekledim; kızlar bana boş ver dediği zaman bile ümidimi kesmedim. Şimdiye kendimi aşırı duygusal bir moron gibi hissediyorum.

Kaybeden Dave, televizyonda araba satan bir şirkette çalışıyor ve geçen yaz Carolyn'ın arkadaşının mangal partisinde tanıştığımız günden beri erkek arkadaşım. Ona, gıcıklık olsun diye Kaybeden Dave demiyorum, lakabı öyle işte. Kimse niye öyle dendiğini hatırlamıyor, Dave de anlatmıyor ve insanlar ona başka bir şey desin istiyor. Bir süre önce kendine Butch demeye başladı çünkü *Ucuz Roman* filmindeki Bruce Wills'e benziyormuş.

Neyse, zaten tutmadı. Çalışma arkadaşlarının nezdinde o sadece Kaybeden Dave, nasıl ki ben Kırkdış'sem. On bir yaşımdan bu yana herkes bana öyle diyor. Hatta bazen de Kırksaç diyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse saçım biraz kabarık. Ve dişlerim de çarpık. Ama ben bunların hep yüzüme karakteristik bir şey kattığını iddia etmişimdir.

(İşin aslı, bu da bir yalan. Sadece Fi yüzüme karakteristik bir şey kattığını söyler. Şahsen ben dişlerimi yaptırma-

yı planlıyorum, param olur olmaz ve dişime tel takacak cecareti ruhumda bulur bulmaz, yani hiçbir zaman.)

Bir taksi yaklaşıyor ve anında kolumu uzatıyorum; ancak birkaç adım ilerideki insanlar benden önce davranıyor. Harika. Sıkıntıyla ellerimi cebime sokuyorum ve bir sarı ışık daha görmek için gözlerimi yola dikiyorum.

Sorun sadece beni burada ayakta bekleten Kaybeden Dave değil, aynı zamanda ikramiyeler meselesi var. Bugün işyerinde mali yılın son günüydü. Herkese kâğıtlar dağıtıldı, ne kadar ikramiye alacaklarını görenler sevinçten havalara uçuştuk çünkü anlaşılan şirketin 2003 – 2004 satışları beklenenden yüksekti, on ay erken gelen Noel gibiydi. Herkes bütün öğleden sonra boyunca parayı nasıl harcayacağını anlattı durdu. Carolyn, erkek arkadaşı Matt'le New York'ta tatil ayarlamaya başladı. Debs, Nicky Clarke'ta saçına gölge attırma peşinde; hep oraya gitmek istemiştir de. Fi de Harvey Nichols'ı arayıp 'Paddington' mıdır nedir, öyle bir çanta için bekleme listesine adını yazdırdı.

Ve ben. Elim boş kaldım. Çok çalışmadığımdan değil, hedeflerime ulaşmadığımdan da değil, ikramiye alabilmek için o şirkette bir yıl çalışmış olmak gerekiyor, bense bu niteliği bir haftayla kaçıyorum. Bir hafta ya. Haksızlık. Pıntiliğin daniskası. Söylüyorum size, bana fikrimi sorsalardı eğer...

Neyse. Sanki Simon Johnson da bir Yardımcı Satış Elemanı'na (Döşemeler departmanı) fikrini soracak da. Bir de şu var: Gelmiş geçmiş en kötü iş unvanına sahibim. Utanç verici. Kartvizitime bile sığmıyor. Unvan ne kadar uzun

olursa, iş de o kadar berbat oluyor, buna kanaat getirdim. Böyle sözcüklerle gözünüzü kör edeceklerini ve siz de ofisin köşesine tıklmış, kimsenin uğraşmak istemediği hesaplarla debelendiğinizi fark etmeyeceksiniz sanıyorlar.

Bir araba kaldırımın kenarından geçiyor ve yerimden sıçırıyorum ama tüm su birikintisi suratımda patlamadan kaçmayı başaramıyorum. Giriş kapısının önünde Fi'nin mercimeği fırına verme kıvamına geldiğini fark ediyorum, şirin çocuğa mırıl mırıl bir şeyler söylüyor. Birkaç tanıdık kelime kulağıma çalınıyor ve şu anki ruh halime rağmen, gülmek için dudaklarımı basturmak zorunda kalıyorum. Aylar önce kız kıza evde bir gece yaptık ve birbirimize ateşli konuşmalarda ne söylediğimizi itiraf ettik. Fi her seferinde aynı satırı kullandığını ve çok işe yaradığını anlatmıştı: "Galiba iç çamaşırım eriyor."

Hadi ya. Hangi erkek buna kanar ki?

Eh. Sanırım, Fi'nin kayıtlarına göre, kanıyorlar.

Debs de seks yaparken sesi titremeden söyleyebildiği tek kelimenin 'ateşli' olduğunu itiraf etti. Yani tüm diyebileceği: "Ateşliyim," "Çok ateşlisin," "Gerçekten çok ateşli." Beni mazur görün ama zaten Debs kadar nefes kesiciyseniz böyle sözcüklere hiç ama hiç gereksinim duymazsınız.

Carolyn bir milyon yıldır Matt'le çıkıyor ve yatakta tek diyebileceği: "Oh" ya da "Daha yukarı," ya da bir keresinde Matt tam gelmek üzereyken, "Kahretsin ya, saç düzleştiricimin fişini çekmedim." Ciddi miydi, yoksa Matt gibi garip bir espri anlayışına mı sahipti, bilemem. İkisi de zekâ küpü –neredeyse inek denecek kadar– ama hallerinden memnun-

lar. Birlikte dışarı çıkınca ikisi birbirini sürekli aşağılar ve ciddi olup olmadıkları anlaşılmaz. *Onların* bile bildiğinden emin değilim doğrusu.

"Sonra da sıra bana geldi, gerçeği anlattım, ki gerçek, karşımdaki erkeğe iltifat ettiğimdi. Örneğin Kaybeden Dave'leyken hep aynı: "Çok güzel omuzların var," ve "Çok güzel gözlerin var."

Tabii bunları gizliden gizliye karşımdaki erkeğin de bana güzel olduğumu söylemesini umduğum için söylediğimi açık etmedim.

Daha hiç olmadığını da tabii.

Her neyse canım. Neyse ne.

"Hey, Lexi." Görüyorum ki Fi kendini o şirin çocuktan ayırmış. Kot ceketimi kafasının üstüne tutarak bir ruj çıkarıyor.

"Hey," diyorum yağmur damlalarının arasından gözlerini kırptırarak. "Aşk çocuğun nereye gitti?"

"Birlikte geldiği kıza buradan gittiğini söylemeye."

"Fii!"

"Ne?" Fi hiç aldırıyor. "Çıkıyorlarmış ki. Olasılığı bile yokmuş." Dikkatlice dudağını itfaiye kırmızısına boyuyor. "Kendime bir sürü yeni makyaj malzemesi alıyorum," diyor, bitmiş rujun dibine bakarak. "Baştan aşağı Christian Dior. Artık param yetiyor!"

"Almalısın!" diye başımla onaylıyorum, coşkulu konuşmaya çalışarak. Bir saniye sonra Fi fark ederek kafasını kaldırıp bakıyor.

"Ah, salak kafam. Affedersin, Lexi." Kolunu omzuma atıp sıkıyor. "Sana da ikramiye vermeleri gerekiyordu. Haksızlık."

"Önemli değil." Gülümsemeye çalışıyorum. "Seneye artık."

"İyi misin?" Fi gözlerini kısarak beni süzüyor. "Bir içki falan ister misin?"

"Hayır, yatağa girmek istiyorum artık. Yarın sabah erken kalkacağım."

Fi anında hatırlıyor ve yüzü değişiyor, dudağını ısırıyor. "*Tanrım*. Onu da unuttum tamamen. İkramiyeler falan derken... Lexi, çok üzgünüm. Senin için gerçekten boktan bir zaman."

"Önemli değil ya!" diyiveriyorum. "Bu... Boş ver, büyütmemeye çalışıyorum işte."

Kimse ağlayıp sızlayanı sevmez. Kendimi sıkıp gülüyorum, böylece de şu dünyaya, babası yeni ölmüş, kırık dişli, ekilmiş ve ikramiyesiz bir kız olmanın sorun olmadığını gösteriyorum.

Fi bir an sessiz kalıyor, gelen geçen arabaların farlarında gözleri yemyeşil parlıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor.

"Öyle mi dersin?"

"Hı hı." Enerjik bir biçimde kafa sallıyor. "Sadece inanmalısın. Hadi ama." Bana sarılıyor. "Nesin sen, kadın mı, fok mu?" Fi on beş yaşından beri bu cümleyi kullanır ve her duyuşumda gülerim. "Hem ne var biliyor musun?" diye ekliyor. "Bence baban cenazesine akşamdan kalma gelmeni tercih ederdi."

Babamla birkaç kez karşılaşmıştı da. Muhtemelen haklı.

"Hey, Lexi." Fi'nin sesi birden yumuşuyor ve kendimi toparlıyorum. Haliyle oldukça hassas bir ruh hali içindeyim

ve babamla ilgili hoş bir şey söylerse ağlayabilirim. Yani, onu o kadar iyi tanıımıyordum aslında ama... insanın bir tane babası oluyor işte. "Fazla prezervatifin var mı?" Sesi düşüncelerimi deliyor.

Doğru ya. Empati yükünü falan dert etmeme gerek yokmuş.

"Ne olur ne olmaz diye," diye ekliyor zalim bir sırtmay-la. "Yani, büyük ihtimal dünya siyaseti hakkında falan konuşuruz ama."

"Ya. Eminim." Doğum günü hediyem olan yeşil Accessorize çantamın içine elimi daldırıyorum ve çantayla takım bozuk para çantasından bir Durex çıkarıyorum, çaktırmadan Fi'ye uzatıyorum.

"Sağol bebek." Yanağımı öpüyor. "Şimdi, yarın akşam bana gelmek ister misin? Her şey bittikten sonra? Spagetti yaparım."

"Tamam." Minnettar bir şekilde gülümsüyorum. "Hari-ka olurdu. Ararım seni." Şimdiden iple çekiyorum diyebilirim. Bir tabak enfes makarna, bir kadeh şarap ve ona cenazenin ayrıntılarını anlatmak. Fi en acıklı şeyleri bile komikleştirmeyi bilir, eminim kahkaha krizleriyle son buluruz... "Hey, bir taksi geliyor. Taksiii!" Taksi yanaşırken hemen kaldırımın kenarına koşuyorum ve feryat figan *Dancing Queen* söyleyen Debs ile Carolyn'e işaret ediyorum. Carolyn'in gözlüğü sırlıslıklam olmuş ve Debs'den beş nota ileride. "Merhaba!" Camın arkasından taksi şoförüne eğiliyorum, saçım yüzüme yapışıyor. "Bizi önce Balham'a, sonra da..."

"Hayır tatlım, karaoke olmaz," diye lafımı kesiyor taksi şoförü, Debs ve Carolyn'e pis bir bakış atarak.

Kafam karışarak bakakalıyorum. "Ne demek karaoke olmaz?"

"O kızları arabama alıp da kahrolası şarkılarını beynime sokmalarını çekecek halim yok."

Dalga geçiyor herhalde. *Şarkı söylüyorlar* diye insanları yasaklayamazsınız.

"Ama"

"Benim taksim, benim kurallarım. Sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları ve karaokeciler yok." Cevap vermeme kalmadan vitesle takıyor ve yolda gümbürtüyle gözden uzaklaşıyor.

"Bir kere 'karaokeci yok' diye bir kural koyamazsın!" diye bağıriyorum arkasından sinirlenerek. "Bu... ayrımcılığa girer! Kanunlara aykırı! Ayrıca..."

Çaresizce susuyorum ve kaldırımın etrafına bakınıyorum. Fi yeniden Bay Şirin'in kollarına bırakmış kendini. Debs ve Carolyn de gördüğüm en kötü *Dancing Queen* nakaratı yapıyor, aslında o adamı suçlamıyorum. Trafik tüm hızıyla akıyor, bizi çamurlu sulara gark ediyor; yağmur sırlıslıklam kot ceketime pat pat vuruyor; düşüncelerim kafamda çamaşır makinesindeki çoraplar gibi dönüyor.

Asla taksi bulamayacağız. Burada bütün gece yağmurun altında kaldık. O muzlu kokteyller iğrençti, dörtten sonra durmalıydım. Yarın babamın cenazesi var. Ya hıçkırığa hıçkırığa ağlarsam ve herkes bana bakarsa? Kaybeden Dave herhalde tam şu anda başka bir kadını beceriyordur, kadın

"Butch! Butch!" diye inlerken ona ne kadar güzel olduğunu söylüyordur. Ayaklarım su topladı ve donuyorlar.

"Taksi!" İçgüdüsel bir şekilde bağıyorum, daha ışığı görmeden neredeyse. Bize doğru ilerliyor, sola sinyal veriyor. "Dönme!" diye çığırıyorum deli gibi. "Bu tarafa! Bu raya!"

Bu taksiyi yakalamalıyım. Yakalamak *zorundayım*. Kot ceketimi kafamın üstünde tutarak kaldırımda, hafiften kayarak ve sesim çatlayana kadar bağıarak koşuyorum, "Taksi! Taksi!" İnsanlarla dolu kaldırımın köşesine ulaştığımda aralarından sıyrılıp belediyeye ait bir binanın büyük merdivenlerine tırmanıyorum. Sağa ve sola giden basamaklarıyla korkuluklu bir bölüm var. Taksiyi buradan durduracağım, sonra da koşup atlayacağım. "TAKSİ! TAK-Sİİİİ!"

Evet! Yanaşıyor. Tanrı'ya şükür! Sonunda. Eve gidebilirim, ılık bir duş alıp bugünü unutabilirim.

"Buradayım!" diye sesleniyorum. "Geliyorum, bir dakika..."

Bütün şaşkınlığıma rağmen, aşağıda kaldırımda, taksiye doğru yürüyen, takım elbiseli bir adam gözüme çarpıyor. "O bizim!" diye böğürüyorum ve karşı merdivenleri üçer beşer inmeye başlıyorum. "O bizim! O taksiyi ben dururdum! Sakın bineyim deme. Aahhh! Aaaaaahhhhh!"

Ayağım ıslak basamakta kayarken bile ne olduğunun bilincinde değilim. Sonra, düşmeye başladığım sırada beynim inanmıyor. Aptal, ucuz, parlak tabanlı ayakkabılarımla kaydım. Evet, düşüyorum, üç yaşında çocuk gibi merdiven- den yuvarlanıyorum. Taş korkuluklara tutunma çabası için-

deyim, derim sıyrılıyor, bileğim burkuluyor, Accessorize çantam yuvarlanıyor, ne olsa tutunabilirim ama duramıyorum.

Ah s.ktir.

Yer dümdüz suratıma yaklaşıyor, yapabileceğim hiçbir şey yok, gerçekten, *gerçekten* çok canım yanacak...

BİR

Ne zamandır uyanığım? Sabah oldu mu?
Her yerim pütür pütür sanki. Dün gece ne oldu?
Tanrım, kafatasım çatlıyor. Tamam, bir daha asla
içmeyeceğim, *asla*.

Öyle sersemim ki doğru düzgün düşünemiyorum bile,
nerede kaldı...

Ah. Ne zamandır uyanığım?

Beynim ortadan ikiye ayrılıyor ve bulanık. Ağzım kupku-
ru. Hayatımın en berbat akşamdan kalmalığını yaşıyorum.
Bir daha asla ama *asla* içmeyeceğim.

Bir ses mi duydum?

Yok, yok, uyumam lazım...

■ ■ ■

Ne zamandır uyanığım? Beş dakika oldu mu? Yarım sa-
at? Anlamak zor.

Hangi gündeyiz?

Bir saniye kıpırdamadan yatıyorum. Kafam ritmik bir ağ-
rıyla zonkluyor, bir çeşit beton delici çalışıyor gibi. Boğazım
kupkuru ve her yerim acıyor. Derim zımpara gibi olmuş.

Dün gece neredeydim? Beynime ne oldu ya? Her şeyin
üstüne bir sis inmiş gibi.

Tamam. Bir daha asla içmeyeceğim. Alkol zehirlenmesi
falan yaşadım herhalde. Var gücümle dün geceyi hatırlama-
ya çalışıyorum; oysa aklıma gelenler yalnızca aptalca ayrıntı-
lar. Geçmişten eski anılar ve görüntüler, tesadüfen ortaya
çıkıyor, sanki beynimde karışık bir liste çalıyor.

Mavi bir gökyüzünün altında dalgalanan ayçiçekleri...

Amy'nin bebeklik hali, battaniyenin altında pembe bir
sosis gibi yatıyor...

Ahşap bir bar masasında tuzlu, kızarmış patatesler; en-
semde parlayan sıcak güneş; babam karşımda bir Panama
şapkasıyla oturuyor, sigara dumanını üflerken bana da,
"Hadi ye, tatlım," diyor...

Okulda çuval yarışması. Ah tanrım ya, yine mi bu anı!
Silmeye çalışıyorum ama çok geç, son hızla geliyor... Yedi
yaşındayım, spor günündeyim, arayı açmış kazanmak için
ilerliyorum ama arkadaşlarımdan bu kadar ileride olmaya
içim el vermiyor, durup onları bekliyorum. Bana yetişiyor-
lar; sonra da bir arbede arasında tökezleyip düşünüyorum ve
sonuncu oluyorum. O küçük düşmüşlüğü hâlâ hissedebili-

yorum, insanların bana güldüğünü duyabiliyorum, gırtlığıma kaçan toz, muzların tadı...

Bir dakika. Bir şekilde beynime olduğu yerde kalmasını emredebiliyorum.

Muzlar.

Sislerin arasından bir anı daha çıkageliyor. Çaresizce uyandırmaya çalışıyorum, ulaşmaya çalışıyorum...

Evet. Tamam. Muzlu kokteyller.

Bir kulüpte muzlu kokteyl içiyorduk. Tek hatırlayabildiğim bu. Kahrolası muzlu kokteyller. İçine ne koymuşlardı öyle ya?

Gözlerimi bile açamıyorum. Gözkapaklarım ağırlaşıyor ve aşağı devriliyor, takma kirpikleri marketten aldığım uhuyla yapıştırdığım zaman sabah uyandığımda bir gözümü açamayıp gözümde ölü bir örümcek görüntüsüyle banyoya koştuğum sabahki gibi. Çok çekiciydin, Lexi.

Dikkatlice bir elimi göğsüme götürüyorum ve çarşafların hisirtisini duyuyorum. Evdekiler gibi değil. Ayrıca da havada tuhaf bir limonsu koku, üstümdeyse bilmediğim, yumuşacık pamuklu bir tişört var. Neredeyim ben? Neler olup bitiyor?

Hey. Kusmadım, değil mi?

Oh, vay. Yoksa Kaybeden Dave'i mi aldattım? Bütün gece tutkuyla seks yaptıktan sonra uyumak için o ateşli çocuğun üstüme büyük gelen, ödünç aldığım tişörtünü mü giyiyorum yoksa ve o yüzden mi böyle her yerim acıyor ve...

Hayır, hayatımda hiç sadakatsizlik yapmadım. Kızlardan birinin evinde falan kalmışımdır. Belki de kalkıp bir duş alırım...

Öylesine büyük bir gayretle gözlerimi aralayıp kafamı bir santim kaldırıyorum.

S.ktir. O ne be?

Metal bir yatakta, loş bir odada yatıyorum. Sağ tarafımda bir yığın düğme mevcut. Başucumda bir demet çiçek duruyor. Yutkunarak fark ediyorum ki elimde bir katater var ve bir torba dolusu sıvıya bağlı.

Gerçekdışı bu. Hastanedeyim.

Neler oluyor? Ne geldi başıma?

Zihinsel olarak beynimi dürtüyorum ama koskocaman, boş bir balondan farksız. Sert bir fincan kahveye ihtiyacım var. Odada ipucu aramak için bakınmayı deniyorum; ancak gözlerim bakınmak istemiyor. Bilgi istemiyorlar, bir göz pomadı ve üç aspirin istiyorlar. Dermansızca yastığa gömülüyorum, gözlerimi kapayıp birkaç saniye bekliyorum. Hadi. Neler olduğunu hatırlayabilmeliyim. O kadar da sarhoş olamam ya... değil mi?

Tek bir anısal görüntüye okyanusun ortasındaki bir adaymış gibi tutunuyorum. Muzlu kokteyller... Muzlu kokteyller... düşün... düşün...

Destiny's Child. Evet! Birkaç şey daha geliyor. Yavaş yavaş, parça parça. Peynirli nachos. Plastiği yoluk yoluk olmuş bar tabureleri.

İş çıkışı kızlarla dışarı çıkmıştık. Pembe neon tavanlı o basık gece kulübü... neredeydi? Büyük bir sefalet içinde kokteyli yudumlayışımı anımsıyorum.

Neden o kadar moralim bozuktum? Ne olmuştu?

İkramiyeler. Tabii ya. Tanıdık, soğuk bir hayalkınlığı sarıyor içimi. Ve Kaybeden Dave bütün gece ortaya çıkmadı. Çifte ekilme. Ama bunların hiçbiri niye hastanede olduğumu açıklamıyor. Yüzümü sıkıyorum, elimden geldiğince odaklanıyorum. Kylie ile manyak gibi dans ettiğimi ve dördümüz kol kola, karaoke makinesinde *We Are Family* şarkısını söylediğimizi hatırlıyorum. Hayal meyal taksi bulmak için yalpalayarak yürüdüğümü de hatırlıyorum.

Ama onun dışında... hiçbir şey. Tam bir boşluk.

Çok tuhaf. Fi'ye mesaj atıp ne olduğunu soracağım. Basucumdaki komodine uzanıyorum; bir de bakıyorum ki burada telefon yok. Koltukta da yok, çekmecelerde de.

Cep telefonum nerede? Eşyalarım nereye kayboldu?

Ah tanrım. *Kapkaç* kurbanı mıyım? Kesin öyle. Kapüşonlu bir yeniyetme kafama bir tane vurdu ve yere yığıldım, birileri ambulansı aradı ve...

Daha da dehşetengiz bir fikir geliyor aklıma. *Hangi iç çamaşırını giyiyordum?*

Ufak bir inleme koyuveriyorum. Cidden felaket durumda olabilirim. Muhtemelen sadece çamaşır sepeti dolup taşıdığı zaman giydiğim, o berbat, grileşmiş pamuklu sutyen ve donum üstümde. Ya da o soluk limon sarısı, Snoopy'li külotum.

Şık bir şey olmadığı kesin, yani Kaybeden Dave uğruna böyle çabalara değmez, yazık olur. Yüzümü ekşiterek kafamı sağa sola çeviriyorum; ama kıyafet falan yok ortalıkta. Doktorlar Pörsümüş İç Çamaşırlarını Yakma odasında hepsini yakıp kül etmiştir herhalde.

Ve burada ne aradığım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Boğazım cidden çok kurudu; bir bardak portakal suyu için her şeyimi veririm. Şimdi düşünüyorum da, doktorlar ve hemşireler nerede yahu? Ölsek kimsenin ruhu duymayacak.

"Merhaba?" diye sesleniyorum güçsüzce. Sesim tahta bir zemine testere sürüyorlarmış gibi çıkıyor. Cevap bekliyorum ama sessizlik. Şu kalın kapının ardından beni kimsenin duymayacağından eminim.

Sonra kafama dank ediyor küçük paneldeki düğmeye basmak. İnsana benzeyen düğmeyi seçiyorum ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor. İşe yaradı! Koyu mavi üniformalı, gri saçlı bir hemşire içeri giriyor ve bana gülümsüyor.

"Merhaba Lexi!" diyor. "İyi misin?"

"İmm, evet, teşekkürler. Susadım. Başım ağrıyor."

"Sana bir ağrı kesici getireyim." Bana plastik bir bardakta su veriyor ve içmeme yardım ediyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diyorum suyu yudumladıktan sonra. "Eee... sanırım hastanedeyim? Yoksa gerçekten ileri teknoloji ürünü bir spa merkezinde miyim?"

Hemşire gülümsüyor. "Üzgünüm. Hastanedesiniz. Buraya nasıl geldiğinizi hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse beynim bulanık."

"Çünkü kafana oldukça sert bir darbe yedin. Kazayla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Kaza... kaza... Ve birden, ansızın hepsi akın ediveriyor. Tabii ya. Taksiye koşuşum, yağmurdan ıslanmış kaldırım taşları, o aptal ucuz botlarla kayışım...

Tanrım. Kafamı sahiden parçaladım herhalde.

"Evet. Galiba." Başımlla onaylıyorum. "Sanırım yani. Eee... saat kaç acaba?"

"Akşam sekiz."

Sekiz mi? Vay anasını. Koca bir *gün* boyunca uyudum mu?

"Ben Maureen." Hemşire bardağı elimden alıyor. "Bu odaya birkaç saat önce alındın. Biliyorsun, daha önce birkaç kez oturup konuştuk seninle."

"Sahi mi?" diyorum hayretler içinde. "Ne dedim?"

"Biraz peltek gibiydin ama sürekli olarak bir şey 'üşüşmüş' mü diye soruyordun?" Şaşkın şaşkın kaşlarını çatıyor. "Ya da 'pörsümüş' mü?"

"Pörsümüş mü?" Çok şaşırmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, şu anda uyumlu konuşuyorsun." Maureen yastığını kabartıyor. "İstediğin başka bir şey var mı?"

"Portakal suyu çok iyi olurdu, eğer kaldıysa? Ve cep telefonumu göremedim, çantamı da."

"Değerli eşyaların güvenli bir yere kondu. Gidip kontrol edeyim." Dışarı çıkıyor ve sessiz odaya bakıyorum, hâlâ allak bullak vaziyeteyim. Yapbozun sadece minik bir köşesini birleştirmiş gibiyim. Hâlâ hangi hastanede olduğumu bilmiyorum... Buraya nasıl geldim... Aileme haber verildi mi? Ve içten içe dürtten bir şey daha var...

Eve gitmek için çırpınıyordum. Evet. Doğru ya. Sürekli eve gitmeliyim deyip duruyordum çünkü yarın sabah erkenden bir şey vardı. Çünkü...

Ah hayır. Ha s.ktir.

Babamın cenazesi. Ertesi gün saat on birdeydi. Bu da demektir ki...

Kaçırdım mı? İçgüdüsel olarak yataktan çıkmaya çalışıyorum; ama doğrulup oturunca bile beynim zonkluyor. Sonunda isteksizce pes ediyorum. Kaçırılmışsam kaçırışımdır zaten. Artık yapabileceğim bir şey yok.

Babamla can ciğer olduğumuzdan da değil hani. Hiçbir zaman fazla ortalıkta gözükmezdi, hatta babadan çok, bir amca gibiydi. Hani Noel'de size şeker getiren, içki ve sigara kokan, şen şakrak amcalar vardır ya.

Ölmesi de benim için muazzam bir şok değildi. Zaten büyük bir baypas ameliyatı geçiriyordu ve herkes yüzde eli risk olduğunu biliyordu. Fakat yine de, bugün orada olmalydım, annemle Amy'nin yanında olmalydım. Yani, Amy daha on iki yaşında; üstelik de çekingen bir on ikilik kız. Birden gözümde canlanıyor, annemin yanında oturmuş, şetland kazağının içinde ciddi bir surat ifadesi takınmış, eski salkım saçak Mavi Aslanı'na sarılmış duruyor. Babasının tabutunu görmeye hazır değil, ablası yanında elini tutmuyor.

Burada yatmış, Amy'yi cesur ve olgun görünmeye çalışırken hayal edince bir damla yaş akıyor gözümde. Bugün babamın cenaze töreninin olduğu gün ve ben bir hastane odasında, başımda çatlatan bir ağrıyla ve muhtemelen kırık bir bacakla falan yatıyorum. Ve kimin kapkaçına uğradıysam bütün kredi kartlarımı, cep telefonumu ve püsküllü Accesorize çantamı götürmüştür.

Üstelik de erkek arkadaşım dün gece beni ağaç etti. Kimsenin ziyaretime gelmediğini fark ediyorum. Nerede bütün tedirgin arkadaşlarım ve ailem, yatağın etrafında oturup elimi niye tutmuyorlar?

Eh. Sanırım annem Amy ile birlikte cenazedeydi. Kaybeden Dave zaten yan çizdi. Ama Fi ve diğerleri. Onlar nerede? Debs içe büyüyen ayak tırnağını çektiirdiği zaman hep birlikte başına doluşmamızı düşününce. Resmen yerde kamp kurmuştuk, ona Starbucks'tan bir şeyler ve dergi getirmiştik, ayağı iyileşince de pedikür ısmarlamıştık. Hepsi bir ayak tırnağı içindi.

Bense şuurumu yitirmişim, kolumda serum bile var. Anlaşılan kimsenin umurunda değil.

Harika. Kesinlikle... muhteşem.

Şişko bir gözyaşı damlası daha süzülüyor yüzümden, aynı anda kapı açılıyor ve Maureen içeri giriyor. Elinde bir tepsi ve torba taşıyor, torbanın üstüne kalın uçlu kalemle 'Lexi Smart' yazılmış.

"Ah canım!" diyor, gözlerimi silerken yakalayınca. "Çok mu ağrıyor?" Bana bir hap veriyor ve yine bir bardak su uzatıyor. "İyi gelecek."

"Çok teşekkür ederim." İlacı içiyorum. "Ama o yüzden değil. Hayatım." Ellerimi ümitsizce iki yana açıyorum. "Her şey berbat, baştan sona çöp."

"Hayır, tabii ki değil," diyor Maureen, bana güven vererek. "İşler ters görünebilir..."

"İnan bana. Çok kötü hem de."

"Eminim."

"Sözde kariyerim hiçbir yere gitmiyor, erkek arkadaşım dün gece beni ekti ve hiç param yok. Ayrıca da lavabom alt kata su akıtıyor," diye ekliyorum, içim titreyerek hatırladığım kadarıyla. "Galiba bütün komşular bana dava açacak. Ayrıca da babamı yeni kaybettim."

Sessizlik. Maureen dut yemiş bülbüle dönüyor.

"Eee, tüm bunlar bana biraz... karışık geldi," diyor nihayet. "Ama umarım her şey kısa sürede yoluna girer."

"Arkadaşım Fi de böyle demişti!" Birden Fi'nin yağmur altında parlayan gözleri geliyor aklıma. "Ve halime bak, hastanede son buldum!" Kendime doğru çaresiz bir el hareketi yapıyorum. "Nasıl düzeliyor olabilir acaba?"

"Ben... emin değilim, hayatım." Maureen bakışlarını sağa sola kaçırıyor.

"Ne zaman her şey çok boktan diye düşünsem... çok daha beter oluyor!" Burnumu çekiyorum ve en derinden ofluyorum. "Sadece bir kere, *bir kere ya*, hayatım sihirli bir şekilde rayına girseydi, güzel olmaz mıydı yani?"

"Eh. Herkes umut eder, öyle değil mi?" Maureen anlayışlı bir şekilde gülümsüyor ve elini bardağa uzatıyor.

Bardağı ona veriyorum ve bunu yaparken tırnaklarım gözüme çarpıyor. Kahretsin be. Na... nasıl yani?

Tırnaklarım her zaman kökünden yenmiş olurdu ve saklamaya çalışırdım. Şu tertemiz, uçuk pembe... ve uzun tırnaklar. Hayretler içinde gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum, ne olduğunu çıkarmaya çalışıyorum. Acaba dün bir gece yarısı manikürüne falan gittik de ben mi unuttum? Takma

tınak mı taktırdım? Dahiyane bir teknik geliştirmiş olmalı-
lar çünkü hiçbir yapıştırma izi falan göremiyorum.

“El çantanız da burada,” diye ekliyor Maureen, torbayı
yatağıma bırakarak. “Ben gidip meyve suyunu getireyim.”

“Teşekkür ederim,” diyorum, torbaya gene şaşıarak ba-
karken. “Çanta için de teşekkürler. Çalındı sandım.”

Neyse, çantamı geri aldım ya, bu da bir şeydir. Şansım
varsa cep telefonumun şarjı da bitmemiştir ve bir iki mesaj
atabilirim... Maureen çıkmak için kapıyı açarken ben de tor-
baya elimi sokuyorum ve deri saplı, şık ötesi bir Louis Vuit-
ton çanta çıkıyorum, pırıl pırıl ve çok pahalı görünüyor.

Ah, *ne harika*. Bezgince iç geçiriyorum. Bu benim çan-
tam değil ki. Beni başkasıyla karıştırdılar. Sanki ben, Lexi
Smart, bir Louis Vuitton çantaya sahip olabilirmişim gibi.

“Affedersiniz, bu çanta bana ait değil,” diye sesleniyo-
rum; ama kapı kapanmış bile.

Bir süre hayalkırlıklığıyla Louis Vuitton’a bakıyorum, aca-
ba kimin? Koridorun başka bir yerinde zengin bir kadının-
dır herhalde. Derken, en sonunda, yere atıyorum, yastığıma
gömülüp gözlerimi yumuyorum.

iki

Kapalı perdelerin arasından sızan sabah güneşi kı-
rıntılarıyla uyanıyorum. Başucumda bir bardak
portakal suyu duruyor ve Maureen odanın bir kö-
şesinde bir şeylerle uğraşıyor. Serum sihirli bir şekilde ko-
lumdaki yok olmuş ve biraz daha eskisi gibi hissediyorum.

“Merhaba Maureen,” diyorum, çatlak sesle. “Saat kaç?”
Kuşlarını kaldırarak arkasını dönüyor.

“Beni hatırlıyor musun?”

“Tabii ki,” diyorum şaşıarak. “Dün gece tanıştık. Ko-
nuştuk.”

“Mükemmel! Demek ki travma sonrası amnezini atlattın.
Sakin panikleyerek bakma bana!” diye ekliyor gülümseye-
rek. “Baş yaralanmalarından sonra olağan bir kafa karışıklı-
ğı evresidir.”

İçgüdüsel olarak parmaklarımı kafama götürüyorum ve elime bir sargı geliyor. Vay be. O basamaklara iyi geçirmiş olmalıyım.

"İlerleme kaydettin." Omzumu sıvazlıyor. "Sana taze portakal suyu getireyim."

Kapı tıklatılıyor, sonra açılıyor ve uzun, ince, ellilerinde bir kadın içeri giriyor. Mavi gözlü, elmacık kemikleri çıkık ve dalga dalga grileşen sarı saçlara sahip. Üstünde uzun, desenli bir elbise ve yama işi yelek var, kehribar kolye takmış ve elinde bir kâğıt torba tutuyor.

Annem. Yani, yüzde doksan dokuz eminim ki, annem. Neden tereddütte kaldığımı anlamıyorum.

"Buranın merkezi ısıtması da!" diye çıkışıyor, o tanıdık, tiz, küçük kız sesiyle.

Tamam, kesinlikle annem.

"Bayılacağım!" Kendi kendini yelliyor. "Yolculuk da çok sıkı zaten..." Neredeyse yeni aklına gelmiş gibi yatağa bir bakış atıyor ve Maureen'e, "Nasıl oldu?" diye soruyor.

Maureen tebessüm ediyor. "Lexi bugün çok daha iyi. Dünden çok daha toparladı kafasını."

"Tanrıya şükürler olsun!" Annem sesini bir kademe alçaltıyor. "Dün sanki bir deliyle konuşuyordum ya da... *gerizekâli* biriyle."

"Lexi deli değil," diyor Maureen istifini bozmadan, "ve söylediğin her şeyi çok rahat anlayabilir."

Gerçek şu ki, onlara kulak veren yok. Gözümü annemden alamıyorum. Nesi var? Farklı görünüyor. Daha zayıf. Ve nedense daha... yaşlı. Yaklaştıkça ve camdan giren ışık yüzüne vurdukça daha da beter oluyor.

Hasta mı acaba?

Yo. Hasta olsa bilirdim. Ama cidden, bir gecede birkaç yaş yaşlanmış görünüyor. Noel'de ona biraz Creme de la Mer alayım bari, diye karar veriyorum.

"Al bakalım, canım," diyor, fazla yüksek, açık bir ses tonuyla. "Benim. An-nen." İçinde bir şişe şampuan olan kâğıt torbayı tutuşturuyor elime ve yanağıma bir öpücük konduyor. Tanıdık köpek kokusu ve güllü parfümünü içime çekerken, saçma gelecek ama, gözyaşlarına boğuluyorum. Ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemişim.

"Merhaba anne." Sarılmak için uzanıyorum; ama kollarım havaya çarpıyor. Annem arkasını dönmüş bile ve kol saatine bakıyor.

"Bir dakika daha kalamayacağım maalesef," diyor, gerginlik içinde, burada biraz daha oyalanırsa dünya yıkılacakmış gibi. "Roly için bir uzmanla randevum var da."

"Roly?"

"Smokey'nin son yavrularından, tatlım." Annem bana sitem edercesine bir bakış fırlatıyor. "Küçük Roly'yi hatırlıyorsun."

Annem bütün köpeklerinin ismini nasıl hafızama kaydetmemi bekliyor, bilmiyorum yani. En az yirmi tane vardır ve hepsi de tazi, üstelik ne zaman eve gitsem aralarına yeni biri katılmış oluyor. Biz hep hayvansız bir aileydik ta ki on yedinci yaş yazıma gelene kadar. Annem Galler'deki tatilden bir anlık hevesle aldığı taziyle döndü. Ve iki gece sonra bu mani tetiklenmişti.

Köpekleri seviyorum. Seviyor sayılırim işte. Ön kapıyı açtığınız zaman altısı birden üstünüze atladığı zamanlar ha-

riç. Ya da ne zaman bir koltuğa ya da kanepeye oturmaya yeltenseniz üstünde bir köpek varsa. Ve Noel ağacının altındaki en büyük hediye kutuları köpeklerinse.

Annem çantasından bir şişe sprey çıkarıyor. Ağzına iki üç damla sıktuktan sonra keskince nefes veriyor. "Buraya gelirken trafik feciydi," diyor. "Londra'da insanlar ne kadar agresif. Bir taksideki adamın tekiyle çok nahoş bir münakaşa yaşadım."

"Ne oldu?" diyorum, annemin başını iki yana sallayacağını zaten bilerek.

"Bundan söz etmeyelim, hayatım." Suratını ekşitiyor, esir kampındaki günlerini anlatmasını istemiştir gibi. "Unutalım gitsin."

Annem birçok şeyi, hakkında konuşamayacak kadar acı verici bulur. Mesela yeni sandaletlerimin geçen Noel çamaşır makinesine sıkışması gibi. Ya da belediye başkanının sokağımızdaki köpek pisliğinden yakınması. Ya da dürüst olmak gerekirse, pislik hakkında. Hayattaki pislik şeyler hakkında.

"Sana bir kart geldi," diyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. "Neredeydi ya? Andrew ve Sylvia'dan."

Afallayarak bakıyorum. "Kimden?"

"Kapı komşun Andrew ve Sylvia!" diyor, gün gibi ortadaymışçasına. "Komşularımız!"

Kapı komşumuzun adı Andrew ve Sylvia değil ki. Philip ve Maggie.

"Anne..."

"Neyse, sana sevgilerini gönderdiler," diye sözümü kesiyor. "Ve Andrew kayak konusunda senden tavsiye almak istiyormuş."

Kayak? Ben kayak yapmayı bilmem ki.

"Anne..." Yaramı unutarak elimi kafama götürüyorum ve acıyla suratımı buruşturuyorum. "Neden *bahsediyorsun* acaba?"

"İşte geldim!" Maureen yeniden odaya dalıyor, elinde bir bardak portakal suyu. "Doktor Harman da birazdan sana bakmaya gelecek."

"Şimdi gitmeliyim, hayatım." Annem ayaklanıyor. "Arabayı ateş pahası bir otoparka bıraktım. Bir de kalabalık olduğu için para kesiyorlar! Sekiz pound bayılmak zorundayım!"

Bunda da bir yanlışlık var. Kalabalık otoparklarda fiyat sekiz pounda kadar artmaz ki. Olsa olsa beş papeldir, hoş, arabam olduğundan değil.

Midem kasılıyor. Aman tanrım. Annem demans yaşıyor. Kesin öyle. Daha elli dört yaşında ve yaşılanıyor. Doktorlardan biriyle bunu konuşmam gerek.

"Ben sonra Amy ve Eric'le dönerim," diyor, kapıya yönelerek.

Eric mi? Köpeklere gittikçe garip adlar koymaya başladı.

"Tamam, anne." Neşelendirmek için ona sevgiyle gülümşüyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Meyve suyumu yudumlarken moralim bozuluyor. Herkes annesinin biraz kaçık olduğunu düşünür. Ama az önceki olay kesinlikle kaçıkçaydı. Ya huzurevinde yaşamak zorunda kalırsa? Onca köpekle ne yaparım ben?

Kapının tıklamasıyla bölünüyor düşüncelerim ve koyu renk saçlı, gençten bir doktor giriyor içeri, arkasında da medikal üniformalı üç insan.

“Merhabalar Lexi,” diyor doktor, hoş, kısa ve öz bir tavırla. “Ben Dr. Harman. Buradaki nörologlardan biriyim. Bunlar da özel hemşiremiz Nicole, iki stajyer doktorumuz Diana ve Garth. Eee, nasılsın bakalım?”

“İyi! Sadece sol kolum bir garip,” diye itiraf ediyorum. “Üstüne yatmışım da kullanamıyormuşum gibi?”

Doktora göstermek için kolumu kaldırırken bir kez daha muhteşem manikürüme hayran kalmadan edemiyorum. Dün gece nereye gittiğimizi Fi’ye sormak *zorundayım*.

“Evet.” Doktor başıyla onaylıyor. “Ona da bakarız; fizyoterapiye ihtiyaç olabilir. Öncelikle sana birkaç soru soracağım. Hangileri bariz tanıdık geliyorsa lütfen haber ver.” Profesyonel bir gülüş çakıyor ve içimden bir ses adamın bunu daha önce bin kez yaptığını söylüyor. “Adını söyleyebilir misin?”

“Adım Lexi Smart,” diyorum hemen. Dr. Harman kafa sallıyor ve dosyasına bir tik atıyor.

“Ne zaman doğdun?”

“1979.”

“Çok güzel.” Bir not daha alıyor. “Şimdi, Lexi, arabanı çarptığın zaman, kafanı ön cama vurdun. Beyninde ufak bir şişlik oluşmuştu ama görünüşe göre çok şanslı sayılıyorsun. Yine de bazı kontrolleri yapmam gerekiyor.” Tükenmez kalemimi yukarı kaldırıyor. “Bu kalemin üst ucuna bakarsan, şimdi kalemi sağa sola oynatacağım...”

Doktorlar insana arada tek kelime ettirmiyor, değil mi?

“Affedersiniz!” Ellerimi havada sallıyorum. “Beni başkasıyla karıştırdınız. Arabamla çarpmadım ben.”

Dr. Harman kaşlarını çatıyor ve dosyasında iki sayfa geriye gidiyor. “Burada hastanın yolda bir trafik kazası yaptığı yazıyor.” Onay almak için odada etrafına bakıyor.

Niye hemşirelere soruyor ki? Olayı yaşayan *benim*.

“Eh, yanlış yazdılar herhalde,” diyorum doğrudan. “Ben arkadaşlarla dışarı çıkmıştım, taksiye koşuyorduk ve yere düştüm. Aynen böyle oldu işte. Gayet iyi hatırlıyorum.”

Dr. Harman ve Maureen şaşkın şaşkın birbirine bakıyor.

“Kesinlikle yolda olan bir trafik kazasıydı,” diye mırıldanıyor Maureen. “İki araç, yan yana. Ben o sırada acildeydim ve gelişini gördüm. Ve diğer sürücüyü de. Galiba onun da minör kol çatlağı vardı.”

“Arabayla kaza yapmış olamam.” Sabretmeye çalışıyorum. “Bir kere benim arabam yok. Nasıl kullanılabacağını bile bilmiyorum!”

Günün birinde öğrenmeye niyetliyim ama. Londra’da yaşadığımdan beri ihtiyacım olmadı, özel dersler de çok pahalı ve hem zaten arabanın masraflarına da param yetmez.

“Sizin bir...” Dr. Harman yine sayfayı çeviriyor ve gözlerini kısarak yazıya bakıyor. “Üstü açık Mercedes’iniz yok mu?”

“Mercedes mi?” Kahkahayı patlatıyorum. “Ciddi misin?”

“Ama burada yazdığına göre...”

“Bakin.” Elimden geldiğince kibarlık içinde sözünü kesiyorum. “Size Deller Halı’da yirmi beş yaşında bir satış görevlisinin yılda ne kadar kazandığını söyleyeyim, tamam mı?”

Siz de ondan sonra bana üstü açılan bir Mercedes'i nasıl alabileceğimi söylersiniz."

Dr. Harman cevap vermek için ağzını açıyor; ama omzuna hafifçe vuran bir stajyer onu engelliyor. Notlarımın üstüne bir şeyler karalıyor kız ve Dr. Harman şok geçirerek gözlerini büyütüyor. Stajyerle göz göze geliyor, kız kaşlarını kaldırıyor, doktor da önce bana ve tekrar kağıda bakıyor. Pantomim okuluna alınmamış bir çift gibiler.

Şimdi Dr. Harman yanıma yaklaşıp bana ağırbaşlı, ilgili bir ifadeyle bakıyor. Midem takla atıyor. *ER* dizisini izledim herhalde, bu ifadenin anlamını biliyorum.

Lexi, bir tarama testi yaptık ve beklemediğimiz bir bulgu çıktı. Hiç önemli olmayabilir de.

Bir önemi vardır, değil mi? Yoksa niçin diziye bile konu olsun?

"Ciddi bir sorunum mu var?" diyorum, neredeyse agresifçe, sesimdeki dehşet gözyaşlarının verdiği titremeyi saklama çabasıyla. "Yüzüme karşı söyleyin, tamam mı?"

Beynim olasılıkları sıralıyor anında. Kanserim. Kalbim delik. Bir bacağımlı kaybettim. Belki de bir bacağımlı *kaybettim* de bana söylemiyorlar. Çaktırmadan elimle battaniyenin altını yokluyorum.

"Lexi, sana bir soru daha sormak istiyorum." Dr. Harman'ın sesi daha bir şefkatli. "Şu anda hangi yıldayız söyleyebilir misin?"

"Hangi yıldayız?" Algılayamayarak dik dik bakıyorum.

"Panik yapma," diyor güven verircesine. "Sadece hangi yıldayız olduğumuzu sandığını söyle. Standart kontrollerden biri."

Yüzlerine tek tek bakıyorum. Benimle kafa buluyorlar, orası kesin de, tam anlayamıyorum.

"2004," diyorum nihayet.

Odada garip bir durgunluk oluyor, sanki kimse nefes almak istemiyor.

"Tamam." Dr. Harman yatağa oturuyor. "Lexi, bugün 6 Mayıs 2007."

Yüzü son derece ciddi. Diğerleri de son derece ciddi. Bir saniye korkunç bir yarık açılıyor beynimde; ama sonra, içim rahatlayarak çakıyorum durumu. Oyun oynuyorlar!

"Ha ha." Gözlerimi deviriyorum. "Çok komik. Fi mi ayarladı sizi? Yoksa Carolyn mı?"

"Fi ya da Carolyn adında birini tanımıyorum," diye cevaplıyor Dr. Harman istifini bozmadan. "Ve de şaka yapmıyorum."

"Ciddiyiz, Lexi," diye araya giriyor stajyer. "2007 yılındayız."

"Ama... o gelecek oluyor," diyorum aptal gibi. "Yani zaman makinesi mi icat ettiler diyorsunuz?" Zorla kahkaha atıyorum fakat kimse bana katılmıyor.

"Lexi, senin için bir şok olabilir," diyor Maureen, bir elini omzuma koyarak. "Ama gerçek. Mayıs 2007'deyiz."

Beynimin iki tarafı birbirleriyle bağlantı kuramıyormuş gibi hissediyorum. Ne dediklerini duyabiliyorum ama çok saçma. Daha dün 2004'tü. Nasıl oldu da üç yıl atladık öyleyse?

"Bakin, 2007'de olamayız," diyorum sonunda, ne kadar aklım karıştığını belli etmemeye çalışarak. "Sene 2004. Ben *salak* değilim..."

“Üzülme,” diyor Dr. Harman, diğerlerine de uyarıcı bakışlar atarak. “Yavaş yavaş ilerleyelim. Bize en son hatırladığın şeyi anlat mesela.”

“Tamam, eee...” Yüzümü ovuşturuyorum. “En son hatırladığım şey, dün gece iş çıkışı arkadaşlarımla dışarı çıktık. Cuma gecesi. Bir kulübe gittik... ve sonra yağmurun altında taksi çevirmeye çalışıyorduk, ben basamaklarda kaydım ve düştüm. Sonra da gözümü hastanede açtım. Tarih 20 Şubat 2004’tü.” Sesim titriyor. “Tarihten eminim çünkü ertesi gün babamın cenazesi vardı! Kaçırdım işte, çünkü burada kaldım!”

“Lexi, tüm bunlar üç yıldan fazla bir zaman önce oldu,” diyor Maureen yumuşakça.

O kadar emin ki. Hepsini çok eminler. Suratlarına baktıkça paniğim artıyor. Sene 2004, biliyorum. 2004 gibi.

“Başka ne hatırlıyorsun?” diye soruyor Dr. Harman. “O gecedен öncesinde.”

“Bilmiyorum,” diyorum savunmaya geçerek. “İşteydim... Yeni daireme taşındım... her şeyi!”

“Hafızan bulanık mı peki?”

“Eh... biraz,” diye kabul ediyorum isteksizce ve o sırada kapı açılıyor. Stajyerlerden biri bir dakika önce odadan çıkmıştı ve şimdi de elinde *The Daily Mail* gazetesiyle giriyor. Yatağa yaklaşıyor ve Harman’a bakıyor. “Göstersem mi?”

“Evet.” Başıyla onaylıyor doktorum. “İyi fikir.”

“Bak Lexi.” Gazetenin üst satırındaki tarihi işaret ediyor. “Bugünkü gazete.”

Tarihi okuyunca elektrik verilmiş gibi oluyorum: 6 Mayıs 2007. Ama yani... sadece kağıda basılmış kelimeler bunlar,

hiçbir şeyi kanıtlamaz. Sayfanın altlarına, Tony Blair’ın fotoğrafına bakıyorum.

“Tanrım, ne kadar yaşlanmış!” diye bağıyorum kendimi tutamayıp.

Annem gibi, cümlesi çakıyor beynimde ve ani bir soğukluk geçiyor omurgamdan.

Ama... bu da bir şeyi kanıtlamaz. Belki ışıktandır.

Ellerim titreyerek sayfayı çeviriyorum. Odada kusursuz sessizlik var; herkes gözleri faltaşı gibi açık beni seyrediyor. Birkaç manşete şöyle bir göz gezdiriyorum: *Faiz oranlarında artış... Kraliçe Amerika’yı ziyarette...* derken bir kitapçı reklamında donuyorum:

Tüm fantastik kitaplarda %50 indirim, Harry Potter ve Melez Prens de dahil.

Tamam. İşte şimdi derim karıncalanıyor. Bütün Harry Potter kitaplarını okudum, beşini de. Melez prens falan hatırlamıyorum.

“Bu ne?” Gayet sıradan bir şekilde reklamı işaret ediyorum. “*Harry Potter ve Melez Prens* ne?”

“Serinin son kitabı,” diyor gözlüklü bir kız. “Çıkalı yıllar oluyor diyebilirim.”

Elimde olmadan nefesim kesiliyor. “Altıncı Harry Potter mı çıktı?”

“Yedincisi yolda!” Başka bir stajyer hevesle atılıyor. “Ve altıncı kitabın sonunda ne oluyor biliyor musun?”

“Şşş!” diye bağıyor Nicole heyecanlanarak. “Söyleme!”

Atışmaya devam ederlerken artık onları duymuyorum. Gazeteye bakakalıyorum, ta ki her şey bir anda kafamda canlanıverene kadar. O yüzden her şey anlamsız geliyor bana. Kafası karışan annem değilmiş: benmişim.

“Demek burada komadaydım...” Güçlülükle yutkunuyorum. “... üç yıldır?”

İnanamıyorum. Komadaki Kız’mışım meğer. Herkes üç koca yıl boyunca uyanmamı beklemiş başımda. Dünya ben-siz dönmüş. Arkadaşlarım ve ailem bana kasetler çekmiştir, başımda nöbet beklemiş, bana şarkılar söylemiştir falan...

Fakat Dr. Harman başını iki yana sallıyor. “Hayır, öyle değil. Lexi, buraya sadece beş gün önce alındın.”

Ne?

Yeter ama. Daha fazla uğraşamayacağım. Hastaneye beş gün önce, 2004’te geldim ve şimdi büyülmüş bir şekilde sene 2007 mi oldu? Neredeyiz be, kahrolası Narnia’da mı?

“Hiçbir şey anlamıyorum!” diyorum çaresizce, gazeteyi kenara fırlatarak. “Halüsinasyon mu görüyorsunuz? *Delirdim* mi?”

“Hayır!” diyor Dr. Harman anlayışla dolu. “Lexi, bence sen retrograd amnezi dediğimiz durumu yaşıyorsun, çoğunlukla baş yaralanmalarından sonra görülen bir durumdur ve...”

Anlatmaya devam ediyor ama sözcükleri beynime işle-miyor. Hemşireleri süzüyorum tek tek, hepsi sahte. Sahte görünüyorlar. Hiçbiri gerçek medikal profesyonel değil, değil mi? Burası gerçek bir hastane mi acaba?

“Böbreklerimi mi çaldınız?” Sesim panikle yükselerek çatlıyor. “Bana ne yaptınız? Beni burada tutamazsınız. Polisi arıyorum...” Yataktan kalkmak için debeleniyorum.

“Lexi.” Sarışın hemşire omuzlarımdan tutuyor beni. “Kimse canını yakmaya çalışmıyor. Dr. Harman gerçeği söylüyor. Hafızanı kaybettin.”

“Panikleme doğal bir tepki, bir çeşit gizli işbirliği olduğuna inanabilirsin. Ama sana gerçeği söylüyoruz.” Dr. Harman doğrudan gözlerimin içine bakıyor. “Hayatının bir parçasını unuttun, Lexi. *Unuttun*. Hepsi bu.”

Ağlamak istiyorum. Yalan mı söylüyorlar, kestiremiyorum, tüm bunlar koca bir oyun mu, onlara inanmalı mıyım, yoksa buradan kaçmalı mıyım, beynim dönüyor...

Sonra birden donuyorum. Debelenirken hastane elbisesimin yakası yırtıldı ve V şeklinde, göze batan bir yara keş-fettim boynumda. Daha önce hiç görmediğim bir yara.

Yeni de değil üstelik. Aylar önce olmuş olmalı.

“Lexi, iyi misin?” diye soruyor Dr. Harman.

Cevap veremiyorum. Gözlerim tanımadığım yaraya odaklanmış durumda.

“İyi misin?” diye yineliyor.

Kalbim küt küt atarak bakışlarımı ellerime kaydırıyorum yavaşça. Tırnaklar da takma değil, değil mi? Takmalar hiç güzel olmaz. Bunlar benim gerçek, hakiki tırnaklarım. Ve beş günde bu kadar uzamış olmaları imkânsız.

Siğ yerlerde yüzdükten sonra kendimi birden yüzlerce metre derin, gri bir suda bulmuş gibiyim.

“Yani diyorsunuz ki...” Çatlak boğazımı temizliyorum. “Hafızamdan üç yılımı kaybettim.”

“Şu anda öyle görünüyor.” Dr. Harman başıyla onaylıyor.

“Gazeteye tekrar bakabilir miyim, lütfen?” Ellerim titreyerek hemşireden alıyorum. Sayfaları çeviriyorum ve her birinde aynı tarih yazıyor. 6 Mayıs 2007. 6 Mayıs 2007.

Gerçekten de sene 2007. Yani demek ki ben...

Aman tanrım. Yirmi sekiz yaşımdayım.

Yaşlandım.

Üç

Bana koyu bir çay getirdiler. Çünkü amneziye iyi geliyormuş, değil mi, bir fincan çay? Hayır, kes şunu. Alaycı olma. Çay için minnettarım. En azından artık tutunacak bir dalım var. En azından gerçek olan bir şey.

Dr. Harman nörolojik testler ve bilgisayarlı tomografiden bahsederken bir şekilde sükunetimi koruyorum. Telaşsızca başımla onaylıyorum, adeta, “Hi, hiç sorun değil. Tüm bunlar bana uyar,” dercesine. Ama içimde soğukkanlılığın s’si yok. Kafayı yiyorum. Gerçek mideme mideme vuruyor, başım dönüyor.

En sonunda çağrı cihazı çaldığından gitmesi gerekiyor ve derin bir oh çekiyorum. Daha fazla dinleyemeyeceğim. Zaten dedikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Bir

yudum çay içip yastığıma gömülüyorum. (Tamam, çay hakkında dalga geçmemi geri alıyorum. Uzun zamandır aldığım en lezzetli tat.)

Maureen'in vardiyası doldu ve onun yerine sarışın hemşire, Nicole odada kaldı ve tabloma bir şeyler karalıyor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten, gerçekten... *sahiden* garip." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Haksızsın diyemem." O da anlayışla bana gülümsüyor. "Sadece rahat ol. Kendini zorlama. Öğrenmen gereken çok şey var."

Kol saatine bakıp saati yazmasını izliyorum.

"İnsanlar amnezi olduğu zaman," diye soruyorum bir cesaret, "kaybettikleri hafıza geri geliyor mu?"

"Çoğu zaman." Güven verici bir şekilde kafa sallıyor.

Gözlerimi yumuyorum ve başımı hızla geri savuruyorum. Bir şey yakalamasını, bir şey *avlamasını* bekliyorum.

Ama olmuyor. Sadece siyah, pürüzsüz bir hiçlik.

"Eee, bana 2007'yi anlatsana." Gözlerimi açıyorum. "Şu anda başbaşkan kim? Amerikan Başkanı kim?"

"Tony Blair," diye cevap veriyor Nicole. "Amerika'ninki de Bush."

"Ah. Aynı." Etrafıma bakıyorum. "Eee... küresel ısınma sorununu çözdüler mi? Ya da AIDS'e çare bulundu mu?"

Nicole omuz silkiyor. "Daha değil."

İnsan üç yılda daha çok şey olur sanıyor doğrusu. Dünya ilerlemiş dersiniz. Açıkçası şu 2007 beni biraz hayalkırıklığına uğrattı desem vatan olmaz.

"Dergi ister misin?" diye ekliyor Nicole. "Sana kahvaltı almaya gidiyorum..." Kapıdan çıkıyor, sonra dönüp bana bir *Hello!* uzatıyor. Kapaktaki manşetleri tarıyorum gözlerimle ve şok geçiriyorum.

"Jennifer Aniston ve Yeni Erkeği." İnanamayarak yüksek sesle okuyorum. "Ne yeni erkeği? Niye yeni bir erkekle olsun ki?"

"Ah, evet." Nicole bakışımı takip ediyor ilgisizce. "Brad Pitt'ten ayrıldığını biliyorsun?"

"Jennifer ve Brad ayrıldı mı?" Afallayarak bakıyorum. "Ciddi misin ya? Olamaz!"

"Brad, Angelina Jolie'yle birlikte. Harika bir kızları var."

"*Hayır!*" diye inliyorum. "Jen ve Brad birlikte müthişti ama! Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı, muhteşem bir düğün resimleri falan vardı..."

"Artık boşandılar." Nicole ne önemi var ki dercesine omuz silkiyor.

Bunu atlatamam. Jennifer ve Brad boşanmışlar. Dünya artık farklı bir yer.

"Herkes alıştı sayılır." Nicole avutmak ister gibi omzuma vuruyor hafifçe. "Sana kahvaltı getiriyorum. Tam İngiliz kahvaltısı mı istersin, Avrupa mı, meyve sepeti mi? Yoksa üçünü de mi?"

"Imm... Avrupa lütfen. Çok teşekkürler." Dergiyi açıyorum; sonra gene bırakıyorum elimden. "Bir dakika. Meyve sepeti mi? Devlet hastaneleri aniden kocaman bir ödeneğe mi kavuştu?"

"Devlet hastanesinde değiliz." Gülümsüyor. "Özel kat-tasın."

Özel mi? Özele param yetmez ki.

"Çayını tazeleyeyim..." Şık porselen demliği kaldırıp çay koymaya başlıyor.

"Dur!" diye bağırıyorum telaşla. Daha fazla çay içemem. Beş papel vardır herhalde.

"Bir şey mi oldu?" diyor Nicole şaşırarak.

"Tüm bunları ödeyemem," diyorum utana sıkıla. "Üzgünüm, neden bu lüks odadayım bilmiyorum zaten. Beni devlet hastanesine götürmeleri gerekirdi. Oraya aldırırsanız sevinirim..."

"Hepsi özel sağlık sigortan tarafından karşılanıyor," diyor Nicole de şaşırarak. "Endişelenme."

"Ya," diyorum, biraz aklım karışarak. "Ha, tamam."

Özel sağlık sigortası mı yaptırmışım yahu? Eh, herhalde yaptırırım. Artık yirmi sekiz yaşındayım. Mantıklıyım.

Yirmi sekiz yaşındayım.

Mideme yumruk yemiş gibi oluyorum, sanki ilk kez kafa dank ediyor. Farklı bir insanım. Ben artık ben gibi değilim.

Yani, belli ki hâlâ *benim*. Ama yirmi sekiz yaşındaki benim. O da her kimse artık. İpucu arar gibi yirmi sekiz yaşındaki elime bakıyorum dikkatlice. Özel sağlık sigortası ödeyebilen, gerçekten çok güzel bir yerde manikür yaptıran birisi ve...

Bir dakika. Yavaşça kafamı çevirip yine o gıcır gıcır Louis Vuitton'a bakıyorum.

Yok canım. İmkansız. Bu binlerce poundluk, desinatör, film yıldızı tarzı çanta sahiden de...

"Nicole?" Yutkunuyorum ve gayet sıradan konuşmaya çalışıyorum. "Sence... Şuradaki çanta... *benim* mi?"

"Öyle olsa gerek." Nicole başıyla onaylıyor. "Bir kontrol edeyim..." Çantayı açıyor, içinden takım bir cüzdan çıkarıyor ve açıyor. "Evet, senin." Cüzdanı çevirip içindeki üstünde 'Lexi Smart' yazan, Amerikan Express platin kartı gösteriyor bana.

Kabartılı harflere bakarken beynim kısa devre yapıyor bir an. Benim platin kartım. Benim çantam.

"Ama bu çantalar... bin pound falan değil mi?" Sesim boğuklaşıyor.

"Öyleler, evet." Nicole ansızın bir kahkaha atıyor. "Hadi ama rahatla. Senin işte!"

Nazıkçe tutma yerini okşuyorum, dokunmaya kıyamıyorum resmen. Bunun bana ait olduğuna inanamıyorum. Yani... nereden *aldım* acaba? Yoksa kamyon yüküyle para falan mı kazanıyorum?

"Demek gerçekten arabayla kaza yaptım?" Birdenbire kendimle ilgili her şeyi bilmek istercesine kafamı kaldırım bakıyorum. "Gerçekten araba kullanıyordum? Bir *Mercedes*'in içinde?"

"Görünüşe göre öyle." Nicole inanmadığımı görüyor. "2004'te Mercedes'in yok muydu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Araba kullanmayı bilmiyordum!"

Ne zaman öğrendim kim bilir? Ne zamandan beri tasarımcı çantalara, Mercedes arabalara param yetmeye başladı ki tanrı aşkına?

“Çantana baksana,” diye öneriyor Nicole. “Belki içindekiler hafızanı çalıştırır.”

“Tamam. İyi fikir.” Çantanın ağzını açarken midemde kelebekler uçuşuyor. Tanımadığım bir parfümle karışık deri kokusu yükseliyor içinden. Elimi sokuyorum ve avucuma ilk gelen şey, altın rengi bir Estee Lauder kompakt pudra. Hemen açıp inceliyorum.

“Yüzünde birkaç kesik oluşmuş,” diye araya giriyor Nicole. “Telaş yapma sakın. İyileşecekler.”

Minik aynada kendi gözümle karşılaşınca içim rahatlıyor. Hâlâ benim işte, sadece göz kapağımın üstünde koca bir sıyrık var. Aynayı sağa sola oynatıyorum düzgünce görebilmek için; kafamdaki bandajı görünce de yüzüm ekşiyor. Biraz daha aşağı kaydırıyorum: İşte dudaklarım, garip bir şekilde dolgun ve pembe görünüyorlar, bütün gece biriyle öpüşmüşüm gibi ve...

Aman tanrım.

Bunlar benim dişlerim değil. Hepsi bembeyaz. Cilalı gibi. Bir yabancıнын ağzına bakıyorum.

“İyi misin?” Nicole şaşkınlığımı kesiyor. “Lexi?”

“Doğru düzgün bir ayna istiyorum, lütfen,” diyebiliyorum sonunda. “Kendimi görmem lazım. Bir tane getirebilir misin?”

“Banyoda var aslında.” Öne çıkıyor. “Hatta biraz hareket etmiş olursun, iyi olur. Yardım edeyim...”

Yüksek, metal yataktan kaldırıyorum kendimi. Bacaklarım titriyor ama hemen yan odaya girmeyi başarıyorum.

“Şimdi,” diyor Nicole, kapıyı kapamadan önce. “Yüzünde kesikler ve yaralar var, o yüzden görünüşün biraz şok olabilir senin için. Hazır mısın?”

“Evet. İdare ederim. Göster lütfen.” Derin bir nefes çekip kendimi topluyorum. Nicole kapıyı kapatıyor ve arkasındaki kocaman boy aynası görünüyor.

Bu... *ben* miyim?

Konuşamıyorum. Bacaklarım pelte gibi. Havlu rayına tutunuyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

“Yaraların berbat görünüyor, farkındayım.” Nicole’ün kolu kuvvetliymiş. “Ama inan bana, hepsi yüzeysel yara.”

Kesiklerle alakam yok ki. Ya da bandajla ya da kafamdaki iğneyle. Altındakiyle ilgileniyorum ben.

“Ama bu...” Yansıma işaret ediyorum. “Ama bu benim dış görünüşüm değil ki.”

Gözlerimi kapayıp eski halimi hayal ediyorum, delirmedüğimden emin olmak adına yani. Sıçan rengi elektriklenmiş saçlar, mavi gözler, istediğimden birazcık daha fazla kilolu bir vücut. Hoş ama bir numarası olmayan bir yüz. Siyah eyeliner ve marketten alınmış, cart pembe ruj. Standart Lexi Smart görünüşü.

Gözlerimi açıyorum. Başka bir kız bakıyor bana oradan. Saçımın bir bölümü kazadan dolayı bozulmuş ama geri kalanı parlak, bilmediğim bir kestane tonu, dümdüz ve bir tel bile elektriklenmemiş. Ayak tırnaklarım kusursuz bir şekilde cilalanmış ve pembeye boyanmış. Bacaklarım yanık, altın bronz renginde ve eskisinden daha ince. Ve daha kash.

“Ne değişmiş?” Nicole yansıma merakla bakıyor.

"Her şey!" diyorum. "Tamamen... parlak görünüyorum."

"Parlak mı?" Kahkaha atıyor.

"Saçlarım, bacaklarım, *dişlerim*..." Gözlerimi o lekesiz incilerden alamıyorum. Bir servete mal olmuştur herhalde.

"Çok güzeller!" Nicole kibarca kafa sallıyor.

"Hayır. Yo, yo." Çılgın gibi kafamı iki yana sallıyorum.

"Anlamıyorsun. Dünyanın en kötü dişlerine sahibimdir ben. Takma adım, 'Kırkdış'tır."

"Artık değil gördüğün gibi." Nicole eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Ve bir sürü fazla kilom vardır... yüzüm de daha farklıdır, tam olarak nasıl oldu emin değilim..." Durumu çözme-ye çalışarak tüm hatlarımı süzüyorum. Kaşlarım ince ve alınmış... Dudaklarım her nasılsa, daha dolgun... Birden şüpheyle daha da yaklaşıyorum. Yoksa bir şey mi *yaptırdım*? Yoksa *bir yerlerine bir şeyler yaptıran* insanlara mı dönüştüm?

Aynadan uzaklaşıyorum, başım dönüyor.

"Sakin ol," diye uyarıyor Nicole arkamdan koşturarak. "Sistemin şok geçirdi. Belki de adım adım ilerlemelisin..."

Onu duymazdan gelerek Louis Vuitton çantayı kaptdığım gibi içindekileri dökmeye koyuluyorum, her parçayı da bir mesaj iletir umuduyla yakından inceliyorum. Tanrım, şu eşyalara bir bakar mısınız? Tiffany'den bir kasa anahtarı, Prada marka güneş gözlüğü, bir ruj: Ama Lancome; süpermarket markası değil.

Ve işte küçük, uçuk yeşil bir günlük. Bir saniye tereddüt ediyorum, kafamı toparlıyorum ve açıyorum. Kendi el yazı-

mı görünce yerimden fırlıyorum. *Lexi Smart*, 2007 yazılmış iç kapağa. Bu kelimeleri ben yazmışımdır. Köşeye o tüylü kuşu ben çizmişimdir. Ama hiç hatırlamıyorum.

Kendi kendime casusluk ediyormuşum hissiyle minik sayfaları karıştırmaya başlıyorum. Her sayfada bir randevu yazıyor: *12.30 Öğle yemeği. Gill ile tanışma, sanat işi için.* Ama hepsi de çeşitli kısaltmalarla ve baş harflerle yazılmış. Buradan pek bir şey çıkaramıyorum. Sonuna doğru ilerliyorum ve günlükten küçük bir tomar kartvizit dökülüyor. Bir tanesini alıyorum, isme bakıp donakalıyorum.

Çalıştığım şirketten, Dellar Halıcılık'tan birinin kartı; ama şirketin logosu değişmiş. Ve isim berrak, antrasit rengi yazılmış:

Lexi Smart

Yönetici, Döşemeler Departmanı

Yer sarsılmış da ayağımın altından kaymış gibi oluyorum.

"Lexi?" Nicole bana endişeyle bakıyor. "Rengin attı."

"Şuna bak." Kartı kaldırıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum aynı anda. "Kartvizitimde 'Yönetici' yazıyor. Yani, bütün departmanın patronu gibi bir şey. Ben nasıl patron oldum ki?" Sesim beklemediğim bir tizlikle yükseliyor. "Sadece bir yıldır orada çalışıyorum, ikramiye bile almadım!"

Ellerim titreyerek kartı günlüğün sayfaları arasına yerleştiriyorum tekrar ve çantanın içine uzanıyorum. Cep telefonumu bulmalıyım. Arkadaşlarımı, ailemi, neler olduğunu bilen *birini* aramalıyım...

Buldum.

Telefonum bilmediğim, incecik yeni bir model, yine de kullanmayı beceriyorum. Sesli mesaj yok ama yeni, okunmamış bir kısa mesaj gelmiş. Mesajı seçip küçük ekrana bakıyorum.

gecikicem, müsait olunca ararım.

E.

'E' de kim? Beynimi arayıp tanıyorum ama adı E ile başlayan birini çıkaramıyorum. İşyerinde yeni biri mi? Kaydedilmiş mesajlarıma bakıyorum ve ilki gene E'den: *Hiç sanmam. E.*

Acaba 'E' yeni en yakın arkadaşım falan mı?

Mesajlarımı sonra okurum. Şimdi beni tanıyan biriyle konuşmam gerek, son üç yılda hayatımda olan biteni tek tek anlatacak biriyle... Hızlı aramayla Fi'nin numarasını çeviriyorum ve turnaklarımı kucığımda sırayla yere vurarak cevap vermesini bekliyorum.

"Merhaba, Fiona Roper'ı aradınız, lütfen mesajınızı bırakın..."

"Selam Fi," diyorum bip sesinden hemen sonra. "Benim, Lexi! Dinle, çok garip gelecek ama kaza yaptım. Hastanedeğim ve sadece... seninle konuşmalıyım. Çok önemli. Beni arayabilir misin? Hoşça kal!" Telefonu kapatıyorum ve Nicole el koyuyor.

"Burada bunlarla konuşmanız yasak," diyor. "Kapalı devre hattımızı kullanabilirsin. Sana bir telefon getireyim."

"Tamam." Başım la onaylıyorum. "Teşekkürler." Tam bütün eski mesajlarıma göz atmaya başlamışken kapı tıklatılıyor ve başka bir hemşire giriyor, elinde iki torba var.

"Kıyafetlerin burada..." Torbanın birini yatağıma koyuyor. Elimi sokuyorum ve koyu renk bir kot çıkınca bakakalıyorum. Bunlar ne? Beli çok yüksek ve çok, çok *dar*, neredeyse tayt gibi. Bunların altına bot nasıl giyilebiliyor ki?

"Seven For All Mankind," diyor Nicole, kaşlarını kaldıracak. "Çok hoş."

Seven ne?

"Keşke bende de olsa." Kotun bir bacağına hayranlıkla okşuyorum. "İki yüz pound falan, değil mi?"

İki yüz pound mu? Bir *kot* pantolona mı?

"Takılarınız da burada," diye ekliyor diğer hemşire, şeffaf bir torba uzatarak. "Tarama testlerinde çıkarılması gerekiyordu."

Daha kotun şokunu atlatamamış vaziyette torbayı alıyorum. Hayatımda hiç takı takan biri olmadım, tabii eğer Top-hop'ın plastik küpelerini ve Swatch saati saymazsanız. Noel çorabından hediyeler çıkan bir çocuk gibi torbaya elimi sokup bir salkım altın çıkarıyorum. İşlenmiş altından yapıma, pahalı görünümlü bir altın bileklik, ona takım bir kolye ve bir saat çıkıyor.

"Vay. Çok güzelmiş." Bilekliği dikkatlice parmaklarımda arasında gezdiriyorum. Sonra tekrar elimi torbaya sokup iki avize küpe çıkarıyorum. Düğüm düğüm altınların arasına bir halka sıkışmış ve özenli bir çözme uğraşı sonunda yüzüğü kurtarmayı başarıyorum.

Odada nefesler tutuluyor. Birisi bir 'aman tanrım' fısıldıyor.

Elimde kocaman, parlak bir tek taş pırlanta tutuyorum. Hani şu filmlerde gördüğünüz cinsten. Hani kuyumcu vit-

rinlerinde, mavi kadife kaide üstünde durur da fiyat etiketi yoktur ya. En sonunda bakışımı alıyorum ve görüyorum ki iki hemşire de büyülenmiş.

"Hey!" diyor Nicole birden heyecanla. "Bir şey daha var. Elini uzat, Lexi..." Torbayı ters çeviriyor ve köşesini yokluyor. Bir anlık sessizlik, sonra avucuma sade bir altın halka düşüyor.

Kulaklarım uğulduyor baktıkça.

"Evlisin sen!" diyor Nicole neşeyle.

Hayır. Yok canım. Evli olsam bilirdim herhalde? Derinlerde bir yerde duyardım, amnezi ol ya da olma. Alyansı elimde beceriksizce evirip çevirirken hem terliyorum, hem ürperiyorum.

"Evlî." İkinci hemşire başıyla onaylıyor. "Evlisin. Hatırlamıyor musun, tatlım?"

Aptal aptal kafa sallıyorum.

"Düğününü hatırlamıyor musun?" Nicole ağzı açık kalıyor. "Kocanla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Aniden dehşetle bakıyorum. "Kaybeden Dave'le evlenmedim, değil mi?"

"Bilmem!" Nicole kıkırdıyor ve elini ağzına götürüyor. "Özür dilerim. Çok sersemlemiş görünüyorsun. Adını biliyor musun?" Diğer hemşireye bakıyor ama kadın kafasını iki yana sallıyor.

"Affedersiniz. Ben diğer koğuştayım. Ama bir kocası olduğumu biliyorum."

"Bak, yüzüğün içinde harfler kazılı!" diye seviniyor Nicole, yüzüğü elimden alarak. "A.S.' ve 'E.G.', 3 Haziran 2005.

İkinci evlilik yıldönümünüz yaklaşıyor." Nicole yüzüğü geri veriyor. "Sen misin?"

Kesik kesik soluyorum. Doğru. Burada altına işlenmiş duruyor.

"A.S. benim," diyorum nihayet. "Alexia'nın A'sı. Ama E.G.'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Cep telefonumdaki 'E', diye fark ediyorum birden. İşte bana mesaj atan oydu demek ki. Kocam.

"Sanırım soğuk suya ihtiyacım var..." Başım dönerek banyoya sendeliyorum, yüzüme su vuruyorum, sonra soğuk lavaboya yaslanıp sersemlemiş, tanıdık -ama-tanımadık yansıma bakıyorum. Erimek üzereyim. Birisi dev bir oyun mu oynuyor benimle? Halüsinasyon mu görüyorum?

Yirmi sekiz aşındayım, dişlerim mükemmel, bir Louis Vuitton çantam, üstünde 'Yönetici' yazan bir kartvizitim ve bir kocam var.

Tüm bunlar hangi kahrolası arada oldu?

DÖRT

Edward. Ethan. Errol.
 Bir saat daha geçti ama hâlâ şok vaziyetindeyim. İnanamayarak başucumda duran evlilik yüzüğüme bakıp duruyorum. Benim, Lexi Smart'ın, bir kocası olmuş. Kendimi kocam olacak kadar *yaşlı* hissetmiyorum.

Elliot. Eamonn. Egbert.

Lütfen tanrım, Egbert olmasın.

Louis Vuitton çantayı alabora ettim. Günlüğü baştan sona okudum. Cep telefonumdaki kayıtlı numaraların tümüne baktım. Ama hâlâ E harfinin neyi temsil ettiğini keşfedemedim. İnsan kocasının ismini unutmaz dersiniz. Ruhuna kazınmış olur sanırsınız.

Kapı açılınca kaskatı kesiliyorum, gelenin o olmasını bekliyorum. Ama annemmiş, pespembe ve sıkkın.

“Şu trafik polisleri kadar *kalpsiz* insan görmedim. Yirmi dakika veterinerine uğrayayım dedim...”

“Anne, ben amnezi oldum.” Telaşla lafını kesiyorum. “Hafızamı kaybettim. Hayatımın bir bölümünü tamamen unuttum. Gerçekten de... kafayı yiyorum.”

“Ha. Evet, hemşire söylemişti.” Bir an benimle göz göz geliyor, sonra yine başka tarafa yöneliyor. Annem hiçbir zaman en iyi göz teması kuran insan olmamıştır. Daha gençken sık sık hayalkırlığına uğradım bu yüzden ama artık bunu da diğer annesel şeylerden biri görüyorum. Nasıl ki beş yüz defa *Simpsons Ailesi* değil diye bağırırsanız da, televizyon programlarının adını öğrenemiyorsa işte.

Şimdi de oturuyor ve üstündeki montu çıkarıyor. “Neler hissettiğini *çok iyi* anlıyorum,” diye başlıyor. “Benim de hafızam her gün kötüye gidiyor, mesela geçen gün...”

“Anne...” Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. “Neler hissettiğimi bilmiyorsun. Bir şeyi nereye koyduğunu unutmak gibi bir durum değil bu. Hayatımın üç yılı yok diyorum! 2007'deki halimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Görünüşüm değişmiş, eşyalarımın hepsi değişmiş, bana ait olan iki yüzük buldum ve bir şeyleri öğrenmem gerek...” Aklıma bir şey gelerek sesimi yükseltiyorum. “Anne... gerçekten *evli* miyim?”

“Tabii ki evlisin!” Annem sormama çok şaşıyor. “Eric birazdan gelecek. Sana daha önce de söylemiştim.”

“Eric benim kocam mı?” Dümdüz bakıyorum. “Ben onu köpek adı sanmıştım.”

"Köpek mi?" Annem kaşlarını kaldırıyor. "Tanrım, hayatım ya! Kafanı iyi çarpmışsın sen!"

Eric. İsmi deneysel bir şekilde beynimde döndürüyorum.
Kocam, Eric.

Hiçbir şey ifade etmiyor. Ne olumlu ne olumsuz bir şey hissettiğim bir ad.

Seni seviyorum, Eric.

Tüm bedenimle sana tapıyorum, Eric.

Vücudumda bir tepki uyanmasını bekliyorum. Bir cevap vermesi gerekmez miydi? Tüm aşk hücrelerim uyarılmamalı mıydı? Ama bomboş ve hissizim.

"Bu sabah çok önemli bir toplantısı vardı. Fakat onun dışında, bütün gün ve gece hep senin yanındaydı."

"Evet." Sindirmeye çalışıyorum. "Eee... nasıl biri?"

"Çok hoş," diyor annem, pandispanyadan söz ediyor muşçasına.

"Acaba..." Duraklıyorum.

Yakışıklı mı diye soramıyorum. Çok sığlık olurdu. Bir de ya annem soruyu geçiştirmeye çalışıp çok esprili ve komik biri derse?

Kocam ya obezse?

Aman tanrım. Ya internette mesajlaşırken tanıdıysam o güzel ruhunu; işte şimdi her şeyi unuttum ve dış görünüşü benim için önemli değilmiş gibi davranmak zorundayım?

Sessizliğe bürünüyoruz ve annemin Laura Ashley elbiselerini süzüyorum, 1975'ten kalma. Fırfırlar bir moda oluyor, bir demode ama annemin umurunda değil. Hâlâ babamla ilk tanıştığı gün giydiği kıyafetleri giyiyor. Aynı

uzun saçlar, aynı simli ruj. Sanki kendini hâlâ yirmilerinde zannediyor.

Tabii bunu ona söyleyecek halim yok. Hiçbir zaman sıcak anne-kız sohbeti yapmadık. Bir keresinde ilk erkek arkadaşım ile ayrıldığımda onunla dertleşmeye kalktım. Büyük hataydı. Ne duygularıma ortak oldu, ne sarıldı, hatta beni dinlemedi bile. Onun yerine kıpkırmızı kesildi, savunmaya geçti ve sivri bir dille, ilişkilerden bahsederek kasten onu rencide etmeye çalıştığımı iddia etti. Kendimi mayın tarlasında gibi hissettim; varlığından bile haberim olmayan hasas noktalarına basıyordum adeta.

Bu durumda vazgeçip Fi'yi aradım.

"Benim koltuk döşemelerini sipariş etmeyi başarabildin mi, Lexi?" diyen annem düşüncelerimin akışını bölüyor. "İnternette," diye ekliyor boş bakışım karşısında. "Geçen hafta yapacaktın da."

Söylediğim bir kelimeyi dinledi mi acaba?

"Anne, bilmiyorum," diyorum yavaşça ve açıkça. "Son üç yıla dair hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"Affedersin, tatlım." Annem alnına vuruyor. "Aptallaştım."

"Geçen hafta ya da geçen sene neler yapıyordum... Ya da kocam kim, hiç bilmiyorum." Ellerimi iki yana açıyorum. "Dürüst olmak gerekirse oldukça korkutucu bir şey."

"Elbette. Kesinlikle." Annem başıyla doğruluyor, gözlerinde dalgın bir bakış var, söylediklerimi zihin süreçleriyle işliyor gibi. "Sorun şu ki, canım, internet sitesinin adını hatırlamıyorum. Yani olur da senin aklına *gelirse...*"

"Sana haber veririm, tamam mı?" diye yapıştırıyorum elimde olmadan. "Eğer hafızam yerine gelirse yapacağım ilk şey, koltuk döşemelerine ilgili seni aramak olacak. Tanrım ya!"

"Sesini yükseltmene gerek yok, Lexi!" diyor annem, gözlerini kocaman açarak.

Tamam. Demek ki 2007 yılında annem beni resmen duvara tırmandırıyor. Artık annemin sinirimi bozmayacağı kadar olgunlaşmış olmam gerekmiyor muydu yahu? Otomatik olarak başparmağımın tırnağını koparmaya başlıyorum. Sonra duruyorum. Yirmi sekiz yaşındaki Lexi tırnak etlerini yolmaz.

"Eee, ne iş yapıyor peki?" diye sözde kocam başlıklı konuya geri dönüyorum. Gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum ya.

"Kim, Eric mi?"

"Evet! Herhalde yani Eric!"

"Gayrimenkul satıyor," diyor annem, anlayacakmışım gibi. "İşinde de oldukça iyi."

Eric adında bir emlakçıyla evlendim.

Nasıl?

Neden?

"Benim dairemde mi yaşıyoruz?"

"Senin dairen mi?" Annem eğlenerek bakıyor. "Hayatım, daireni uzun zaman önce sattın. Artık kendi eviniz var!"

"Sattım mı?" İçim sızlıyor. "Ama daha yeni almıştım!"

Dairemi çok severim. Balham'da, kutu gibi ama çok şirin, kendi ellerimle yaptığım mavi çerçeveli camları ve ha-

rika pofuduk, kadife bir koltuğu var, her tarafta rengarenk yastıklar ve aynanın etrafında minik ışıklar. Fi ve Carolyn iki hafta önce taşınmama yardım etti ve banyoyu spreyle boyayla gümüş rengine boyadık, sonra kotlarımızı da spreyle gümüş boyadık.

Ve şimdi hepsi gitti. Evliyim ve kendi evimizde oturuyorum, kocamla birlikte.

Alyansa ve tek taşa bir milyonuncu kez bakıyorum. Sonra hiç düşünmeden annemin eline bir bakış atıyorum. Parmagında hâlâ babamın alyansı duruyor, hem de adamın ona yıllar yılı yaptıklarına rağmen...

Babam. Babamın cenazesi.

Sanki bir el mideme yapışıp beni sıkıyor.

"Anne," diyorum temkinlice. "Babamın cenazesini kaçırdığım için gerçekten çok üzgünüm. Her şey... iyi gitti mi bari?"

"Kaçırmadın ki, şekerim." Bana deliymişim gibi dik dik bakıyor. "Oradaydın."

"Ah." Kafam karışarak duruyorum. "Doğru ya. Tabii. Sa-dece hiçbir şey hatırlamıyorum."

Çok derin bir iç geçirerek yastığıma yaslanıyorum tekrar. Kendi düğünümü ve babamın cenazesini hatırlamıyorum. Hayatımın çok önemli iki olayı ve sanki ikisini de kaçırmışım. "Eee, nasıldı peki?"

"Ah, her zamanki gibi işte, gayet güzel oldu ve bitti..." Annem babamın konusu açıldığında her zaman olduğu gibi kıpırdanmaya başlıyor, bir yerleri seçiyor.

"Çok insan var mıydı?"

Yüzüne acılı bir ifade oturuyor.

“Üstünde *durmamalım*, canım. Yıllar önceydi.” Adeta sorgulamamdan kurtulmak istercesine ayağa kalkıyor. “Evet, öğle yemeği yedin mi? Benim hiçbir şey yemeye vaktim olmadı, haşlanmış yumurtamdan bir ısırık alabildim, bir parça da kızarmış ekmek. İkimize yiyecek bir şeyler getireyim. Ve düzenli yemeyi ihmal etme, Lexi,” diye de ekliyor. “Artık şu karbonhidrat yok saplantısına son ver. Bir patatesle ölecek değilsin.”

Karbonhidrat yok mu? Vücudumu böyle mi şekillendirdim? Gözüme yabancı, yanık bacaklarıma bakıyorum. Hakını yememek lazım, patatesin ne olduğunu bilmedikleri belli.

“Dış görünüşüm bayağı değişti, değil mi?” diyorum elimde olmadan, kendimi incelemeye almış gibi. “Saçım... dişlerim...”

“Evet, biraz daha farklısın galiba.” Bana kaçamakça bakıyor. “Yavaş yavaş olduğu için fark etmedim.”

Tanrı aşkına ya. İnsan kızının düşük kaliteli, fazla kilolu bir kırkikiş’ten incecik, yanık tenli, bakımlı birine dönüştüğünü nasıl fark etmez?

“Hemen dönerim.” Annem işlemeli omuz çantasını kapıyor. “Ve Amy de her an gelebilir.”

“Amy burada mı?” Küçük kız kardeşimi pembe hırkası, çiçekli kotuyla ve dans ederken ışıkları yanan o şirin spor ayakkabılarıyla hayal edince içim açılıyor.

“Aşağıda çikolata alıyordu.” Annem kapıyı açıyor. “Şu yeni mini Kitkat'lara bayılıyor.”

Kapı kapanıyor ve kalakalıyorum. Mini *Kitkat* mı icat ettiler?

2007 sahiden de farklı bir dünya.

Amy çoğu insanın tahmininin aksine, benim anne bir, baba bir kardeşim ya da üvey kardeşim değil. Yüzde yüz, özbeöz kardeşim. Ama insanlar biraz afalliyor çünkü: 1. Aramızda on iki yaş var. 2. Annemle babam o doğmadan önce ayrıldı.

Belki de ‘ayrıldı’ demek fazla katı kaçıyor olabilir. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Tek bildiğim, ben büyürken babam pek ortalıkta yoktu. Resmi sebebi de işinin yurtdışı temelli oluşuydu. Asıl sebepse sorumsuz bir *fırsatçı* oluşuydu. Bir Noel yemeği sırasında teyzelerimden birine bunu bu şekilde açıkladığını duyduğumda sekiz yaşındaydım. Beni görünce telaşa kapılıp konuyu değiştirdiler, böylece ben de ‘sorumsuz’u hep çok fena bir küfür zannettim. Beynimin bir köşesinde yer etti. *Sorumsuz*.

Babam evi ilk terk ettiğinde yedi yaşındaydım. Annem, Amerika’ya bir iş gezisine gittiğini söyledi, böylece de okuldaki Melanie babamı kırmızı kotlu bir kadınla gördüğünü söylediğinde ona koca bir yalancısın dedim. Birkaç hafta sonra babam eve döndü, yorgundu ve jetlag’den olduğunu söyledi. Hediyelik ne getirdin diye başının etini yiyince de cebinden bir Wrigleys sakız çıkardı. Ona Amerika sakızım dedim ve okulda herkese hava attım; ta ki Melanie üstündeki market etiketini gösterene kadar. Babama gerçeği bil-

diğimi hiç söylemedim, anneme de. Amerika'da olmadığını zaten başından beri anlıyordum bir şekilde.

İki yıl sonra babam gene sırta kadem bastı, bu kez birkaç ay dönmedi. Sonra İspanya'da bir emlak şirketi kurdu ve battı. Ardından muammalı bir para zinciri olayına karıştı ve bütün arkadaşlarımızı dahil etmek istedi. Bir ara alkolik olmuştu... Sonra bir dönem İspanyol kadınlara merak saldı... ama her seferinde annem onu geri aldı. Ve nihayet, üç yıl önce, tümüyle Portekiz'e taşındı, galiba vergicilerden kurtulmak için.

Annemin yıllar boyunca birçok başka 'centilmen arkadaşları' oldu ama babamla ikisi asla boşanmadılar; birbirlerini hiç serbest bırakmadılar. Ve belli ki babamın şen şakrak, bütün-içkiler-benden Noel ziyaretlerinden birinde ikisi...

Eh. Kafamda canlandırmak istemiyorum. Amy doğdu işte, diyeceğim o ki. Hayatımda gördüğüm en tapılası şey, sürekli disko dans matında oynar ve bir milyon kez saçlarımı örmek ister.

Annem çıktığından beri oda sessiz ve loş. Kendime su koyup yavaşça yudumluyorum. Düşüncelerim bulanık, patlamadan sonra bomba yemiş bir alan gibi dumanlı. Kendimi farklı ipleri çeken bir adli tıp uzmanı gibi hissediyorum; düğümü çözmeye uğraşıyorum.

Kapıda hafif bir tıklama oluyor ve dönüyorum. "Merhaba? Girin!"

"Merhaba, Lexi?"

On altı yaşlarında, tanımadığım bir kız odaya sokuluyor. Uzun ve ince, karnını ve göbek deliği piercingini açıkta bir-

rakan beyaz bir kot giymiş, saçları mavi meçli ve kirpikleri altı kat rimelli biri. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Aman tanrım." Elini ağzına götürüyor beni görünce. "Suratın bombok olmuş. Acıyor mu?"

"Pek sayılmaz." Kibarca gülümsüyorum. Kız gözlerini kıvrarak inceliyor beni.

"Lexi... benim. Beni tanıdın, değil mi?"

"Tabii!" Özür diler gibi bir ifade takınıyorum. "Bak, çok özür dilerim, bir kaza geçirdim ve hafızamla ilgili bir sorun yaşıyorum. Tanıştığınıza eminim ama..."

"Lexi?" diyor kız kulaklarına inanamayarak ve incinmiş bir şekilde. "Benim ya! Amy."

■ ■ ■

Dut yemiş bülbülüm adeta. Hatta dut yemiş bülbülünden de öteyim. Bebek kardeşim bu olamaz.

Ama o işte. Amy uzun, şımarık bir ergene dönüşmüş. Yani pratikte bir yetişkin. Odada uzun adımlarla takılırken bir şeyleri alıp yerine koyarken boyu karşısında büyüleniyorum. Kendine olan *güveni*.

"Burada yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum." Aynı tatlı, çatlak sese sahip; ama hafif ayarlanmış. Daha havallı ve daha sokak stilinde.

"Annem bana öğle yemeği getiriyor. İstersen paylaşabiliriz."

"Harika." Koltuğa oturuyor ve uzun bacaklarını kol koyma yerinden sarkıtıyor, böylece bilekte biten gri süet botla-

rını görüyorum. “Eee, hiçbir şey hatırlamıyor musun yani? Çok havalıymış.”

“Hiç havalı değil,” diye karşı çıkıyorum. “İğrenç. Babamın cenazesinden önceki geceye kadar hatırlıyorum... ondan sonra her şey siliniyor. Hastanedeki ilk birkaç günümü de hatırlamıyorum. Sanki dün ilk kez uyandım.”

“Vay be.” Gözleri büyüyor. “Yani daha önce seni ziyarette geldiğimi hatırlamıyorsun?”

“Hayır. Tek hatırladığım on iki yaşında olman. Atkuyruğun ve diş tellerin. Bir de hep taktığın o şirin saç bantları.”

“Hatırlatmasan.” Amy kusacakmış gibi yapıyor. Sonra düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. “Yani... şurasını kesinleştirelim. Geçtiğimiz üç yılın tümü beyninde boş.”

“Büyük bir kara delik gibi. Ondan öncesi de bulanık. Anladığım kadarıyla *evlenmişim*?” Gergince kahkaha atıyorum. “Hiç bilmiyordum! Düğünde nedime falandın herhalde?”

“Ya,” diyor dikkatini vermeden. “Çok harikaydı. Hey Lexi, hastasın biliyorum, böyle bir zamanda konuyu açmak istemezdim ama...” Garip bir yüz ifadesiyle bir tutam saçını burarak duruyor.

“Ne?” Hayretler içinde bakıyorum. “Söyle, söyle.”

“Şey, bana yetmiş pound borcun vardı.” Özür dilercesine omuz silkiyor. “Kredi kartın çalışmayınca geçen haftabenden borç almıştın ve geri öderim dedin. Hatırlamazsın herhalde...”

“Ya,” diyorum anlamadan. “Tabii. Keyfine bak.” Louis Vuitton çantayı işaret ediyorum. “İçinde nakit var mıdır bilmiyorum...”

“Muhakkak,” diyor Amy, yüzünde bir gülüşle hızla fermuarı açarak. “Teşekkürler!” Banknotları cebe indiriyor ve tekrar koltuğa aynı pozisyonda yayılıyor, gümüş bilezikleriyle oynuyor. Sonra birden aklına gelmiş gibi kafasını kaldırıyor. “Bir dakika. Biliyor musun...” Kendine hâkim oluyor.

“Ne?”

Beni kısık, inanamayan gözlerle süzüyor. “Kimse daha söylemedi, değil mi?”

“Neyi söylemedi?”

“*Tanrım*. Olayları yavaş yavaş anlatacaklar galiba evet, ama, yani...” Tırnaklarını yiyerek kafasını iki yana sallıyor. “Kişisel fikrim, ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi.”

“Neyi öğrenirsem?” Panikliyorum. “Neyi, Amy? Söylesene!”

Amy bir saniye kendi kendiyile tartışır gibi yapıyor; sonra ayağa kalkıyor.

“Burada bekle.” Birkaç dakikalığına odadan ayrılıyor. Sonra kapı açılıyor ve Amy Asyalı’ya benzeyen, bir yaşlarında bir bebekle içeri giriyor. Çocuğun üstünde tulum var, elinde bir biberon meyve suyu tutuyor ve bana gülmüşüyor.

“İşte Lennon,” diyor yüz hatları yumuşayarak. “Oğlun.”

İkisine de dehşetle donup bakakalıyorum. Neden söz ediyor yahu?

“Hatırlamıyorsun sanırım?” Amy heyecanla saçını geriye atıyor. “Altı ay önce Vietnam’dan evlat edindin. Uzun hikâye tabii. Sırt çantanda kaçırarak soktun sınırdan. Neredeyse tutuklanıyordun!”

Ben bir bebeği mi evlat edindim?

En uç hücreme kadar buz kesiliyorum. Ben anne olamam. Hazır değilim. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

“Çocuğuna merhaba de!” Amy nokta topuklarını tıklata tıklata bebeği arabasıyla bana doğru itiyor. “Bu arada sana ‘Aan-ne’ diyor.”

Aan-ne mi?

“Merhaba Lennon,” diyorum nihayet, sesim çok acayip çıkıyor. “Ben... ben aan-ne!” Annesel, şımartan bir ses takınmaya çabalıyorum. “Gel bakalım aan-neye!”

Kafamı kaldırıncı Amy’nin dudaklarının garip garip titre-diğini fark ediyorum. Birden kakhahayı patlatıyor ve elini ağzına götürüyor, “Pardon!”

“Amy, neler oluyor?” Şüphelenerek dik dik bakıyorum. “Gerçekten benim bebeğim mi bu?”

“Az önce koridorda görmüştüm,” diye baklayı çıkarıyor. “Dayanamadım. Suratın!” Kakhaha krizi geçiriyor. “Aan-neye gel!”

Kapının dışından boğuk bağıriş çağırışlar duyuluyor.

“Anne babası galiba!” diye tıslıyorum. “Seni küçük... Çabuk onu yerine koy!”

Huzurla yastığıma gömülüyorum ama kalbim yerinden fırlamak üzere. Çok şükür. Çocuğum yok.

Ve Amy’yi kabullenemiyorum. Eskiden ne kadar masum ve şekerdi. Başparmağı ağzında Uyuyan Güzel Barbie’yi izler dururdu. Ona ne olmuş?

“Kalp krizi geçirecektim,” diyorum Amy tekrar içeri girerken. “Ölseymdim senin yüzünden olacaktı.”

“Sen de biraz uyanık ol,” diye karşı çıkıyor sevimsiz bir sırıtmayla. “İnsanlar seni böyle kekleyebilir.”

Çubuk gibi bir sakız çıkarıp kağıdını soyuyor. Sonra öne eğiliyor.

“Hey, Lexi,” diyor alçak bir sesle. “Gerçekten amnezi mi oldun, yoksa uyduruyor musun? Kimseye söylemem.”

“Ne? Ne diye uydurayım?”

“Belki de bir şeyden kurtulmaya çalışıyordursundur. Dişçi randevusu falan.”

“Hayır! Şu anki durum hakiki!”

“Tamam. Neyse.” Omuz silkiyor ve bana sakız uzatıyor.

“Hayır, sağol.” Kollarımı dizlerime sarıyorum, birden içim sıkılıyor. Amy haklı. İnsanlar benden faydalanabilir. Öğrenmem gereken çok şey var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Eh. Bariz olandan başlayabilirim.

“Eee.” Gayet sıradan konuşmaya çalışıyorum. “Kocam nasıl biri? Yani tipi... nasıl mesela?”

“Vay.” Amy’nin gözleri faltaşı gibi açılıyor. “Tabii ya! Hiçbir fikrin yok!”

“Annem hoş olduğunu söyledi?” Kuruntumu gizlemeye çalışıyorum.

“Tatlı biri.” Ciddi ciddi kafa sallıyor. “Çok esprili. Ve kamburunu ameliyat edecekler.”

“Ya. İyi deneme, Amy.” Gözlerimi deviriyorum.

“Lexi! Kulağına giderse çok üzülür!” Amy şaşırıyor. “2007 yılındayız artık. Dış görünüşünden dolayı kimseyi ayırmıyoz. Ve Eric de çok tatlı, seni çok seviyor. Bebekken sırtı-

nın darbe alması onun suçu değil ki. Ayrıca da çok şey başardı. İnsana ilham veriyor.”

Şimdi utançtan kıpkırmızı oluyorum. Belki de kocam kamburdur. Kamburcu olmamalıyım. Nasıl görünürse görünsün, onu seçmemin iyi bir nedeni vardır kesin.

“Yürüyebiliyor mu?” diye soruyorum gergince.

“İlk kez düğününüzde yürüdü,” diyor Amy, hatıralar gözlerinde canlanarak. “Bağlılık yeminini etmek için tekerlekli sandalyesinden kalktı. Herkes gözyaşları içindeydi... papaz konuşamadı...” Yine ağzı yamuluyor.

“Seni küçük inek!” diye bağırıyorum. “Kamburu falan yok, değil mi?”

“Özür dilerim.” Kendine hâkim olamadan kıkırdıyor. “Ama bu oyun muhteşem.”

“Oyun oynamıyoruz!” Yaramı unutup saçıma yapışıyorum ve yüzüm buruşuyor. “Bu benim hayatım. Kocamın kim olduğunu, onunla nasıl tanıştığımı biliyorum...”

“Tamam.” Tövbe etmiş gibi görünüyor. “Olayı anlatıyorum, kır saçlı berduşun tekiyle sokakta konuşuyordun, adı Eric’ti...”

“Kapa çeneni! Madem anlatmayacaksın, anneme sorarım ben de.”

“Tamam, tamam!” Teslim olmuş gibi kollarını kaldırıyor. “Cidden öğrenmek istiyor musun?”

“Evet!”

“Tamam o zaman. Onunla bir televizyon programında tanıştın.”

“Bir daha dene.” Gözlerimi tavana dikeyorum.

“Doğru! Bu sefer dalga geçmiyorum. *Ambition* denen bir programa katılmıştın. İnsanların iş konusunda en tepede olmaya çalıştıkları yarışma. Eric jüriden biriydi ve sen de yarışmacıydın. Şovda çok ilerleyemedin ama Eric’le tanıştın ve turnayı gözünden vurdun.”

Sessizlik. Kahkahalara boğulmasını ya da şaka olduğunu gösteren son bir laf etmesini bekliyorum ama kutu diyet kolasından bir fırt çekiyor.

“Ben yarışmaya mı katıldım?” diyorum şüpheyle.

“Evet. Çok havalıydı. Bütün arkadaşlarım seyretti, hepimiz sana oy verdik. Sen kazanmalyydın!”

Yakından inceliyorum ama suratı çok ciddi. Gerçeği mi söylüyor? Gerçekten *televizyona* mı çıktım ben?

“İyi de niye öyle bir yarışmaya katılmaya kalktım ki?”

“Patron olmak için?” Amy omuz silkiyor. “İlerlemek için. Zaten dışlerini ve saçını da o zaman yaptırdın, televizyonda güzel görünmek için.”

“İyi de ben hırslı değilimdir. Yani, o kadar hırslı değilim...”

“Dalga mı geçiyorsun?” Amy’nin gözleri yuvalarından fırlıyor. “Dünyanın en hırslı insanı falansın! Patronun istifa eder etmez işe talip oldun. Şirketinizdeki bütün kalantorlar seni televizyonda görmüştü ve çok etkilenmişlerdi. Böylece de işi sana verdiler.”

Beynim ajandamdaki o kartvizite kayıyor. *Lexi Smart, Yönetici.*

“Şirkete gelmiş geçmiş en genç yöneticisin. İş aldığında çok harikaydı,” diye ekliyor Amy. “Kutlamak için dışarı çık-

tık, hepimize şampanya ısmarladın..." Sakızını çekerek ağzından dışarı uzatıyor. "Bunların *hiçbirini* de mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır ya! Hiç!"

Kapı açılıyor ve annem çıkageliyor, üstü kapalı bir tabak, bir kâse çikolatalı mus ve bir bardak su olan bir tepsi taşıyor elinde.

"İşte geldim," diyor. "Sana lazanya aldım. Ve bil bakalım ne oldu? Eric geldi!"

"*Burada mı?*" Kan yüzümden çekiliyor. "Yani... burada, hastanenin içinde mi?"

Annem evet anlamında kafa sallıyor. "Şu anda seni görmek için yukarı çıkıyor! Sana hazırlanman için birkaç saniye müsaade etmesini söyledim."

Birkaç *saniye* mi? Benim birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacım var. Her şey çok hızlı geliyor. Daha yirmi sekiz yaşında olmaya bile hazır değilim. Bir de sözde sahip olduğum kocayla tanışacağım.

"Anne, bunu yapabileceğimden emin değilim," diyorum panikle. "Yani... Onunla tanışmaya henüz hazır değilim. Yarın görsem daha iyi olabilir. Biraz daha toparlanmış olurum."

"Lexi, hayatım!" diye paylaşıveriyor annem. "Kocanı geri çeviremezsin. İşi bırakıp buraya koştun, sırf seni görmek için!"

"Ama onu tanımıyorum! Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemem..."

"Tatlım, o senin *kocan*." Güven verici bir şekilde elimi sıvazlıyor. "Endişelenecek bir şey yok."

"Belki hafızanı tetikler," diye araya giriyor Amy de, çikolatalı musa davranmış ve kapağını yalarken. "Belki de onu görünce birden, 'Eric! Aşkım! Her şeyi hatırlıyorum!' diyeceksin."

"Kes sesini," diye yapıştırıyorum. "Ayrıca da o benim çikolatalı musumdu."

"Sen bunları yemezsin ki," diye karşı çıkıyor. "Onu da mı unuttun?" Kaşığı tehlikeli bir şekilde yüzümün önünde sallandırıyor.

"İyi deneme, Amy," diyorum gözlerimi devirerek. "Çikolatalayı hayatta bırakmam."

"Artık *hiç* çikolata yemiyorsun. Yiyor mu, anne? Kalori korkundan kendi düğün pastanı bile yemedin!"

Benle kafa buluyor herhalde. Bir milyon yıl geçse de çikolatadan vazgeçmem. Tam ona defolmasını ve musumdan elini çekmesini söyleyecekken kapı tıklatılıyor ve boğuk bir erkek sesi konuşuyor, "Merhaba?"

"Aman tanrım." Çıldırılmış gibi ikisine bakıyorum. "Aman tanrım. O mu? Hemen mi ya?"

"Bir saniye, Eric!" diye sesleniyor annem kapıya doğru, sonra da bana fısıldıyor. "Kendine biraz çekidüzen ver, şekerim! Hendekte sürünmüş gibi görünüyorsun."

"E bir zahmet olsun, anne," diyor Amy. "Harap olmuş *arabanın* içinden çıkarıldı, unuttun mu?"

"Saçını tarayıvereyim..." Annem minik bir çanta tarağıyla yaklaşıp saçımı çekiştiriyor.

"Ah!" diye karşı geliyorum ona. "Amnezimi daha da kötüleştirirceksin!"

"İşte." Saçıma son bir defa dokunuyor ve bir mendilin köşesiyle yüzümü siliyor. "Hazır mısın?"

"Kapıyı açayım mı?" diyor Amy.

"Hayır! Şey... bir saniye."

Midem kasılıyor. Kocam olan bir yabancıyla tanışamam. Sadece... çok korkunç bir düşünce.

"Anne. Lütfen." Ona dönüyorum. "Daha çok erken. sonra gel deyin. Yarın. Ya da birkaç hafta bekleyelim hatta."

"Saçmalama, tatlım!" Annem kahkaha atıyor. Nasıl kahkaha atabiliyor? "O senin kocan. Ve sen de daha yeni trafik kazası yaptın, adam meraktan ölüyor, zaten zavallıyı çok beklettik!"

Annem kapıya yürürken çarşafı sıkıyorum ve parmaklarımın kanı çekiliyor.

"Ya ondan nefret edersem? Ya aramızdaki kimya sıfırsa?" Dehşetle çatlıyor sesim. "Yani geri dönüp onunla yaşama mı bekliyor?"

"Her şeyi oluruna bırak," diyor annem belirsizce. "Gerçekten Lexi, endişelenecek hiçbir şey yok. Çok hoş biri."

"Perukasını saymazsanız," diye sokuşturuyor Amy. "Ya da Nazi geçişini."

"Amy!" Annem onaylamayarak dilini cıklatıyor ve kapıyı açıyor. "Eric! Beklettiğimiz için özür dilerim. İçeri gel."

Dayanılmaz derecede uzun bir sessizlik oluyor ve kapı açılıyor. Ve odaya, elinde devasa bir çiçek demetiyle, hayatımda gördüğüm en öldüren cazibe, yakışıklı erkek giriyor.

Beş

Konuşamıyorum. Tek yapabildiğim içimden gerçek olduğuna inanamadan öylece bakmak. Bu adam, ciddi, acı verici derecede güzel. Hani, Armani mankeni görünümü tarzı güzel. Açık kahverengi, kıvrıcık saçları var ve kısacık kesilmiş. Mavi gözlü, geniş omuzlu ve pahalı takım elbiseli. Çenesi kare şeklinde, sinekkaydı tıraş edilmiş.

Bu herifi nasıl kafesledim acaba? Nasıl? Nasıl? Nasıl?

"Merhaba," diyor, sesi derin ve yuvarlak, tıpkı bir aktörün sesi gibi.

"Merhaba!" diyebiliyorum ben de nefesim kesilerek.

Şu devasa göğsüne bakın. Her gün spor yapıyor olmalı. Ve ayakkabılarına bakın, pırıl pırıl, ya şu tasarımcı saati...

Gözlerim tekrar saçlarına kayıyor. Kıvrık saçlı biriyle evleneceğim hiç aklıma gelmezdi. Ne komik. Gerçi *kıvrık* saç falan karşı olduğumdan değil de. Yani, onda olağanüstü görünüyor.

"Sevgilim." Pahalı çiçekleri savurarak yatağa ilerliyor. "Dünden çok daha iyi görünüyorsun."

"Kendimi iyi hissediyorum. Imm... sağol." Buketi elinden alıyorum. Hayatımda gördüğüm en göz kamaştırıcı, trendi, tasarımcı elinden çıkma gibi görünen buket, beyaz ve boz tonları. Ne zamandan beri *boz* rengi gül bulunabiliyor?

"Eee... demek Eric sensin?" diye ekliyorum, yüzde yüz emin olmak için.

Yaşadığı şokun yüzüne yansımaları görebiliyorum ama yine de gülümsüyor. "Evet. Öyle. Eric benim. Beni hâlâ tanımadın mı?"

"Pek sayılmaz. Aslında... hayır, hiç."

"Sana dedim," diye sokuşturuyor annem, başını iki yana sallayarak. "*Çok* üzgünüm, Eric. Eminim yakında hatırlayacak, gerçek bir çaba sarf ederse eğer."

"Bu ne demek şimdi?" Alınmış gibi bir bakış fırlatıyorum.

"Eh, hayatım," diyor annem. "Böyle şeyler biraz iradeye bakar, diye okumuştum bir yerde. Beyin gücü."

"Hatırlamaya *çalışıyorum*, tamam mı?" diyorum azimle. "Sence ben böyle olmak *istiyor* muyum?"

"Yavaştan alacağız," diyor Eric, anneme aldırmayarak. Yatağa oturuyor. "Bakalım anıları tetikleyebilecek miyiz, izinle?" Elimi gösteriyor başıyla.

"Imm... evet. Tamam." Ben de kafa sallıyorum ve elimi eline alıyor. Güzel bir eli var, sıcak ve sağlam. Ama bir yabancının eli.

"Lexi, benim," diyor, güçlü, çarpıcı bir ses tonuyla. "Eric. Kocan. Yaklaşık iki yıldır evliyiz."

Cevap veremeyecek kadar büyülenmiş vaziyetteyim. Yakından daha da yakışıklıymış. Cildi gerçekten yumuşacık ve yanık, dişleri kusursuz, bembeyaz...

Aman tanrım bu adamla seks yaptım cümlesi çıkıyor beynimde.

Beni çıplak gördü. İç çamaşırlarımı parçaladı. Birlikte kim bilir neler yaptık ve onu *tanımıyorum* bile. En azından... iç çamaşırlarımı parçaladığını ve birlikte kim bilir neler yaptığımızı tahmin ediyorum. Bariz bir şekilde soramam, odada annem falan var bir de.

Acaba yatakta nasıl, diye merak ediyorum. Çaktırmadan vücudunu süzüyorum. Eh, onunla evlenmişim. Demek ki oldukça iyi...

"Kafanda bir şey mi var?" Eric dalgın bakışımı fark ediyor. "Sevgilim, aklına takılan bir şey varsa hemen sorabilirsin..."

"Hiçbir şey!" diye örtbas ediyorum. "Hiç. Affedersin. Devam et."

"İki yıl önce tanıştık," diye devam ediyor Eric, "Pyramid TV'de bir yemekte. *Ambition* yarışmasını onlar yapıyor, bizim de katılmıştık. Birbirimize görür görmez vurulduk. Haziranda evlendik ve balayına Paris'e gittik. George V Otel'de süitte kaldık. Harikaydı. Montmartre'a gittik. Louv-

re'u ziyaret ettik, her sabah *café au lait* içtik..." Duraklıyor. "Herhangi birini hatırlıyor musun?"

"Maalesef," diyorum vicdan azabi içinde. "Özür dilerim."

Annem haklı olabilir. Hatırlamak için daha çok çabalamalıyım. Hadi. Paris. Mona Lisa. Çizgili gömlekli erkekler. *Düşün*. Zihnimi geri sarıyorum, Eric'in yüzünü Paris manzaratlarıyla birleştirmeye çalışıyorum, birkaç anıyı canlandırmak istiyorum...

"Eyfel Kulesi'ne çıktık mı?" diyorum sonunda.

"Evet!" Yüzü aydınlanıyor. "Hatırlamaya mı başladın? Rüzgârda durup birbirimizin fotoğrafını çektik..."

"Hayır," diye lafını kesiyorum. "Sadece tahmin yürüttüm. Bilirsin işte, Paris... Eyfel Kulesi... muhtemel geldi bana."

"Hi." Bariz bir hayalkınlığı yaşayarak kafa sallıyor ve sessizleşiyoruz. Neyse ki şansına, kapı tıklatılıyor ve "Giri!" diye sesleniyorum.

Nicole elinde bir dosya ve kâğıtla giriyor. "Çabucak bir tansiyon ölçmem gerek" diye başlıyor; sonra Eric'in elimi tuttuğunu görünce duruyor. "Ah, affedersiniz. Rahatsız etmeyeyim."

"Sorum değil!" diyorum. "Bu Nicole, benimle ilgilenen hemşirelerden biri." Odadakilere işaret ediyorum. "Annem, kız kardeşim... ve kocam. Adı da..." Mühim bir duyuru yapacakmışçasına gözüne bakıyorum, "Eric."

"Eric!" Nicole'ün gözleri aydınlanıyor. "Tanıştığımıza sevindim, Eric."

"Çok memnun oldum." Eric başıyla selam veriyor. "Karıma baktığınız için size minnettarım."

Karım. Midem yerinden hopluyor. Ben onun karısıyım. Çok yetişkince. Eminim mortgage sisteminden ev almışızdır. Bir de alarmı vardır.

"Rica ederim." Nicole ona profesyonel bir gülüş çıkarıyor. "Lexi, harika bir hasta." Tansiyon aletini koluma sarıyor ve yüzüme dönüyor. "Şimdi şişiriyorum... *Acayip yakışıklı!*" diyor sessizce dudaklarını oynatarak ve çaktırmadan başparmağını kaldırıyor, ben de ister istemez gülümsüyorum.

Doğruya doğru. Kocam resmen yakışıklı. Daha önce bu takımından bir erkekle hiç çıkmadım. Bırakın evlenmeyi... Bırakın George V Otel'de kruasanlar yemeyi...

"Hastaneye bağış yapmak istiyorum," diyor Eric, Nicole'e ve o derin, aktörsü sesi odayı dolduruyor. "Özel bir bağış isteginiz ya da fonunuz varsa..."

"Harika olurdu!" diye seviniyor Nicole. "Yeni bir tarayıcı için bağış topluyorduk."

"Belki ben de maratona katılırım?" diye öneriyor. "Farklı sebeplerle her yıl koşuyorum zaten."

Gururdan göğsüm patlayacak gibi kabarıyor. Diğer erkek arkadaşlarımdan hiçbiri maraton koşmamıştı. Kaybeden Dave zaten koltuktan televizyona zor varırdı.

"Evet!" diyor Nicole, tansiyon aletini gevşetirken kollarını kaldırıyor. "Seninle tanışmak gerçekten bir zevkti, Eric. Lexi, tansiyonun da gayet iyi..." Nicole notlarına bir şeyler ekliyor. "Öğle yemeğin mi şuradaki?" diye ekliyor, dokunulmamış tepsiyi işaret ederek.

Ah, evet. Unutmuşum."

"Yemek yemelisin. Ayrıca da buradakilerden fazla uzun kalmamalarını rica edeceğim." Annem ve Amy'ye dönüyor. "Lexi ile vakit geçirmek istediğinizi biliyorum ama şu anda hassas dönemi atlatmış değil. Ağrıdan alması gerek."

"Ne gerekiyorsa yaparım." Eric elimi sıkıyor. "Karımı tek-rar sağ salim istiyorum."

Annem ve Amy toplanmaya başlıyor; ama Eric kıpırda-mıyor.

"Birkaç dakika müsaade istiyorum; baş başa kalmak için," diyor. "Sakıncası yoksa, Lexi?"

"Ah," diyorum, durumu çakarak. "Eee... tabii!"

Annemle Amy bana yaklaşıp sarılıyorlar ve annem son kez saçımı düzeltiyor iki arada bir derede. Sonra kapı arka-larından kapanıyor ve Eric ile yalnız kalıyorum, durağan, garip bir sessizlik içindeyiz.

"Evet," diyor Eric nihayet.

"Evet. Durum biraz... tuhaf." Küçük bir kahkaha atmaya çalışıyorum ama boşlukta kayboluyor. Eric alnını kırıştırarak bana dümdüz bakıyor.

"Doktorlar anıların geri gelip gelmeyeceğini söyledi mi?"

"Geleceğini düşünüyorlar. Ama ne zaman bilmiyorlar."

Eric ayağa kalkıp pencereye yürüyor, kendi düşüncelerine gömülmüş gibi bir hali var. "Demek bir bekleme oyunundayız," diyor sonunda. "Süreci hızlandırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," diyorum çaresizce. "Belki bana biz ve iliş-kimiz hakkında daha çok şey anlatabilirsin."

"Kesinlikle. İyi fikir." Dönüyor ve cüssesini pencereye yaslıyor. "Ne öğrenmek istersin? Aklından geçeni sor."

"Peki... nerede oturuyoruz?"

"Kensington'da, çatı katı stili bir dairede oturuyoruz." Kelimeleri büyük harfle yazılmışlar gibi telaffuz ediyor. "Benim işim bu. Çatı katı stili yaşam." 'Çatı katı stili yaşam' de-yişini söylerken de ellerini paralel tutup taşıyıcı bir kemere kiremit koyuyormuş gibi yana doğru bir hareket yapıyor.

Vay canına. Kensington'da oturuyoruz! Sormak için baş-ka bir soru düşünüyorum ama hepsi çok sıradan geliyor, sanki mülakatta geçen zamanı doldurmaya çalışıyorum.

"Birlikte neler yaparsınız?" diyorum nihayet.

"Güzel yemekler yeriz, filmler izleriz... geçen hafta bale-ye gittik. Çıkışta Ivy'de akşam yemeği yedik."

"Ivy'de mi?" Nefesim kesiliyor galiba. Ben Ivy'de akşam yemeği mi yedim?

Niçin hiçbirini anımsamıyorum peki? Zihinsel olarak beynimi harekete geçirme çabası içinde gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Ama... yok.

Nihayet gene açıyorum gözlerimi, biraz başım dönüyor ve bir bakıyorum, Eric başucumdaki yüzükleri fark etmiş. "Alyansın değil mi bu?" diye soruyor şaşırarak. "Burada ne işi var?"

"Tarama testleri yaparken çıkarmışlar," diye açıklıyorum.

"Takayım mı?" Yüzüğü alıyor ve sol elimi tutuyor.

Aniden alarma geçiyorum.

"Ben... ııı... hayır..." Kendime hâkim olamadan elimi Eric'in elinden çekiveriyorum ve Eric yüzünü buruşturuyor.

“Üzgünüm,” diyorum, garip bir duraklamadan sonra. “Üzgünüm. Sadece... şey, benim için bir yabancısın.”

*“Tabii.” Eric arkasını dönüyor ama yüzük hâlâ elinde. “Tabii ki. Ne kadar aptalım.”

Aman tanrım, gerçekten çok kınıldı. Ona ‘yabancı’ demeliydim. ‘Henüz tanımadığım dostum’ demeliydim.

“Gerçekten çok üzgünüm, Eric.” Dudağımlı ısıyorum. “Seni tanımak ve... sevmek ve diğer şeyleri yapmak istiyorum elbette. Hakikaten harika birisindir, yoksa seninle evlenmezdim. Ve çok da hoşsun,” diye ekliyorum yüreklendircesine. “Senin kadar yakışıklısını zaten beklemiyordum bile. Yani, eski erkek arkadaşım senin *tırnağın* olamaz.”

Eric’in bana dümdüz baktığını görüyorum.

“Çok garip,” diyor. “Sen, sen gibi değilsin. Doktorlar beni uyarmıştı, gene de bu derece... uç noktada olacağını tahmin edemezdin.” Bir an pes etmiş görünüyor; sonra omuzları dikleşiyor. “Neyse canım. Seni geri kazanacağız. Eminim.” Yüzüğü muntazamca başucuma geri koyuyor, yatağa oturuyor ve elimi tutuyor. “Ve bilesin diye söylüyorum, Lexi... seni seviyorum.”

“*Sahi mi?*” Kendimi engelleyemeden ağzım kulaklarıma varıyor. “Yani... müthiş. Çok teşekkürler!”

Daha önceki erkek arkadaşlarımla hiçbiri bana ‘seni seviyorum’ dememişti; yani doğru düzgün, böyle gün ortasında, bir yetişkin gibi, yani öfkeliyken ya da seks yaparken değil. Bir karşılık vermeliyim. Ne demeliyim ki?

Ben de seni seviyorum.

Yok.

Ben de seni seviyorumdur herhalde.

Yok, yok.

“Eric, eminim ben de derinlerde bir yerde seni seviyorum,” diyorum sonunda elini sıkarak. “Ve hatırlayacağım. Bugün olmayabilir. Yarın da olmayabilir. Ama... Paris her zaman bizim.” Duraklıyorum, şöyle bir kafamda tartıyorum. “En azından, senin. Sen de bana anlattırısın.”

Eric hafiften gizemli görünüyor.

“Öğle yemeğini ye ve dinlen.” Omzumu sıvazlıyor. “Seni istirahat etmen için yalnız bırakayım.”

“Bakarsın yarın sabah bir uyanırım, her şeyi hatırlıyorum,” diyorum umutla, Eric ayaklanırken.

“Ümidimizi yitirmeyelim.” Bir iki saniye yüzümü inceliyor. “Ama hatırlamasan da hayatım, bir şekilde hallederiz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Başımla onaylıyorum.

“Sonra görüşürüz.”

Eric odadan çıkıyor. Ben de bir süre sessizce oturuyorum. Kafam yine zonklamaya başlıyor ve biraz sersemleştireyorum. Her şey çok fazla geldi. Amy mavi saçlı olmuş ve Brad Pitt’in Angelina Jolie’den bir aşk meyvesi doğmuş ve az önce beni sevdiğini söyleyen, yakışıklı bir kocam var. Nedense uykuya dalmak ve tekrar 2004’te uyanmayı umuyorum, Carolyn’in evinde akşamdan kalma olsam ve tüm bunlar bir rüya olsa.

ALTı

Ama rüya değil. Ertesi sabah uyanıyorum ve hâlâ 2007'deyiz. Hâlâ pırl pırl, mükemmel dişlere ve parlak kestane rengi saçlara ve hafızamda da dev bir kara deliğe sahibim. Üçüncü dilim kızarmış ekmeğimi ısırırlarken ve çayımın bir fırt çekerken kapı açılıyor ve elinde çiçek dolu bir arabayla Nicole beliriyor. Sıralanış hallerine bayılarak ağzım açık bakıyorum. Üstünde yirmi farklı aranjman var. Bağlanmış buketler... saksılarda orkide-ler... muazzam güller...

"Eee... bir tanesi de bana mı?" diye soruyorum ister istemez.

Nicole şaşırıyor. "Hepsi sana."

"Hepsi birden?" Çayımı döküp saçıyorum.

"Çok popüler bir kızsın! Vazolarımız tükendi sayende!" Bana bir tomar kartvizit veriyor. "Mesafların da burada."

"Vay canına." İlk kartı elime alıp okuyorum.

Lexi, hayatım. Kendine çok iyi bak, geçmiş olsun, yakında görüşmek üzere... Sevgilerimle, Rosalie.

Rosalie? Rosalie adında birini tanımıyorum. Kafam karışarak kartı bir kenara bırakıp sıradakine geçiyorum.

En içten dileklerimizle, geçmiş olsun.

Tim ve Suki.

Tim ve Suki'yi de tanımıyorum.

Lexi, hemen iyileş! Üç yüzlük namına geri döneceksin! Spor salonundan arkadaşların.

Üç yüzlük nam mı? Ben?

Demek kaslı bacakları böyle üç yüz kez yapılan hareketlere borçluyuz. Sonraki kartı okuyorum ve nihayet, tanıdığım insanlardan bir kart geçiyor elime.

Geçmiş olsun, Lexi. En içten dileklerimizle, Fi, Debs, Carolyn ve Döşemeler departmanı çalışanları.

Tanıdık isimleri okuyunca içim ısınıyor. Çok aptalca ama neredeyse arkadaşlarım beni tamamen unuttu sanıyordum.

"Eee, kocan da bayağı bir yürek yakanmış!" diyen Nicole'nün sesiyle düşüncelerimin akışı kesiliyor.

"Öyle mi dersin?" Gayet sıradan bir şekilde durmaya çalışıyorum. "Evet, bence de oldukça hoş bir tipi var..."

"Nefes kesici! Ve biliyor musun, dün koğuşa gelip hepimize teşekkür etti sana baktığımız için. Herkes yapmaz."

"Hayatımda hiç Eric gibi bir erkekle birlikte olmadım!" O aldırılmaz gibi duruşu, tüm nezaketi falan elden bırakıyorum.

"Yani aslında, kocam olduğuna hâlâ inanamıyorum. Yani, *ben*. Ve o."

Kapıyı tıklatıyorlar ve Nicole, "Girin!" diye sesleniyor.

Kapı açılıyor ve Amy ile annem dalıyorlar, ikisi de kan ter içinde, nefes nefeseler ve ellerinde içi fotoğraf albümleri ve mektuplarla dolu altı koca torba var.

"Günaydın!" Nicole gülerek kapıyı açıyor. "Lexi bugün çok daha iyi, çok sevineceksiniz."

"Ah, *sakin* bana her şeyi hatırladığını söylemeyin!" Annemin yüzü düşüyor. "Onca fotoğrafı bu kadar yol taşıdıktan sonra. Albümler ne kadar ağırmış haberin var mı? Zaten otoparkta da yer bulamadık."

"Hâlâ ciddi hafıza kaybı yaşıyor," diye sözünü kesiyor Nicole.

"Tanrıya şükür!" Annem aniden Nicole'un yüz ifadesini fark ediyor. "Yani... Lexi, canım benim. Sana göstermek için resim getirdik. Belki hafızanı harekete geçirir dedik."

Torbalar dolusu fotoğrafı heyecanla süzüyorum. İşte bu resimler bana kayıp hikâyemi anlatacak. Kırıkdiş'likten... şimdi kimsem işte ona dönüşümümü gösterecek. "Oyalanmayın hadi!" Çiçek mesajlarını elimden bırakıyorum ve doğruluyorum. "Bana hayatımı gösterin!"

Şu hastane ziyaretinden epey öğreniyorum. Ve öğrendiğim şeylerden biri de, eğer amnezi yaşayan bir akrabanız varsa *elinize geçen herhangi bir fotoğrafı ona gösterin, yeter*. Çünkü burada on dakika geçti ve tek fotoğraf görme-

dim, Amy ve annem hangisinden başlayacakları tartışmasını sonlandıramıyor da.

"İyice de aklını başından almak istemiyoruz," deyip duruyor annem, torbadaki resimleri eşelerlerken. "İşte, tamamdır." Karton bir çerçevede duran fotoğrafı alıyor.

"Hayatta olmaz." Amy atılıp elinden kapıyor. "Çenemde sivilce var. İğrencim."

"Amy, minik bir noktacık o, görünmüyor bile."

"Evet, görünüyor. Bu zaten daha da iğrenç!" İki resmi de paramparça ediyor.

Ve ben oturmuş, kaybettiğim hayatımı öğrenmeyi bekliyorum, Amy'se tüm kanıtları imha mı ediyor?

"Sivilcelerine bakmam!" diye sesleniyorum. "Herhangi bir resim verin işte! Fark etmez!"

"Tamam." Annem elinde çerçevesiz bir fotoğrafla yatağa ilerliyor. "Havada tutacağım, Lexi. Resme bak ve herhangi bir şey ifade ediyor mu, söyle. Hazır mısın?" Annem resmi ters çeviriyor.

Noel Baba kılığına sokulmuş bir köpek resmi.

"Anne..." Hayalkırıklığımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Bana niye köpek gösteriyorsun?"

"Hayatım, bu Tosca!" Annem resmen güceniyor. "2004'te daha farklıydı. Ve işte Raphael, geçen hafta Amy ile birlikte, ikisi de çok hoş çıkmış..."

"*Korkunç* görünüyorum." Amy fotoğrafı kaptığı gibi on parçaya bölüyor.

"Resimleri yırtmayı keser misin!" diye avaz avaz bağıriyorum neredeyse. "Anne, değişik fotoğraf getirdin mi? Mesele, insan falan?"

"Hey, Lexi, bunu hatırlıyor musun?" Amy öne geliyor, ucunda yeşim taşı gül sallanan bir kolye gösteriyor. Çaresizce hatıraları kovalayarak kolyeye uzun uzun bakıyorum.

"Hayır," diyorum en sonunda. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Müthiş. O zaman benim olsun mu?"

"Amy!" diyor annem. Tatmin olmamış bir şekilde elindeki fotoğrafları karıştırıyor. "Acaba Eric'in düğün DVD'sini getirmesini mi beklesem? Artık hafızanı o da tetiklemezse, hiçbir şey tetiklemez."

Düğün DVD'si.

Benim düğünüm.

Ne zaman bunu düşünsem midem heyecanlı, gergin bir beklentiyle kasılıyor. Bir düğün DVD'm var. Düğünüm oldu! Ne kadar yabancı bir düşünce. Kendimi gelin olarak hayal edemiyorum. Kuyruklu kabarık bir elbise mi giydim, kafa da korkunç koca bir çiçekli duvak mı taktım yoksa? Kendime sormaya korkuyorum.

"Eee... hoş birine benziyor," diyorum. "Eric, yani. Kocam."

"Müthiş biri." Annem dalgınca kafa sallıyor, hâlâ köpek resimlerine göz atmaya devam ediyor. "Birçok bağış işi yapıyor biliyorsun ki. Ya da şirketi yapıyor, desem daha doğru olur. Ama zaten onun şirketi, sonuçta aynı kapiya çıkıyor."

"Kendi şirketi mi var?" diye kaşlarımı çatıyorum, kafam karışmış bir ifadeyle. "Ben onu emlakçı sanmıştım."

"Şirketi *gayrimenkul satıyor*, şekerim. Bütün Londra çevresinde büyük çatı katlı binalar. Geçen sene çoğunluğunu sattılar ama hâlâ hisselerin büyük bir kısmı onda."

"On milyon papel kazandı," diyor fotoğraf torbasının yanına çömelmiş duran Amy.

"Ne?" Bomboş bakıyorum.

"Bok gibi parası var." Kafasını kaldırıyor. "Ah, hadi ama. Tahmin etmedim deme şimdi?"

"Amy!" diyor annem. "Sokak ağzıyla konuşma!"

Dilim tutuluyor sanki. Hatta, bayılmak üzereyim. On milyon pound mu?

Kapı tıklatılıyor. "Lexi? Girebilir miyim?"

Aman tanrım. Ta kendisi. Aceleyle aynaya bakıyorum ve üstüme Louis Vuitton çantada bulduğum Chanel parfümden birkaç kez püskürtüyorum.

"İçeri gel, Eric!" diye sesleniyor annem.

Kapı aralanıyor ve işte tam karşımda duruyor, elinde iki torba, bir başka demet çiçek ve bir meyve sepeti. Üstünde çizgili bir gömlekle kahverengi bir pantolon, sarı bir kazak ve ayağında da püsküllü loafer ayakkabı var.

"Merhaba sevgilim." Elindekileri yere bırakıyor, sonra yatağa yaklaşip beni kibarca yanağımdan öpüyor. "Nasılsın?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Ama seni hâlâ tanımıyor," diye sokuşturuyor Amy. "Sarı kazaklı adamın tekisin onun için."

Eric hiç istifini bozmuyor. Belki de Amy'nin serkeşliğine alışkındır.

"Eh, bugün bunu halledeceğiz." Enerjik bir tavırla torbayı kaldırıyor. "Yanımda bir sürü foto, DVD, hatıra eşyaları getirdim... Hadi sana hayatını tanıstırayım. Barbara, DVD'yi

koyar mısın?" Anneme parlak bir disk uzatıyor. "Ve başlangıç olarak da, Lexi... düğün albümümüz." Pahalı görünüşlü, deri kapaklı bir albümü kaldırıp yatağa koyuyor ve üstündeki kabarık yazıyı görünce gözlerime inanamıyorum:

ALEXIA VE ERIC
6 HAZİRAN 2006

Albümü açıyorum ve midem düşüyor. Gelin halimin siyah-beyaz bir resmiyle başlıyorum bakmaya. Üzerimde upuzun, beyaz bir elbise, saçım gevşek bir topuzla tutturulmuş ve minimal bir zambak buketi var elimde. Görünüşte kabarık bir şey yok.

Ses çıkarmadan bir sonraki sayfaya geçiyorum. İşte Eric hemen yanımda dikilmiş, o da siyah takım elbiseli. Bir sonraki sayfada elimizde şampanya kadehleri tutuyor ve birbirimize gülümsüyoruz. Ne kadar *gösterişli* görünüyoruz; dergilerdeki insanlar gibiyiz.

İşte benim düğünüm. Benim gerçek, hakiki, yaşanmış düğünüm. Kanıt istiyorsam... al sana kanıt.

Televizyondan birden karışık gülüşen ve sohbet eden insan sesi yükseliyor. Kafamı kaldırıyorum ve yine bir şok geçiriyorum. Ekranda, Eric ve ben düğün giysilerimizle poz veriyoruz. Devasa beyaz bir pastanın önündeyiz, elimizde bir bıçak, ekranda olmayan birine kahkahalarla gülüyoruz. Gözlerimi kendimden alamıyorum.

"Seremoniyi kaydetmemeyi tercih ettik," diye açıklıyor Eric. "Bu nikâhtan sonraki parti."

"Evet." Sesim biraz çatlak.

Düğünlerde ağlamak gibi bir huyum yoktur. Ama bizim pastayı kesişimizi seyrederken, insanlara gülümseyişimiz, fotoğraf çekemeyen biri için tekrar poz verişimiz... Burnum sızlamaya başlıyor. İşte evlendiğim gün, hayatımın sözde en mutlu günü ve ben en ufak bir şey bile hatırlamıyorum.

Kamera dönüyor, tanımadığım insanların yüzlerini çekiyor. Denizci mavisi bir etek ceket takımı giymiş annemi seçiyorum, bir de Amy var, üstünde ince askılı, mor bir elbise. Cam duvarlı, dört bir yanda trendi koltuklar ve çiçek aranjmanlarıyla modern dekorlu, geniş bir yerdeyiz ve insanlar şampanya kadehleriyle teras gibi bir yere çıkıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum.

"Hayatım..." Eric huzursuzca gülüyor. "Burası evimiz."

"Bizim evimiz mi? İyi de çok kocaman! Baksana!"

"Çatı katımız." Başıyla onaylıyor. "Büyüklüğü gayet iyi."

'Gayet iyi' derken? Futbol sahası gibi yahu. Balham'daki minik dairem şu halıların birine ancak sığar.

"Peki şu kim?" Bebek pembesi straplez bir elbise giymiş, kulağıma bir şey fısıldayan, güzel kadını işaret ediyorum.

"Rosalie. En yakın arkadaşın."

En yakın arkadaşım? Hayatımda ilk kez görüyorum. Sıska ve yanık tenli, iri mavi gözlü, kolunda kalın bir bileklik var ve güneş gözlüğü sarı, California kızı saçlarının tepesine itilmiş.

Bana çiçek gönderdi, diye hatırlıyorum birden. *Hayatım. Sevgilerimle, Rosalie.*

"O da Deller Halı'da mı çalışıyor?"

"Hayır!" Eric şaka patlatmışım gibi gülüyor. "Bu kısım çok komik." Ekranı işaret ediyor. Kamera terasa yürürken peşimizden geliyor ve kahkahalar atarak şöyle dediğimi duyuyorum, "Eric, neyin peşindesin?" Herkes bir sebepten havaya bakıyor ve neden bilmiyorum..."

Ve sonra kamera odaklanınca görüyorum. Gökyüzüne şunlar yazılıyor: *Seni sonsuza dek seveceğim, Lexi*. Ekran-da herkes nefesini tutmuş birbirini dürtüyor ve ben de gözlerimi havaya dikip bakıyorum, elimle gözüme siper yapıp yazıyı gösteriyorum, sonra da Eric'i öpüyorum.

Kocam düşün günümüzde benim için gökyüzüne yazı yazdırmak gibi bir sürpriz ayarlamış ve *kahrolası beynim hatırlamıyor mu?* Ağlamak istiyorum.

"Şimdi de geçen sene Mauritius Adası'nda tatildegiz..." Eric, DVD'yi ileri sardı ve gözlerime inanamayarak izliyorum bense. Kumlarda yürüyen şu kız *ben* miyim? Saçlarımı örmüşüm, yanık tenliyim, inceciğim ve üstümde kırmızı tanga bir bikini var. Başka zaman olsa imrenerek bakacağım kızlara benziyorum.

"Burada da bir hayır gecesindeyiz..." Eric tekrar ileri sarıyor ve işte yine biz. İncecik, mavi bir gece elbisesi giymişim, görkemli bir balo salonunda dans ediyoruz.

"Eric çok cömert bir bağışçıdır," diyor annem ama cevap vermiyorum. Dans pistinin orada dikilen, yakışıklı, koyu renk saçlı bir adam beni kesiyor. Bir dakika ya... Onu bir yerden tanıyor olabilir miyim?

Tanıyorum. Evet. Onu tanıyorum. Oh, nihayet!

"Lexi?" Eric yüz ifademi kaçırmıyor. "Hafızan harekete mi geçti?"

"Evet!" Elimde olmadan neşeyle gülüyorum. "Soldaki şu adamı hatırlıyorum." Ekranı işaret ediyorum. "Kim olduğundan emin değilim ama onu *tanıyorum*. Gerçekten iyi hatırlıyorum! Sıcak biri, komik ve belki de doktordur... ya da onunla kumarhanede tanışmışımdır..."

"Lexi..." Eric kibarca sözümü kesiyor. "O George Clooney, aktör. Baloda şeref misafiriydi."

"Ya." Bozguna uğrayarak burnumu ovuşturuyorum. "Tamam."

George Clooney. Tabii ki o. Ne kadar moronum. Yastığa gömülüyorum tekrar, moralim çöküyor.

Hatırlayabildiğim tüm o iğrenç, tiksindiren şeyleri düşünüyorum da. Yedi yaşındayken okulda irmik yemek zorunda olmam ve neredeyse kusmam. On beş yaşındayken beyaz bir mayo giymem ve havuzdan çıktığımda mayonun transparanlaşması ve bütün erkeklerin bana gülmesi. O utanç anını dün gibi hatırlıyorum.

Ama Mauritius'ta mükemmel bir kumsalda yürüdüğümü hatırlamıyorum. Kocamla şaşıla bir baloda dans ettiğimi hatırlamıyorum. Hey, beynim? Öncelik diye bir şeyin yok mu?

"Dün gece amneziyle ilgili bir yazı okuyordum," diyor Amy, yerde bağdaş kurmuş otururken. "Hafızayı en fazla etkileyen hangi duyuymuş biliyor musun? Koku alma. Belki de Eric'i *koklamalısın*."

"Doğru." Annem de beklenmedik bir şekilde ekliyor. "Tıpkı şu çocuk, Proust misali. Sihirli bir pastadan bir lokma ve her şey beynine hücum etti."

"Hadi ya," diyor Amy cesaretlendirircesine. "Denemeye değer, değil mi?"

Utana sıkıla Eric'e dönüyorum. "Sakıncası yoksa seni koklayabilir miyim, Eric?"

"Yok canım! Denemeye değer." Yatağa oturup DVD'yi donduruyor. "Kollarımı mı kaldırırsam yoksa..."

"Imm... galiba..."

Eric ağırbaşlılıkla kollarını kaldırıyor. Titizce öne eğilip koltuk altını kokluyorum. Sabun ve losyon kokusu alıyorum, bir de hafiften erkeksi bir koku. Ama hiçbir şey akın etmiyor beynime.

George Clooney'nin *Ocean's Eleven* filminden görüntüleri dışında.

Söz etmesem daha iyi olabilir.

"Herhangi bir şey?" Eric kolları havada donakalmış bekliyor.

"Henüz yok," diyorum ve bir daha kokluyorum. "Yani, çok güçlü bir şey değil..."

"Apış arasını koklamalısın," diyor Amy.

"*Hayatım*," diyor annem bayınca.

Gözüm Eric'in ağına kayıyor. Evlendiğim apış arası. Oldukça cömert görünüyor, gerçi hiçbir şey görüldüğü gibi olmayabilir. Merak ediyorum.

Hayır. Şu anda hiçbir alakası yok.

"Bence ikiniz seks yapmalısınız," diyor Amy garip sessizlikte ve sakızını patlatıyor. "İhtiyacınız olan birbirinizin vücudundan çıkan o keskin kokuyu..."

"Amy!" Annem lafını kesiyor. "Tatlım! Bence yeter artık!"

"Benden söylemesi! Doğanın amneziyi tedavisi böyle!"

"Evet." Eric kollarını düşürüyor. "En büyük başarımız olmadı."

"Hayır."

Belki de Amy haklıdır. Belki de seks yapmamız gerek. Eric'e bakış atıyorum ve onun da aklından aynı şeyin geçtiğini anlıyorum.

"Boşver. Daha ilk günler." Eric gülümseyerek düğün albümünü kapatıyor, ama onun da hayalkırıklığı yaşadığı belli.

"Ya asla hatırlamazsam?" Odada etrafıma bakıyorum. "Ya o hatıraların hepsi sonsuza dek yok olduysa ve onları geri alamazsam? *Hiç?*"

Endişeli yüzlere tek tek bakıyorum ve birden kendimi güçsüz, incinebilir hissediyorum. Bilgisayarım çöktüğünde bütün e-postalarım gitmişti ya, onun gibi bir durum bu, sadece bir milyon katı daha kötüsü. Teknisyen bana yedeklem gerektiğini söyleyip durmuştu. İyi de insan kendi beynini nasıl yedekler ki?

O gün öğleden sonra bir nöropsikologla görüşüyorum. Neil adında, kot pantolonlu, tatlı birisi; karşılıklı bir masaya oturuyoruz ve ben testler yapıyorum. Söylemeden geçemeyeceğim, oldukça da iyiyim! Bir listedeki elli kelimeyi hatırladım; bir kısa öyküyü hatırladım; hafızamdan resim çizdim.

"Son derece iyi durumdasın, Lexi," diyor Neil, son kontrol kutucuğunu da doldurduktan sonra. "Özel yeteneklerin

orada, kısa süreli belleğin gayet iyi, majör kognitif sorunların yok... ama ciddi bir fokal retrograd amnezi yaşıyorsun. Çok sıradışı bir durum."

"İyi de *niçin*?"

"Tek sebebi kafanı çarpma şeklin." Canlanarak öne eğiliyor, kağıdına bir kafa resmi çiziyor ve beyni doldurmaya başlıyor. "Akselerasyon-dekselerasyon hasar adını verdiğimiz olayı yaşamışsın. Kafanı ön cama çarptığın zaman beynin kafatasında öne fırlamış ve beyninin küçücük bir alanı, ne desek, zedelenmiş. Belki anı deposuna zarar verdin... ya da belki de sinirsel yolların hasar gördü, yani anıları yeniden kafanda canlandırma *yeteneğin*. Depona dokunulmamış, diye ifade edeyim, ama kapısını da açamıyorsun."

Doktorun gözleri öyle bir parlıyor ki her şey muhteşem bir olguymuş da kendim de coşku duymalıymışım gibi.

"Bana elektrik şoku veremez misiniz?" diyorum hüsrarla. "Ya da kafama bir şeyle vursanız falan?"

"Maalesef olmuyor." Komiğine gidiyor galiba. "Yaygın kanının aksine, amnezik birinin kafasına vurmak hafızasını geri getirmiyor. O yüzden sakın evde deneyeyim deme." Sandalyesini geriye itiyor. "Seni odana götürüyüm."

Odama dönüyoruz ve annemle Amy hâlâ DVD'yi seyrediyor, Eric de cep telefonu ile konuşuyor. Konuşmasını hemen tamamlıyor ve cep telefonunu çat diye kapatıyor. "Nasıl gitti?"

"Neler hatırladın, tatlım?" diye atılıyor annem.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum.

"Lexi tanıdığı ortamlara döndüğü zaman hafızasının da kendiliğinden geri geldiğini fark edecek," diyor Neil güven vericesine. "Tabii biraz zaman alabilir."

"Doğru." Eric büyük bir ciddiyetle kafa sallıyor. "Peki sırada ne var?"

"Eh." Neil notlarıma göz gezdiliyor. "Fiziksel olarak iyi konumdasın, Lexi. Yarın taburcu edilirsin gibime geliyor. Bir ay sonrası için sana randevu veriyorum. O zamana dek senin için en iyi yer evin." Gülümsüyor. "Eminim sen de orada olmak istiyorsundur zaten."

"Evet!" diyorum, biraz duraklayıp. "Ev. Harika."

Öylesine geveliyorum ama aslında 'ev' derken neyi kastettiğimi ben de bilmiyorum. Ev dediğim, Balham'daki dairemdi. Ve orası artık yok.

"Adresin?" Neil kalemini çıkarıyor. "Notlarım için."

"Ben... emin değilim."

"Ben yazarım," diyor Eric yardımseverce ve kalemi alıyor.

Çılgınlık bu. Nerede oturduğumu bilmiyorum. Kafası al-lak bullak olmuş yaşlı kadınlar gibiyim.

"Eh, iyi şanslar, Lexi." Neil, Eric ve anneme bakıyor. "Lexi'ye hayatı hakkında mümkün olduğunca çok bilgi vererek ona yardımcı olabilirsiniz. Her şeyi not alın. Daha önce gördüğü yerlere götürün onu. Herhangi bir sorun yaşarsanız beni arayın."

Kapı Neil'in arkasından kapanıyor ve televizyon gürültüsü dışında yine sessizlik çöküyor. Annemle Eric birbirine bakıyor. Bir komplo teorikisi olsaydım ikisinin bir plan yaptığını öne sürerdim.

“Ne oldu?”

“Tatlım, annenle ben konuşuyorduk da, acaba nasıl yapsak...” Eric tereddüt ediyor. “Taburcu olmanı nasıl halletsek diye.”

Halletmek. Sanki tehlikeli, psikopat bir hapisane kaçkınıyım.

“Oldukça garip bir durum içindeyiz,” diye devam ediyor. “Açıkcısı, eve dönmek ve eski yaşantısına kaldığın yerden devam etmek istersen beni çok sevindirirsin. Ama rahatsız olabilirsin de. Ne de olsa... beni tanımıyorsun.”

“Şey, hayır.” Dudağımı ısıyorum. “Tanımıyorum.”

“Eric’e gelip bir süre benimle kalabileceğini söyledim,” diye konuşuyor annem. “Tabii ki biraz kaşıklık olacak ve odanı Jake ve Florian’la paylaşmak zorunda kalacaksın ama ikisi de iyi köpeklerdir...”

“O oda kokuyor,” diyor Amy.

“*Kokmuyor*, Amy.” Annem alınıyor. “İnşaatçı adam bile sorunun kuru bilmem ne... öyle bir şey olduğunu söylemişti.” Annem eliyle belirsiz bir işaret yapıyor.

“Çürüme,” diyor Amy, gözlerini televizyondan ayırmadan. “Ve de kokuyor.”

Annem sinirinden tikli gibi göz kırpmıyor. Bu arada Eric de endişeli bir suratla yanıma geliyor.

“Lexi, sakın alınırım diye düşünme. Senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Senin için bir yabancıym ya, tanrı aşkına.” Kollarını iki yana açıyor. “Neden benimle eve gelmek isteyesin ki?”

Cevap verme sırası bende, farkındayım; ama televizyondaki bir görüntü dikkatimi dağıtıyor birden. Eric ve ben de-

nizde hız motorundayız. Nerede olduğumuzu tanı bilir artık ama güneş ıslıl ıslıl ve deniz de masmavi. İkimizde de güneş gözlüğü var ve Eric botu kullanırken bana gülümsüyor, bir James Bond filminden fırlamış gibiyiz, ikimiz de nefes kesiciyiz.

Büyülenmiş gibi görüntüye bakıyorum. *Bu hayatı istiyorum*, düşüncesi beliriyor beynimde. *Bana ait. Bu yaşamı kazandım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremeyeceğim.*

“Yapmak istediğim son şey, iyileşmene ket vurmaktır.” Eric konuşmaya devam ediyor. “Ne yapmak istersen, seni anlamaya çalışacağım.”

“Doğru. Evet.” Zaman kazanmak için bir yudum su içiyorum. “Birkaç saniye düşünüyem.”

Tamam. Şimdi, seçenekleri açık açık değerlendirelim:

1. Kent’te, iki itle paylaşmak zorunda olduğum, çürümüş bir oda.

2. Bir hız motoru kullanabilen, yakışıklı kocam Eric ile Kensington’da saray yavrusu bir çatı katı dairesi.

“Biliyor musun, Eric?” diyorum dikkatlice ve kelimeleri seçerek. “Sanırım gelip seninle *yaşamalıyım*.”

“Ciddi misin?” Yüzü aydınlanıyor ama buna şaşırdığını da söyleyebilirim.

“Sen kocamsın,” diyorum. “Senin yanında olmalıyım.”

“Ama beni hatırlamıyorsun,” diyor emin olamayarak. “Beni tanımıyorsun.”

“Seni tekrar tanırlım!” diyorum, büyüyen bir coşkuyla. “Hayatımı hatırlamam için en iyi şansım kesinlikle onu yaşamak.

Bana kendinden bahsedersin, benden, evliliğimizden... Tekrar öğrenirim! Ve doktor tanıdık ortamların yardımı olacağını *söyledi*. Geri getirme sistemimi falan tetiklerler..."

Gittikçe olumlu bakıyorum. Kocam ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsam ne olmuş? Önemli olan, beni seven, dev bir çatı katı dairesi olan ve bana güller getiren, yakışıklı bir multi-milyonerle evlendim. Onu hatırlamamak gibi küçük bir detay uğruna tüm bunları kaldırıp çöpe atacak halim yok.

Herkes bir noktada evliliğini kurtarmak zorunda kalıyor. İşte ben de 'kocanızı hatırlamak' kısmını kurtarmalıyım.

"Eric, seninle eve gelmeyi çok istiyorum," diyorum, mümkün olduğunca samimi. "Eminim harika, sevgi dolu bir evliliğimiz vardı. Her şeyi düzeltebiliriz."

"Geri dönmen harika olur." Eric hâlâ dertli duruyor. "Lütfen ama kendini buna mecbur hissetme..."

"Mecburiyetten falan yapmıyorum! Bu kararı aldım çünkü... içimden bir ses doğru olduğunu söylüyor."

"Bence çok iyi bir fikir zaten," diye belirtiyor annem de.

"Tamamdır öyleyse," diyorum. "Anlaştık."

"Belli ki sen..." Eric garip bir şekilde duraksıyor. "Yani... ben misafir odasında kalırım."

"Çok memnun olurum," diyorum, ben de onun resmi sesine uyum sağlayarak. "Teşekkürler Eric."

"Eh, madem bu kadar eminsin..." Bütün yüzü aydınlanıyor. "Her şeyi usulüne göre yapalım, olur mu?" Alyansına soru sorar gibi bir bakış atıyor ve ben de başucuma bakıyorum.

"Evet, hadi!" Başımla onaylıyorum, birden heyecanlanarak.

Eric yüzükleri alıyor ve elimi uzatıyorum. Eric yüzükleri parmağıma geçirirken büyülenmiş gibi seyrediyorum. Önce alyansı takıyor, sonra da devasa tek taş pırlantayı. İki yüzüklü elime bakarken odada sessizlik oluyor.

Kahretsin ya, şu pırlanta devasa.

"Rahat mısın, Lexi?" diye soruyor Eric. "Doğru geliyor mu sana?"

"Evet... harika geliyor! Gerçekten. Çok doğru geliyor."

Elimi sağa sola çevirirken ağzım kulaklarıma varıyor. Sanki birileri kafama konfeti atmalı ve düğün marşını söylemeli. İki gece önce, pis bir kulüpte Kaybeden Dave tarafından ekilmiştim. Ve şimdiyse... evli bir kadınımla!

yedi

Karma olmalı.

Önceki yaşantımda baş döndürücü derecede asil biri falandım herhalde. Yanan binalardan çocukları kurtardım ya da cüzamlılara yardım etmek için hayatımı feda ettim ya da tekerleği icat ettim sanırım. Rüyalarındaki yaşantıya nasıl düştüğüme dair aklıma gelen, tek mantıklı açıklama bu zira.

İşte buradayım, Embankment boyunca, yakışıklı kocamın yanında, *üstü açık Mercedes*'inde boy gösteriyorum.

Boy gösteriyorum dedim ya. Cidden saatte yirmi kilometre hızla ilerliyoruz. Eric çok düşünceli ve yeniden bir arabaya binmenin benim için ne kadar zor olduğunu tahmin ettiğini söylüyor ve ben de ona katılmak için can atıyorum. Ama esasında, gayet iyiyim. Kazayla ilgili bir şey ha-

tırlamıyorum ki. Sanki başkasının başına gelen ve bana anlatılan bir hikâye gibi benim için, hani dinlerken kafanızı barca yana kırıp, "Vah, vah, çok yazık," dersiniz ama çoktan aklınız başka yere kaymıştır ya...

Merakla kendime bakıp duruyorum. Üstümde, eskiden giydiklerimin *iki beden* küçüğü, yırtık bir kot pantolon. Ve bir zamanlar adını sadece dergilerden bildiğim, Miu Miu marka bir üst. Eric bana seçmem için bir çanta dolusu giysi getirdi ve hepsi o kadar kokuş ve markaydı ki bırakın üstüme giymeyi, dokunmaya bile kıyamadım.

Arka koltukta da hastane odamdaki çiçekler ve hediyeler duruyor, içlerinde Dellar Halıcılık'tan gelen tropikal meyve sepeti de var. Üstüne Clare adında birinin, bana boş zamanlarımda okumam için en kısa zamanda yönetim kurulu toplantısını göndereceğini ve iyileşmemi umduğunu söylediği mektubu iliştilmişti. İmza: 'Clare Abrahams, Lexi Smart'ın Asistanı.'

Lexi Smart'ın Asistanı. Kendime ait, kişisel asistanım var. Yönetim kurulundayım. Ben ya!

Yaralarım ve kesiklerim çok daha iyi durumda ve başımdaki plastik sargı da çıkarıldı. Saçım yeni yıkandı, parlıyor ve dişlerim de her zamankinden daha film yıldızı kusursuzluğunda. Önünden geçtiğim yansıtıcı yerlere bakıp gülmeden edemiyorum. Hatta gülmeden edemiyorum ne, mütemadiyen gülüyorum işte.

Belki de eski hayatımda Jean D'Arc'tım ve işkence edilecek öldürüldüm. Ya da belki de *Titanic*'teki o çocuktum. Evet. Acımasız, dondurucu bir denizde boğuldum ve Kate

Winslet'e hiç kavuşamadım ve bu da ödülüm. Yani, insanlar kusursuz hayata laf olsun diye ulaşamaz, değil mi? Öylece oluvermez.

"İyi misin, sevgilim?" Eric elini elime koyuyor. Kıvrıkcı saçları rüzgârda dağılmış ve pahalı gözlüğü güneşte parlıyor. Tam Mercedes Hİ insanlarının, arabalarını kullanmasını isteyeceği türde birine benziyor.

"Evet!" diye sırtıyorum. "Harikayım!"

Sinderella'yım. Yok, yok, Sinderella'dan da *iyiyim* çünkü onun bir tane prensi vardı. Bense muhteşem dişli ve ateş gibi bir işi olan Sinderella'yım.

Eric sola sinyal veriyor. "Evet, işte geldik..." Muazzam kaideli bir girişe doğru seğirtiyor, cam kulübedeki bir kapı görevlisini geçiyor, otoparka girip motoru kapatıyor. "Gel bakalım, evini gör."

Hani çok abartılan şeyleri gördüğünüz zaman büyük bir hayalkırıklığı yaşarsınız. Mesela, aylar boyunca pahalı bir restorana gitmek için para biriktirirsiniz ve bir bakarsınız, garsonlar suratsız, masalar küçücük ve puding de Bay Çırpılmış tadında çıkar.

Eh, yeni evimse bu anlatılanların tam zıttı denebilir. Hayal ettiğimden *çok* daha iyi. Etrafta turlarken ağzım açık kalıyor. Devasa. Aydınlık. Nehri görüyor. Koskocaman, L şeklinde beyaz bir kanep ve dünyanın en havalı, siyah granitten kokteyl barı var. Duş deseniz, tepeden tırnağa mermer giydirilmiş, beş kişi alacak kapasitede bir odacık.

"Bunları hatırlıyor musun?" Eric beni dikkatle izliyor. "Herhangi bir şey tetikliyor mu?"

"Hayır! Ama tek kelimeyle olağanüstü!"

Burada müthiş partiler vermeliyiz. Fi, Carolyn ve Debs'i kokteyl barına tünemiş *görebiliyorum*, tekilalar gelip gidiyor, müzik bangır bangır bağıyor. Kanepenin yanında durup yumuşacık kumaşa elimi gezdiriyorum. O kadar gösterişli ve kabartılmış ki, galiba hiçbir zaman üstüne oturmayı gözüm yemeyecek. Belki oturuyormuş gibi yaparım. Hava da durursam kalça kaslarım için harika olur.

"Nefes kesici bir kanep!" Eric'e bakıyorum. "Bir tomar para saymışızdır."

"On bin pound." Eric kafa sallıyor.

Kahretsin. Elim çekiyorum. Bir kanep nasıl o kadar tutabilir? İçi neyle dolu, *havyarla* falan mı? Oturmadığım için tanıya şükrederek uzaklaşıyorum. Kendime bir not: On bin kafalık, şık ötesi kanepede kırmızı şarap içme / pizza yeme / hatta iyisi mi, yanına bile yaklaşma.

"Ben bu... eee... ışıklandırmayı sevdim." Tek başına duran, dalgalı metal parçasını işaret ediyorum.

"O radyatör." Eric gülümsüyor.

"Ah, evet," diyorum kafam karışarak. "Ben *şunu* radyatör sandım." Siyaha boyanmış ve karşıdaki duvara asılmış, eski moda radyatörü işaret ediyorum.

"O bir sanat eseri," diye düzeltiyor Eric beni. "Hector James-John imzalı. *Bozulan Parçalanma*."

Eserin yanına yürütüyorum, kafamı yana eğip Eric'in yanında, entelektüel, sanatsever bir bakış olmasını umduğum bir ifadeyle uzun uzun bakıyorum.

Bozulan Parçalanma. Siyah radyatör. Hayır, hiçbir fikrim yok.

"Çok... yapılmış," diyorum bir cesaretle.

"Buna sahip olduğumuz için çok şanslıyız," diyor Eric, esere başını sallayarak. "Sekiz ayda bir serbest sanat eserlerine para yatırma eğilimine sahibiz. Çatukatu kaldırıbiliyor. Ve her şeyden çok portföy meselesi." Her şeyi çok açıkça ifade etmiş gibi de omuz silkiyor.

"Elbette!" Başımınla onaylıyorum. "Bence de portföy... bakış açısı... kesinlikle..." Boğazımı temizleyip başka tarafa dönüyorum.

Ağzını açma, Lexi. Ne modern sanat, ne portföyler, ne de temelde zengin olmak hakkında bir bok biliyorsun ve kendini ele vereceksin.

Radyatör sanatı şeyinden ayrılıyorum ve dev bir ekrana odaklanıyorum, karşı duvarı neredeyse tamamen doldurmuş. Odada bir ekran daha var, yemek masasının orada ve bir tane de yatak odasında vardı. Eric televizyonu çok seviyor anlaşılan.

"Ne istersin?" Seyrettiğimi fark ediyor. "Şunu dene." Uzaktan kumandayı alıp ekrana doğru tutarak tuşuna basıyor. Bir sonraki saniye de kocaman, alazlar içinde ve çıtırdayan bir ateş yanıyor karşımda.

"Vay!" Şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Ya da bunu." Resim değişiyor ve canlı renklerde tropikal balıklar yosunların arasında yüzmeye başlıyor. "Ev televizyon sisteminde son teknoloji," diyor gururla. "Hem sanat, hem eğlence, hem iletişim. Bunlardan e-posta atabili-

yorsun, müzik dinleyebiliyorsun, kitap okuyabiliyorsun... sisteme yüklenmiş 1000 kitabım var. Hatta görsel bir evcil hayvanın bile olabiliyor."

"Evcil hayvan mı?" Allak bullak olmuş vaziyette hâlâ bakıyorum.

"İkimizin de var zaten." Eric gülümsüyor. "Bu benimki, Titan." Uzaktan kumandaya basıyor ve ekrana cam kutuda dolaşan, kocaman, çizgili bir örümcek çıkıyor.

"Aman tanrım!" Midem kalkarak geri kaçıyorum. Örümceklerle aram pek yoktur ve bu da iki metre büyüklüğünde. İğrenç bacaklarındaki kılları görebiliyorsunuz. *Yüzünü* görebiliyorsunuz. "Rica etsem... şunu değiştirebilir miyiz, lütfen?"

"Ne oldu?" Eric çok şaşırıyor. "Buraya ilk geldiğinde sana Titan'ı göstermiştim. Çok şirin demiştin."

Harika. Çünkü ilk gelişimdi, kibarlık olsun diye şirin dedim... ve şimdi de onunla yaşamak zorundayım.

"Biliyor musun?" diyorum, bakışını Titan'dan sakınarak. "Belki de kaza sonucu örümcek fobim olmuştur." Bilgece konuşmaya çalışıyorum, bana doktor söylemiş falan gibi.

"Olabilir." Eric teoreminin zayıf noktalarını saptamaya çalışmasına kaşlarını çatıyor. Ki saptayabilir de.

"Demek benim de bir evcil hayvanım var?" diyorum çabucak dikkatini dağıtmak için. "Benimki ne?"

"Al bakalım." Görüntüyü değiştiriyor. "Karşında Arthur." Ekranda kabarık tüylü, beyaz bir kedi yavrusu görünüyor ve zevkten çılgık atıyorum.

“Çok tatlı!” Kedinin bir ip yumağıyla oynayıpını, ipi çe-
kip taklalar atışını seyrediyorum. “Büyüyünce kedi oluyor
mu?”

“Hayır.” Eric gülümsüyor. “Daima bir kedi yavrusu ola-
rak kalacak. Bütün hayatın boyunca, eğer istersen. Yüz bin
yıllık bir yaşam kapasiteleri var.”

“Ya,” diyorum, durakladıktan sonra. İşin aslı, biraz ür-
pertici. Yüz bin yıllık, görüntüden ibaret bir kedi yavrusu.

Cep telefonu bipliyor ve Eric açıyor, sonra tekrar balık-
ları getirmek için ekranı değiştiriyor. “Hayatım, şoförüm
gelmiş. Dediğim gibi, kısa süreliğine ofise gitmem gerek.
Ama Rosalie sana arkadaşlık etmek için geliyor, yolda. O
zamana kadar canın bir şeye sıkılırsa hemen beni ara ya da
sistemden e-posta at.” Bana üstünde bir ekran olan, dik-
dörtgen beyaz bir zamazingo veriyor. “Al bakalım uzaktan
kumandayı. Isıyı, havalandırmayı, aydınlatmayı, kapıları,
panjurları kontrol ediyor... burada her şey akıllı. Ama ihti-
yacın olmayabilir. Her şey ayarlı zaten.”

“Uzaktan kumandalı bir evimiz mi var?” Kahkaha atmak
istiyorum.

“Hepsi çatı katı stili yaşamın bir parçası!” Yine paralel
duran eller hareketini yapıyor ve ne kadar kafayı yediğimi
çaktırmamak isteyerek kafa sallıyorum.

Ceketini giyişini izliyorum. “Eee... Rosalie ile tam olarak
nereden tanışıyoruz?”

“Ortağım Clive’in karısı. İkiniz birlikte harika vakit geçi-
riyorsunuz.”

“Ben ve ofisteki diğer kızlarla mı takılıyor?” diye soru-
yorum. “Mesela Fi ve Carolyn’le? Hep birlikte mi dışarı çı-
kıyoruz?”

“Kim?” Eric boş boş bakıyor. Belki de karısının sosyal ha-
yatıyla ilgilenmeyen erkeklerdendir.

“Boşver,” diyorum çabucak. “Ben öğrenirim.”

“Gianna da gelecek daha sonra. Evdeki yardımcımız.
Herhangi bir sorun olursa halleder.” Yaklaşıyor, duraksıyor,
sonra elimi tutuyor. Cildi pürüzsüz ve lekesiz, yakından bi-
le öyle ve baş döndürücü, sandal aromalı bir losyon koku-
su duyuyorum.

“Teşekkürler Eric.” Elimini eline koyup sıkıyorum. “Ger-
çekten minnettarım.”

“Evine tekrar hoşgeldin, sevgilim,” diyor, hafiften boğuk
bir sesle. Sonra elini ayırıyor, kapıya yöneliyor ve bir sani-
ye sonra çıkıyor.

Yalnızım. Evlilik hayatımı sürdürdüğüm evde yalnızım.
Geniş alana tekrar bakarken, şeffaf, küp şeklindeki sehpa,
deri şezlong, sanat kitapları... *binden* bir iz göremiyorum.
Parlak renkli seramik bardaklar ya da peri şeklinde minik
ışıklar ya da karton kapaklı okunmuş kitap yığınları yok.

Durağan. Eric ve ben muhtemelen yeni bir başlangıç
yapmak istedik, her şeyi birlikte seçtik. Büyük olasılıkla
da bir yığın göz kamaştıran ev hediyesi aldık. Şömine ra-
fının üstündeki şu mavi camdan vazolar servet değerinde
görünüyor.

Devasa camlara yürüyüp aşağıdaki sokağa bakıyorum.
Ne gürültü var, ne uğultu; hiçbir şey. Uzaklarda bir adamın

taksiye bir kutu taşıyışını ve bir kadının tasmayla gezdirdiği köpeğiyle mücadelesini seyrediyorum. Sonra cep telefonumu çıkarıp Fi'ye mesaj yazıyorum. Onunla tüm bunlar hakkında konuşmak *zorundayım*. Çağırayım da sonra uğrasın, kanepeye kıvrılırsınız ve bana tüm ayrıntıları anlatır, Eric'ten başlayarak tabii-ki. Tuşlara basarken sevinçten gülüyorum.

Selam! Eve döndüm, beni arasana!! Seni görmek için sabırsızlanıyorum!!! Lxxx

Aynı mesajı Carolyn ve Debs'e de yolluyorum. Sonra cep telefonumu kaldırıyorum ve cilalı tahta yerde dönüyorum. Eric'in yanında umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım ama artık yalnız olduğuma göre, sırtarak dolaşabilirim. Böyle bir yerde yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi, *hayatta*.

Birden kakhaha atma isteğiyle dudaklarım şişiyor. Yani, çılgınlık bu resmen. Ben. Böyle bir yerde!

Yerde tekrar topuğumun üstünde dönüyorum, sonra kollarım açık, deli gibi gülerek dönmeye başlıyorum. Ben, Lexi Smart, bu sanat eserine benzeyen, uzaktan kumandalı sarayda oturuyorum!

Affedersiniz, Lexi Gardiner.

Bu düşünceyle daha da çok kıkırdıyorum. Uyandığımda adımlı bile bilmiyordum. Ya Pratt-Bottom olsaydı? O zaman ne diyecektim? "Üzgünüm Eric, çok hoş birine benziyorsun ama ölsem de bu soyadıyla..."

Şangır. Kırılan cam sesiyle ayılıyorum. Dehşet içinde, dönmeyi kesiyorum. Bir şekilde yanlışlıkla elim bir rafta yu-

karıda duran, cam bir kaplana çarptı. Şimdiyse kaplan iki parça halinde yerde yatıyor.

Paha biçilmez bir süs eşyasını kırdım ve evdeki ilk üç dakikamda.

Eyvah.

Dikkatlice yere eğilip büyükçe, kuyruklu parçaya dokunuyorum. Çok feci, ırtıklı bir kenarı var ve yere cam kıymıkları saçılmış. Onarılması imkânsız.

Telaştan ter basıyor. Ne yapacağım? Ya o da kanepede gibi on bin pound değerindeyse? Ya Eric'in aile yadigarıysa? Ne sanıyordum ki, kollarımı açmış dönerek?

Büyük bir özenle ilk parçayı kaldırıyorum, sonra diğeri-ni. Yerdeki cam kırıklarını süpürmeliyim, sonra da...

Elektronik bir biple irkiliyorum ve kafamı kaldırıyorum. Karşımdaki dev ekran maviye dönüyor ve yeşil büyük harfle bir mesaj çıkıyor.

MERHABA LEXI, NASILSIN?

S.ktır! Beni görebiliyor. Beni seyrediyor. Biri bizi gözetliyor evi!

Korku içinde ayaklanıyorum ve iki cam parçasını minderin altına itiyorum.

"Merhaba," diyorum ekrana, kalbim güm güm atarken. "İstemedim oldu, kazaydı..."

Sessizlik. Ekran kıpırdamıyor ve tepki vermiyor.

"Eric?" diye tekrar deniyorum.

Cevap yok.

Tamam... Beni görmüyor demek ki. Mesajı arabadan yazıyordur. Temkinli bir şekilde ekrana yaklaşıyorum ve he-

men yanında duvara asılı duran klavyeyi ve gümüş rengi, minik fareyi fark ediyorum. 'Cevapla'yı tıklayıp yavaşça, 'İYİYİM SAOL!' yazıyorum.

Burada bırakabilirim. Leoparı tamir etmenin bir yolunu bulabilirim... ya da bir şekilde yerine yenisini koyabilirim...

Hayır. Yapma. Yepyeni evliliğime kocamdan sırlar saklayarak başlayamam. Cesur olmalı ve ona açılmalıyım. 'YANLIŞLIKLA CAM LEOPARI KIRDIM,' yazıyorum. 'ÇOK ÜZGÜNÜM. UMARIM EŞSİZ DEĞİLDİ'

Gönder tuşuna basıyorum ve cevabı volta atarak bekliyorum, kendi kendime tekrar ve tekrar endişelenecek bir şey yok diyorum. Yani, paha biçilmez olduğu ne malum, değil mi? Belki de bir çekilişte kazandık. Belki de benimdi ve Eric hep nefret etmişti ondan. Nereden bilebilirim?

Herhangi bir şeyi nereden bilebilirim?

Bir koltuğa çöküyorum ve birden hayatım hakkında ne kadar az şey bildiğim gerçeği üstüme geliyor. Amnezik olacağımı bilsem bir yerlere kendim için not alırdım. Kendime birkaç ipucu bırakırdım. *Cam leopara dikkat et, kahrolası bir servet değerinde. Önemli not: Artık örümcekleri seviyorsun.*

Ekran bipliyor. Nefesimi tutup kafamı kaldırıyorum. 'TA-Bİİ Kİ EŞSİZ DEĞİLDİ! ENDİŞELENME.'

Derin bir oh çekiyorum. Her şey yolunda.

'TEŞEKKÜRLER!' yazıyorum gülerek. 'BAŞKA BİR ŞEY KIRMAYACAĞIM, SÖZ!'

Bu şekilde aşırı tepki gösterdiğime inanamıyorum. Parçaları koltuğun minderine sakladığıma inanamıyorum. Ne-

yim ben ya, beş yaşında çocuk mu? Burası benim evim. Ben evli bir kadını. Buna göre davransam iyi olacak. Kendi kendime sırtarak minderi kaldırıp parçaları almaya koyuluyorum ve donakalıyorum.

S.ktir.

Kahrolası cam, kahrolası krem rengi kanepeyi yırtmış. Parçaları altına tıktırırken koltuğa taktırmış olmalıyım. Kabarık kumaş yırtık pırtık olmuş.

On bin poundluk kanepe.

Otomatik olarak ekrana dönüyorum, sonra bakışlarımı kaçırıyorum, korkudan ödüm patlıyor. Kanepeyi de mahvettiğimi Eric'e söyleyemem. *Söyleyemem.*

Tamam. Yapacağım şey... şu ki... ona bugün söylemeyeceğim. Daha iyi bir zamanlamayı bekleyeceğim. Ter basmış bir suratla yastıkları öyle bir ayarlıyorum ki yırtık görünmüyor. İşte. Yepyeni oldu. Kimse yastıkların altına bakmaz, değil mi?

Cam leopar parçalarını alıp mutfığa yollanıyorum, ki burada da her taraf cilalı, gri lake dolap kaplı ve yerler lekesiz. Bir rulo kâğıt havlu keşfediyorum, leoparı sarıyorum, düzgün biçimli kapaklar arkasında çöp kutusunu arıyorum ve parçaları atıyorum. Tamamdır. Oldu. Başka bir şey mahvetmeyeceğim.

Dairenin içinde bir zil çalıyor ve yine kafamı kaldırıyorum, moralim düzeliyor. Rosalie olmalı, yeni en yakın arkadaşım. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Rosalie düğün DVD'sinde görüldüğünden de sıska çıkıyor. Üstünde siyah kapri pantolon, pembe kaşmir bir V yaka kazak var, devasa Chanel güneş gözlüğünü sarı saçlarının üstüne itmiş. Ben kapıyı açınca ufak bir çığlık atıyor ve elindeki Jo Malone hediye torbasını düşürüyor.

"Aman tanrım, Lexi. Şu yüzünün haline bak."

"Bir şey yok ya!" diyorum güven vericesine. "Altı gün önce görmeliydin asıl. Kafamda plastik bir sargı vardı."

"Zavallı şey. Ne büyük bir *kâbus*." Hediye torbasını uzatıyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. "Daha erken gelecektim ama Cheriton Spa'da boş yer bulmak için ne kadar beklediğimi *tahmin* edersin."

"İçeri gel." Mutfağı işaret ediyorum. "Kahve içer misin?"

"Tatlım..." Şaşırıyor. "Ben kahve içmiyorum. Dr. André yasakladı. Biliyorsun."

"Ah tamam." Duraklıyorum. "Durum şu ki... hatırlamıyorum. Amnezi geçiriyorum."

Rosalie bana bakıyor, kibarca ve boş boş. Bilmiyor mu? Eric ona söylemedi mi?

"Son üç yıldır olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum," diyorum yeniden. "Kafamı çarpmışım ve hafızamdan silinmiş."

"Aman tanrım." Rosalie elini ağzına götürüyor. "Eric de bana amneziyle ilgili bir şeyler anlatıyordu, beni tanımaya-çağın söyledi, dalga geçiyor sanmıştım!"

Bu korkmuş ifadesine kahkahalarla gülmek geliyor içimden. "Hayır, dalga geçmiyordu. Benim için sen... bir yabancısın."

"Yabancı mıyım?" Çok alınıyor.

"Eric de yabancıydı," diye ekliyorum çabucak. "Bir uyandım ve kim olduğumu bilmiyordum. Sahiden bilmiyorum hâlâ."

Kısa bir sessizlik oluyor ve bu süre içinde Rosalie'nin bu bilgiyi kafasında değerlendirdiğini fark ediyorum. Gözleri büyüyor, yanakları şişiyor ve alt dudakları ısırıyor.

"Aman tanrım," diyor sonunda. "*Kâbus*."

"Burayı da bilmiyorum." Kollarımı iki yana açıyorum. "Kendi evimi bilmiyorum. Hayatımın nasıl olduğunu bilmiyorum. Eğer bana yardım edersen... bana bir şeyler anlatırsan..."

"Kesinlikle! Gel oturalım..." Mutfağa sokuyor beni. Jo Malone torbasını tezgaha koyuyor ve trendi çelik masaya oturuyor, ben de onu takip ediyorum, içimden bu masayı ben mi seçtim, Eric mi seçti yoksa birlikte mi seçtik diye merak ediyorum.

Kafamı kaldırıncı Rosalie'nin bana dik dik baktığını görüyorum. Hemen gülümsüyor; ama korkudan ödü patladığı belli.

"Biliyorum," diyorum. "Garip bir durum."

"Peki, *kahçı* mıymış?"

"Söylediklerine göre, hafızam geri gelebilirmiş ama kesin diyemiyorlar. Ya da ne zaman gelir, ne kadarı gelir."

"Bunun dışında iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim, sadece ellerim biraz daha yavaş." Sol elimi kaldırıyorum göstermek için. "Yapmam gereken egzersizler var." Fizyoterapistin bana öğrettiği gibi elimi büküyorum ve Rosalie korkudan gözleri faltaşı gibi açılarak izliyor.

"Kâbus," deyip nefes veriyor.

"Ama asıl sorun... 2004'ten bu yana yaşadığım hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam. O kısım koca bir kara delik. Doktorlar arkadaşlarımla konuşmamı, resmi anlamamı ve çaba sarf etmemi söyledi, belki o zaman bir şeyler tetiklenebilirmiş."

"Elbette." Rosalie başıyla onaylıyor. "Sana anlatayım her şeyi. Neyi öğrenmek istiyorsun?" Beklentiyi öne eğiliyor.

"Şey..." Bir saniye düşünüyorum. "İkimiz nasıl tanıştık?"

"İki buçuk yıl önceydi." Rosalie kendinden emin bir şekilde kafa sallıyor. "Ben bir partideydim ve Eric yanıma gelip, 'Bu Lexi,' dedi. Ben de 'Merhaba!' dedim. İşte aynen böyle tanıştık!" Gülüyor.

"Evet." Özür diler gibi omuz silkiyorum. "Hiç hatırlamıyorum."

"Trudy Swinson'ın evindeydik? Eskiden hostes olan ama New York uçuşu sırasında Adrian'la tanışan şu kız var ya, herkes Trudy'nin, Adrian'ın siyah Amerikan Express kartını görür görmez onu kafeslediğini anlatır..." Sesi gittikçe zayıflıyor, durumun ciddiyeti ilk kez kafasına dank ediyor. "Hiçbir *dedikoduyu* hatırlamıyorsun öyleyse?"

"Şey... hayır..."

"Aman tanrım." Keskin bir nefes veriyor. "Sana anlatmam gereken çok şey var. Nereden başlasam? Tamam, benden başlayayım." Çantasından bir tükenmez kalem çıkarıyor ve yazmaya başlıyor. "Ve kocam Clive ve kaltak eski karısı Davina. Onu anlatmamı bekle. Bir de Jenna ve Petey var..."

"Benim diğer arkadaşlarımla da takılıyor muyuz hiç?" diye sözünü kesiyorum. "Fi ve Carolyn'le mesela? Ya da Debs'le? Onları tanıyor musun?"

"Carolyn. Carolyn." Rosalie kalemi dişlerine hafifçe vuruyor ve düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. "Spor salonundaki tatlı Fransız kız mıydı?"

"Hayır, Carolyn işyerinden arkadaşım. Fi de öyle. Onlardan bahsetmişimdir kesin. Fi'yi kendimi bildim bileli tanıyorum... Her cuma birlikte çıkarız..."

Rosalie ifadesiz.

"Şekerim, doğrusunu istersen onlardan söz ettiğini hiç duymadım. Bildiğim kadarıyla işyerindeki meslektaşlarıyla sosyalleşmiyorsun."

"Ne?" Bakakalıyorum. "Ama... bizim geleneğimiz! Birlikte kulübe gideriz, giyiniriz, kokteyller içeriz..."

Rosalie kahkaha atıyor. "Lexi, seni bir kere bile elinde kokteyllerle görmedim! Sen ve Eric şarap olayını çok ciddiye alırsınız."

Şarap mı? Doğru olamaz. Şarap hakkında bildiğim tek şey var, Oddbins'den geldiği.

"Afallamış görünüyorsun," diyor Rosalie endişeyle. "Çok fazla bilgi bombardımanı yaptım. Dedikoduları unut." Kâğıt parçasını kenara itiyor; kağıdın üstüne, yanına 'kaltak' ya da 'şeker' not ettiği bir sürü isim sıralamış. "Ne yapmak istersin?"

"Belki de birlikte her zaman yaptığımız şeyleri yapmalıyız?"

"Kesinlikle!" Rosalie bir an kafa yoruyor, sonra alnı düzeliyor. "O halde spor salonuna gitmeliyiz."

“Spor salonu,” diye tekrar ediyorum, coşkulu olmaya gayret ederek. “Tabii. Eee... ben de spora çok gidiyor muyum?”

“Şekerim, sen bağımlısın! Her sabah altıda bir saat koşuyorsun.”

Sabahın altısında? Koşuyorum?

Ben hiç koştum ki. Çok acı vericidir, ayrıca da göğüsleriniz hoplar. Bir keresinde Fi ve Carolyn’le iki kilometre koşusuna katılmıştım da ölüyordum. Gerçi Fi’den halliceydim çünkü o iki dakika koştuktan sonra yürüyerek ve sigara içerek devam etmişti, organizatörlerle kavgaya tutuşmuştu ve bir daha Kanser Araştırmaları derneği koşularına alınmayacağı söylenmişti.

“Ama endişelenme, bugün hoş ve dinlendirici bir şey yaparız,” diyor Rosalie güven vererek. “Masaj ya da ufak bir stretching dersi. Spor malzemelerini al da gidelim!”

“Tamam!” Tereddüt ediyorum. “Aslında, biraz utanç verici bir durum... ama kıyafetlerimin nerede olduğunu bilmiyorum. Yatak odamızdaki dolaplar Eric’in takım elbiseleriyle dolu. Benimkilerin hiçbirini bulamıyorum.”

Rosalie hayretler içinde. “*Kıyafetlerinin* yerini bilmiyorsun?” İri mavi gözlerine yaşlar akın ediyor ve eliyle yüzüne yelpaze yapıyor. “Özür dilerim,” diye yutkunuyor. “Durumun senin için ne kadar korkunç ve berbat olduğunu yeni fark ediyorum da. Bütün gardırobunu unutmak.” Derin bir nefes alıyor, toparlanıp elimi sıkıyor. “Benimle gel, tatlım. Sana göstereyim.”

Tamam. Demek giysilerimi bulamayışımın sebebi dolapta olmamalarıymış, bambaşka bir odadalar çünkü, ayna gibi görünen bir kapının arkasında saklılar. Ve koca bir odaya gereksinim olmasının nedeni de, *bir yığın olmaları*.

Raflara baktıkça başım dönüyor. Hayatımda hiç bu kadar kıyafeti bir arada görmedim, mağaza dışında hayır. Kırıksık, beyaz gömlekler, terzi elinden çıkma siyah pantolonlar, mantar beji ve ekru tonlarında etek ceketler. Şifonlu gece elbiseleri. Özel çekmecelerine konmuş taytlar ve çoraplar. La Perla etiketli, katlanmış, ipek çamaşırlar. Yepyeni ve el değmemiş durmayan bir şey göremiyorum. Torba gibi kotlar, dökümlü kazaklar, rahat eski pijamalar yok.

Bir sıra ceketini karıştırıyorum, düğmeler dışında hepsi hemen hemen birbirinin aynısı. Kıyafete bu kadar para harcadığıma ve hepsinin de bejin farklı versiyonları olduğuna inanamıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” Rosalie gözlerinde bir ışıltıyla beni seyrediyor.

“Olağanüstü!”

“Ann çok zevklidir.” Kafa sallıyor. “Kişisel alışveriş danışmanın Ann.”

“Kişisel alışveriş danışmanım mı var?”

“Sadece her sezon alınan ana parçalar için...” Rosalie incecik askılı, koyu mavi bir elbise çıkıyor. “Bak, ilk tanıştığımız gün üstünde bu vardı. İçimden, ‘Ah, işte Eric’in çarpıldığı kız,’ diye geçirdiğimi hatırlıyorum. Bütün partide bu konuşulmuştu! Ve bir şey diyeyim mi, Lexi, ikiniz evlendiğinde hüsrana uğrayan çok kadın vardı...” Uzun, siyah bir

gece elbisesine uzanıyor. "Bu da benim cinayet-gizem temalı geceme giydiğin elbise." Elbiseyi bana doğru tutuyor. "Küçük bir kürk etol ve incilerle... hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Ya şu Catherine Walker? Artık bunu hatırlarsın... ya da Roland Mouret'ni..." Rosalie elbise üstüne elbise çıkarıyor, hiçbirini gözüm ısırmıyor bile. Uçuk renk bir elbise torbasına uzanıyor ve nefesi kesiliyor. "Gelinliğin!" Yavaşça, saygı dolu bir edayla elbise torbasının fermuarını açıyor ve DVD'den tanıdığım ipeksi beyaz uzun tuvalet dökülüyor dışarı. "Hiçbir şey hatırlatmıyor mu yani?"

Gelinliğe uzun uzun bakıyorum, hafızamın geri dönmesi için kendimi sıkıyorum... ama yok.

"Aman tanrım." Rosalie birden elini ağzına götürüyor. "Sen ve Eric yemininizi yenilemelisiniz! Sizin için planlarım! Japon temalı yaparız, sen de kimono giyersin..."

"Olabilir!" diye sözünü kesiyorum. "Henüz çok erken. Ben... bunu düşünürüm."

"Hımm." Rosalie gelinliği paketine geri koyarken üzül-müş görünüyor. Sonra yüzü aydınlanıyor. "Ayakkabıları denesene. Ayakkabılarını hatırlamak *zorundasın*."

Odanın diğer tarafına koşuyor ve dolabın kapağını açıyor. Bense gözlerime inanamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok ayakkabı görmedim. Hepsi düzgünce sıralanmış, çoğu da yüksek topuklu. Yüksek topuklularla ne işim var yahu?

"İnanılmaz bir şey." Rosalie'ye dönüyorum. "Ben topukluyla *yürüyemem* bile, tanrı bilir neden aldım."

"Evet, yürüyebiliyorsun." Rosalie şaşkın duruyor. "Herhalde yürüyebilirsin."

"Hayır." Kafamı olumsuz anlamda iki yana sallıyorum. "Topukluları asla beceremedim. Düşerim, bileğimi burkarım, salak gibi görünürüm..."

"Canikom." Rosalie'nin gözleri büyüyor. "Sen topukluların içinde *yaşıyorsun*. En son öğle yemeği yediğimizde ayağında bunlar vardı." On santimlik, iğne topuklu, siyah bir çift stiletto çıkarıyor. Mağazada görsem bakmayacağım cinsten.

Topukları eprimiş. İçindeki etiket soyulmuş. Birisi bunları çok giymiş.

Ben?

"Giy hadi!" diyor Rosalie.

Dikkatlice babetlerimi çıkarıp yüksek topukluya sokuyorum ayağımı. Neredeyse anında tepetakla olmak üzereyken Rosalie'ye tutunuyorum.

"Görüyor musun? Dengemi sağlayamam."

"Lexi, sen bunlarla yürüyebiliyorsun," diyor Rosalie inatla. "Gözümle gördüm."

"Yapamam." Çıkarmaya yelteniyorum ama Rosalie kolu-mu yakalıyor.

"Hayır! Sakın vazgeçme, canım. Bu senin *içinde* var, biliyorum, var! Sadece... serbest bırakman lazım!"

Bir adım daha atmaya çalışıyorum ama ayak bileğim plastik gibi bükülüyor. "İşe yaramıyor." Hüsrana içinde nefes veriyorum. "Ben bunlar için yaratılmamışım."

"Evet, yaratıldın. Bir daha dene! O bölgeyi bul!" Rosalie beni Olimpiyat'a hazırlıyor gibi konuşuyor. "Yapabilirsin, Lexi."

Sendeleye sendeleye odanın diğer ucuna gidiyorum ve perdeye asılıyorum. “Asla kıvrımayacağım ben bu işi,” diyorum çaresizlik içinde.

“Tabii ki kıvrıacaksın. Sadece düşünme. Dikkatini dağıt. Biliyorum, dur! Şarkı söyleyelim! Baltalar elimizdeeeee... Hadi, Lexi, sen de *söyle!*”

İstemeye istemeye katılıyorum. Umarım Eric şu anda kapa-
lı devre kamera sistemiyle bizi izlemiyordur.

“Şimdi de yürü!” Rosalie beni arkadan hafifçe ittiriyor. “Git!”

“Baltalar elimizdeeeee...” Şarkıya odaklanmaya çalışarak bir adım atıyorum. Bir tane daha. Bir tane daha.

Aman tanrım. E yapıyorum. Yüksek topukluyla yürüyorum!

“Gördün mü?” diye bağıyor Rosalie zafer kazanmış gibi. “Sana demiştim! Sen bir topuklu *kadınısın!*”

Odanın diğer tarafına gidiyorum, kendime güvenle dönüyorum ve yüzümde sırtımayla geri dönüyorum. Kendimi manken gibi hissediyorum!

“Yapabilirim! Çok kolay!”

“Hah!” Rosalie elini kaldırıp bana çakıyor. Çekmeceyi açıyor, birkaç spor giysisi çıkarıyor ve kocaman bir spor çantasına koyuyor. “Hadi gidelim.”

Spor salonuna Rosalie’nin arabasıyla gidiyoruz. Arka koltuğu tasarımcı mağazaları torbalarıyla dolu bir Range Rover.

“Eee, sen ne iş yapıyorsun?” diye soruyorum, yoğun trafikli iki sokağın arasından geçerken.

“Bir sürü gönüllü iş yapıyorum.” Ağırbaşlılıkla kafa sallıyor.

“Vay canına.” Açıkçası biraz utanıyorum çünkü Rosalie bana pek de hayır işi tipinde biri gibi görünmemiştir, bu da ne kadar önyargılı olduğumu gösteriyor. “Ne tür?”

“Esasında gece düzenliyorum.”

“Özel bir hayır işi için mi?”

“Hayır çoğunlukla arkadaşlarım için. Bilirsin işte, çiçekler ya da yiyecekler ya da her türlü konuda yardıma ihtiyaçları olduğu zaman...” Rosalie kazandıran bir gülüş çakıyor yandaki kamyon şoförüne. “*Lütfen* yol ver, Bay Kamyon-şoförü... teşekkürler!” Karşıdaki yola geçiyor ve adama öpücük gönderiyor.

“Şirket için ufak tefek işler de yapıyorum,” diye ekliyor. “Eric çok şeker biri, beni de hep açılışlara dahil ediyor, öyle şeyler işte. Ah, kahretsin, yol yapımı!” Öfkeli kornaların kakofonisine giriyoruz ve müziğin sesini iyice açıyor.

“Eric’i seviyor musun?” Gayet sıradan konuşmaya çalışıyorum ama aslında onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

“Ah, Eric mükemmel kocadır. Kesinlikle kusursuz.” Yaya geçidine yaklaşıyor. “Benimki bir *canavar*.”

“Sahi mi?” Dümdüz bakıyorum.

“Yanlış anlama, ben de öyleyim.” Suratıma bakmak için dönüyor, mavi gözleri çok ciddi. “Biz çok havaiiz. Tam bir aşk-nefret ilişkisi yani. İşte geldik!” Birden vınıyor ve ufak bir otoparka giriyor, bir Porsche’nin yanına yanaşıp motoru kapatıyor.

“Şimdi, hiç endişelenme,” diyor, beni çift kanatlı camlı kapıdan geçirirken. “Senin için gerçekten çok zor olacak biliyorsun, o yüzden konuşma kısmını bana bırak... Merhaba!” Açık kahverengi deri koltuklu ve çakıl taşı su resmi olan, şık bir danışma alanında rahatça ilerliyor.

“Merhaba bayanlar...” Beni görünce danışmadaki kızın suratı düşüyor. “Lexi! Yazık sana! Kazayı duyduk. İyi misin?”

“Ben iyiyim, teşekkürler.” Zorla gülümsüyorum. “Çiçekler için çok teşekkür ederim...”

“Zavallı Lexi amnezi geçiriyor,” diyor Rosalie, etkileyici bir biçimde. “Burayı hatırlamıyor. *Hiçbir* şey hatırlamıyor.” Göstermenin bir yolunu ararcasına etrafına bakınıyor. “Mesela... bu kapıyı... ya da... ya da şu çiçeği...” Kocaman bir aşk merdivenini işaret ediyor.

“Tanrım!”

“Biliyorum.” Rosalie ağırbaşlı bir şekilde kafa sallıyor. “Onun için tam bir *kâbus*.” Bana dönüyor. “Herhangi bir anın canlandı mı, Lexi?”

“Eee... pek sayılmaz.”

Danışma masasındaki herkes nutku tutulmuş, bana bakıyor. Kendimi Amnezi Kaçıklık Sirkinin bir üyesi gibi hissediyorum.

“Hadi gel!” Rosalie kolumu sıkıca kavıyor. “Üstümüzü değişelim. Spor giysilerini giydin mi, kendine gelirsin.”

Soyunma odaları hayatımda gördüğüm en saray gibi soyunma odası, her taraf pürüzsüz tahta, duşlar mozaikli, arkada yumuşak bir müzik çalıyor. Bir kabine girip ayağıma

tayt geçiriyorum. Sonra da dansçıların giydiği, o vücudu saran mayo gibi şeylerden giyiyorum.

Tangası varmış, diye fark ediyorum dehşetle. Popom *de-vasa* görünecek. Bununla gezemem.

Ama yanımda başka bir şey de yok. İsteksizce üzerime geçiriyorum, sonra kabinden çıkıyorum, ellerim gözlerimde. Gerçekten, gerçekten iğrenç bir görüntü olabilir. Beşe kadar sayıp zorla parmağımın arasından bir bakış atıyorum.

İşin aslı... Çok kötü görünmüyorum. Ellerimi tamamen çekiyorum ve kendimi inceliyorum. Upuzun, ince ve... farklı görünüyorum. Deneysel bir şekilde kolumu geriıyorum. Daha önce varlığından haberim olmayan bir kas fırlatıyor. Hayretler içinde kasa bakıyorum.

“Evet!” Rosalie bana doğru koşturuyor, o da tayt giymiş ve üstünde yırtık bir tişört var. “Bu taraftan...” Beni büyük, havadar bir egzersiz salonuna götürüyor, sıra sıra iyi giyimli kadın yoga matları üzerindeki yerlerini almışlar.

“Geç kaldık, kusura bakmayın,” diyor Rosalie hemen, odadakilere yönelerek. “Ama Lexi hafızasını kaybetti. *Hiçbir* şey hatırlamıyor. *Hiçbirinizi* tanımıyor.”

Sanki Rosalie'nin de hoşuna gitti.

“Merhaba,” diyorum utangaçça ve el sallıyorum.

“Kazayı duydum, Lexi.” Egzersiz hocası gülümseyerek yaklaşıyor. Kısacık sarı saçlı ve kulaklıklılı, ince bir kadın. “Lütfen bugün kendini çok zorlama. Biz de biraz minder hareketiyle başlıyorduk...”

“Tamam. Teşekkürler.”

"Hafızasını tetiklemeye çalışıyoruz da," diye lafa giriyor Rosalie. "O yüzden herkes *normal davransın*."

Diğerleri kollarını kaldırırken ben de sıkılganca bir mat alıp oturuyorum. Spor hiçbir zaman en kuvvetli yanımla olmamıştır. Elimden geldiğince takip edeceğim. Ayaklarımı öne uzatıp ayak parmaklarıma eğiliyorum, çok da dokunmuşum gibi...

Nasıl yani? Ayak parmaklarıma dokunabiliyorum. Hatırla... kafamı da dizlerimin üstüne koyabiliyorum. Bana ne oldu?

Ne olduğuna inanamayarak sıradaki hareketi takip ediyorum, onu da beceriyorum! Esneğim! Bedenim her şeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyormuş gibi her şekle giriyor, ben hatırlamasam da.

"Ve şimdi de, daha zorlamak isteyenler için," diyor hocamız, "ileri dansçı hareketi..."

Dikkatlice ayak bileğimi çekiyorum ve bana boyun eğiyorum! Bacağımı kafama kadar kaldırıyorum! Neredeyse, 'Hey millet, bana bakın!' diye bağıracağım.

"Çok fazla yapma, Lexi," diyor hocamız telaşlanırcasına. "Şimdilik biraz daha yavaştan alalım. Bacak açma hareketlerini bu hafta es geçeceğiz."

Yok canım. Bacaklarımı da mı açabiliyorum?

Sonrasında, soyunma odasında kendimden geçiyorum. Aynanın önüne oturup saçımı kurutuyorum ve renginin nemli kahverengiden parlak kestaneyle dönüşünü izliyo-

rum. "Bir türlü kafamdan atamıyorum," diyorum Rosalie'ye, "egzersiz konusunda öyle berbatım ki!"

"Şekerim, sen doğuştan yogacısın!" Rosalie her tarafını vücut losyonuna buluyor. "Sınıfın en iyisisin."

Kurutma makinesini kapatıyor, ellerimi kuru saçlarımda gezdiriyorum ve yansımamı süzüyorum. Bir milyonuncu sefer, bakımış ışıldayan, beyaz dişlerime ve dolgun, pembe dudaklarıma kayıyor. 2004'te ağzım kesinlikle böyle değildi, bunu çok iyi biliyorum.

"Rosalie." Sesimi alçaltıyorum. "Sana... kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki!" Rosalie de fısıldıyor.

"Bir yerime bir şey yaptırdım mı hiç? Yüzüme mesela? Botoks motoks? Ya da..." Sesimi daha da alçaltıyorum ve bunu söylediğime inanamayarak ekliyorum, "*Ameliyat?*"

"Şekerim!" Rosalie çok şaşırıyor. "Şşş!" Parmağını dudaklarına götürüyor.

"Ama..."

"Şşş! Tabii ki hiçbir şey yaptırmadık! Her şey ama her şey, hepsi yüzde yüz doğal." Göz kırıyor.

O göz kırpmaya ne anlama geliyor şimdi?

"Rosalie, ne yaptırdığımı bana söylemek zorundasın..." derken birden duraklıyorum, aynadaki görüntümü dikkatimi dağıtıyor. Ne yaptığının bilincinde olmaksızın, otomatik bağlanmış, önümdeki kaseden firketeler alıyor ve saçımı yapıyorum. Otuz saniye içinde kusursuz bir topuz yapıverdim.

Nasıl becerdim ben bunu ya?

Kendi ellerimi incelerken içimde histerik duygular yükseldiğini hissediyorum. Başka ne gibi becerilerim var? Bombayı etkisiz hale getirmek? Tek elimle birine suikast?

“Ne oldu?” Rosalie bakışımı yakalıyor.

“Az önce saçımı topladım.” Aynayı işaret ediyorum. “Baksana. İnanılmaz. Daha önce hiç yapmamıştım.”

“Evet, yaptın.” Çok şaşınıyor. “İşe her gün bu saçla gidiyorsun.”

“Ama hiç *hatırlamıyorum*. Adeta... adeta vücudumu süper-kadın ele geçirmiş. Topukluyla yürüyebiliyorum, saçımı toplayabiliyorum, bacaklarımı açabiliyorum... Üstün kadın olmuş çıkmışım! Bu *ben* değilim.”

“Şekerim, tabii ki sensin.” Rosalie kolumu sıkıyor. “Alışsan iyi olur!”

Meyve suyu barında öğle yemeği yiyoruz ve beni tanıdığı belli bir iki kadınla sohbet ediyoruz, sonra da Rosalie beni eve bırakıyor. Asansörde çıkarken birden üstüme bitkinlik çöküyor.

“Evet!” diyor Rosalie, eve girerken. “Kıyafetlerine bir daha bakmak ister misin? Mayolarına mesela!”

“Aslında oldukça yoruldum,” diyorum özür diler gibi. “Gidip biraz uzansam olur mu?”

“Tabii ki olur!” Kolumu sıvazlıyor. “Senin için burada beklerim. İyi olup olmadığına bakarım...”

“Saçmalama.” Gülüyorum. “Eric eve dönene kadar iyi olurum. Ve... teşekkürler Rosalie. Çok iyisin.”

“Canım benim.” Bana sarılıyor ve çantasını alıyor. “Seni ararım. Kendine iyi bak!” Tam kapıdan çıkıyorken aklıma geliyor.

“Rosalie!” diye sesleniyorum. “Bu akşam Eric’e yemekte ne pişirsem?”

Arkasını dönüyor ve algılayamadan bakıyor. Sanırım garip bir soru oldu, biraz beklenmedik bir anda geldi.

“Sadece nelerden hoşlandığını bilirsin sandım.” Garip bir şekilde kahkaha atıyorum.

“Şekerim...” Rosalie birkaç kez gözlerini kırptırıyor. “Şekerim, akşam yemeğini *sen* yapmıyorsun. Gianna hazırlıyor. Hizmetliniz? Şu anda alışverişe çıktı, sonra dönecek, akşam yemeği pişirecek, yataklarınızı açacak...”

“Ah tabii. Doğru ya!” Kafa sallıyorum, başından beri biliyordum gibi görünmeye çalışıyorum hemen.

Ama kahretsin ya. Hakikaten bambaşka bir yaşamdayım. Hayatta bir kere bile *temizlikçi* almamış insanım ben, neredede kaldı beş-yıldızlı-otel-tarzi yardımcı?

“Şey, ben de yatacağım öyleyse,” diyorum. “Güle güle.”

Rosalie havaya bir öpücük savuruyor ve kapıyı kapatıyor, ben de krem rengi ve devasa, süet döşemeli yataklı, son derece lüks yatak odasına süzülüyorum. Eric ana yatak odasını almam konusunda ısrar etti, çok kibar ve asil biri. Yanlış anlamayın, misafir odası da oldukça büyük ve zengin, hatta sanırım kendi jakuzisi de var, o yüzden şikâyet etmiyor Eric.

Topuklularımı ayağımdan atıyorum, yorganın altına giriyor ve anında rahatladığımı hissediyorum. Hayatımda

yattığım en, en rahat yatak. Biraz kıpırdanıyorum, yağ gibi çarşafların ve kusursuz kabarık yastıkların tadını çıkarıyorum. Mmm, çok güzelmiş. Gözlerimi kapayıp kısa bir uyku çekeyim...

Loş bir ışık ve takırdayan tabak çanak sesine uyanıyorum.

"Sevgilim?" diye bir ses geliyor. "Uyanık mısın?"

"Ah." Doğrulup oturuyor ve gözlerimi ovuşturuyorum.

"Eee... merhaba."

Kapı açılıyor ve Eric içeri giriyor, elinde bir tepsi ve torba var.

"Saatlerdir uyuyorsun. Sana akşam yemeği getirdim." Yatağa yaklaşıyor, tepsiyi koyuyor ve başucundaki ışığı yakıyor. "Thai usulü tavuk çorbası."

"Thai usulü tavuk çorbasına bayılırım!" diyorum zevkle. "Teşekkürler!"

Eric de gülümseyip kaşığı uzatıyor. "Rosalie bugün spor gittiğinizi söyledi?"

"Evet. Harikaydı." Çorbadan bir kaşık alıyorum ve müt-hiş bir lezzet. Tanrım, kurt gibi acıkmışım. "Eric, bana bir lokma ekmek getirebilir misin?" Kafamı kaldırıyorum. "Şu-nu sıyracağım da?"

"Ekmek?" Eric kafası karışarak kaşlarını çatıyor. "Sevgi-lim, bizim evde ekmek yoktur ki. İkimiz de düşük karbon-hidrat diyetindeyiz."

Ah tamam. Şu düşük karbondhidrat olayını unutmuşum.

"Sorun değil!" Ona gülüp çorbamdan bir kaşık daha alıyorum. Düşük karbondhidratlı beslenebilirim. Kolay.

"Bu da aklıma küçük hediyemi getiriyor," diyor Eric. "Ya da işin aslı... iki hediyemi. Önce birincisi..."

Torbaya elini sokuyor, parlak telli bir defter çıkarıyor ve bir cakayla bana uzatıyor. Ön kapağında düğün kıyafetimizle renkli bir fotoğrafımız yer alıyor ve başlıkta şu yazıyor:

Eric ve Lexi Gardiner: Evlilik Kitapçığı.

"Doktor hayatımızla ilgili her türlü ayrıntıyı yazmamızı önermişti ya, hatırlıyor musun?" Eric gururlanıyor. "Evet, se-nin için bu bukleti hazırlattım. Evliliğimiz ve hayatımızla ilgili her türlü sorunun cevabı bu kitapçıkta."

İlk sayfayı çeviriyorum ve şu perde sayfa çıkıyor karşıma:

Eric ve Lexi

Daha iyi bir dünya için daha iyi bir evlilik

"Bir görev bildirgemiz mi var?" Hafiften nutkum tutuluyor.

"Şimdi aklıma geldi." Eric tevazuuyla omuz silkiyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Harika!" Bukleti karıştırıyorum. Sayfalarca matbu yazı, aralarda başlıklar, fotoğraflar, hatta elle çizilmiş şemalar var. Farklı bölümler görüyorum, tatiller, aile, çamaşır, hafta sonları...

"Başlıkları alfabetik sıraya göre dizdim," diye açıklıyor Eric. "Ve indeks yaptım. Kullanması kolay olsun diye."

İndeksi açıyorum ve sayfaya şöyle bir göz atıyorum.

Damacanalar –bkz 'mutfak'

Demlikler –sf 5,13

Diller –sf 24

Diller mi? Hemen 24. sayfayı çevirmeye kalkıyorum.

“Şimdi okumak için kendini zorlama.” Eric kitapçığı ki-barca kapıyor. “Önce yemek yemeli ve uyumalısın.”

‘Diller’ bölümüne sonra bakacağım. Eric gidince.

Çorbayı bitiriyorum ve doymanın verdiği bir tatminle arkama yaslanıyorum. “Çok teşekkürler, Eric. Mükemmeldi.”

“Sorun değil, sevgilim.” Eric tepsiyi çekiyor ve tuvalet masasına koyuyor. Bunu yaparken yerdeki ayakkabılarımı fark ediyor. “Lexi.” Bana bir gülüş çakıyor. “Ayakkabılar giyinme odana gidecek.”

“Ah,” diyorum. “Affedersin.”

“Dert değil. Öğrenmen gereken çok şey var.” Yatağa geliyor tekrar ve cebine uzanıyor. “Ve bu da diğerk hediyem...” Küçük, deri bir mücevher kutusu çıkıyor.

Kutuya bakıyorum ama bir yandan beynim inanamaya-rak karıncalanıyor. Kocam şık bir takı kutusunda bana hediyeye veriyor; filmlerdeki yetişkin insanlar gibi.

“Sana verdiğimi *hatırladığın* bir şeyin olsun istedim,” diyor Eric, kuru bir gülüşle ve kutuyu işaret ediyor başıyla. “Açsana.”

Açıyorum ve altın bir zincirden sallanan, tek taş pırlanta buluyorum.

“Beğendin mi?”

“Çok... çok harika!” diye kekeliyorum. “Bayıldım! Çok teşekkürler!”

Eric uzanıp saçımı okşuyor. “Eve dönmen çok güzel, Lexi.”

“Evde *olmak* da çok güzel,” diye cevaplıyorum tutkuyla.

Ki doğru sayılır. Buranın henüz bana evim gibi geldiğini söyleyemem. Ama gerçekten gösterişli bir beş yıldızlı otel gibi, hatta *daha* bile güzel. Pırlantayı alıp huşu içinde bakıyorum. Bu arada Eric de yüzünde şefkatli bir ifadeyle saçımla oynuyor.

“Eric,” diyorum biraz utangaçça. “İlk tanıştığımız zaman bende ne gördün? Neyime âşık oldun?”

Bilen bir gülüş oluşuyor Eric’in yüzünde.

“Sana âşık oldum, Lexi,” diyor, “çünkü çok dinamiktin. Etkiliydin. Başarıya açtın, benim gibi. İnsanlar zor olduğumuzu söylüyor ama değiliz. Sadece çok yoğun bir şekilde rekabetçiyiz.”

“Evet,” diyorum, biraz duraklayıp.

Dürüst olmak gerekirse kendimi hiç *o kadar* rekabetçi bilmezdim. Ama belki de 2007’de öyleyimdir.

“Ayrıca da o güzel ağzına âşık oldum.” Eric üst dudağıma zarifçe dokunuyor. “Ve uzun bacaklarına. Ve evrak çantayı savuruşuna.”

Bana güzel dedi.

Transa geçmiş dinliyorum. Böyle sonsuza kadar devam etmesini istiyorum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmadı, hayatım boyunca.

"Seni yalnız bırakıyorum şimdi." Alnımı öpüyor ve tepsiyi alıyor. "Rahat uyu. Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mınıldanıyorum. "İyi geceler, Eric. Ve... sağol!"

Kapıyı kapatıyor ve kolyem, Evlilik Kitapçığım ve kendimden geçmiş esrikliğimle yalnız kalıyorum. Rüyalarımdayki kocaya sahibim. Hayır, rüyalarımdaykinden *de-iyi-kocaya* sahibim. Bana tavuk çorbası getirdi, pırlanta hediye etti ve evrak çantamı savuruşuma âşık oldu.

Ben herhalde bir önceki yaşamımda Gandhi'ydim.

sekiz

Ödüller –sf 19

Öğünler, ayrıca bkz Günlük Yemekler, Mutfak;

Dışarıda Yemek –sf 20

Ön sevişme –sf 21

Yok artık. *Ön sevişme* diye bir bölüm mü koymuş? Bu sabah uyandığımdan beri Evlilik Kitapçığını karıştırıyorum ve tek kelimeyle, sürükleyici. Adeta kendi hayatıma casusluk yapıyorum. Eric'inkini saymıyorum. Kol düğmelerini nereden satın aldığından tutun da hükümet hakkındaki fikirlerine, her ay testislerinde yumru var mı diye elle kontrol ettiği gerçeğine kadar her şeyini biliyorum. (Gerçi bu kadarı da istediğimden fazla oluyor. Testislerinden söz edilmesine gerek var mıydı?)

Kahvaltı saati geldi ve ikimiz de mutfakta oturuyoruz. Eric *Financial Times* okuyor ve ben de her sabah ne yediğimi öğrenmek için kitapçığa başvuruyorum. Ama *Ön sevişme* başlığı, *Öğün*'den daha çok ilgimi çekiyor. Çaktırmadan 21. sayfaya geçiyorum.

Aman tanrım. Ön sevişmeyle ilgili üç paragraf yazmış! 'Genel rutin' başlığı altında.

"...okşama, düzenli hareketler... her zamanki saat yönünde... uylukların iç kısmının nazikçe uyarılması..."

Kahvem boğazımda kalıyor ve Eric kafasını kaldırıyor.

"İyi misin, sevgilim?" Gülümsüyor. "Kitapçık faydalı oldu mu? İhtiyacın olan her şeyi bulabiliyor musun?"

"Evet!" Çabucak başka bir bölüme geçiyorum, kendimi sözlükte 'terbiyesiz' kelimeleri okuyan bir çocuk gibi hissediyorum. "Kahvaltıda ne yediğimi arıyorum."

"Gianna fırında çırpılmış yumurta ve salam bıraktı," diyor Eric. "Ve de çoğunlukla yeşil meyve suyu içersin." Vıcık vıcık, bataklıktan çıkmışa benzeyen tezgahdaki bir sürahi sıvıyı işaret ediyor. "Vitamin içeceği ve doğal iştah kapatıcı."

İçim titriyor ama göstermiyorum. "Bugünlük es geçeceğim sanırım." Fırından yumurta ve salam alıyorum ve yanında üç dilim kızarmış ekmek yuvarlama arzumu dindirmeye çalışıyorum.

"Yeni araban daha sonra gönderilecek." Eric kahvesini yudumluyor. "Hasarlı olanın yerine gelen araba. Gerçi araba kullanmak için can atmadığını tahmin edebiliyorum."

"Hiç düşünmedim," diyorum çaresizce.

"Eh, göreceğiz. Zaten kullanamazsın da, ehliyet sınavını tekrar vermediğin sürece." Pamuklu bir peçeteye ağzını silip kalkıyor. "Bir şey daha var, Lexi. Bir sakıncası yoksa önümüzdeki haftaya ufak bir akşam yemeği daveti ayarlamak istiyorum. Birkaç eski dost."

"Akşam yemeği daveti mi?" diye yineliyorum. Aslında hiç öyle akşam yemekleri veren biri olmadım hayatım boyunca. Tabii *Will and Grace* izlerken kanepede makarnayı saymazsanız.

"Endişelenecek hiçbir şey yok." Ellerini kibarca omuzlarına koyuyor. "Gianna yemekleri halledecek. Senin tek yapman gereken harika görünmek. Ama eğer havanda değilsen, unutabiliriz de..."

"Tabii ki havamdayım!" diyorum çabucak. "Herkesin bana işe yaramamışım gibi davranmasından yoruldum. Çok iyiyim!"

"Evet, her koşulda, buradan da aklıma başka bir mesele geliyor. İş." Eric ceketini geçiriyor sırtına. "Açıkgası hemen tam zamanlı olarak geri dönmen beklenmiyor ama Simon, ofisi ziyarete gelecek misin diye de merak ediyor. Simon Johnson," diye düzeltiyor. "Onu hatırlıyor musun?"

"Simon Johnson? Fabrika müdürü?"

"Hı hı." Eric başıyla onaylıyor. "Dün gece burayı aradı. Sohbet ettik. İyi adam."

"Benim adımlı bile *duymamıştır* sanıyordum!" diyorum inanamayarak.

"Lexi, sen üst düzey yönetici takımının önemli bir üyesisin," diyor Eric sabırla. "Tabii ki adını duydu."

"Ah tabii. Elbette."

Gayet olağan durmaya çalışarak salamımı çığnıyorum; ama içimden, tezahüratlar geçiyor. Şu yeni hayatım gün geçtikçe iyileşiyor. Üst düzey yönetici takımının önemli bir üyesiyim! Simon Johnson kim olduğumu biliyor!

"Ofisi ziyarete gelmenin, bize çok yardımcı olacağına karar verdik," diye devam ediyor Eric. "Hafızanı canlandırmaya da yarayabilir, aynı zamanda departmanına da güven verir."

"Bence harika bir fikir," diyorum coşkuyla. "Yeni işimi tanıyabilirim, bütün kızları görürüm, öğle yemeğine çıkarız..."

"Şu anda senin yerine vekilin bakıyor," diyor Eric, mutlak tezgahında bir not defterinden okuyarak. "Byron Foster. Sen dönene kadar tabii ki."

"Byron artık benim vekilim diye mi geçiyor?" diyorum hayretler içinde. "Ama Byron eskiden patronumdum!"

Her şey tepe takla. Hiçbir şey tanınacak halde değil. Ofise gidip neler olduğunu görmek için *sabırsızlanıyorum*.

Eric Blackberry'sine bir şey yazıyor, sonra kaldırıp evrak çantasını alıyor. "Güzel bir gün geçir, hayatım."

"Sen de... eee... sevgilim!" Tam bana dönerken ayağa kalkıyorum ve aramızda ani bir çekim oluyor. Eric benden birkaç santim uzakta. Tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabiliyorum ve boynundaki minik tıraş kesikğini görebiliyorum.

"Henüz bütün kitapçığı okumadım." Birden bir garip oluyorum. "Sıradan bir günde... şu noktada seni öpüyor muyum?"

"Evet, öyle yapıyorsun." Eric de kaskatı kesiliyor. "Ama lütfen kendini zorlam..."

"Hayır! İstiyorum! Yani... her şeyi her zaman yaptığımız gibi yapmalıyız." Şu anda kızarıp bozariyorum. "Eee, peki yanağından mı öperim, yoksa... yoksa dudağından mı...?"

"Dudak." Eric boğazını temizliyor. "Her zamanki öyle oluyor."

"Tamam." Kafa sallıyorum. "Eee... o zaman..." Beline uzanıyorum ve doğal davranmaya çalışıyorum. "Böyle mi? Eğer hep yaptığım gibi değilse öyle..."

"Muhtemelen sadece tek el," diyor Eric bir saniye düşündükten sonra. "Ve daha yukarıda durur."

"Tamam!" Bir elimi omzuna kaldırıyorum, diğerini aşağı indiriyorum ve kendimi baloda dans ediyormuş gibi hissediyorum. Sonra da pozisyonu koruyarak yüzümü yukarı kaydırıyorum.

Eric'in dilinin ucunda garip bir nodül olduğunu fark ediyorum son saniyede. Tamam... Bakmayacağım. Öpücüğe konsantre ol. Eric öne eğiliyor, dudakları dudaklarıma sürtünüyor ve... hiçbir şey hissetmiyorum.

İlk öpücüğümüzün, bütün anıları ya da duyguları tetikleyeceğini zannediyordum, belki ani bir Paris görüntüsü ya da düğünümüz, ya da ilk öpüşmemiz... Ama Eric geri çekilirken kendimi yüzde yüz, tamamen boş hissediyorum. Eric'in yüzündeki beklentiye görebiliyorum ve hemen yüreklendirici bir şey söylemek istiyorum.

"Çok hoştu! Çok..."

Tamamlayamıyorum, 'çabuk' dışında bir kelime gelmiyor aklıma, bunun da doğru notaya basacağından emin değilim.

"Şey... hayır," diyorum özür diler gibi. "Ama, yani, bu demek değil ki gerçekten... Yani az önce... Oldukça tahrik oldum!" Sözcükler ağzımdan dökülüyor.

Ne diye söyledim şimdi böyle? Tahrik falan olmadım.

"Gerçekten mi?" Eric'in yüzünde güller açıyor ve çantasını yere koyuyor.

Ah yo. Hayır, hayır, hayır. Hayıır.

Eric'le seks yapamam daha. Bir, onu henüz tanıyor sayılmam. İki, uylukların iç kısmı nazikçe uyarıldıktan sonra neler olduğunu okudum.

"Yani *o kadar* da tahrik olmadım," diye düzeltiyorum aceleyle. "Yani sadece bilecek kadar... anlayacak kadar... Yani eminim ki birlikte harika... Yatak odasında... immm..."

Konuşmayı. Kes. Lexi. Hemen.

"Her neyse." Elimden geldiğince neşeli gülüyorum. "Güzel bir gün geçir."

"Sen de." Eric yanağıma hafifçe dokunuyor, sonra dönüp çıkıyor. Kapı kapanıyor ve sandalyeye çöküyorum. Ucuz atlattım. Evlilik Kitapçığına uzanıyorum ve çabucak 'Ö' harfini açıyorum. Ön sevişmeyi enikonu okumalıyım.

Tabi bu arada sayfalar arasında gördüğüm Oral Seksi de, aniden fark ediyorum. Ve Sıklık (seks) bölümünü de.

Biraz vaktimi alacağa benziyor.

İki saat ve üç kupa kahveden sonra kitapçığı kapatıp arkama yaslanıyorum, beynim bilgilerle şişmiş vaziyette. Baştan sona okudum ve resmin genel hatlarını çizdim.

Öğrendim ki, Eric ve ben hafta sonlarını çoğunlukla 'lüks butik otellerde' geçiriyormuşuz. İşle ilgili belgeselleri ve *The West Wing* dizisini izlemeyi seviyormuşuz. *Broke-back Dağı* konusunda görüş ayrılığı yaşıyormuşuz. Ki yeni öğrendiğim kadıyla eşcinsel kovboyarla ilgili bir filmmiş. (Eşcinsel kovboy mu?)

Bordeaux bölgesinden gelen şarapları seviyormuşuz. 'Hırslı' ve 'odaklı' olduğumu ve 'işini bitirmek için 7-24 çalıştığımı' öğrendim. 'Aptallara tahammül edemeyen, zamanı boşa harcayanlardan nefret eden' ve 'hayatta kaliteli şeylerden zevk alan' biriymişim.

Ben de yeni öğreniyorum doğrusu.

Ayağa kalkıp pencereye yürüyorum, okuduğum her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Yirmi sekiz yaşındaki Lexi ile ilgili daha çok şey öğrendikçe benden farklı biri olduğunu daha iyi anlıyorum. Sadece dış görünüş olarak değil üstelik. Sahiden *farklı* biri. Patron. Bej rengi tasarımcı giysileri ve La Perla iç çamaşını giyiyor. Şaraptan anlıyor. Asla ekmek yemiyor.

O bir yetişkin. İşte öyle biri. Aynaya bakıyorum ve yirmi sekiz yaşındaki yüzüm de bana bakıyor.

Nasıl oldu da benken... ona dönüştüm?

Ani bir dürtüyle ayağa kalkıp yatak odasına yollanıyorum, sonra da giyinme odasına. Bir yerde bir ipucu olmalı. Şık, minimal tuvalet masama oturuyorum ve sessizce inceliyorum.

Yani, bir kere, şuna bir baksanıza. Eski tuvalet masam pembeydi ve karman çormandı. Atkılar, kolyeler aynanın kenarında üst üste yığılmış dururdu, her tarafa makyaj malzemeleri saçılmış olurdu. Fakat bu tertemiz, el değmemiş. Sıra sıra dizilmiş gümüş kutular, içinde bir çift küpe olan tek bir porselen kutu ve Art Deco bir el aynası.

Herhangi bir çekmeceyi açıyorum, içinden muntazam katlanmış atkılar çıkıyor, en üstte de *Ambition: EP1* yazan bir DVD duruyor. Şaşkınlıkla elime alıyorum; sonra ne olduğunu anlıyorum. Amy'nin bahsettiği program. Televizyondaki halim!

Aman tanrım, bunu *izlemeliyim*. Öncelikle neye benzediğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Ve ikincisi de yapbozun bir diğer parçası. Bu program Eric'in beni ilk gördüğü yer. İşimde büyük atlamayı yaptığım hamle. O dönemde ne kadar hayati olduğunun farkında bile değildim herhalde.

Oturma odasına koşuyorum, şeffaf bir panelin arkasındaki oynatıcının yerini bulmayı başardıktan sonra DVD'yi koyuyorum. Hemen program müziği giriyor ekrana. Yüzüm çıkana kadar ileri sarıyorum, sonra oynatıyorum.

Utançtan kıpkırmızı olup koltuğun altına girmeye hazırım. Ama işin aslı... Hiç de fena görünmüyorum! Dişlerim zaten yapılmış, kaplanmış ya da her neyse, gerçi dudaklarım şimdikinden daha ince. (*Kesinlikle* kolajen implant yaptırmışım.) Kestane rengi saçım fönü ve arkada atkuyruğu yapılmış. Üstümde siyah bir etek ceket takımı var ve tam bir işkadınıyım.

"Başarmam gerek," diyorum, kamera arkasındaki muhabire. "Kazanmam gerek."

Vay canına. Ne kadar *ciddi* görünüyorum. Hiç anlamıyorum. Neden birden bir iş yarışmasını kazanmak istedim ki acaba?

"Günaydın Lexi!" Arkadan gelen ses beni yerimden hoplatıyor. Uzaktan kumandayla ekranı donduruyorum ve ellilerindeki kadını görmek için arkamı dönüyorum. Koyu renk, grili saçları arkada toplanmış, üstünde çiçekli bir önlük ve elinde de bir kova dolusu temizlik malzemesi var. Cebine bir iPod takılı ve kulaklığından opera uğultusunu duyabiliyorum.

"Uyanmışsın!" diyor, içime işleyen tiz bir sesle. "Nasılsın? Biraz daha iyi oldun mu?" Aksanını seçmek zor, İtalyanla karışık cockney gibi.

"Sen Gianna mısın?" diyorum temkinlice.

"Ah, göklerdeki tanrım." İstavroz çıkarıyor ve parmağını öpüyor. "Eric beni uyarmıştı. Kafan yerinde değil, zavallı kızım."

"Aslında iyiyim," diyorum hemen. "Sadece hafızamın bir kısmını yitirdim. O yüzden hayatımla ilgili her şeyi en baştan öğrenmeye çalışıyorum."

"Eh, ben Gianna." Göğsüne vuruyor.

"Harika! Eee... sağol." Ayağa kalkıyorum, Gianna da yanımdan geçip tüylü bir toz alıcıyla sehpayı silmeye başlıyor, bir yandan da iPod'dan gelen müziği mırıldanıyor.

"Yarışmanı izliyorsun, ha?" diyor, dev ekrana bakış atarak.

"Ah. Eee... evet. Kendime hatırlatmak için." Aceleyle kapatıyorum. Bu arada Gianna da fotoğraf çerçevelerini parlatmaya başlıyor.

Ne yapacağımı bilemeyerek parmaklarımı büküyorum. Başka bir kadın evimi temizlerken ben nasıl böyle *dikilebilirim*? Yardım teklif etsem mi?

"Bu akşam yemekte ne pişirmemi istersiniz?" diyor, koltuğun minderlerini kabartırken.

"Ah," diyorum, korkuyla kafamı kaldırıp. "Hiçbir şey! Gerçekten!"

Biliyorum, Eric ve ben çok zenginiz falan. Ama ben başkasından bana akşam yemeği yapmasını isteyemem. Çok ayıp olur.

"Hiçbir şey?" Duraklıyor. "Dışarıda mı yiyeceksiniz?"

"Hayır! Sadece düşündüm de... belki bu gece yemeği ben yaparım."

"Ah, anlıyorum," diyor. "Size kalmış." Surat ifadesi değişmeden minderlerden birini kaldırıyor ve büyük bir güçle yerine atıyor. "Umarım dün geceki çorbayı beğendiniz?" diye ekliyor, yüzüme bakmadan.

"Çok lezzetliydi!" diyorum. "Teşekkürler! Çok... lezzetliydi."

"İyi," diyor katı bir sesle. "Elimden geleni yaptım."

Aman tanrım. Alındı, değil mi?

"Bu akşam yemeği için ne almamı isterseniz bana söyleyin," diye devam ediyor, yastıkları vura vura. "Eğer yeni ya da farklı bir şey deneyecekseniz..."

Kahretsin ya. Çok alındı.

"Ya da... eee... şey." Sesim çatlıyor gerginlikten. "Aslında, düşündüm de... belki sen bir şey yapabilirsin. Ama yani, kendini çok yorma. Bir sandviç yeter."

"Sandviç mi?" İnanamayarak kafasını kaldırıyor. "Akşam yemeğiniz için?"

"Ya da... canın ne istiyorsa işte! Ne pişirmeyi seviyorsan!" Sözcükler ağızımdan çıkarken bile ne kadar aptalca geldiğinin farkındayım. Geri çekiliyorum, yan sehpa da duran bir emlak dergisini alıyorum ve süs havuzlarıyla ilgili bir yazıyı açıyorum.

Nasıl alışıcağım tüm bunlara? Tanrı aşkına, ben nasıl evde hizmetlisi olan bir kadına dönüştüm?

"Aaaa! Koltuk gitmiş!" Gianna'nın sesi birden daha çok İtalyan çıkıyor. iPod kulaklıklarını kulağından fırlatıyor ve dehşetle yırtılmış kumaşı işaret ediyor. "Bak! Yırtılmış! Dün sabah bir şey yoktu." Savunmaya geçercesine bana bakıyor. "İnanın bana. İyi durumda bıraktım, ne yırtık, ne iz vardı..."

Kan beynime hücum ediyor. "Onu... onu ben yaptım," diye kekelıyorum. "Ben."

"Siz mi?"

"Yanlışlıkla oldu," diye geveliyorum. "İstemedim yaptım. Şu cam leoparı kırdım ve..." Soluk soluğa kalıyorum. "Yeni bir döşeme sipariş edeceğim, söz. Ama lütfen Eric'e söyleme. Haberi yok."

"Haberi mi yok?" Gianna'nın ağzı açık kalıyor.

"Yırtığın üstüne yastığı koydum." Yutkunuyorum. "Sakladım."

Gianna birkaç saniye ne olduğunu anlayamadan bana bakıyor. Ben de yakarıncasına ona bakıyorum, neredeyse nefes alamıyorum. Sonra o ciddi suratı yumuşuyor ve kahkaha atıyor. Elindeki yastığı yerine bırakıp kolumu sıvazlıyor.

"Ben dikerim. Ufacık dikişlerle. Hiçbir zaman anlayamaz."

"Gerçekten mi?" İçime su serpiliyor. "Ah, tanrıya şükür. Harika olur. Sana minnettar kalırım."

Gianna geniş kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayretler içinde beni süzüyor. "Kafanızı çarptığınız zaman hiçbir şey olmadığından emin misiniz?" diyor nihayet. "Mesela... kişilik nakli falan?"

"Ne?" Emin olamayarak bir kahkaha atıyorum. "Sanmıyorum..." Kapı çalıyor. "Ah. Baksam iyi olacak." Ön kapıya koşuyorum ve ahizeyi kaldırıyorum. "Kim o?"

"Merhaba?" diyor genizden gelen bir ses. "Gardiner için araba servisi."

Yeni arabam binanın önünde bir yere park edildi ve kapıcıya göre, bana özel yermiş orası. Gümüş bir Mercedes, bunu da önündeki rozete benzer şeye bakarak anlıyorum. Ve de üstü açık. Bunun dışında pek bir bilgim yok; tabii bir servet değerinde olması tahminim dışında.

"Şuraya bir imza... bir de şuraya..." Arabayı getiren görevli bir kâğıt uzatıyor.

"Tamam." İmzamı atıyorum.

"Anahtarlarınız... Kâğıtlar... Sevgiler, tatlım." Adam kalemini elimden alıyor ve demir kapıdan çıkıyor, beni de araba, bir tomar kâğıt ve bir set parlak anahtarla baş başa bırakıyor. Anahtarları parmağımın arasında çeviriyorum, içimde bir heyecan.

Arabayla hiç alakalı biri değilimdir.

Ama zaten, daha önce parl parl, yepyeni bir Mercedes'e de bu kadar yakın olmadım. Tamamen *bana* ait olan, yepyeni bir Mercedes.

Belki de içeriden bakmalıyım. İçgüdüsel bir hareketle anahtarı tutup küçük düğmesine basıyorum, sonra araba bipleyip ışıkları yanınca yerimden sıçırıyorum.

Evet. Bunu daha önce de yaptım. Kapıyı açıyorum, sü-rücü koltuğuna yerleşiyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Vay. İşte, *yeni* bir araba. Kaybeden Dave'in sümsük Renault'sunun dumanını atırır. En müthiş, nefes kesici deri kokusuna sahip. Koltuklar geniş ve çok rahat. Kontrol paneli parlayan, tahta görünüşünde. Dikkatlice elimi direksiyona koyuyorum. Oldukça doğal bir şekilde kavırırlar; hatta, oraya ait görünüyorlar. Onları direksiyondan çekmek istemiyorum.

Birkaç saniye oturuyorum, bir BMW dışarı çıkarken giriş kapılarının kalkıp inişini izliyorum.

Önemli olan şu ki... araba *kullanabiliyorum*. Bir ara ehliyet sınavını da geçmiş olmalıyım, her ne kadar hatırlamam da.

Ve bu da çok havalı bir araba. Bir tur atmamak çok yazık olurdu.

Deneyisel bir şekilde anahtarı direksiyonun yan tarafındaki deliğe sokuyorum ve oturuyor! İnsanlarda gördüğüm gibi sağa çeviriyorum ve motordan bir gümbürtü kopuyor. Kahretsin. Ne yaptım ben? Anahtarı yine çeviriyorum, daha dikkatliyim ve bu kez gümbürtü kopmuyor da panelde birkaç ışık yanıyor.

Şimdi ne olacak? İlham gelir umuduyla göstergeyi ince-liyorum; ama gelmiyor işte. Bu şeyi nasıl çalıştıracağımı hiç bilmiyorum, gerçek bu. Hayatımda hiç araba kullandığımı hatırlamıyorum.

Ama mesele şu ki... *yaptım*. Yüksek topukluyla yürü-mekle aynı şey bu da, içimde gizli olan bir yetenek. Tek ihtiyacım, denetimi vücuduma bırakmak. Dikkatimi dağı-tabilirsem, kendimi otomatik olarak arabayı kullanırken bulacağım.

Ellerimi sıkıca direksiyona koyuyorum. Hadi bakalım. Başka şeyler düşün. La la la la. Araba kullanmayı düşünme. Bırak vücudun doğal hareketlerini yapsın. Belki bir şarkı söylemeliyim, daha önce işe yaradı.

"Baltalar elimizde..." diye başlıyorum tekdüze bir sesle. "Uzun ip..."

Aman yarabbim. İşe yarıyor. Ellerim ve ayaklarım sen-kronize bir şekilde kımıldıyor. Bakmaya; ne yaptıklarını görmeye cesaretim yok. Tek bildiğim motoru çalıştırıyorum, pedallardan birine basıyorum ve bir gürültü oluyor... Ba-şardım! Arabayı çalıştırdım!

Motorun ritmini duyabiliyorum, resmen gitmek istiyor. Tamam, sakın ol. Derin bir nefes alıyorum; ama içimden te-

laştan ölüyorum. Bir Mercedes'in kontrolü elimde ve motor çalışıyor ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Tamam. Kendini topla, Lexi.

El freni. Ne olduğunu biliyorum. Vites kolu. Dikkatlice ikisini de boşa alıyorum ve araba birden öne gidiyor.

Durdurmak için aceleyle ayağımı pedallardan birine bas-tırıyorum ve araba pis bir gıcırta sesiyle ileri çıkıyor. Kahret-sin. Kulağa hiç hoş gelmiyor. Ayağımı çekiyorum ve araba gene öne kayıyor. Böyle yapmasını istediğimden emin de-ğilim. Sakin kalmaya çalışarak ayağımı gene, sertçe basıyo-rum. Ama bu sefer durmuyor, karşı konulamaz bir biçimde gitmeye devam ediyor. Bir daha basıyorum ve yarış araba-sı gibi fırlıyor.

"S.ktir!" diyorum, korkudan titreyerek. "Tamam, he-men... dur. Dur!" direksiyona yapışıyorum ama bir şey de-ğişmiyor. Bu şeyi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Karşıda park etmiş duran, pahalı olduğu belli bir spor ara-baya doğru ağır ağır ilerliyoruz ve nasıl duracağım hakkın-da hiçbir fikrim yok. Çaresizlikten iki ayağımı da aynı an-da iki pedala birden bastırıyorum ve bir anda tiz bir ses yükseliyor.

Aman tanrım, aman tanrım ya... Yüzüm yanıyor; ellerim terliyor. Bu arabaya hiç binmemeliydim. Eğer çarparsam Eric benden boşanır ve haksız da diyemem...

"Dursana!" diye bağıriyorum tekrar.

Birden kot pantolonlu, koyu renk saçlı bir adamın giriş kapısından gelişini görüyorum. Spor arabaya doğru kaydı-ğımı görüyor ve yüzü birden neşeleniyor.

"Dur!" diye sesleniyor, camın arkasında yüzünü seçemiyorum.

"Duramıyorum!" diye bağıyorum ben de ümitsizce.

"Çevir!" Direksiyonla çevirme hareketini gösteriyor.

Direksiyon. Tabii ya. Ben bir gerzeğim. Arabayı sağa çeviriyorum, parmaklarım boğumlarından fırlayacak neredeyse ve arabayı o yönden kurtarmayı başarıyorum. Şimdi de tuğla duvara doğru gidiyorum.

"Fren!" Adam bana doğru koşuyor. "Fren, Lexi!"

"Ama bilmi..."

"Tanrı aşkına, fren!" diye sesleniyor.

El freni, diye hatırlıyorum aniden. Çabuk. İki elimle freni yukarı çekiyorum ve araba titreyerek duruyor. Motor hâlâ çalışıyor ama en azından durağan haldeyiz. Ve en azından hiçbir şeye çarpmadım.

Nefesim hızlı ve kesik kesik; ellerim el frenine yapışmış, bırakamıyorum. Bir daha asla araba kullanmayacağım. Asla.

"İyi misin?" Adam arabanın camına geliyor. Birkaç saniye sonra ellerimi frenden koparıyorum. Cam açılana kadar ellerimle etraftaki düğmelere gelişigüzel basıyorum. "Ne oldu?"

"Şey... panikledim. Ben aslında araba süremem. Nasıl yapıldığını hatırlarım sandım ama panik atak geçirdim..." Birdenbire hiç anlamadan bir gözyaşı süzülüyor yanağımdan. "Özür dilerim," diyerek yutkunuyorum. "Biraz kafayı yemiş durumdayım. Amnezi geçiriyorum, biliyor musunuz..."

Kafamı kaldırıp bakınca adamın bana yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi baktığını görüyorum. Oldukça etkiileyici bir yüzü olduğunu fark ediyorum. Çıkık elmacık kemikleri, koyu gri gözler, çatılmış, gür kaşlar ve taranmamış kahverengi saçlar. Üstünde kot pantolon ve dümdüz gri bir tişört var ve benden biraz daha büyük görünüyor, belki otuzlarındadır.

Aynı zamanda da dut yemiş bülbüle dönmüş sanki. Ki buna şaşırmam mümkün değil, ne de olsa kendi yolunda yürüyen biriydi, birden kadının tekinin otoparkta arabasını çarpmak üzere olduğunu görüyor ve kadın amnezik çıkıyor.

Belki de bana inanmıyor, diye düşünüyorum aniden telaşlanarak. Belki de sarhoş olduğumu ve uydurduğumu sanıyordur.

"Birkaç gün önce arabayla kaza yaptım," diye açıklıyorum acele acele. "Gerçekten. Kafamı vurdum, bak." Yüzümdeki kesik izlerini gösteriyorum.

"Arabayla kaza yaptığını biliyordum," diyor nihayet. Çok karakterli bir sesi var, kuru ve derin. Sanki söylediği her kelimeyi özenerek, önemseyerek konuşuyor. "Duydum."

"Bir dakika!" Ansızın çakarak dilimi cıklatıyorum. "Bana adımı seslendin. Tanışıyor muyuz?"

Adamın yüzünden bir şok geçiyor. Gözleri neredeyse bana inanmıyormuş gibi yüzümü inciliyor; bir şey arıyor.

"Beni hatırlamıyor musun?" diyor sonunda.

"Imm, hayır," diyorum, özür diler gibi bir tavırla omuz silkererek. "Üzgünüm, kaba davranmak istemedim, son üç

yıldır tanıştığım hiç kimseyi hatırlamıyorum. Arkadaşlarımı... kocamı bile. Benim için bir yabancıydı! Kendi kocam! İnanabiliyor musun?"

Gülüşüyorum ama adam karşılık vermiyor ya da anlayış göstermiyor. Hatta surat ifadesi beni iyice geriyor.

"Arabayı park etmemi ister misin?" diyor vakit kaybetmeden.

"Ah. Evet, lütfen." Tedirgince sol elime bakıyorum, hâlâ el frenini tutuyor. "Bunu bırakabilir miyim? Araba yine gider mi?"

Yüzünde ufak bir tebessüm oluşuyor. "Hayır. Gitmez. Bırakabilirsin."

Dikkatlice parmaklarımı bir bir bırakıyorum, kaskatı kesilmişler resmen, elimi sallıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum inerken. "Bu yeni arabam. Eğer çarpsaydım, ne olurdu *düşünemiyorum* bile..." Yüzümü buruşturuyorum. "Kocam eskisinin yerine bunu aldı bana. Onu tanıyor musun? Eric Gardiner?"

"Evet," diyor, duraklayıp. "Tanıyorum."

Arabaya biniyor, kapıyı kapıyor ve bana yoldan çekilme-i işaret ediyor. İki saniye sonra arabayı geri geri güvenli bir şekilde eski yerine park etmiş oluyor.

"Teşekkürler," diyorum coşkuyla, adam inerken. "Gerçekten minnettarım."

Adamın bana 'önemli değil' ya da 'rica ederim' gibi bir şey söylemesini bekliyorum ama çok dalgın duruyor.

"Amneziyle ilgili ne söylediler?" diyor, birden kafasını kaldırıp. "Anıların sonsuza kadar mı yok olmuş?"

"Her an geri gelebilirlermiş," diye açıklıyorum. "Ya da gelmeyebilirlermiş. Kimse bilmiyor. Ben de hayatımı en baştan öğrenmeye çalışıyorum. Eric gerçekten çok yardımcı oluyor ve bana evliliğimiz ve her şey hakkında bilgi veriyor. Mükemmel bir koca!" Tekrar gülüyorum, ortamı değiştirmeye çalışarak. "Eee... peki sen resmin neresinde yer alıyorsun?"

Koyu renk saçlı adamdan hiçbir cevap gelmiyor. Ellerini cebine sokmuş, gökyüzüne bakıyor. Sorunu nedir, *gerçekten* anlayamadım yani.

Nihayet kafasını indiriyor ve beni inceliyor, acı çekiyormuş gibi yüzü yamuluyor. Belki de acı çekiyordur. Belki başı ağrıyordur.

"Gitmem gerek," diyor.

"Peki. Tekrar teşekkür ederim," diyorum kibarca. "Ve tanıştığımıza çok memnun oldum. Yani, daha önceki hayatımda tanıştığımızı biliyorum ama... ne demek istediğimi anlıyorsundur!" Tokalaşmak için elimi uzatıyorum; ama hiçbir şey anlamamış gibi görünüyor.

"Hoşça kal Lexi." Topuğunun üstünde dönüyor.

"Hoşça kal..." diyorum arkasından, sonra susuyorum. Ne garip bir adamdı. Bana adını bile söylemedi.

DOKUZ

Fi, hayatta tanıdığım en dobra insanlardan biridir. Altı yaşında tanıştık, ben anaokulu sınıfına yeni gelen kızdım. O zaman bile benden bir kafa boyu uzundu, koyu renk saçları lüle lüle, sesi güvenli ve yüksekti. Plastik atlama ipimin iğrenç olduğunu söyledi ve yüksek sesle tüm kusurlarını saydı. Sonra da tam ben ağlamak üzereyken kendisinininkiyle oynamamızı teklif etti.

İşte Fi böyledir. Kör gözün parmağına laflarıyla insanları üzer ve sonradan fark eder. Yanlış bir şey söylediği zaman gözlerini devirir, elini ağzına götürür. Ama tüm bunların altında çok iyi kalpli ve kibardır. Buluşmalarda da çok iyidir. Başkaları zırvallarken o doğrudan konuya parmak basar, lafı dolandırmaz.

Bana Deller Halı'ya başvurma fikrini veren de Fi'ydi. Orada iki yıldır çalışıyordu, benim çalıştığım şirket Frenshaws da İspanyollar tarafından satın alınmıştı ve bir yığın insan işsiz kaldı. Deller'in Döşemeler departmanında boş bir yer açıldı ve Fi de patronu Gavin'a CV'mi göndermemi söyledi... ve hepsi bu. İş sahibi olmuştum.

Birlikte çalıştığımızdan beri Fi ile daha da yakınlaştık. Birlikte öğle yemeğine çıkıyoruz, hafta sonları sinemaya gidiyoruz, Gavin kendi deyişiyle 'ekibine fırça çekerken' birbirimize mesajlar atarız. Carolyn ve Debs'le de samimiyim ama Fi her zaman bir gelişme olduğunda aradığım ilk isimdir; ya da komik bir şey olunca aklıma gelen ilk insandır.

İşte bu yüzden beni hiç aramaması çok garip. Hastaneden çıktığımdan beri ona bir sürü mesaj daha attım. Telesekreterine iki sesli mesaj bıraktım. Birkaç şakacı e-posta gönderdim ve hatta çiçekler için teşekkür kartı bile yolladım. Ama ondan tek kelime cevap gelmedi. Belki de çok meşguldü, deyip duruyorum kendi kendime. Ya da seminerdeydi ya da nezleydi... Bir milyon iyi sebep olabilir.

Her neyse. Bugün işe gidiyorum, onu göreceğim. Herkesi göreceğim.

Giyinme odamdaki dev aynada kendime bakıyorum. 2004-Lexisi ofise Next'ten alınmış bir siyah pantolonla, New Look indiriminden alınmış bir gömlekle ve topukları epirmiş bir çift babetle giderdi.

Artık değil. Hayatımda giydiğim en buruşuk gömleği giydim, tabii ki çok pahalı Prada kol düğmeleriyle. Kalem etekli ve bele oturan ceketli, siyah bir takım giyiyorum. Bacaklarım

simin içinde parlıyor. Ayakkabılarım rugan ve sivri burunlu. Saçım fönlü ve artık imzam olmuş topuzla toplanmış. Çocuk kitaplarından fırlamış bir resim gibiyim. Bayan Patron.

Eric odaya girince arkama dönüyorum.

"Nasıl görünüyorum?"

"Harika!" Başıyla onaylıyor ama görünüşümden etkilenmiş de benzemiyor. Galiba onun için bu tür kıyafet son derece sıradan. Bense şu an özene bezene giyinmenin tadını yaşıyorum.

"Her şeyin hazır mı?"

"Sanırım!" Çantamı alıyorum; dolapta bulduğum, büyük siyah bir Bottega Veneta.

Eric'e dün Fi hakkında bir şeyler sormayı denedim; ama en eski dostum olmasına ve düğünümüzde de bulunmasına rağmen onun kim olduğunu bilmiyordu resmen. Tanıdığı tek arkadaşım Rosalie, o da Clive'in eşi olduğu için.

Neyse canım. Sorun yok. Fi'yi bugün göreceğimi zaten ve mantıklı bir açıklama alırım ondan, her şey yerli yerine oturur. Öğlen de hep birlikte bir içki içmeye çıkarız ve sıkı bir sohbet çeviririz.

"Şimdi, şunu sakın unutma!" Eric köşede bir dolabı açıyor. İnce, siyah bir evrak çantası çıkarıp bana uzatıyor. "Evlendiğimiz zaman almıştım bunu sana."

"Vay, çok güzeldi!" Tereyağı gibi yumuşacık deriden yapılmış ve en önünde L.G. harfleri kabartıyla işlenmiş.

"İşyerinde hâlâ kızkılık soyadını kullandığını biliyorum," diyor Eric, "ama her gün benden bir parçanı da ofise taşımanı istedim."

Ne romantik. Ne kadar kusursuz.

"Çıkmalıyım. Araba beş dakika sonra seni alacak. Hoş vakit geçir." Beni öpüp evden ayrılıyor.

Ön kapının kapandığını duyduktan sonra evrak çantasını alıp bakıyorum ve içine ne koysam diye merak ediyorum. Daha önce hiç evrak çantası kullanmadım, ben hep her şeyi çantama tıktırırım. Sonunda çantamdan bir paket kâğıt mendil ve naneli şeker alıyorum, evrak çantasına yerleştiriyorum. Bir de tükenmez kalem. Sanki okulun ilk günü için çanta yapıyorum. Tükenmez kalemi ipeksi bir cebe sokarken parmaklarım ince bir şeye çarpıyor, kart mı acaba diyerek çıkarıyorum.

Kart değil, eski bir fotoğrafımız, Fi, Carolyn ve Debs. Saçımı yaptırmadan önce. Dişlerim hâlâ kırıkken. Bir bardak, yanaklarımız elma gibi, üstümüzde parlak bir şeyler, kafamızda saçılmış uzun renkli şeritler. Fi kolunu boynuma atmış, benim de dişimde bir kokteyl şemsiyesi ve gülmekten yarılıyoruz. Şu görüntüye bakıp da sırtımmam mümkün değil.

O geceyi çok iyi anımsıyorum. Debs berbat bankacı sevgilisi Mitchell'i başından savmıştı ve ona olayı unutturmaya çalışıyorduk. Gecenin bir yerinde Mitchell, Debs'in cep telefonunu arayınca Carolyn açıp randevu istendiğini zanneden, saati 1000 poundluk bir Rus kızı gibi konuşmuştu. Carolyn'in okulda Rusça notları hep iyiydi, o yüzden oldukça ikna ediciydi ve Mitchell gerçekten oltaya düşmüştü, daha sonra inkâr etse de. Biz de hoparlörden dinliyorduk ve gülme *krizi* geçiriyorduk.

Hâlâ gülerek fotoğrafı yeniden çantanın gözüne yerleştiriyorum ve kapağını pat diye kapatıyorum. Çantayı elime alıp aynada kendimi inceliyorum. Bayan Patron işe gidiyor.

“Merhaba,” diyorum aynada kendime, işkadını havasına bürünmeye çalışarak. “Merhaba. Lexi Smart, Döşemeler Yöneticisi. Hi hi, selam. Ben patronum.”

Aman tanrım. Benim nerem patron? Belki de işe gidince havaya girerim.

Deller Halı, insanların 80’lerdeki televizyon reklamlarından hatırladığı bir şirket. İlk reklamda bir kadın mağazada mavi dalgalı desenli bir halının üstünde yatıyor ve halının yumuşaklığı ve lüksü karşısında dayanamayıp mağazanın itici satış elemanıya o anda seks yapması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Devamında gelen filmde o elemanla evleniyordu ve bütün koridor çiçekli Deller halılarıyla kaplanıyordu. Sonra da beşiklerinde mavi ve pembe Deller halıları olmadan uyuyamayan ikizleri oluyordu.

Oldukça uyduruk reklamlardı ama Deller Halı’yı evlere sokmayı başardı. Bu da sonradan şirketin başına dert olacaktı. Çünkü birkaç yıl önce isimlerini sadece Deller olarak değiştirmeye niyetlendiler. Yeni logo, yeni slogan tasarlandı, her şey tamamdı. Ama kimse fark etmedi. Deller’da çalışıyorum dediğinizde kaşlarını çatıp, “Yani Deller Halı mı?” diye sorarlar.

Bu durum da çok ironik çünkü halıcılık, şirketin bugünlerde sadece bir kesiti. Yaklaşık on yıl önce şirket ye-

ni bir halı yıkama makinesi üretmeye ve satmaya başladı, postayla da satılıyordu ve çok popüler oldu. Şirket de yelpazesini genişletip bütün temizlik ürünleri ve aletlerini yapmaya başladı ve şimdi postayla satış muazzam. Mefruşat ve kumaşlar da öyle. Ama zavallı eski halılar bir kenara itildi. Sorun da şu ki zaten halılar artık eskisi gibi havalı bulunmuyor. Her yer laminat kaplama. Biz de laminat satıyoruz; ama kimse farkında değil çünkü ismin hâlâ Deller Halı olduğunu zannediyorlar. Bu böyle kocaman bir kırdöngü işte.

Halıların havalı olmadığını biliyorum. Desenli halıların hiç olmadığını da biliyorum. Ama gizliden gizliye, seviyorum onları. Özellikle de 70’lerden kalma retro dizaynları. Masamda hep eski bir katalog durur, uzun, sıkıcı bir telefon görüşmesinin ortasında hep sayfalarını karıştırırım. Bir keresinde de depoda bir kutu eski örneklerden bulmuştum. Kimse istemiyordu, ben aldım ve ofiste masamın yanındaki duvara astım.

Yani eski masamın. Tahminimce yerim değişmiştir. Victoria Palace Yolu’ndaki tanıdık binaya doğru ilerlerken midem beklentiyle çalkalanıyor. Eskiden olduğu gibi: Girişinde granit kaideler olan, uzun, açık gri bir bina. Cam kapıları açıp resepsiyona giriyorum ve şaşkınlıkla kalakalıyorum. Fuaye tamamen değişmiş. Müthiş görünüyor! Danışma masasını taşımişlar, eskiden duvar olan yerde cam tuğlalar var... ve yerler de metalik mavi vinil. Yeni bir serimiz çıkmış olmalı.

"Lexi!" Pembe gömlekli ve siyah pantolonlu, tıknaz bir kadın bana doğru koşturuyor. Saçı gölgeli, dudağına fuşya rengi ruj sürmüştü ve adı da... onu tanıyorum... insan kaynakları başı...

"Dana." Rahatlayarak söylüyorum adını. "Merhaba."

"Lexi." Tokalaşmak için elini uzatıyor. "Yeniden hoşgeldin! Canım benim! Olanları duyunca hepimiz çok üzüldük..."

"Şimdi iyiyim, teşekkürler. Çok daha iyiyim." Parlak vinil zeminde onu takip ediyorum, güvenlik kartını ondan alıp turnikelerden geçiyorum. Tüm bunlar da bana yeni. Eski-den sadece Rug diye bir güvenlik görevlimiz vardı.

"Güzel! Bu taraftan..." Dana bana yol gösteriyor. "Ofisinde kısa bir konuşma yaparız diye düşündüm, bütçe toplantısına uğrarız ve sonra da sen departmanını görmek istersin!"

"Harika! İyi fikir."

Benim departmanım. Bir zamanlar yalnızca bir masam ve tel zımbam vardı.

Asansörle çıkıyoruz, ikinci katta iniyoruz ve Dana beni ofisine sokuyor.

"Otursana." Bana yumuşak bir sandalye çekiyor ve kendi de masasına geçiyor. "Evet, şimdi, açıkçası seninle... *durumun* hakkında konuşmalıyız." Sanki utanç verici bir hastalığım varmış gibi sesini alçaltıyor. "Amnezi oldun."

"Doğru. Bunun dışında gayet iyiyim."

"Güzel!" Not kağıdına bir şey karalıyor. "Peki amnezinin geçici mi, kalıcı mı?"

"Şey... doktorlar her an her şeyi hatırlayabileceğimi söylüyor."

"Harikulade!" Yüzü aydınlanıyor. "Açıkçası, bizim bakış açımıza göre ayın 21'ine kadar her şeyi hatırlaman harika olurdu. Satış konferansımız o gün," diye ekliyor, beklenti dolu bir bakışla.

"Evet," diyorum duraklayıp. "Elimden geleni yaparım."

"Daha iyisini yapabilirsin!" Kahkahadan kırılıyor ve sandalyesini arkaya itiyor. "Şimdi gidip Simon ve diğerlerine bir merhaba diyelim. Simon Johnson'ı hatırlıyorsun değil mi?"

"Tabii ki!"

Bütün şirketin patronunu nasıl hatırlamam? Noel partisinde konuşma yapmasını hatırlıyorum. Gavin arkasında dalkavuk gibi takip ederken isimlerimizi sormasını hatırlıyorum. Şimdiyse onunla toplantıya giriyorum!

Gerginliğimi saklamaya çalışarak koridor boyunca Dana'yı takip ediyorum, tekrar asansöre binip 8. kata çıkıyoruz. Beni toplantı odasına getiriyor, ağır kapıyı tıklatıyor ve açıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim. Lexi sizi ziyarete geldi de."

"Lexi! Yıldızımız!" Simon Johnson masanın başındaki yerinden kalkıyor. Uzun, geniş omuzlu, eski asker cüssesine sahip ve azalan kahverengi saçları var. Öne çıkıyor, eski dostmuşuz gibi elimi tutuyor ve yanağımla öpüyor. "Nasılsın, tatlım?"

Simon Johnson beni öptü. Koca şirketin müdürü, az önce beni öptü.

“Eee... iyiyim, sağolun!” Duruşumu bozmamaya çalışıyorum. “Daha iyiyim.”

Odaya göz atıyorum, takım elbiseli, çok güçlü diğer adamları inceliyorum tek tek. Bir zamanlar ilk patronum olan Byron toplantı masasının diğer ucunda oturuyor. Koyu renk saçlı, soluk benizli ve her zamanki retro desenli kravatlarından takmış. Bana yamuk bir gülüş atıyor ve bini tanımanın verdiği rahatlıkla ben de ona gülümsüyorum.

“Kafanı bayağı sert çarpmışsın, duyduğumuza göre,” diyor Simon Johnson, bal gibi tatlı, okul müdürü sesiyle.

“Evet, öyle.”

“Eh, hemen geri dön!” diye sesini yükseltiyor, yapmacık bir aciliyetle. “Byron burada senin yerini iyi temsil etti.” Eliyle Byron’u işaret ediyor. “Ama departmanının bütçesini koruması için ona güvenir misin...”

“Bilmem.” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Endişelenmeme gerek var mı?”

Esriyi anlayanlar bir kahkaha atarken Byron da bana pis bir bakış fırlatıyor.

Cidden. Sadece şaka yapıyordum.

“Şaka bir yana, Lexi. Seninle son... tartışmamız hakkında konuşmak istiyorum.” Simon Johnson bana anlamlı bir kafa sallıyor. “Tamamen döndüğünde bir öğle yemeğine çıkarız.”

“Kesinlikle.” İşbirlikçi ses tonuna karşılık veriyorum vermesine ama öte yandan, neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

“Simon.” Dana sır verir gibi öne çıkıyor. “Doktorlar Lexi’nin amnezisinin geçici mi yoksa kalıcı mı olduğunu bilmiyor. O yüzden hafızasıyla sorun yaşıyor olabilir...”

“Bizim işimizde muhtemelen bir avantaj,” diye yorum yapıyor, karşıda oturan kel bir adam ve odada yine bir kıkırdama oluyor.

“Lexi, sana güvenim sonsuz,” diyor Simon Johnson dosdoğru. Yakında oturan, kızıl saçlı bir adama dönüyor. “Daniel, siz ikiniz tanışmadınız, değil mi? Daniel yeni finansçımız. Daniel, Lexi’yi televizyonda görmüşsündür?”

“Evet, tabii!” Tokalaşırken adamın yüzünde beni tanıdığını gösteren ifadeyi anlayabiliyorum. “Demek her yerde konuşulan zekâ küpü sensin?”

Zekâ küpü derken?

“Eee... sanmam,” diyorum emin olamayarak ve bir kahkaha kopuyor.

“Tevazu gösterme!” Simon bana sıcak bir gülüş atıyor, sonra da Daniel’a dönüyor. “Karşıdaki genç kadın, bu şirketteki en muazzam tırmanışı yaşadı. Küçük bir satış temsilciliğinden sekiz ay içinde departmanının yöneticiliğine yükseldi. Birçok kez Lexi’ye de dediğim gibi, işi ona vermek bir kumardı; fakat bu riski almaktan bir saniye bile pişmanlık duymadım. Doğal bir lider o. İlham verici. Yirmi dört saat hazır, geleceğe yönelik heyecan verici stratejik vizyona sahip... Şirketin çok, çok yetenekli bir üyesi.”

Lafını bitiren Simon bana yüzü aydınlanarak bakıyor; kel adam ve birkaç kişi daha aynı şekilde.

Bense şok geçiriyorum. Yüzüm patlıcan moru; bacaklarım titriyor. Kimse benimle böyle konuşmamıştı. Şu koca hayatımda hiç ama hiç kimse.

“Şey... teşekkürler!” diye kekeleyebiliyorum.

“Lexi.” Simon boş bir sandalyeyi işaret ediyor. “Bütçe toplantısına kalman için seni ayartabilir miyiz?”

“Eee...” Yardım istercesine Dana’ya bakıyorum.

“Bugün fazla uzun kalmayacak, Simon,” diyor Dana. “Şimdi bir Döşemeler’e uğrayacağız.”

“Tabii.” Simon Johnson başıyla onaylıyor. “Eh, büyük bir şey kaçırıyorsun. Bütçe toplantısını kim sevmez?” Esprisine gülerken gözleri kırışıyor.

“*Bunu* bütçe toplantısından kaçmak için yaptığımı fark etmediniz mi?” kafamda beliren son espri oluyor ve millet kopuyor.

“Sonra görüşürüz, Lexi,” diyor Simon Johnson. “Kendine iyi bak.”

Dana ile odadan ayrılırken neşe ve canlanmışlıkla başım dönüyor. Şu olanlara inanmıyorum ki. Simon Johnson ile şakalaştım. Bir zekâ küpüyüm! Geleceğe yönelik, stratejik vizyona sahibim!

Keşke bir yere yazsam bunları.

“Peki Döşemeler departmanının yerini hatırlıyor musun?” diyor Dana asansörde inerken. “Herkes seni görme-ye can atıyor.”

“Ben de öyle!” diyorum, kendime güvenle. Asansörden iniyoruz ve Dana’nın telefonu cıkıyor. “Aman ya!” diyor te-

lefona bakıp. “Açmam gerek. İstersen sen ofisine gir, ben sana uğrarım?”

“Kesinlikle!” Koridorda yürüyorum. Her zamanki gibi görünüyör, aynı kahverengi halı, yangın uyarıları ve yapma çiçekler. Döşemeler departmanı hemen ileride, solda. Ve sağda da Gavin’in odası var.

Yani, *benim* odam.

Benim, özel odam.

Kapının dışında bir saniye dikiliyorum, içeri girmek için kendimi toparlıyorum. Buranın benim odam olduğuna inanmıyorum. Benim işim.

Hadi ama. Korkacak bir şey yok. Bu işi yapabilirim, Simon Johnson bile öyle dedi. Kapının kolunu çevirince ana odadan çıkan, yirmilerinde bir kız görüyorum. Elini ağzına götürüyor.

“Ah!” diyor. “Lexi! Dönmüşsün!”

“Evet.” Emin olamayarak ona bakıyorum. “Beni affet ama kaza yaptım ve hafızamı kaybettim...”

“Evet, söylediler.” Gergin görünüyör. “Ben Clare. Asistanın?”

“Ah merhaba! Tanıştığımıza memnun oldum! Demek yerim burası?” Kafamı Gavin’in kapısına doğru sallıyorum.

“Evet. Sana kahve getireyim mi?”

“Evet lütfen!” Neşemi saklamaya çalışıyorum. “Harika olurdu.”

Bana kahve getiren bir asistanım var. Gerçekten, gerçekten başarmışım. Odaya adımımı atıp kapıyı arkamdan hoşuma giden bir tıkla kapatıyorum.

Vay. Bu odanın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Uzun bir masası, çiçeği ve koltuğu ve... her şeyi var. Evrak çantamı masaya koyuyorum ve cama yürüyorum. Manzaram bile var ya! Bir başka uzun bina olduğunu itiraf etmiyim; ama manzara, manzaradır. Benim! Ben patronum! Sarhoş olmuş gibi gülmeye başlıyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Birkaç kez zıplıyorum, sonra kapı tıklatılınca ansızın duruyorum.

Kahretsin. Şu an biri içeri girip beni görse... Nefesimi tutarak masaya koşuyorum, herhangi bir kâğıt parçası alıyorum ve işkadını edasıyla kaşlarımı çatarak kağıdı okur gibi yapıyorum.

"Girin!"

"Lexi!" diye dalıyor Dana. "Yine kendini buldun galiba? Clare onu tanımadığını söyledi! Senin için çok zor olacak, değil mi? Ben bu kadarını..." Kaşlarını çatarak kafasını iki yana sallıyor. "Demek hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

"Şey... hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama eminim çok yakında hepsi geri gelecek."

"Umalım da öyle olsun!" Hâlâ gergin görünüyor. "Şimdi, hadi departmanı gezelim, herkesle yeniden tanış..."

Odadan çıkıyoruz ve Fi'nin ofisten çıktığını görüyorum, üstünde kısa siyah bir etek, kısa bot ve yakası açık yeşil bir buluz var. Onu hatırladığımdan daha farklı görünüyor, saçına kızıl gölge yaptırmış, yüzü biraz daha ince gibi. Ama o sonuçta. Hatta hep taktığı kaplumbağa kabuğu bileziklerini takmış.

"Fi!" diye heyecanlanıyorum, neredeyse çantamı yere atarak. "Aman tanrım! Benim, Lexi! Merhaba! Geri döndüm!"

Fi gözle görülür derecede şaşırıyor. Dönüyor ve birkaç saniye bana hastaneden kaçmış deliymişim gibi bakıyor. Galiba biraz aşırı heyecanlandım. Ama onu gördüğüme o kadar sevindim ki.

"Merhaba Lexi," diyor nihayet, yüzümü inceleyerek. "Nasıl-sın?"

"İyiyim!" diyorum hevesle konuşarak. "Sen nasılsın? Harika görünüyorsun! Yeni saçını çok sevdim!"

Şimdiyse herkes beni süzüyor.

"Neyse." Kendimi zorlayıp daha bir oturaklı konuşuyorum. "Belki daha sonra arayı kapanız? Diğerleriyle birlikte?"

"Hı... evet." Fi gözümün içine bile bakmadan kafa sallıyor.

Niye bu kadar mesafeli? Sorun ne? Göğsüme buz gibi bir şey oturuyor. Belki de o yüzden mesajlarıma cevap yazmadı. Büyük bir kavga ettik. Diğerleri de onun tarafını tuttu. Ve ben hatırlamıyorum...

"Önden buyur, Lexi!" Dana beni ana açık ofise sokuyor. On beş kafa birden bize dönüyor ve nefesimi tutuyorum.

Çok garip bir durum bu.

Carolyn ve Debs'i görüyorum, Melanie ve diğerlerini de. Hepsi çok tanıdık... Ama üç yıl geçmiş. Saçları, makyajları ve kıyafetleri tamamen farklı. Debs'in kolları yanık ve sanki egzotik bir tatilden gelmiş gibi bronz; Carolyn yeni bir çerçevesiz gözlük takıyor ve saç eskisinden de kısacık kesilmiş...

İşte masam. Örgülü, sarı saçlı bir kız oturmuş, son derece rahat davranıyor.

"Hepinizin bildiği gibi Lexi kazanın ardından bir hastalık geçirdi," diye ilan ediyor Dana odaya. "Bugün bizi ziyarete gelebildiği için çok mutluyuz. Yaralarından dolayı birkaç yan etkiden mustarip, açıkça ifade etmek gerekirse amnezi yaşıyor. Ama eminim hepiniz ona hatırlamasına yardımcı olacak şekilde davranırsınız ve onu iyi karşılırsınız." Bana dönüp mırıldanıyor, "Lexi, departmana onları motive edecek birkaç kelime söylemek ister misin?"

"Motive edecek mi?" diye yineliyorum, tam anlamayarak.

"Sadece ilham verici bir şeyler." Dana sırtıyor. "Takımını cesaretlendir." Telefonu yine ciklıyor. "Özür dilerim. Affedersin!" Koridora koşuyor ve departmanımı karşı karşıya kalıyorum tek başıma.

Hadi. Simon Johnson doğuştan lider olduğumu söyledi. Bunu yapabilirim.

"Imm... merhaba millet!" Ofise ufak bir el sallıyorum, kimse karşılık vermiyor. "Sadece yakında geri döneceğimi söylemek istedim ve... imm... çalışmaya devam..." Motive edici bir şey arıyorum. "Şirketin en iyi departmanı kim? Biziz! Kim müthiş? Döşemeler!" Ponpon kız gibi havaya yumruk savuruyorum. "D! Ö! Ş! E! M!"

"Bir tane daha 'E' var," diye lafımı kesiyor tanımadığım bir kız. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor ve hiç etkilendiği belli.

"Anlamadım?" diyorum, nefesim kesiliyor.

"Döşeme yazarken sonda da bir E vardır." Gözlerini deviriyor. Yanındaki iki kız elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırıyor, bu arada Carolyn ve Debs de bana bakakalıyor.

"Doğru," diyorum ateş basarak. "Neyse... Herkese aferrin... Çok iyi iş çıkardınız..."

"Demek artık döndün yani, Lexi?" diye bilmek istiyor kırmızı bir kız.

"Tam olarak değil..."

"Sadece giderlerimin acilen imzalanması gerekiyor da."

"Benim de!" diyor altı yedi kişi daha.

"Hedeflerimizle ilgili Simon'la konuştunuz mu?" Melanie kaşlarını çatmış bana doğru yürüyor. "Çünkü anladık ki işlemiyor..."

"Yeni bilgisayarlar ne olacak?"

"E-postamı okudunuz mu?"

"Thorne Grubun siparişini hallettik mi?"

Birden odadaki herkes soru bombardımanı üstüme saldırıyor. Bırakın ne demek istediklerini, kimin ne sordüğünü bile takip edemiyorum.

"Bilmiyorum!" diyorum çaresizce. "Üzgünüm, hatırlayamıyorum... Sonra görüşürüz!"

Derin nefesler alarak geri çekiliyorum, koridora çıkıyorum ve kendi odama girip kapıyı çat diye kapıyorum.

Kahretsin. O neydi öyle ya?

Kapıyı tıklatıyorlar. "Efendim?" diye sesleniyorum, sesim titreyerek.

"Merhaba!" diyor Clare, elinde dağ gibi yazışma ve belgeyle. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Lexi ama hazır bu-

radayken şunlara çabucak bir göz atabilir misin? Biltons'dan Tony Dukes'u aramalısın ve Sixpack'in ödemesini imzalamalısın, bir de Jeremy Northpool diye biri sürekli aradı, tartışmayı en baştan konuşmanızı umuyormuş, bir de şunlar da imzalanacak..."

Bana bir kalem uzatıyor. Hemen harekete geçmemi bekliyor.

"Hiçbir konuda yetki veremem şimdi," diyorum panikle. "Bir şey de imzalayamam. Tony Dukes'u hayatımda hiç duymadım. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum!"

"Ah." Clare'in elindeki kâğıt yığını düşüyor ve beni inceleyen kız, gözleri kocaman açılmış. "Peki... o zaman departmanı kim yönetecek?"

"Bilmiyorum. Yani... ben. Benim işim. Yapacağım. Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var. Bak şimdi, hepsini bana bırak." Kendimi toplamaya çalışıyorum. "Ben bir okuyayım. Belki sonradan hepsini hatırlarım."

"Tamam," diyor Clare, rahatladığı halinden belli. Kâğıtları masama koyuyor. "Ben kahveni getireyim."

Beynim dönerek masaya oturup ilk yazışmayı alıyorum. "Sizin de tahmin ettiğiniz üzere... acil cevabınızı bekliyoruz..."

Sıradaki belgeye geçiyorum. Şirketteki bütün departmanlara dair aylık bütçe tahmini. Altı tane grafik var ve bir post-it yapıştırılmış: "Görüşlerini alabilir miyim, Lexi?"

"Kahveniz..." Clare kapıdan giriyor.

"Ah, evet," diyorum, patronumsu bir ton takınarak. "Teşekkürler, Clare." Kupayı masaya koyarken ben de grafikle-

re bakıp kafa sallıyorum. "Çok ilginç. Ben... onlara cevabımı sonra yazarım."

Kız odadan çıkar çıkmaz çaresizce kafamı masaya koyuyorum. Ne yapacağım? Bu iş sahiden zormuş. Yani... hakikaten, *hakikaten* zormuş.

Ben nasıl beceriyordum ki acaba? Ne diyeceğimi, hangi kararı alacağımı nasıl anlıyordum? Kapı bir daha tıklatılıyor ve hemen dimdik oturuyorum, herhangi bir kağıdı alıyorum elime.

"Her şey yolunda mı, Lexi?" Gelen Byron, elinde bir şişe su ve bir tomar kâğıt. Kapının çerçevesine yaslanıyor, kemikli dirsekleri beyaz gömleğinden fırlayacak gibi duruyor. Bir bileğinde koskocaman, son teknoloji ürünü bir kol saati var, eminim ki çok pahalıdır ama komik görünüyor.

"İyiymi! Harika! Bütçe toplantısında olduğunu sanıyordum."

"Ögle yemeği için ara verdik."

İğneleyici, ağzını yayarak konuşuyor, sanki ben tam bir moronmuşum gibi. Doğruya doğru ya, Byron'la hiçbir zaman iyi geçinememişimdir. Şimdiyse gözleri masamdaki kâğıtları tanyor. "Hemen dönmüşsün bakıyorum?"

"Pek sayılmaz." Gülümsüyorum; ama karşılık vermiyorum.

"Tony Dukes'u ne yapacağına karar verdin mi? Çünkü Muhasebe dün yakamdaydı."

"Şey." Duraksıyorum. "Aslında, tam olarak... ben..." Yutkunuyorum, yüzümün renkten renge girdiğini hissediyorum. "Durum şu ki, kazadan sonra hafızamı kaybettim ve..." Parmaklarımı bükerek duruyorum.

Byron'un yüzünde birden anlamının verdiği ifade beliriyor. "Tanrım," diyor, bir süre beni inceleyerek. "Tony Duker'un kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Tony Dukes. Tony Dukes. Çılgın gibi beynimi arıyorum; ama yok.

"Ben... ıı... şey... hayır. Ama hatırlatırsan eğer..."

Byron beni kaile almıyor. Odanın içine giriyor, su şişesi- ni avucuna vura vura yürüyor, alnında bir şey düşündüğünü gösteren bir buruşma oluyor.

"Şunu bir anlayalım," diyor yavaşça. "Kesinlikle hiçbir şey... hatırlamıyorsun?"

Tüm içgüdülerim uyanıyor. Bir fareye yaklaşan bir kedi gibi adam, avının ne kadar zayıf olduğunu kestirmeye çalışıyor...

Benim işimde gözü var.

Kafama dank eder etmez, ne kadar salağım ki daha önce çakamadım diyorum kendi kendime. Tabii ki gözü var. Onun üstüne basarak çıktım buraya. O kibar, hoş tavrın altında benden nefret ediyordur.

"Hiçbir şey hatırlamıyor *değilim!*" diye atılıyorum hemen, sanki bunu düşünmek bile saçmaymış gibi. "Sadece... son üç yıl biraz bulanık."

"Son üç yıl?" Byron kafasını geriye atıp gülüyor. "Özür dilerim, Lexi. Ama bildiğim kadarıyla bu işte üç yıl, bir ömür demek!"

"Olabilir, yakında kaldığım yerden devam edeceğim," diyorum, güçlü konuşma çabasıyla. "Ayrıca doktorlar her şeyi hatırlamamın an meselesi olduğunu söyledi."

"Ya da hatırlamamanın." İlgili, sempati dolu bir ifadeye bürünüyor. "Senin için büyük bir sıkıntı olmalı, Lexi. Beynin sonsuza dek boş kalabilir."

Elimden geldiğinde çelik gibi durarak gözünün içine bakıyorum. *İyi deneme. Ama bu kadar kolay korkutamazsın beni.*

"Kısa sürede eski halime döneceğimden eminim," diyorum uzatmadan. "İşe döner, departmanı yönetirim... Az önce Simon Johnson'la da konuşuyorduk," diye sallıyorum.

"Hı hı." Düşünceli düşünceli su şişesine vuruyor. "Eee... peki Tony Dukes hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

S.ktir. Karşı manevra yaptı. Tony Dukes'a dair söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve bunun farkında. Zaman kazanmak için masamdaki sayfaları karıştırıyorum.

"Belki de... o konuda sen bir karar verirsin?" diyorum nihayet.

"Memnuniyetle." Bana patronluk taslayarak gülüyor. "Her şeyin icabına bakarım. Sen sadece kendine dikkat et, Lexi. İyileş, istediğin kadar dinlen. Hiçbir şeyi kafana takma!"

"Eh... teşekkürler." Zoraki bir kibarlık sergiliyorum. "Çok memnun oldum, Byron."

"Evet!" Dana kapıda beliriyor. "İkiniz muhabbet mi ediyorsunuz? Boşlukları mı dolduruyorsun, Lexi?"

"Tabii, tabii." Dişlerimi sıkarak gülüyorum. "Byron çok yardımcı oldu."

"Elimden ne gelirse..." Kendini küçük gösterircesine ellerini iki yana açıyor. "Her zaman buradayım. Hafızam yerinde!"

“Harika!” Dana kol saatine bakıyor. “Lexi, öğle yemeğine kaçmam gerekiyor ama şimdi çıkarsan seni geçirebilirim...”

“Merak etme, Dana,” diyorum çabucak. “Ben biraz daha kalıp bazı kâğıt işlerine bakacağım.”

Fi ile konuşmadan bu binadan ayrılmıyorum. Hayatta olmaz.

“Tamamdır.” Sırıttıyor. “O zaman, görüştüğümüze sevindim, Lexi. Tamamen dönmek istediğinde telefonlaşınız.” Telefonu omzuna sıkıştırmış insan hareketini yapıyor ve elimde olmadan taklit ediyorum.

“Yakında konuşuruz!”

İkisi yürüyüp gidiyor ve Byron’un, “Dana, biraz konuşabilir miyiz? Şu durumu tartışmamız gerekiyor. Lexi’ye derin saygı duyuyorum ama...”

Ofisimin kapısı kapanıyor ve parmak ucumda kapiya yürüyorum. Bir parmak aralayıp kafamı dışarı uzatıyorum.

“...bu departmanı yönetecek durumda olmadığı aşikar...” Dana ile köşeyi dönerlerken Byron’un sesi kulağıma geliyor.

Pislik herif. Duyamayacağım kadar uzaklaşmayı bile bekleyemedi. Tekrar odama giriyorum, sandalyeme çöküp kafamı ellerimin arasına gömüyorum. Tüm neşem buharlaştı. Bu işi nasıl kaptım, hiçbir fikrim yok. Yığından alelade bir kâğıdı alıyorum ve yaklaştırp bakıyorum. Sigorta primleriyle ilgili bir şey. Tüm bu konuları nereden *biliyorum* ki zaten? Ne zaman öğrendim? Sanki rüyamdan Everest Dağı’nın ucunda tutunarak uyandım ve kramponun ne olduğundan haberim yok.

Derin bir nefes vererek kâğıdı bırakıyorum. Birisiyle konuşmalıyım. Fi. Ahizeyi kaldırıp 352’yi çeviriyorum, Fi’nin dahilisi, tabii sistem değişmediyse.

“Döşemeler departmanı, Fiona Roper’la görüşüyorsunuz.”

“Fi, benim!” diyorum. “Lexi. Bak, biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii,” diyor Fi resmi bir tonlamayla. “Seni şimdi mi gelip görmemi istersin? Yoksa Clare’den randevu alayım mı?”

Yüreğime bir şey oturuyor. Sesi çok... mesafeli.

“Sohbet edelim demek istemiştim! Tabii eğer meşgulsen...”

“Aslında tam yemeğe çıkmak üzereydim.”

“Tamam, ben de gelirim!” diyorum hevesle. “Eski günlerdeki gibi! Bir sıcak çikolata için ölebilirim. Morellis’de o müthiş panini’lerden yapılıyor mu hâlâ?”

“Lexi...”

“Fi, seninle gerçekten konuşmalıyım, tamam mı?” Telefona sıkıca yapışıyorum. “Ben... hiçbir şey hatırlamıyorum. Ve biraz ödüm patlıyor. Tüm bu durum.” Kahkaha atmaya çalışıyorum. “Dur bekle, bir dakika sonra oradayım...”

Ahizeyi elimden atıp bir kâğıt parçası kapıyorum. Bir an tereddüt edip karalıyorum, “Lütfen, hepsini işleme koyun, Byron. Teşekkürler.”

Biliyorum, tam onun eline göre oynamış oluyorum. Ama şu anda tek umurumda olan arkadaşlarımı görmek. Çantamı ve evrak çantamı yakalayıp odadan çıkıyorum, Clare’in masasını geçip ana ofise varıyorum.

“Merhaba Lexi,” diyor yakınlardaki bir kız. “Bir şey mi istiyorsun?”

"Hayır, yok bir şey, sağol, sadece öğle yemeği için Fi'yle buluşacaktım..." derken susuyorum. Fi'yi hiçbir yerde görmüyorum. Ya da Carolyn'i. Ya da Debs'i.

"Sanırım onlar çıktı." Kız şaşırmış görünüyor. "Kıl payı kaçırdın gerçi..."

"Ah tamam." Bozulduğumu belli etmemeye çalışıyorum. "Teşekkürler. Herhalde lobide buluşalım dediler."

Tek topuğum üstünde dönüyorum, sonra incecik topuklularıyla elimden geldiğince hızlı yürüyorum ve Debs'in asansöre binişini görüyorum.

"Bekleyin!" diye bağırıp koşmaya başlıyorum. "Buradayım! Debs!" Ama asansörün kapıları kapanıyor.

Beni duydu. Duyduğuna eminim.

Düşünceler beynimde çılınca dönerken merdivenlerin kapısını açıp sendeleye sendeleye iniyorum. Geldiğimi biliyorlardı. Benden kaçıyorlar mı? Son üç yılda ne bok oldu? Biz *dostuz*. Tamam, biliyorum artık patronum... ama insan patronuyla da arkadaş olabilir, değil mi?

Olamaz mı?

Zemin kata ulaşıyorum ve lobiye neredeyse takla atarak giriyorum. İlk gördüğüm Carolyn ve Debs'in ana cam kapılardan çıktığı, Fi de hemen önlerinde.

"Merhaba!" diye sesleniyorum, neredeyse çaresizce. "Bekleyin!" Cam kapılara doğru seğirtiyorum ve binanın merdivenlerinde onlara yetişiyorum nihayet.

"Ah. Merhaba Lexi." Fi burnundan homurtuya benzer bir ses çıkarıyor ki, gülmek için kendini zor tuttuğu anlamına geldiğini biliyorum.

Sanırım biraz uygunsuz görünüyorum, siyah takım elbise ve topuzumla koşturan, kıpkırmızı suratlı biriyim.

"Birlikte öğle yemeğine çıkacağız sanmıştım!" diyorum nefes nefese. "Size geliyorum dedim!"

Sessizlik. Kimse gözlerime bakmıyor. Debs uzun, gümüş kolyesiyle oynuyor; sarı saçları rüzgârda havalanıyor. Carolyn de gözlüğünü çıkarmış, beyaz gömleğiyle camlarını siliyor.

"Neler oluyor?" Rahat konuşmaya çabalasam da kendi sesimdeki kırılganlığı ben bile duyabiliyorum. "Fi, neden mesajlarımın hiçbirine cevap yazmadın? Aramızda bir... sorun mu var?"

Hiçbiri konuşmuyor. Aralarında dolaşan düşünce baloncuklarını görebiliyorum. Ama artık o baloncukları okuyamıyorum; çemberin dışındayım.

"Siz." Gülmek için kendimi zorluyorum. "Lütfen ama. Bana yardım etmek zorundasınız. Hafızamı kaybettim. Hatırlamıyorum. Yoksa aramızda bir... kavga falan mı yaşandı?"

"Yo." Fi omuz silkiyor.

"Eh, o zaman anlamıyorum." Yalvarırcasına bakıyorum yüzlerine. "En son hatırladığım çok yakın arkadaştık! Bir cuma gecesi dışarıdaydık. Muzlu kokteyl içiyorduk, Kaybeden Dave beni ekmişti ve karaoke yaptık... hatırladınız mı?"

Fi derin bir nefes veriyor ve Carolyn'e bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Tüm bunlar çok uzun zaman önceydi."

"Eee, peki ne oldu o zamandan bu zamana?"

"Bak." Fi iç geçiriyor. "Bırakalım burada. Zaten kaza yaptın, hastasın, seni üzmemek istemiyoruz..."

"Evet, hadi hep beraber gidip bir sandviç yiyelim." Debs, Fi'ye, 'onu başımızdan at,' dercesine bir bakış fırlatıyor.

"Bana *patronluk* taslamayın!" Sesim istediğimden de yüksek çıkıyor. "Kazayı unutun! Sakat kalmadım, iyiyim. Yalnızca bana gerçeği söylemeniz gerek." Ümitsizce tek tek bakıyorum. "Madem kavga da etmedik, sorun ne? Ne oldu?"

"Lexi, hiçbir şey olmadı." Fi'nin sesi garip çıkıyor. "Sadece işte... artık seninle takılmıyoruz. Arkadaş değiliz."

"İyi de neden?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor ama sakın durmaya çabalıyorum. "Artık patron olduğum için mi?"

"*Patronsun* diye değil. Bizim için önemli değildi ama sen..." Fi susuyor. Ellerini cebine sokuyor ve göz göze gelmiyor benimle. "Dürüstçe söylüyorum ki, sebebi senin biraz..."

"Ne?" Şaşkınlık ve merakla suratlarını inceliyorum tek tek. "Söylesene!"

Fi omuz silkiyor. "Somurtuk bir inek olan."

"Tam bir cehennemden-gelen-kaltak-patron desek daha doğru olur," diye mırıldanıyor Carolyn.

Hava ciğerlerimde buz gibi donuyor adeta. Cehennemden-gelen-kaltak-patron? Ben?

"Ama... anlamıyorum," diye kekeleyorum sonunda. "Ben iyi bir patron değil miyim?"

"Ah, harikasin." Carolyn'in sesi iğnelemeye dolu. "Gecikirsek ceza veriyorsun. Öğle yemeği saatlerimizi sen belirliyorsun, harcamalarımızı incik cıncık kontrol ediyorsun... ve ayrıca da, Döşemeler sayende çok eğleniyor!"

Tokat yemişim gibi sızlıyor yanaklarım.

"Ama ben asla... yani ben böyle değilim..."

"Evet." Carolyn sözümü kesiyor. "Öylesin."

"Lexi, sen sordun." Fi huzursuz olduğu durumlarda hep yaptığı gibi gözlerini deviriyor. "İşte bu yüzden artık birlikte takılmıyoruz. Sen işini yapıyorsun, biz de işimizi."

"Ben kaltak olamam," diyebiliyorum sonunda sesim titreyerek. "Olamam. Ben sizin dostunuzum! Lexi'yim! Birlikte çok eğleniriz, dans etmeye gideriz, bir şeylere kızarız..." Gözlerim yaşlarla doluyor. Çok iyi tanıdığım -ya da artık tanımadığım-yüzlere bakıyorum, son çabayla tanıdık bir şey arıyorum. "Ben benim! Lexi. Kırıkdiş. Beni hatırlıyor musunuz?"

Fi ve Carolyn birbirine bakıyor.

"Lexi..." diyor Fi neredeyse kibarca. "Sen bizim patronumuzsun. Ne dersen onu yapıyoruz. Ama öğle yemeğine birlikte çıkmıyoruz. Ve dışarıda da takılmıyoruz." Çantasını tekrar omzuna atıyor ve iç geçiriyor. "Bak, eğer istersen sonra uğrayabilirsin..."

"Hayır," diyorum incinerek. "Önemli değil, sağol." Ve titreyen bacaklarla arkamı dönüp yürüyorum.

on

Soktan uyuştum. Ofisten eve dönerken tüm yol boyunca takside transa geçmiş gibi oturuyorum. Bir şekilde Gianna ile akşam yemeği davetiyle ilgili ayrıntıları konuşmayı ve telefonda annemin kurulla son sürat mesinden yakınmasını dinlemeyi başardım. Şimdi akşamın erken saatleri ve banyodayım. Ama düşüncelerim hep aynı, aynı yönde gidip geliyor.

Ben cehennemden gelen, kaltak patronum. Bütün arkadaşlarım benden nefret ediyor. Ne bok oldu böyle?

Carolyn'in yakıcı sesini her hatırlayışmda içim titriyor. Tanrı bilir ona ne yaptım; ama belli ki bana ayıracak zamanı yok.

Son üç yılda sahididen de kaltağa mı dönüştüm acaba? İyi de... nasıl? *Neden?*

Su soğuyor ve nihayet kendimi küvetten çıkarıyorum. Canlı hareketlerle kurulanıp enerjimi yükseltmeye çalışıyorum. Sürekli bu konuyu kafama takarak gezemem. Saat altı oldu bile ve bir saat içinde bir akşam yemeğine ev sahipliği yapmak zorundayım.

En azından yemek pişirmem gerekmiyor. Eve döndüğümde Gianna mutfakta, yanında iki yeğeniyle büyük bir yoğunluk içinde çalışıyordu, kulaklıklarından yükselen operaya eşlik ederek şarkı söylüyorlardı. Buzdolabının içinde servis tabaklarında suşiler ve kanepeler, mutfaktaysa en iştah açıcı biftek kokusu. Ben de araya katılmayı denedim –sarımsaklı ekmeğim meşhurdur– ama beni başlarından savdılar. Ben de banyoda güvende olacağıma karar verdim.

Temiz bir havluya sarınıp yatak odasına geçiyorum, sonra da giyinmek için giysi odasına dalıyorum. Uff ya. Zengin insanların niye zayıf olduklarını anlıyorum şimdi: Hayvan gibi evlerinde oradan oraya gezinmekten. Balham'daki apartman dairemde yataktan dolaba uzanabiliyordum. Televizyona da. Ekmek kızartma makinesine de.

Küçük siyah bir elbise çıkarıyorum, siyah iç çamaşırını ve zarif bir çift siyah saten ayakkabı alıyorum. 2007 gardırobunda büyük olan bir şey yok ki zaten. Pofuduk kazaklar; lambur lumbur ayakkabılar yok. Her şey ince kesim ve üstüne oturması için dikilmiş.

Tekrar yatak odasına giderken havlumu yere atıyorum.

"Merhaba Lexi!"

"Aaaah!" Korkuyla yerimden fırlıyorum. Yatağın ayakucundaki dev ekran aydınlanıyor ve Eric'in yüzü kocaman

beliriyor. Ellerimle göğsümü tutup bir koltuğun arkasına kaçıyorum.

Çıplağım. Ve beni görebiliyor.

O benim kocam, diye hatırlatıyorum kendime heyecanlanarak. Daha önce kaç kere gördü, sorun yok.

Ama sorun yok *gibi gelmiyor* işte.

"Eric, beni görebiliyor musun?" diyorum, tiz bir sesle.

"Şu anda hayır." Eric kahkaha atıyor. "Kamera ayarına getirirsen."

"Ah! Tamam!" diyorum rahatlayarak. "Bir saniye..."

Üstüme bir sabahlık geçiriyorum, sonra odaya saçtığım kıyafetleri hemen toplayıveriyorum. Çabuk öğrendiğim bir şey varsa o da, Eric'in yere atılmış duran şeylerden hoşlanmadığı. Ya da sandalyelere atılmış. Ya da temelde, her türlü dağınıklık. Hepsini yorganın altına tıktırıyorum, en üstte bir yastık atıp elimden geldiğince de düzeltiyorum.

"Hazırım!" Ekrana yürüyüp düğmeyi 'Kamera' işaretine çeviriyorum.

"Geri çekil," diye talimat veriyor Eric ve ekrandan uzaklaşıyorum. "Şimdi seni görebiliyorum! Evet, bir toplantım daha var, ondan sonra eve dönüyorum. Akşam yemeği için her şey hazırlandı mı?"

"Galiba!"

"Mükemmel." Dev piksellerle yansıyan ağzı yamularak gülüyor Eric. "İş günü nasıldı?"

"Harikaydı!" Bir şekilde neşeli bir ses tonu takınabiliyorum. "Simon Johnson'ı, departmanımı ve arkadaşlarımı gördüm..."

Derken susuyorum, birden küçülerek utanıyorum. Artık onlara arkadaşlarım diyebilir miyim ki?

"Harikulade." Eric'in dinlediğinden emin değilim. "Şimdi, hazırlanmalısın. Sonra görüşürüz, sevgilim..."

"Bekle," diyorum bir anda içimden gelerek. "Eric."

O benim kocam. Onu çok az tanıyorum; ama o beni tanıyor. Beni seviyor. Eğer sorunlarım olunca dertleşebileceğim biri varsa, bana güvence verecek biri varsa, Eric'tir.

"Söyle bakalım." Eric kafa sallıyor, hareketleri yavaş ve sallapati.

"Bugün Fi dedi ki..." Kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. "Benim kaltak olduğumu söyledi. Öyle miyim?"

"Tabii ki kaltak değilsin."

"Gerçekten mi?" Umutlanıyorum. "Yani ben iğrenç bir cehennemden gelen kaltak patron değil miyim?"

"Sevgilim, iğrenç olman imkânsız. Ya da cehennemden gelen kaltak patron."

Eric o kadar kendinden emin ki rahatça bir oh çekiyorum ben de. Bir açıklaması vardır. Belki bir kısa devre oldu, bir şeyler yanlış anlaşıldı, her şey yoluna girecek...

"Ben seni... zorlu olarak tanımlardım," diye ekliyor.

Gevşek gülüşüm yüzümde donuyor. Zorlu mu? 'Zorlu' kelimesi kulağıma hiç hoş gelmedi doğrusu.

"Yani iyi anlamda zorlu mu demek istiyorsun?" Gayet sıradan bir şey gibi sormaya çalışıyorum. "Mesela zorlu ama yine de dost canlısı ve hoş?"

"Sevgilim, sen işe odaklanıyorsun. Hırslısın. Departmanını zorluyorsun. Harika bir patronsun." Gülümsüyor. "Şimdi gitmeliyim. Sonra görüşürüz."

Ekran kararıyor ve bakakalıyorum, hiç de güvence vermedi, hiç içimi rahatlatmadı. Hatta eskisinden de paniğim.

Zorlu. Yoksa bu da 'cehennemden gelen kaltak patron' demenin bir başka yolu mu?

Gerçek ne olursa olsun tüm bunların beni ele geçirmesine izin veremem. Her şeye hâkim olmalıyım. Bir saat geçiyor ve ruh halim biraz düzelmiş vaziyette. Yeni pırlanta kolyemi taktım. Üstüme bir yığın pahalı parfüm sıktım. Ve de çaktırmadan bir kadeh şarap yuvarladım, ki her şeyi daha güzel gösterdi.

Tamam, belki de her şey düşündüğüm kadar mükemmel değil. Arkadaşlarımla aram bozulmuş olabilir; Byron yerime göz dikmiş olabilir; Tony Dukes'un kim olduğunu bilmiyor olabilirim. Ama hepsini düzeltebilirim. İşimi öğrenebilirim. Fi ve diğerleriyle köprüler kurabilirim. Tony Dukes'a da Google'dan bakarım.

Ve de diyeceğim o ki, hâlâ dünyanın en şanslı kadınıyım. Yakışıklı bir kocam, harika bir evliliğim ve nefes kesen bir evim var. Yani, etrafa bir bakar mısınız! Bu gece ortaklık her zamankinden de ağız sulandırıcı görünüyor. Çiçekçiler geldi ve gitti, her tarafa gül ve zambak aranjmanları yerleştirildi. Yemek masası uzatıldı ve gümüş ve kristal sofrasıyla bezendi, ortaya da düğün yemeklerindeki gibi bir merkez parçası yerleştirildi. Kaligrafiyle yazılmış masa kartları bile var!

Eric 'alelade küçük bir akşam yemeği' olacağını söylemişti. Resmi olunca neler yapıyoruz artık tanrı bilir. Belki de beyaz eldivenli on uşağımız falan geliyordu.

Özenle Lancome rujumu sürüyorum ve dağıtıyorum. Bitince de aynadan gözlerimi alamıyorum. Saçım kabarık, elbisem kusursuz oturuyor üstüme ve kulaklarımda pırlantalar parlıyor. Bir reklamdan fırlamış, zarif bir kadın gibiyim. Yani her an bir alt yazı geçebilir.

Ferro Rocher. Hayatta hep kaliteli şeyler için.

British Gas. Sizi milyon-trilyon-poundluk evinizde ısıtır.

Bir adım geri atıyorum ve ışıklar otomatik olarak aynadaki spot lambalarından loş bir parıltı şeklinde değişiyor. Bu odadaki 'akıllı aydınlatma' sihir gibi adeta: Isı alıcılarıyla yerinizi saptıyor ve sonra tam uyacak şekilde ayarlanıyor.

Odada koşup, "Ha! O kadar akıllı değil misin yoksa?" diye bağırarak ışığı kovalamaya çalışmak geliyor içimden.

Eric dışarıdayken tabii ki.

"Sevgilim!" Yerimden zıplıyorum ve arkamı döndüğümde Eric iş kıyafetiyle kapıda dikiliyor. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler!" Zevkle gülüp saçımı kabartıyorum.

"Ufak bir şey. Koridorda evrak çantası. Sence de iyi bir fikir mi?" Tebessümü hiç bozulmuyor ama sesindeki siniri bozulmuş tınıyı duyabiliyorum.

Kahretsin. Orada unutmuş olmalıyım. Eve döndüğümde kafam o kadar meşguldü ki, düşünemedim.

"Hemen kaldırırım," diyorum çabucak. "Affedersin."

"İyi." Başıyla onaylıyor. "Ama önce şunu tat." Bana bir bardak yakut kırmızısı şarap uzatıyor. "Chateau Branaire Ducru. Fransa'ya son gidişimizde satın aldık. Fikrini öğrenmek istiyorum."

"Tamam." Kendime güvenle konuşmaya çalışıyorum.
"Kesinlikle."

Olamaz. Ne diyeceğim? Dikkatlice bir yudum alıyorum, ağzımda çeviriyorum ve aklıma gelecek, şaraba dair sözcükleri anıyorum hızla. Derimsi. Odunsu. İyi bir vintage.

Düşünüyorum da, aslında hepsi zırva, değil mi? Tamam, diyeceğim ki olağanüstü derecede iyi bir vintage, hafif çileksi bir tadı da var. Yok ahududumsu. Ağzımdaki yudumu yutup Eric'e bilgece kafa sallıyorum.

"Biliyor musun, bence bu olağ..."

"Şok edici, değil mi?" diye sözümü kesiyor Eric. "Mayhoş. Tam anlamıyla bozulmuş."

Bozulmuş mu?

"Ah! Eee... evet!" Duruşumu takınıyorum. "Son kullanma tarihi çoktan geçmiş. Iyyhh." Yüzümü ekşitiyorum. "Midem kalktı!"

Ucuz atlattım. Bardağı bir yan sehpaye bırakıyorum ve akıllı aydınlatma gene değişiyor.

"Eric," diyorum, sabrımın taşıdığını belli etmeden. "Bütün gece aynı kalacak bir ışık ayarlaması yapabilir miyiz? Yani mümkün müdür bilmiyorum ama..."

"Her şey mümkün." Eric alınıyor sanki. "Sınırsız seçeneğimiz var. İşte çatı katı stili yaşam budur." Bana uzaktan kumandayı uzatıyor. "Al. Bununla sistemi kullanabilirsin. Bir mod belirle. Ben de gidip şarap seçeyim."

Oturma odasına giriyorum, kumandada 'Aydınlatma' yazısını buluyorum ve modları denemeye başlıyorum. 'Günü-

şığı' çok aydınlık. 'Sinema' çok karanlık. 'Gevşeme' modu sıkıcı... Daha fazla ilerliyorum. 'Okuma'... 'Disko'...

Hey. Disko ışıklarımız mı var? Uzaktan kumandaya basıyorum ve oda birden rengarenk dönen ışıklarla dolunca kahkahalar atmaya başlıyorum. Şimdi de 'Foto ışığı'na gelelim. Bir dakika sonra odada flaşlar çakıyor, her yer siyah beyaz ve sehpanın etrafında robot gibi dans etmeye başlıyorum. Aynı kulüp gibi oldu! Eric bana bunu niye daha önce söylemedi ki? Belki kuru buzumuz ve aynalı topumuz da vardır...

"Aman tanrım, Lexi, ne yapıyorsun!" Flaşlar çakan odada Eric'in sesi çınlıyor. "Bütün evi foto ışıklarına boğdun! Gianna neredeyse kolunu kesiyordu!"

"Hadi ya! Özür dilerim." Suçluluk duyarak uzaktan kumandayı bulup tekrar diskoya getiriyorum. "Disko ve flaş ışıklarımız olduğunu hiç söylemedin! Olağanüstü!"

"Hiç kullanmıyoruz ki." Eric'in yüzünden renkler geçiyor. "Şimdi mantıklı bir şey bul, tanı aşkına." Arkasını dönüp çıkıyor.

Nasıl disko ışığımız olur da hiç kullanmayız? Yazık! Fi ve diğerlerini partiye çağırma. Şarap marap alırsın, yeri bomboş yaparsın, müziğin sesini açıp...

Ve sonra hatırlayınca yüreğim burkuluyor. Böyle bir şey olmayacak. En azından yakında. Belki de hiç.

Hevesim sönerken ışıkları 'Resepsiyon Alanı 1'e' getiriyorum, idare eder işte. Uzaktan kumandayı bir köşeye koyup cama yürüyorum ve aşağıdaki yola bakıyorum, birden azimle doluyorum. Pes etmeyeceğim. Onlar benim dostum.

Neler döndüğünü öğreneceğim. Sonra da onlarla aramı düzeltereğim.

Akşam yemeği partisi için planım her misafirin yüzünü ezberleyip görselleştirme teknikleri kullanmak. Ama Eric'in üç golf arkadaşı aynı renk ve biçimde takım elbiselerle, aynı yüz ifadeleri ve hatta aynı eşlerle çıkagelince planım suya düşüyor. İsimleri de Greg, Mick, Suki ve Pooky gibi isimler ve doğruca bir zamanlar hep birlikte gittiğimiz bir kayak tatilinden söz etmeye koyuluyorlar.

İçkimi yudumlayıp çokça gülüyorum, ondan sonra da on kişi aynı anda geliyor ve Rosalie dışında kimin kim olduğunu hatırlamıyorum, Rosalie de ortaya atılıp kocası Clive ile tanıştıyor beni (ki hiç de canavara benzemiyor, takım elbiseli, mülayim bir adam işte) ve tekrar yerine dönüyor.

Bir süre sonra kulaklarım çınlıyor, başım dönüyor. Gian-na içkileri servis ediyor, yeğeni kanepeleri dağıtıyor ve her şey kontrol altında görünüyor. Böylece ben de yanımda hayırsever bir açık arttırmadan satın aldığı, Mick Jagger'in elektrogitarını anlatan, kel adama bir bahane mırıldanıp aradan sığışıyor ve terasa çıkıyorum.

Ciğerlerimi birkaç kez temiz havayla dolduruyorum, beynim hâlâ çok dolu. Mavi-gri bir alacakaranlık çoküyor ve sokak lambaları yeni yeni yanıyor. Londra manzarasına bakarken kendimi gerçek gibi hissedemiyorum. Sanki elinde bir kadeh şampanyayla, şık bir evin balkonunda duran gece elbiseli bir kız rolünü oynuyormuş gibiyim.

"Sevgilim! İşte buradasın!"

Arkamı dönünce Eric'in sürgülü kapıyı açtığını görüyorum. "Merhaba!" diye sesleniyorum. "Biraz hava alıyordum da."

"Seni Jon'la tanıştırmak istiyorum, mimarım." Eric siyah kotlu ve koyu gri keten ceket giymiş bir adamı getiriyor.

"Merhaba," diyorum otomatikçe bağlayarak ve duruyorum. "Hey, biz birbirimizi tanıyoruz!" diye heyecanlanıyorum, tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle. "Değil mi? Sen arabada gördüğüm adamsın."

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Neredeyse halyakırlıklı. Sonra kafa sallıyor.

"Evet, öyle. Ben arabadaki adamım."

"Jon bizim yaratıcı ruhumuz," diyor Eric, adamın sırtına bir şaplak indirerek. "Yeteneğimiz. Ben de para içgüdüsü var ama işte bu adam *dünyaya*..." Anlık bir duraklama. "Çatı katı stili yaşamı getiriyor." Sözcükleri söylerken yine paralel-duran-eller-kiremit-taşıyor hareketini yapıyor.

"Harika!" Coşkulu bir sesle konuşmaya çalışıyorum. Biliyorum, Eric'in işi bu falan ama şu 'çatı katı stili yaşam' deyişi biraz sinirime dokunmaya başlıyor sanki.

"Geçen gün için tekrar teşekkürler." Jon'a kibarca gülümsüyorum. "Gerçekten hayatımı kurtardın!" Eric'e dönüyorum. "Sana anlatmadım, sevgilim ama arabayı kullanmaya çalıştım ve neredeyse duvara tosluyordum. Jon bana yardım etti."

"Benim için bir zevkti." Jon içkisini yudumluyor. "Eee, hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

"Hiç." Kafamı olumsuz anlamda sallıyorum.

"Senin için garip olmalı."

"Evet, öyle... alışmaya çalışıyorum. Eric de çok yardımcı oluyor. Bana hatırlamam için bir defter hazırladı. Evlilik kitapçığı gibi bir şey. Bölümleri falan var."

"Kitapçık?" diyor Jon ve yüzündeki kaslar seğiriyor. "Ciddisin sen. Bir kitapçık."

"Evet, kitapçık." Ona şüpheli şüpheli bakıyorum.

"Ve işte, Graham." Eric konuşmayı dinlemiyor bile zaten. "Bir şey söylemeliyim, izninizle..." İçeri giriyor ve beni mi-mar Jon'la baş başa bırakıyor.

Bu adamda bir şey var ama çözemiyorum. Yani, onu *tanıyıyorum* bile ama tavrı içime dert oluyor.

"Evlilik kitapçığının nesi var?" diye bilmek istiyorum.

"Hiç. Yok bir şeyi. Hiçbir şey yok." Ağırbaşlıca kafa sallıyor. "Çok mantıklı bir davranış. Çünkü aksi takdirde birbirinizi ne zaman öpeceğini bilemezdin."

"Kesinlikle! Eric bir bölüme de-" Susuyorum. Jon'un yüzü yamuluyor, sanki gülmemek için kendini zor tutuyor. Ona *komik* geldi galiba? "Kitapçık her türlü alanı kapsıyor," diyorum. "Ve ikimizin de çok işine yaradı. Biliyorsun, Eric için de zor bir durum, onun hakkında hiçbir şey hatırlamayan bir karısı olması! Ya da belki de sen onu anlayamıyordundur?"

Sessizlik. Yüzündeki tüm esprituellik siliniyor.

"İnan bana," diyor nihayet. "Çok iyi anlıyorum." Bardağını kafaya dikeyor, sonra da birkaç saniye dibine bakıyor.

Kafasını kaldırıyor, tam bir şey diyecek ki sürgülü kapı açılıyor ve Jon karar değiştiriyor.

"Lexi!" Rosalie elinde içkisiyle bize doğru sendeliyor. "Kanepeler *müthiş*!"

"Ah, şey... sağol!" diyorum, hiç alakam olmayan bir şeyden dolayı övüldüğüm için utanarak. "Ben daha yemedim. Tadı güzel miymiş?"

Rosalie hayretler içinde kalıyor. "Hiçbir fikrim yok, şekelim. Ama *müthiş görünüyorlar*. Ve Eric de akşam yemeği başlamak üzere diyor."

"Ah tanrım," diyorum vicdan azabıyla. "Her şeyi ona yıktım. İçeri girsek iyi olur. Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye ekliyorum, yürümeye başladığımızda.

"Tabii," diyor Jon.

"Jon ve ben *eski* dostuzdur," diyor Rosalie tatlı tatlı. "Değil mi, canım?"

"Görüşürüz." Jon kafa sallıyor, adımlarını hızlandırıyor ve cam kapının arkasında gözden kayboluyor.

"İğrenç bir herif." Rosalie arkasından surat asıyor.

"İğrenç?" diye tekrar ediyorum şaşırarak. "Eric çok seviyor."

"Ah, Eric onu sever," diyor Rosalie, tiksiniyor. "Ve Clive da onun en yetenekli olduğunu düşünür. Öngörüye sahip, çok ödül kazanıyor falan filan..." Kafasını arkaya atıyor. "Ama hayatımda tanıdığım en kaba erkek. Geçen sene ona hayır işime bağış yapmasını sorduğumda kabul etmedi. Hatta bir de kahkahalarla güldü."

"*Kahkahalarla* mı güldü?" diyorum şok olarak. "Ne kadar iğrenç! Hayır işi neydi?"

"Adı Her Güne Bir Elma'ydı," diyor Rosalie gururla. Bütün fikir benden çıktı. Senede bir kere iç kesimlerdeki bir okuldaki çocuklara birer elma dağıtacaklık. Besleyici bir gıda! Çok basit ve parlak bir fikir değil mi?"

"Hı... harika," diyorum dikkatlice. "Eee, işe yaradı mı bari?"

"Evet, gayet iyi başladık," diyor Rosalie, huysuzlaşarak. "*Binlerce* elma dağıttık, özel tişörtler bastırdık ve elmaları taşıması için üstünde kocaman elma logolu bir kamyonet kiraladık. Çok eğlenceliydi! Sonra belediye bize elmaların sokaklarda bırakılıp böceklenişinden şikâyet eden mektuplar yollamaya başladı."

"Ah yazık." Dudağımı ısırıyorum. Gerçekse, gülmek istiyorum.

"Biliyor musun, hayır işlerinin işte bu zorluğu var," diyor Rosalie, ciddiyetle ve sesini alçaltarak. "Yerel bürokratlar senden yardım istemiyor."

Sürgülü kapıya ulaşıyoruz ve içerideki kalabalığa göz atıyorum. Tanımadığım yirmi surat konuşuyor, gülüyor, birbirlerine yüksek sesle laf atıyor. Mücevherlerin ışıltısını, insanların kahkahasını duyabiliyorum.

"Şimdi, endişelenme." Rosalie elini koluma koyuyor. "Eric ve benim bir planımız var. Herkes ayağa kalkıp sana kendini tanıttak." Alnı kırışıyor. "Tatlım, çok korkmuş görünüyorsun."

"Yo!" Gülmeye çalışıyorum. "Korkmadım!"

Tabii ki yalan. Ödüm patlıyor. Uzun cam yemek masasında yerimi alırken insanlara kafa sallayıp gülüyorum ve kendimi garip bir rüyada gibi hissediyorum. Bu insanlar

sözde arkadaşlarım. Hepsi beni tanıyor. Ve ben onları hayatımda hiç görmedim.

"Lexi, *canikom*." Sandalyeme yaklaşırken koyu tenli bir kadın beni kenara itiyor. "Bir şey konuşabilir miyiz?" Sesini alçaltıyor, neredeyse fısıldıyor. "Aydın 15'i ve 21'inde bütün gün seninleydim, tamam mı?"

"Öyle miydin?" diyorum ifadesizce.

"Evet. Christian sorarsa. Christian, kocam?" Kel Mick-Jagger'ın gitarından bahseden adamı işaret ediyor ve onun tam karşısına oturuyor.

"Ha, tamam." Bir an sindiriyorum. "Gerçekten birlikte miydik?"

"Tabii ki!" diyor kadın, kısa bir duraklamadan sonra. "Tabii beraberdik, canım benim!" Elimi sıkıp önüne dönüyor.

"Bayanlar ve baylar." Eric parlak masanın diğer ucunda ayağa kalkıyor ve konuşma yerini sessizliğe bırakıyor, herkes oturuyor. "Evimize hoşgeldiniz. Lexi ve ben gelebilmeniz çok sevindik."

Bütün gözler bana dönünce utangaçça tebessüm ediyorum.

"Bildığınız gibi, Lexi son günlerde geçirdiği kazanın sonrasında birtakım yan etkiler yaşıyor, kısacası hafızası zehir gibi denemez." Eric kuru kuru gülüyor. Tam karşıdaki bir adam kahkaha atıyor, sonra karısı tarafından susturuluyor. "Böylece de benim önerim, Lexi'ye kendinizi tekrar tanıtmak. Ayağa kalkın, isminizi söyleyin ve ister-seniz sizi bağlayan unutulmaz bir olayı da kısaca anlatabilirsiniz."

"Doktorlar, bu şekilde Lexi'nin hafızası yerine gelir mi dedi?" diyor, sağımda oturan ciddi yüzü bir adam.

"Kimse bilmiyor," diyor Eric, ağırbaşlılıkla. "Ama denemek zorundayız. Evet... kim başlamak istiyor?"

"Ben! Ben başlayacağımı!" diyor Rosalie ayaklanarak. "Lexi, ben en yakın arkadaşın Rosalie, zaten biliyorsun. Unutulmaz anımızsa ikimiz de ağdaya gitmiştik ve kız kendini kaptırıp..." Kıkırdamaya başlıyor. "Senin *suratın*..."

"Ne olmuştu?" diyor, siyahlı bir kadın.

"Herkesin içinde söyleyemem!" Rosalie alınmış gibi yapıyor. "Ama cidden, unutulmaz bir anıydı." Masadakilere sırıttıyor ve yerine oturuyor.

"Evet," diyor Eric, şaşırmışçasına. "Sıradaki, Charlie?"

"Ben Charlie Mancroft." Rosalie'nin yanındaki sevimsiz adam kalkıp bana başıyla selam veriyor. "Sanırım unutulmaz anımız, iş yemeği için Wenworth'a gittiğimiz zamandı. Montgomerie on sekizlik atış yapmıştı. Müthiş bir oyundu." Beklentiyle bakıyor.

"Tabii!" Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Golf olabilir mi? Ya da bilardo. "Eee... teşekkürler."

Oturuyor ve yanındaki zayıf kadın kalkıyor.

"Merhaba Lexi." Bana el sallıyor. "Ben Natalie. En unutulmaz anımız düğünün."

"Gerçekten mi?" diyorum, şaşırarak ve duygulanarak. "Vay be."

"Çok mutlu bir gündü!" Dudağını ısıyor. "Ve sen çok güzeldin, içimden, 'Ben de evlendiğim zaman böyle görünmek isterim,' diye geçirmiştim. Hatta Matthew'un o gün ba-

na evlenme teklif etmesini bekledim ama... etmedi." Gülüşü geriliyor.

"Tanrım, Natalie," diye homurdanıyor adamın teki masada. "Gene mi ya?"

"Yok, yok! Önemli değil!" diye atılıyor heyecanla kadın. "Artık nişanlıyız! Sadece üç yıl sürdü!" Parmağındaki tek taşı gözüne sokuyor. "Ben de senin gelinliğinden giyeceğim! Vera Wang'dan, aynısı, bembeyaz ve..."

"Aferin Natalie!" diye araya giriyor Eric samimice. "İlerle-yebiliriz... Jon? Sıra sende."

Masada karşımda ayağa kalkıyor Jon.

"Merhaba," diyor kuru sesle. "Ben Jon. Daha önce tanıştık." Susuyor.

"Eee, Jon?" diye ısrar ediyor Eric. "Lexi ile unutulmaz anın hangisi?"

Jon koyu, derin gözleriyle beni bir süre süzüyor ve ben de ne diyecek diye merak ediyorum. Ensesini kaşıyor, kaşlarını çatıyor, düşünürken zorlanıyormuş gibi şarabını yudumluyor. Sonunda kollarını iki yana açıyor. "Aklıma bir şey gelmiyor."

"Hiçbir şey mi?" diyorum, kendime rağmen biraz incinerek.

"Herhangi bir şey!" diyor Eric teşvik edercesine. "İkinizin paylaştığı, özel bir an..."

Herkes onu izliyor. Jon tekrar kaşlarını çatıyor, omuz siliyor, duruyor.

"Bir şey anımsamıyorum," diyor nihayet. "Anlatılabileceğim bir şey yok."

"Mutlaka *bir* şey vardır, Jon," diyor karşıdan bir kadın hevesle. "Hafızasını harekete geçirebilir!"

"Bundan kuşkuluyum." Kısaca yarım ağızla gülüyor.

"Peki, tamam," diyor Eric sabırsızlanarak. "Önemli değil. Devam edelim."

Masadaki herkes ayağa kalkıp anekdotunu anlattıktan sonra ilk anlatanın kim olduğunu unutmuştum bile. Ama bu da bir başlangıç, diye düşünüyorum. Gianna ve yardımcısı ton balıklı karpacıyo, salata ve pişmiş armut servis ediyor, bense Ralph diye biriyle boşanma davası hakkında konuşuyorum. Sonra tabaklar toplanıyor ve Gianna masada dolaşarak kahve siparişlerini alıyor.

"Kahveyi ben yaparım," diyorum yerimden fırlayarak. "Sen bu gece çok çalıştın, Gianna. Biraz dinlen."

Gianna ve yeğenini, ellerinde ağır tabaklarla masanın etrafında koştururken gördükçe rahatsız oldum zaten. Bir de yemeklerini alırken kimsenin onların yüzüne bile bakmamasından. Ve de biraz daha su isterken şu Charlie denen herifin Gianna'ya havlamasından. Ne *kabalıktı*.

"Lexi!" diyor Eric kahkaha atarak. "Hiç gerek yok."

"Canım istiyor," diyorum inatla. "Gianna, otur sen. Bir bisküvi falan atıştır. İki fincan kahve yapmayı becerebilirim herhalde. Gerçekten, ısrar ediyorum."

Gianna allak bullak oluyor. "Ben gidip yatağınızı açayım," diyor sonunda ve yeğenini önüne katıp yatak odasına yollanıyor.

Ara ver diyerek bunu kast etmemiştim. Ama neyse.

"İşte." Masadakilere gülüyorum. "Şimdi, kimler kahve istiyor? El kaldırsın..." Elleri sayıyorum. "Nane çayı alan var mı?"

"Ben yardım edeyim," diyor Jon birden, sandalyesini geri iterek.

"Ah," diyorum hiç beklemediğim için. "Şey... Olur. Teşekkürler."

Mutfığa giriyorum, su ısıtıcıyı doldurup düğmesine basıyorum. Sonra dolaplarda fincan aramaya başlıyorum. Belki de akşam yemekleri için özel, şık porselen kupalarımız vardır. Kısaca evlilik kitapçığına göz atıyorum; ama bir şey bulamıyorum.

Bu arada Jon da düşüncelere dalmış gibi yüzü buruşmuş, önüne bakarak mutfakta volta atıyor ve hiç yardımcı olmuyor.

"İyi misin?" diyorum sonunda, ansızın rahatsız olarak. "Kahve fincanlarının yerini bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

Jon soruyu duymuyor.

"Alo?" Ona el sallıyorum. "Yardıma gelmemiş miydin acaba?"

Nihayet volta atmayı kesip bana uzun uzun bakıyor, yüzünde daha da yabancı bir ifade var.

"Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor. "O yüzden de dümdüz açıklayacağım." Nefes alıyor, sonra fıkırını değiştiriyor ve yakınımı gelip yüzümü inceliyor. "Gerçekten hatırlamıyorsun yani? Benimle oyun falan oynamıyorsun?"

"Neyi hatırlamıyorum?" diyorum, afallayarak.

"Tamam. Tamam." Dönüp gene volta atmaya koyuluyor, elini koyu saçlarında dolaştırıp saçlarını dik dik yapıyor. Nihayet tekrar yüzüme dönüyor. "İşte durum şu. Seni seviyorum."

"Ne?" Kafam karışarak bakıyorum.

"Ve sen de beni seviyorsun," diye devam ediyor Jon, bana bir karşılık vermeye fırsat tanımaksızın. "Biz sevgiliyiz."

"Şekerim!" Kapı pat diye açılıyor ve Rosalie'nin yüzü beliriyor. "İki naneli çay daha ve Clive için de kafeinsiz kahve."

"Geliyor!" diyorum, sesim zâr zor çıkarken.

Rosalie ortadan kayboluyor ve mutfak kapısı kapanıyor. Aramızda bir sessizlik var ve hayatımda gördüğüm en ısrıran sessizlik. Kıpırdamıyorum, konuşamıyorum da. Bakışlarım anlamsızca evlilik kitapçığına kayıyor, sanki cevap orada olabilmış gibi.

Jon da bakışımı takip ediyor.

"Sanırım," diyor, gevrek kendine güvenen bir tonla, "ben o kitapçıkta yer almıyorum."

Tamam. İşe el koymalıyım.

"Şey... anlamıyorum," diyorum, belli bir duruş takınmaya çalışarak. "Ne demek sevgili? Yani şimdi bana bir *gizli ilişki* yaşıyorduk mu diyorsun?"

"Sekiz aydır görüşüyorduk." Koyu bakışlarını yüzüme odaklıyor. "Eric'i benim için terk etmeyi planlıyorsun."

Kahkaha dürtümü bastıramıyorum. Elimi ağzıma kapıyorum. "Özür dilerim. Kabalık etmek istemem ama... Eric'i terk etmek mi? *Senin* için?"

Jon herhangi bir tepki vermeden kapı açılıyor tekrar.

"Merhaba Lexi!" Kırmızı suratlı bir adam giriyor. "Biraz daha soda alabilir miyim?"

"İşte." Eline iki şişe atıyorum. Kapı yine kapanıyor ve Jon ellerini cebine sokuyor.

"Eric'e artık onunla olamayacağını söylemek üzereydin," diyor, hızlı konuşarak. "Ondan ayrılmak üzereydin, planlarımız vardı..." Susuyor ve derin bir nefes veriyor. "Sonra o kazayı yaptın."

Yüzü son derece, ölümüne ciddiyet dolu. Ciddi ciddi anlatıyor bunları.

"Ama... çok saçma!"

Bir an Jon ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Saçma mı?"

"Evet, saçma! Ben sadakatsiz biri değilimdir. Artı, harika bir evliliğim, muhteşem bir kocam var, ben mutluyum..."

"Eric'le mutlu değilsin." Jon lafımı kesiyor. "İnan bana."

"Elbette mutluyum Eric'le!" diyorum kulaklarıma inanamayarak. "Çok tatlı! Kusursuz biri!"

"*Kusursuz*?" Jon sanki daha fazla karşı gelmemek için kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Lexi, kusursuz biri değil o."

"E yeterince yakın ama," diye karşı çıkıyorum, birden ağzım açık kalarak. O kendini ne sanıyor ya, akşam yemeği davetimi bölüp bana sevgili olduğumuzu falan söylüyor? "Dinle Jon... Ya da her kimsen. Sana inanmıyorum. Ben asla gizli ilişki yaşamam, tamam mı? Rüyalarımın evliliğine sahibim. Rüyalarımın hayatına sahibim!"

"Rüyalarının hayatı mı?" Jon kafasını toplamaya çalışırken sına alını ovuşturuyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bu herifte öyle bir şey var ki beni deli ediyor.

"Tabii ki!" Kollarımı iki yana açıyorum. "Şuraya bir bak-sana! Eric'e bir baksana! Her şey muhteşem! Neden tüm bunları itip..."

Derken aniden susuyorum çünkü mutfak kapısı aralanıyor.

"Sevgilim." Eric kapı girişinden bana gülümsüyor. "Kahveler ne alemde?"

"Kahveler... yolda," diyorum telaşla. "Affedersin hayatım." Yanaklarıma akın eden kanı saklamak için kafamı çeviriyorum ve her tarafa dökme saça kahveyi demlemeye başlıyorum. Şu adamın çekip *gitmesini* istiyorum.

"Eric, maalesef ben daha kalamayacağım," diyor Jon arkamda, beynimi okurcasına. "Bu güzel akşam için çok teşekkürler."

"Jon! İyi çocuk." Eric'in Jon'un sırtına bir tane patlatıldığını duyabiliyorum. "Yarın haberleşiriz, çizimleri konuşuruz."

"Öyle yaparız," diye cevaplıyor Jon da. "Hoşça kal Lexi. Tekrar tanıştığıma memnun oldum."

"Güle güle Jon." Kendimi sıkıp arkamı dönüyorum ve iyi ev sahibesi gülüşüyle gülüyorum. "Seni görmek çok güzel." Eğilip yanağıma hafifçe öpüyor.

"Hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldıyor yanağıma ve sonra arkasına bile bakmadan mutfaktan çıkıyor.

on bir

D oğru olamaz. Panjurların arasından sabah güneşi sızıyor ve bir süredir uyanık olmama rağmen henüz yataktan kalkmadım. Gözlerimi tavana dikmiş, derin nefesler alıp veriyorum. Teorim şu, uzun süre yataкта hareketsiz yatarsam beynimdeki girdap sakinleşecek ve her şey düzgünce yerli yerine oturacak.

Şu ana kadar oldukça berbat bir fikir olduğunu ispatladı.

Dünün olaylarını ne zaman kafamda geri sarsam başım dönüyor. Yeni hayatıma tutunmaya başladığımı sanıyordum. Her şey yolunu buluyor sanıyordum. Oysa şimdi her şey kayıyor, elimden kaçıyor. Fi cehennemden gelen kaltak patron olduğumu söylüyor. Herifin teki çıkmış gizli sevgili-

si olduğumu iddia ediyor. Sırada ne var bakalım? FBI ajanı olduğumu mu keşfedeceğim?

Doğru olamaz. Nokta. Neden Eric'i aldatayım ki? Yakı-şıklı, anlayışlı, multi-milyoner ve hız motoru kullanmayı biliyor. Jon ise dağınık. Ve biraz... sivri bir tip.

Mesela, 'Hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,' demesi. Ne gıcık. Hayatım hakkında *birçok* şey biliyorum, teşekkür ederim. Saçımı nerede yaptırdığımı, düğünde hangi tatlıyı yediğimi, Eric ile ne kadar sıklıkta seks yaptığımızı... Hepsi kitapçıkta yazıyor.

Hem ayrıca da ne kadar kaba bir davranış? İnsan kocasıyla akşam yemeği vermeye çalışan birinin evine gidip de, 'Biz sevgiliyiz,' demez. Hani... başka bir zaman seçilir. Bir not yazılır.

Hayır, not da yazılmaz. Ne yapılır...

Neyse. Bunu boşver.

Doğruluyorum, panjurların açılması için düğmeye basıyorum ve elimi saçımda gezdiriyorum, dolaşıklıklar canımı acıtıyor. Önümdeki ekran siyah ve oda sessiz. Balham'daki cereyanlı yatak odamdan sonra böylesi münzevi bir kütuda yaşamayı hâlâ yadırgıyorum. Kitapçığa göre panjurları açmamalıyız çünkü o zaman havalandırma sistemi bozuluyormuş.

Şu Jon denen herif kesin sapık. Bence amnezi geçiren insanlara yaklaşıp sevgili olduklarını iddia etmek gibi bir huyu var. Gizli ilişki yaşadığımıza dair hiçbir kanıt yok bir kere. Hiç. Ondan söz edildiğini duymadım, bir not okumadım, fotoğraf yok, anı yok.

Ama zaten... Eric bulmasın diye ortalıkta bırakmazdım, değil mi? diyor beynimin köşesindeki minik bir ses.

Bir süre heykel gibi oturuyorum, düşüncelerimi serbest bırakıyorum. Sonra içten gelen bir dürtüyle kalkıyorum ve kıyafet odama gidiyorum. Tuvalet masasına koşup en üst çekmeceyi açıyorum. Chanel makyaj malzemeleriyle dolu, Gianna tarafından asker gibi dizilmişler. Çekmeceyi pat diye kapayıp alttakini açıyorum, burası da katlanmış fularlarla dolu. Bir sonrakinde mücevher kutuları ve bir fotoğraf albümü var, ama boş.

Yavaşça çekmeceyi itiyorum. Burada, kendime ait, özel mekânımda bile her şey son derece tertipli, son derece steril ve bir şekilde hiçbir şey yok gibi. Dağınıklık nerede? Eşyalar nerede? Mektuplar ve fotoğraflar nerede? Zımbalı kemerlerim, dandik dergilerden çıkmış bedava rujlarım neredeydi? Peki ya... *ben* neredeyim?

Dirseklerime dayanıp öne eğiliyorum, bir saniye tırnağımı yiyorum. Sonra ilham geliyor. İç çamaşırını çekmecesini. Eğer bir şey saklayacaksam kesinlikle oraya koyardım. Dolabı açıp don gözünü çekiyorum. Satensi La Perla denizinin altını yokluyorum; ama elime bir şey değmiyor. Sutyen gözündeki de yok...

"Bir şey mi arıyorsun?" Eric'in sesiyle yerimden fırlıyorum. Kafamı çevirdiğimde onu eşikte dikilmiş, arayışımı seyrederken buluyorum ve yanaklarım kızanıyor.

Biliyor.

Hayır, bilmiyor. Aptallaşma. Bilinecek bir şey yok ki.

"Merhaba Eric!" Hiçbir şey olmamış gibi elimi çekmeden çıkarıyorum. "Sadece... biraz sutyen arayayım dedim de!"

Tamam, işte bu yüzden gizli ilişki yaşayamam ben. Dünyanın en kötü yalancısıyım. Neden 'biraz' sutyene ihtiyacım olsun ki? Altı tane mi memem var?

"Aslında düşünüyordum da," diye devam ediyorum çabucak. "Eşyalarımı koyduğum başka bir yer var mı?"

"Eşya?" Eric kaşlarını çatıyor.

"Mektuplar, günlükler, öyle şeyler?"

"Çalışma odasında masan var. Bütün iş dosyalarını orada tutuyorsun."

"Tabii ya." Çalışma odasını unutmuşum. Ya da daha çok, orayı Eric'in alanı olarak düşünmüşüm.

"Dün gece harikulade bir geceydi bence." Eric iki adım atıp odaya giriyor. "Tebrikler hayatım. Senin için daha kolay olamazdı."

"Eğlendik işte." Kıcımın üstüne oturup kol saatimin kayışıyla oynuyorum. "Çok... ilginç insanlar vardı."

"Aşırı bilgi yüklemesi yapmadık, değil mi?"

"Biraz." Canlı canlı gülüyorum. "Hâlâ öğrenecek çok şey var."

"Biliyorsun, hayatın hakkında her şeyi bana sorabilirsin. Aklına gelen her şeyi." Eric ellerini açıyor. "Ben bunun için buradayım."

Dut yemişi bülbul gibi bakıyorum birkaç saniye.

Şey, acaba mimarınla yatıyor olabilir miyim, bir bilgin var mı?

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Madem sordun, bir şey merak ediyordum. Birlikte mutluyuz, değil mi? Yani... mutlu... sadakat dolu bir evliliğimiz var?"

O 'sadakat' kelimesini oraya kurnazca soktuğumu zannediyordum ama Eric'in meyilli kulakları hemen yakaladı.

"Sadakat?" Kaşlarını çatıyor. "Lexi, Seni hiç aldatmadım. Seni aldatmak *aklımın* ucundan geçmez. Yemin ettik bir kere. Bağlandık."

"Tabii ki!" diyorum heyecanlanarak. "Kesinlikle."

"Böyle bir fikri nereden çıkardığını tahayyül edemiyorum." Şok olmuş görünüyor. "Yoksa biri aksi yönde bir şey mi söyledi? Misafirlerden biri? Çünkü kim demişse..."

"Yo! Hayır, kimse bir şey demedi! Ben sadece... Yani her şey çok yeni ve değişik ya..." Yüzüm yanıyor ve geveliyorum. "Ben de işte... bir sorayım dedim. Sadece meraktan."

Tamam, demek ki moda uygun, şeffaf bir evliliğimiz yok. Ne olur ne olmaz, o noktayı netleştireyim de.

Sutyen çekmecesini kapıyorum, sıradan bir çekmeceyi daha açıyorum ve beynim dönerek üç sıra külotlu çoraba bakıyorum. Bu konudan tamamıyla uzaklaşmalıyım. Ama elimde değil, aslını astarını öğrenmeliyim.

"Peki, ıımm, şu çocuk..." Adını hatırlayamıyormuş taklidi yaparak kaşlarını çatıyorum. "Mimar olan."

"Jon."

"Jon. Evet. İyi birine benziyor, ha?" Gayet sıradan davranmaya çalışarak omuz silkiyorum.

"Ah, en iyilerdendir," diyor Eric dümdüz. "Başarımızda muazzam payı var. O herif tanıdığım herkesten geniş bir hayal gücüne sahip."

"Hayal gücü derken?" Ufak bir umutla bu lafa tutunuyorum. "Yani zaman zaman *fazla* hayalci mi oluyor? Hani ne bileyim... fantastik derecede?"

"Hayır." Eric şaşırıyor. "Hiç değil. Sağ kolumdur. Ona hayatını emanet edebilirsin."

Neyse ki o sırada telefon cırlıyor da rahatlıyorum, Eric, Jon'la niye bu kadar ilgilendin diye soramıyorum.

Eric telefona bakmak için yatak odasında gözden yitiyor ve çorap çekmesini kapatıyorum. Dolabı aramakta pes etmek üzereyken birden daha önce fark etmediğim bir şey gözüme çarpıyor. Dolabın en altında, saklı bir çekmece, sağ tarafında ufaklık bir tuş takımı.

Gizli bir çekmecem mi var?

Kalbim küt küt atmaya başlıyor. Yavaşça uzanıp hayatım boyunca hep kullandığım şifreyi tuşluyorum: 4591. Minik bir klik sesi ve çekmece açılıyor. Eric'in orada durmadığından emin olmak için kapıya bakış atıp elimi uzatıyorum ve parmaklarım sert bir şeye değiyor, bir tutma yeri gibi...

Bir kamçı.

Bir saniye şaşkınlıktan kımıldayamıyorum. Siyah deri püskülüyle, küçük bir kamçı bu, sanki bir kölelik dükkânından alınmış. Elimdeki duruşu bile beni allak bullak ediyor. Şimdi bu benim yetişkinlik kamçım mı? Tamamen bambaşka bir insana mı dönüştüm yoksa? Striptiz kulüplerine gidip üstümden zımbalı bir korseyle erkek avuna mı çıkıyorum?

Birdenbire birinin beni gözetlediğini hissediyorum ve arkamı dönünce Eric'in kapıya yaslandığını görüyorum. Bakışları kamçıya kayıyor ve bilmecemsi bir edayla kışkırtıyor.

"Ah!" diyorum, panikleyerek. "Ben sadece... bunu burada buldum! Bilmiyordum..."

"Ortalıkta bırakmasan iyi olur, Gianna görmesin." Eğleniyor gibi bir hali var.

Afallayan beynim kısa devre yaparak bakakalıyorum. Eric'in kamçıdan haberi var. Gülüyor. Yani demek ki...

Ha. Yır.

Hayır hayır hayır hayır.

"Kitapçıkta söz edilmiyordu, Eric!" Rahat ve şakacı davranmaya çalışıyorum ama sesim cırlıyor.

"Kitapçıkta her şey yok." Gözü parlıyor.

Tamam, kuralları değiştiriyor bu. Ben kitapçıkta *her şeyin* yer aldığını sanıyordum.

Kamçıya gergin bir bakış atıyorum. Eee... nasıl oluyor peki? Onu kamçılıyor muyum? Yoksa o mu...

Hayır. Daha fazla kafa yoramayacağım. Kamçıyı çekmeyeceye sokuşturup sıkıca kapıyorum, ellerim terliyor.

"Doğru." Eric bana göz kırıyor. "Emin yerde tut. Sonra götüşürüz." Dışarı çıkıyor ve ön kapının kapandığını duyuyorum.

Sanırım ufak bir votkaya ihtiyacım var.

Sonunda Gianna'nın bana özek zulasından çıkardığı iki bisküviyle bir fincan kahveye tamah ediyorum. Tannm, bis-

küviyi ne kadar özlemişim. Ve ekmeği. Ve *kızarmış* ekmeği. Bir parça kızarmış ekmek için ölebirim, ktır ktır, tereyağlı...

Neyse. Karbonhidrat fantezisini bırak. Ve kamçıyı düşünmeyi de kes. Küçük bir kamçı işte. Ne var?

Annem saat on birde ziyarete geliyor ama o zamana kadar yapacak hiçbir işim yok. Oturma odasına doğru geziniyorum, lekesiz koltuğun koluna oturuyorum ve bir dergi açıyorum. İki dakika sonra kapatıyorum. Okuyamayacak kadar sinirleri bozuk durumdayım. Adeta kusursuz hayatımda incecik yarıklar oluşmaya başlıyor. Neye inanacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kahve fincanımı bırakıp titizlikle yapılmış tırnaklarımı dikiyorum gözlerimi. Bir zamanlar saçları elektriklenen, kırık dişli, boktan bir sevgilisi olan, herhangî bir kızdım. Gayet kötü bir işi, birlikte kahkahalarla güldüğü arkadaşları ve kutu gibi bir dairesi olan bir kız.

Şimdiyse... Aynada kendimi görünce hâlâ bir irkiliyorum. Bu dairede kişiliğimin yansıdığı bir nokta bulamıyorum. Televizyon programı... Yüksek topluklular... Benimle takılmayı reddeden arkadaşlar... Gizli aşkım olduğunu söyleyen bir adam... Kime dönüştüğümü bilmiyorum. Bana ne bok *olduğunu* bir türlü anlamıyorum.

Rahat duramayıp dergiyi elimden bırakıyor ve çalışma odasına gidiyorum. İşte masam, temiz pak, muntazam, sandalyem düzgünce içeri itilmiş duruyor. Hayatımda hiç böyle görünen bir masaya sahip olmadım; benim olduğunu anlamamama şaşmamalı. Oturup ilk çekmeceyi açıyorum. Düzenli bir şekilde plastik dosyalara konmuş yazışmalarla dolu. İkinci çekmece banka hesaplarıyla dolu.

Hey tanrım ya. Ben ne zaman bu kadar *yıllık* hesap yapan biri oldum?

En son ve en büyük çekmeceyi açıyorum, tertiplice sıralanmış tipeks kutuları ya da öyle bir şey bulmayı beklerken, iki kâğıt parçası dışında bomboş.

Banka hesaplarını çıkarıp şöyle bir göz gezdiriyorum, aylık maaşımı okuyunca gözlerim kocaman oluyor, eski kazancımın en az üç katı kadar. Paramın büyük bir kısmı kendi hesabımdan Eric'le ortak hesabımıza gidiyor, sadece her ay büyük bir miktar 'Unito Acc' denen bir yere aktarılıyor. Ne olduğunu bulmam lazım.

Banka hesap kâğıtlarını kaldırıyorum ve en alt çekmecedeki sayfalara uzanıyorum. Bir tanesi benim el yazımla kaplı; ama o kadar çok kısaltma kullanılmış ki ne olduğunu anlayamıyorum. Neredeyse şifrelenmiş yani. Bir diğeri de telli bir defterden koparılmış ve el yazımla şu kelime yazılmış.

Keşke

Şaşkınlıkla kalıyorum. Ne? Keşke ne olsaymış?

Kâğıt parçasını elimde çevirirken bu sözcüğü yazışımı hayal etmeye uğraşıyorum. Hatta –ne kadar anlamsız olduğunu bilsem de– yazdığım anı hatırlamaya çalışıyorum. Bir yıl önce miydi? Altı ay önce mi? Üç hafta? Neden söz ediyordum?

Kapı çalınca düşüncelerimin akışı bölünüyor. Kağıdı dikkatlice katlayıp cebime sokuyorum. Sonra boş çekmeceyi pat diye kapatıp odayı terk ediyorum.

Annem yanında üç köpeğini getirmiş. Üç devasa, enerjik it. El değmemiş şeylerle dolu, el değmemiş, lekesiz bir eve.

"Merhaba anne!" Eski püskü, yama işi paltosunu alıyorum ve iki köpeği annemin elinden kurtulup koltuğa atılarken onu öpüyorum. "Vay. Köpeklerini de... getirmişsin!"

"Ben çıkarken zavallılar çok yalnız görünüyordu." Bir tanesine sarılıp yanağını hayvanın yanağına sürtüyor. "Agnes bu aralar pek hassas bir döneminde."

"Evet," diyorum ben de anlayışlı konuşmaya çalışarak. "Zavallı yaşlı Agnes. Arabaya mı indirsek?"

"Hayatım, onu terk edemem!" Annem şehit edasıyla kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorsun, Londra'ya bu geziyi yapmak kolay olmadı."

Ah, tanrı aşkına. Bugün gelmek istemediğini biliyordum zaten. Bu ziyaret farklı anlayışlar sonucu gerçekleşti. Telefonda tek söylediğim, etrafımda bu kadar yabancıyla kendimi bir garip hissettiğimdi ve bir sonraki cümlede annem savunmaya geçip *tabii ki* beni ziyaret etmeyi düşündüğünü söylüyordu. Böylece de bugünü ayarladık.

Tüm dehşetim karşısında bir köpek patisini cam sehpaye koyuyor, diğeri de koltuğa çıkmış bir yastığı ağzına alıyor.

Tanrım. O koltuk on bin kafa ediyorsa, o zaman yastığı da başlı başına bin pound vardır herhalde.

"Anne... şu köpeği koltuktan indirebilir misin acaba?"

"Raphael bir şey yapmaz!" diyor annem, alınmış gibi. Agnes'i serbest bırakıyor ve o da bir koşu Raphael ve diğeri-nin adı neyse, yanlarına katılıyor.

İşte şimdi Eric'in koltuğunda zevkle hoplayıp sıçrayan üç it oldular. Umarım Eric kamerayı açmaz.

"Diyet kolanız var mı?" Amy annemin arkasından elleri cebinde uzun adımlarla içeri giriyor.

"Mutfakta var galiba," diyorum dikkatim başka yerde, elimi uzatarak. "Bu tarafa, köpekler! Koltuktan inin!"

Üç köpek de bana aldırıyor.

"Buraya gelin canlarımız!" Annem hırkasının cebinden birkaç köpek bisküvisi çıkarıyor ve köpekler sihirli bir şekilde döşemeleri çiğnemeyi bırakıyor. Bir tanesi annemin ayaklarının dibine oturuyor, diğeri ikisi de arkasına yerleşiyor, başlarını annemin soluk renk eteğine yaslıyorlar.

"İşte," diyor annem de. "Hiçbir yere bir zarar gelmedi."

Raphael'in az önce bıraktığı, ezilmiş yastığa bakış atıyorum. Bir şey demeye değmez.

"Diyet kola yokmuş." Amy elindeki lolipopun kağıdını soyarak mutfak kapısında beliriyor gene, upuzun bacakları beyaz skinny kotunda ve kotun paçaları da botun içine sokulmuş. "Sprite var mı?"

"Vardır belki..." derken birden dikkatim dağılıp ona bakıyorum. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

"Yo." Amy umarsızca omuz silkerek şekerini ağzına sokuyor.

"Neden?" Bir ona, bir anneme bakıyorum ve havada bir gerilim seziyorum.

Kimse bir şey söylemiyor. Annem kafasındaki saç bandını düzeltiyor, bakışları başka yerde, sanki onu düzgünce yerine oturtmak bir numaralı önceliğiymiş gibi.

"Amy ufacık bir sorun yaşıyor," diyor nihayet. "Değil mi, Raphael?"

"Okuldan uzaklaştırma aldım." Amy sallana sallana kol-tuğa yürüyor ve ayaklarını sehpaye uzatıyor.

"Uzaklaştırma mı? Niye?"

Sessizlik. Annem beni duymamış gibi oturuyor. "Anne, niye?"

"Maalesef Amy yine eski numaralarına geri döndü," diyor annem, hafif yüzünü buruşturarak.

"Eski numaraları mı?"

Amy'nin yaptığını hatırladığım tek numara bir zamanlar Noel çorabından çıkan sihirbaz kartlarıyla yaptığı oyunlar. Şu anda bile gözümün önünde, pembe pijamaları ve tavşanlı terlikleriyle şöminenin önünde oturmuş, bir kart seçmemizi istiyor ve hepimiz kolunun içine soktuğunu fark etmemiş gibi davranıyoruz.

Nostaljik bir sızı duyuyorum. Ne kadar tatlı küçük bir kızdı.

"Ne yaptın, Ame?"

"Hiçbir şey! Onlar *kesinlikle* aşırı tepki gösterdi." Amy şekerini ağzından çıkarıp sabrı taşmış gibi derin bir nefes veriyor. "Tek yaptığım okula bir medyum getirmektir."

"Medyum mu?"

"Hı." Amy sırtarak bana bakıyor. "Kulüpte tanıştığım bir kadın. Ne kadar medyum olduğunu bilmiyorum. Ama herkes bize inandı. Kişi başı on pound aldım ve kadın bütün kızlara yarın bir oğlanla tanışacaklarını söyledi. Herkes gayet mutluymuştu. Sonra öğretmenin teki bizi buldu."

"Kişi başı on pound mu?" Kulaklarıma inanamayarak ona bakıyorum. "Neden başın belada anlaşıldı!"

"Bu son uyarı," diyor gururla.

"Neden? Amy, başka neler yaptın ki?"

"Pek bir şey yapmadım aslında! Sadece... tatillerde hastanedeki matematik öğretmeni Bayan Winters için para topladım." Amy omuz silkiyor. "Hastaneden çıkmak üzere olduğumu söyledim ve millet paraları söküldü. Beş yüzden fazla topladım." Kahkahadan kırılıyor. "Harikaydı!"

"Canım, senin yaptığına haksız kazanç denir." Annem bir elinde kehrirbar boncuklarını büküyor, diğer eliyle de köpeklerden birini okşuyor. "Bayan Winters çok üzüldü."

"Çikolatalardan ona da verdim, vermedim mi?" diye karşılık çıkıyor Amy, kendinden taviz vermeyerek. "Hem ayrıca, yalan da söylemiyordum ki. İnsan liposuction'dan *ölebilir*."

Söyleyecek bir şey arıyorum ama nutkum tutuluyor. Küçük kardeşim, o şirin, masum Amy'den nasıl bu... şeye dönüştü?

"Dudak parlatıcısı gerek," diye ekliyor, bacaklarını sehpadan aşağı sallandırarak. "Tuvalet masandan alabilir miyim?"

"İmm, tabii." Amy odadan çıkar çıkmaz anneme dönüyorum. "Neler oluyor? Amy ne zamandan beri başını böyle derde sokuyor?"

"Ah... son iki yıldır." Annem bana bakmıyor kucagında ki köpeğe konuşuyor. "O iyi, tatlı bir kız esasında, *değil* mi Agnes? Sadece fazla başıboş kaldı. Yaşça büyük kızlar onu çalmaya alıştırdı, aslında onun bir suçu yok..."

"Çalmaya mı?" diye yinelıyorum dehşet içinde.

“Evet. Şey.” Annem acı çekiyor gibi görünüyor. “Talihsiz bir olaydı. Arkadaşının ceketini alıp sırtına kendi adını dikmiş. Ama gerçekten, sonrasında defalarca tövbe etti.”

“İyi de... neden?”

“Hayatım, kim bilir ki. Babasının ölümünü kaldıramadı ve o günden beri de... Her şey üst üste geldi işte.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Belki de babasını kaybeden bütün ergenler biraz yoldan çıkmaya meyilli olabilir.

“Şimdi aklıma geldi. Sana bir şey getirdim, Lexi.” Annem kanvas çantasına uzanıp sade plastik kabında bir DVD çıkarıyor. “Babandan son mesaj. Ameliyattan önce bir elveda kaydı çekmişti, ne olur ne olmaz diye. Cenazede oynatıldı. Eğer hatırlamıyorsan seyretmelisin.” Mikropluymuş gibi iki parmağıyla tutarak uzatıyor.

DVD’yi alıp bakıyorum. Babamdan geriye kalan son mesaj. Üç yıldan fazla bir zamandır ölü olduğuna hâlâ inanamıyorum.

“Sanki onu yeniden görmüşüm gibi olacak.” Diski elimde evirip çeviriyorum. “Kayıt yapmayı akıl etmesi harika.”

“Evet. Hı hı.” Annemde gene o gergin bakış. “Babanı bilirsin işte. Her zaman ortamın odak noktası olmalıydı.”

“Anne! Kendi *cenazesinde* odak noktası olmaya hakkı vardı herhalde!”

Bir kez daha, annem duymamış gibi yapıyor. Hoşlanmadığı bir konu açıldığı zaman her aynı numarayı yapar. Konuşmayı boşa sarf ettirip konuyu değiştirir. İşte beklendiği üzere bir saniye sonra da kafasını kaldırıp konuşuyor.

“Belki Amy’ye yardım etsen iyi olur, tatlım. Ofisinde ona bir iş imkânı sağlayacaktın.”

“İş imkânı mı?” Şüpheyle kaşlarımı çatıyorum. “Anne, bu fıkirden emin değilim.”

İş ortamım zaten Amy ortalıkta dolanmazken bile yeterince karmaşık.

“Sadece bir iki haftalığına. Doğru insanlarla konuşurum, ayarlanır demiştin de...”

“Olabilir.” Hızla lafını kesiyorum annemin. “Ama artık her şey değişti. Ben bile daha işe tam olarak dönmedim, işimi tekrar öğrenmek zorundayım...”

“Kariyerinde çok başarılı oldun,” diyor annem ikna edici bir sesle.

Ya, harikayım. En alttaki memurdan cehennemden gelen kaltak patronluk mertebesine yükseldim bir adımda.

Birkaç saniye sessizce duruyoruz, tek ses mutfakta dolaşan köpeklerin pati sesi. Ne yaptıklarını düşünmeye korkuyorum.

“Anne, ben de bunu merak ediyordum,” diyorum öne eğilerek. “Hayatımın tüm parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum... ve bir anlama ulaşamıyorum. *Neden* o televizyon yarışmasına katıldım? Bir gecede niye birden sert ve hırslı birine dönüştüm? Aklım almıyor.”

“Hiçbir fikrim yok.” Annem başka bir şey düşünüyor sanki, çantasında bir şey arıyor. “Doğal kariyer tırmanışı.”

“Ama *doğal* değildi işte.” Dikkatini çekmek için iyice sokuyluyorum ona. “Ben hiçbir zaman çok güçlü bir işkadını olmadım, sen de biliyorsun. Neden birdenbire değiştim?”

"Hayatım, hepsi çok uzun zaman önceydi, gerçekten hiç hatırlamıyorum... Sen iyi bir kız değil misin? Dünyanın en güzel kızı değil misin?"

Köpeklerinden biriyle konuşuyor gene, diye fark ediyorum ansızın. Beni dinlemiyor bile. Tipik annem.

Kafamı kaldırıyorum ve odanın diğer tarafından Amy'nin bize yaklaştığını görüyorum, ağzında hâlâ şekeri.

"Amy, Lexi de tam onun ofisinde biraz iş deneyimi kazanmandan söz ediyordu!" diyor annem şen şakrak. "İster misin?"

"Belki," diye sokuşturuyorum. "Ben işe bir döneyim de."

"Tamam. Olur."

Amy teşekkür ediyormuşa bile benzemiyor.

"Tabii belli başlı kurallar olacak," diyorum. "Meslektaşlarımızı kekelemeyeceksin. Ya da onlardan bir şey çalmayacaksın."

"Ben hırsız değilim!" Amy alınmış görünüyor. "Sadece bir ceket, tamam mı ve bir karışıklık oldu. *Tanrım* ya."

"Hayatım, sadece bir ceket değildi, biliyoruz ki," diyor annem duraklayarak. "Makyaj malzemeleri de vardı."

"Herkes bana kara çalıyor. Ne zaman bir şey kaybolursa, günah keçisi benim." Amy'nin gözleri parlıyor soluk yüzünde. İnce omuzlarını kamburlaştırıyor ve birden içim sızlıyor. Haklı. Gerçekleri bilmeden onu yargıladım.

"Özür dilerim," diyorum garip bir şekilde. "Hırsız olmağına eminim."

"Her neyse." Yüzü asılıyor. "Sen de herkes gibi her şey için beni suçla."

"Hayır. Suçlamayacağım." Camın kenarında dikildiği yere gidiyorum. "Amy, senden özür dilemek istiyorum, gerçekten, biliyorum babam öldüğünden beri zor zamanlar geçirdin... Buraya gel." Sarılmak için kollarımı açıyorum.

"Beni rahat bırak," diyor yabanice.

"Ama Amy..."

"Git ya!" Telaşla geri kaçıyor, beni başından savarcasına kollarını kaldırıyor.

"Ama sen benim küçük kardeşimsin!" Öne eğilip onu sıkıca kavıyorum, sonra kaburgalarımı ovuşturarak geri kaçıyorum. "Ah! O ne be! O çıkıntılar ne öyle!"

"Ne çıkıntısı?" diyor Amy, anında.

"Evet, çıkıntılar var!" Kabarıktı kot ceketine bakış atıyorum. "Ceplerinde ne var?"

"Konserve yemek," diyor Amy, istifini bozmadan. "Ton balığı ve tatlı mısır."

"Tatlı mısır mı?" Ağzım açık kalıyorum.

"Yine mi," diyerek gözlerini kapıyor annem. "Amy, Lexi'den ne aldın?"

"Biraz rahat bırakın insanı!" diye bağırıyor Amy. "Hiçbir şey almadım!" Elini savunmaya geçercesine havaya kaldırıyor ve ceketinin kolundan iki Chanel ruj fırlıyor, arkasından da bir pudra kutusu. Tangır tungur yere yuvarlanıyorlar ve hepimiz bakıyoruz.

"Onlar... benim mi?" diyorum sonunda.

"Hayır," diyor Amy, kızarıp bozarak.

"Evet, öyleler!"

"Sanki çok *fark* ederdin de." Somurtukça omuz silkiyor. "Binlerce rujun var nasılsa."

"Ah, Amy," diyor annem kederle. "Ceplerini ters çevir."

Anneme katil gibi bir bakış fırlatan Amy ceplerini boşaltmaya başlıyor ve sehpaye bir dizi şingirtıyla her şeyi diziyor. İki kutu açılmamış nemlendirici. Bir Jo Malone mum. Bir yığın makyaj malzemesi. Bir Christian Dior parfüm he-diye seti. Yaptığı vurgun karşısında gözlerim faltaşı gibi açılarak bakıyorum yalnızca.

"Şimdi de tişörtünü çıkart," diye emrediyor annem, göç ofisi memuru edasıyla.

"Bu haksızlık," diye mırıldanıyor Amy. Tişörtünü çıkarıyor ve çenem düşüyor. İçine bir Armani elbise giymiş, eteklerini de kotunun içine tıktırmış, elbiseyi dolabımda görmüştüm, tanıyorum. Beş altı tane La Perla sutyen takmış, bazısını beline sarmış ve üstlerinden bilezik gibi iki gece çantası sallanıyor.

"Bir *elbise* mi aldın?" Kıkırdamamı bastırıyorum. "Ve *sutyenler*?"

"*Tamam*. Elbiseni geri istiyorsun. *Tamam*." Her şeyi üstünden soyup sehpaye atıyor. "Mutlu oldun mu?" Kafasını kaldırıp yüzümdeki ifadeyi yakalıyor. "*Benim* hatam değil. Annem kıyafet almam için para vermiyor."

"Amy, saçmalıyorsun!" diye haykırıyor annem keskince. "Sayısız kıyafetin var!"

"Hepsinin modası geçmiş!" diye bağırıyor Amy de anneme, bu tartışmayı daha önce çok yaptıkları belli. "Herkesenin gibi kahrolası bir aynı-moda-alanında yaşamıyor! 21.

yüzyılda olduğumuzu ne zaman fark edeceksin?" Annemin elbisesini işaret ediyor. "Felaket bir şey!"

"Amy, dur!" diyorum çabucak. "Şu anda konumuz bu değil. Hem ayrıca o sutyenler sana olmaz ki!"

"Sutyenleri eBay'de satabilirsin," diye karşı geliyor. "Süslü, aşırı pahalı sutyenleri yani."

Tişörtünü sertçe üstüne geçiriyor, koltuğa çöküyor ve cep telefonundan birine mesaj göndermeye koyuluyor.

Tüm bunlar karşısında sersemlemiş vaziyetteyim. "Amy," diyorum sonunda, "biraz konuşsak diyorum. Anne, sen gidip bize kahve falan yapsana?"

Annem sabrı taşmış gibi görünüyor ve mutfığa gitmekten gayet memnun. Annem çıkınca Amy'nin çömeldiği yerin tam karşısına, yere oturuyorum; bana bakmıyor.

Tamam. Anlayışlı ve empati dolu olmalıyım. Amy ile aramda büyük bir yaş farkı olduğunun farkındayım. Hayatının koca bir kısmından haberim olmadığını da biliyorum. Ama elbet kardeşsel bir yakınlığımız var?

"Amy, dinle," diyorum, en iyi anlayışlı-yetişkin-ama-hâlâ-havalı-abla sesimle. "İnsanların eşyasını çalamazsın, tamam mı? İnsanlardan para sızdıramazsın."

"S.ktir git ya," diyor Amy, kafasını bile kaldırmadan.

"Başın belaya girecek. Okuldan atılacaksınız!"

"Siktir," diyor Amy biriyle konuşur gibi. "Off. Siktir, siktir, siktir..."

"Bak!" diyorum sabrımı taşırmadan. "Biliyorum hayat zor. Ve evde annemle tek başına kendini çok yalnız hissediyorsundur. Ama eğer konuşmak istediğin bir konu olur-

sa, herhangi bir sorunun olursa ben buradayım. Beni ara, ya da bir mesaj at bana. Beraber kahve içeriz, ya da birlikte sinemaya gideriz..." Derken susuyorum.

Amy hâlâ tek eliyle mesaj yazıyor. Diğeriyle de başparmağını aşağı sarkıtarak kaybeden işareti yapıyor.

"Sen siktir git be!" diye sinirleniyorum ve yere oturup dizlerimi karnıma çekiyorum. Küçük inek. Eğer annem onu ofise alacağını düşünüyorsa, herhalde benle *kafa* buluyor.

Bir süre huysuz bir sessizlikle oturuyoruz. Sonra babamın cenaze DVD'sine uzanıyorum, yerde emekleyip DVD'yi takıyorum. Karşıdaki dev ekran aydınlanıyor ve birkaç saniye babamın yüzünün çıkmasını bekliyorum.

Ekrana bakakalıyorum. Babam, üstünde kırmızı kadife bir sabahlıkla bir koltukta oturuyor. Odayı tanımıyorum; ama zaten, babamın hangi evini gördüm ki? Yüzü sıkı, hastalandıktan sonra hatırladığım şekliyle. Sanki hava içinden yavaş yavaş çıkıp gidiyor gibiydi. Ama yeşil gözleri parlıyor ve elinde bir puro var.

"Merhaba," diyor çatlak sesiyle. "Benim. Evet. Bunu biliyorsunuz." Ufak bir kakhaha atıp deli gibi öksürmeye başlıyor ve bir yudum su içer gibi purosundan bir fırt çekerek rahatlatıyor öksürüğünü. "Hepimizin bildiği gibi ameliyatta yüzde elli şans var. Vücudumu mahvetmem benim suçum. Böylece de size ufak bir mesaj vermek istedim, sevgili ailem, ne olur ne olmaz."

Duraklayıp viskisinden bir yudum içiyor. Bardağını yerine koyarken elinin titrediğini fark ediyorum. Öleceğini biliyor muydu? Birden boğazıma sert bir düğüm oturuyor.

Amy'ye bakıyorum. O da telefonunu elinden bırakmış, transa geçmiş gibi izliyor.

"İyi bir hayat yaşayın," diyor babam kameraya. "Mutlu olun. Birbirinize saygılı davranın. Barbara, hayatını o aptal köpeklerle geçirmeyi kes artık. Onlar insan değil. Hiçbir zaman seni sevmeyecekler, geçimine katkıda bulunmayacaklar ya da seninle yatağını paylaşmayacaklar. Tabii çok çaresiz değilsen."

Elimi ağzıma götürüyorum. "Böyle *demedi*, değil mi!"

"Dedi." Amy de homurtu gibi bir gülme sesi çıkarıyor. "Annem salonu terk etmişti."

"İnsan bir kere yaşıyor, canlarım. Hayatı boşa harcamayın." Parıl parıl gözlerle kameraya bakıyor ve birdenbire aklıma spor arabasıyla beni okuldan aldığı zamanlar geliyor, ben daha küçükken. Herkese onu gösteriyordum: *İşte şuradaki adam benim babam!* Bütün çocuklar arabaya bakıp nefeslerini tutuyordu, anneler kaçamak bakışlar atıyordu kerten gömlekli, İspanyol yanığı tenli babama.

"Orada burada zaman zaman bok ettiğimi biliyorum," diyor babam. "Dünyanın en iyi aile erkeği olmadığımı da biliyorum. Ama elimi vicdanımı koyup da söylüyorum ki elimden geleni yaptım. Sevgiler sevgililerim. Öbür tarafta görüşürüz." Kadehini kaldırıp içiyor. Sonra da ekran bomboş kalıyor.

DVD bitiyor ama Amy de, ben de kıpırdamıyoruz. Boş ekrana bakakalırken moralimin öncekinden de çöktüğünü hissedebiliyorum. Babam öldü. Babam üç yıldır ölü. Onunla bir daha hiç konuşamayacağım. Ona doğum günü hedi-

yesi alamayacağımı. Ona hiçbir konuda akıl danışamayacağım. Gerçi babama metresin için nereden seksi iç çamaşırı alınır dışında bir akıl danışılmazdı; ama gene de işte. Amy'ye bakıyorum, benle göz göze gelince hafifçe omuz silkiyor.

"Gerçekten çok hoş bir mesajdı," diyorum, duygusallaşmamaya ya da ağlamamaya kararlı bir şekilde. "Babam iyi iş çıkarmış."

"Hı hı." Amy kafa sallıyor. "Öyle."

Aramızdaki buzlar da eriyor. Amy çantasından taşlı harflerle 'Babe' yazan bir makyaj çantasına uzanıyor. Bir dudak kalemi çıkarıp elindeki minik bir aynaya bakarak ustaca dudaklarını çiziyor. Daha önce onu hiç makyaj yaparken görmemiştim, oyun olsun diye giyinip eğlendiğimiz zamanlar hariç.

Amy artık çocuk değil, diye düşünüyorum onu seyrederken. Yetişkin olmanın eşiğinde. Bugün aramız çok iyi değildi, farkındayım; ama belki de eskiden dosttuk.

Hatta sırdaşımdı.

"Hey Amy," diyorum kısık, dikkatli bir sesle. "Kazadan önce sen ve ben oturup konuşur muyduk? İkimiz yani. Mesela... öyle işte." Annemin duyamayacağından emin olmak için mutfığa bakış atıyorum.

"Biraz." Omuz silkiyor. "Hangi konuda mesela?"

"Merak ediyorum da." Gayet doğal bir ses tonuyla devam ediyorum. "Öylesine soruyorum işte, acaba sana... Jon diye birinden söz ettim mi?"

"Jon?" Amy elinde rujuyla duraklıyor. "Hani şu seks yaptığını mı diyorsun?"

"Ne?" Roket gibi yerimden fırlıyorum. "Emin misin?"

Aman tanrım. Doğruymuş.

"Hı." Amy tepkimi görünce afalliyor. "Yılbaşı gecesi anlatmıştın. Oldukça sinirliydin."

"Başka ne anlattım?" Kalbim çılgınlar gibi çarpıyor. "Hatırlayabildiğin her şeyi anlat."

"Bana her şeyi anlatmıştın!" Gözlerinin içi parlıyor. "Bütün pis ayrıntıları hem de. Hayatında ilk seferinmiş, çocuk bir de prezervatifi kaybetmiş, okulun top sahasında kıcınız donmuş..."

"Top sahası mı?" Kafamda bir anlam vermeye çalışarak Amy'ye bakıyorum. "Yani sen... *James'den* mi söz ediyorsun?"

"Hah evet!" Yeni anlayarak dilini cıklatıyor. "Ben onu kast etmiştim. James. Sizin okulda müzik grubunda çalan çocuk. Niye, sen kimden bahsediyordun?" Rujunu sürmeyi bitiriyor ve bana yeni bir ilgiyle bakıyor. "Jon kim?"

"Hiç kimse," diyorum çabucak. "Sadece... öyle biri işte. Hiç kimse değil."

Görüyorsunuz ya. Hiç kanıt yok. Eğer gerçekten bir ilişkim olsaydı kesinlikle bir iz bırakırdım. Bir not, bir foto, ya da günlükte bir yazı. Ya da Amy bilirdi, veya ne bileyim...

Ve önemli olan şu ki, Eric'le mutlu bir evliliğim var. *İşte* önemli olan bu.

Aynı akşamın ilerleyen saatleri. İtlerden birini balkondan ve diğerini de havlulardan biriyle kavga ettiği, Eric'in jakuzisinden zor çıkardıktan sonra annem ve Amy bir süre ön-

ce ayrıldı. Şimdiyse Eric ile arabadayım ve Embankment civarlarında geziniyoruz. İç mimarcısı Ava ile toplantısı varmış ve benim de gelip en son geliştirdiği 'Mavi 42' projesinin sergi dairesini görmemi önerdi.

Eric'in binalarının hepsinin adı 'Mavi' ve yanında bir numara var. Şirketin markası böyle. Anlaşılan marka sahibi olmak çatı-katı stil satmanın elzem bir parçası, tıpkı içeri girdiğinizde doğru müziğin çalması ve masada doğru çatal bıçak takımının yer alması gibi. Ava da görünüşe göre, doğru çatal bıçak takımından anlıyor.

Ava'yı da evlilik kitapçığından okuyup öğrendim. 48 yaşında, boşanmış, yirmi yıl boyunca LA'da çalışmış, *Püskül* ve *Çatal* gibi isimleri olan bir kitap serisi yazmış ve Eric'in sergideki evlerinin iç mimarisini yapıyor.

"Hey Eric," diyorum arabada giderken. "Bugün banka hesaplarıma bakıyordum da. Her ay düzenli olarak Unito diye bir şeye para ödüyorum. Bankayı arayıp sordum ve bir offshore hesabı olduğunu söylediler."

"Hı hı." Eric hiç ilgisini çekmiyormuş gibi kafa sallıyor. Bir şey daha söylemesini bekliyorum ama radyoyu açıyor.

"Sen bir şey bilmiyor musun bu konuda?" diyorum, haberlerin sesini bastırarak.

"Hayır." Omuz silkiyor. "Gerçi fena fikir değil. Paranın bir kısmını offshore hesaba yatırmak."

"Evet." Cevabı beni hiç tatmin etmiyor; içimden kavga çıkarmak geliyor. Neden, bilmiyorum.

"Benzin almalıyım." Eric yoldan bir BP istasyonuna sapıyor. "Uzun sürmez..."

"Hey," diyorum kapıyı açarken. "Bana da marketten biraz patates cipsi alır mısın? Varsa tuzlu sirkeli olanlardan?"

"Patates cipsi mi?" Arkasını dönüyor ve sanki eroin istemişim gibi bakıyor.

"Evet, cips."

"Sevgilim." Eric hayretler içinde. "Sen cips yemezsin ki. Kitapçıkta yazıyordu. Beslenme uzmanımız bize düşük karbonhidratlı, yüksek proteinli bir diyet yazdı."

"Evet... biliyorum. Ama herkes arada bir şımartılmayı hak ediyor, değil mi? Ve şu anda canım çok cips istiyor."

Eric bir an verecek cevap bulamıyor.

"Doktorlar beni mantıksız davranabileceğin ve sana aykırı hareketler yapmaya kalkabileceğin konusunda uyarmıştı," diyor neredeyse kendi kendine konuşurcasına.

"Bir paket cips yemek mantıksız davranış sınıfına girmez!" diye karşı çıkıyorum. "Zehir değil ya."

"Sevgilim... ben seni düşünüyorum." Eric sevgi dolu bir ses takınıyor. "İki beden incelemek için ne kadar katı çalıştığını biliyorum. Kişisel spor öğretmenine ne kadar yatırım yaptık. Eğer bir paket patates cipsi uğruna hepsini sokağa atmak istiyorsan o da senin bileceğin iş. Hâlâ istiyor musun cips?"

"Evet," diyorum, istediğimden biraz daha huysuzca.

Eric'in yüzünden bir parça bıkkınlık ve sinir olma ifadesi geçer gibi oluyorsa da gülümseyerek örtmeyi başarıyor.

"Sorum değil." Arabanın kapısını çat diye kapatıyor. Birkaç dakika sonra elinde bir paket cipsle ağır ağır yürüyor.

"Al." Cipsi kucağıma atıp motoru çalıştırıyor.

"Sağol!" Teşekkür ederek gülüyorum ama fark ettiğinden emin değilim.

Eric arabayı sürerken ben de cips paketini açmaya çalışıyorum ama kazadan sonra sol elim hâlâ biraz uyuşuk gibi ve plastiği doğru düzgün tutamıyorum. En sonunda paketi dişimin arasına sıkıştırıp çekiyorum... ve bütün paket patlıyor.

S.ktir. Her tarafa saçılıyor cipsler. Bütün koltuklara, vites koluna ve Eric'in üstüne başına.

"Tanrım!" Sinir olarak kafasını iki yana sallıyor. "*Saçıma* da mı geldi yoksa?"

"Özür dilerim," diyorum nefesim kesilerek ve ceketini elimle süpürüyorum. "Gerçekten, gerçekten çok özür dilerim."

Arabanın içini tuz ve sirke sosu kokusu dolduruyor. Mmm. Harika.

"Arabayı temizlemeye vermem gerek." Eric'in burnu tik-sintiyle kınışıyor. "Ve ceketim de yağ olacak."

"Özür dilerim, Eric," diyorum tekrar, ağır aksak son kırıntıları da omzundan iterek. "Kuru temizlemenin parasını öderim." Arkama yaslanıyorum, kucağıma düşen koskoca bir cips parçasını alıp ağzıma atıyorum.

"*Onu* yiyor musun bir de?" Eric sanki bardağı taşıran son damlaymış gibi konuşuyor.

"Kucağıma düştü," diye karşı çıkıyorum. "Temiz!"

Bir müddet ses çıkarmadan arabada gidiyoruz. Çaktırmadan birkaç cips daha yiyorum ve ses çıkarmadan ağzımda kıştırdatmaya çalışıyorum.

"Senin bir suçun yok," diyor Eric, gözünü yoldan ayırmadan. "Kafanı çarptın. Normallik beklemem yanlış."

"Kendimi son derece normal hissediyorum," diyorum.

"Tabii öyle hissediyorsun." Bilmişçe elimi sıvazlıyor ve kaskatı kesiliyor. Tamam, tamamen iyileşmemiş olabilirim. Ama bir paket cips yemenin insanı akıl hastası yapmadığını da iyi biliyorum. Tam bunu Eric'e de söyleyecekken sinyal veriyor ve önümüzde açılan, elektrikli, demir kapıdan içeri giriyor. Ufak bir avluya giriyoruz ve Eric motoru kapatıyor.

"İşte geldik." Sesindeki gurur tınısını duyabiliyorum. Camdan dışarıyı işaret ediyor. "Son bebeğimiz."

Cipsleri falan tümüyle unutarak kendimden geçmiş vaziyette kafamı kaldırıp yukarı bakıyorum. Önümüzde yepyeni, beyaz bir bina yükseliyor. Kıvrımlı balkonları, bir tente-si ve çift kanatlı gümüş rengi kapılara varan, siyah granit merdivenleri var.

"Bunu sen mi inşa ettin?" diyorum sonunda.

"Bizzat değil." Eric kahkaha atıyor. "Hadi gel." Arabanın kapısını açıyor ve son kırıntıları da pantolonundan silkeliyor, bense hâlâ huşu içinde onu takip ediyorum. Üniformalı bir kapıcı bize kapıyı tutuyor. Fuaye uçuk mermer ve bembeyaz sütunlu. Burası bir saray.

"Nefes kesici! Olağanüstü!" Her tarafta ufak ayrıntılara dikkat ediyorum, mesela duvara kazılı bordürler ve gökyüzüne boyanmış tavan.

"Çatı katı kendi asansörüne sahip." Kapıcıya baş selamı veren Eric beni lobinin sonuna götürüyor ve kenarları kak-

malı bir asansöre bindiriyor. "Bodrum katında bir havuz, spor salonu ve sineması var. Gerçi çoğu apartmanın kendi sineması ve spor salonu oluyor," diye ekliyor.

Şaka mı yapıyor diye anlamak için kafamı kaldırıyorum; ama hiç öyle görünmüyor. Özel bir spor salonu ve sinema mı? Bir apartman dairesinde?

"Ve işte geldik..." Asansör incecik, zor duyulan bir ses çıkarak açılıyor ve yuvarlak, aynalı bir antreye çıkıyoruz. Eric aynalardan birine nazıkçe dokunuyor, meğer kapıymış! Arkaya doğru açılıyor ve ayran budalası gibi bakıyorum.

Dünyanın en devasa odasıyla karşı karşıyayım. Hayır, *alanıyla*. Yerden tavana kadar pencereci, bir duvarda tek basamakla inilen bir şöminesi, diğerinde de koskocaman çelik bir yaprak var ve üstünden sular akıyor.

"Gerçek su mu?" diyorum aptallaşarak. "Evin içinde?"

Eric kahkaha atıyor. "Müşterilerimiz belli bir duruştan hoşlanıyor. Eğlenceli, ha?" Uzaktan kumandayı alıyor ve sulu şeye tutarak düğmesine basıyor, bir anda bütün sular mavimsi ışıla yıkanıyor. "On ayrı önceden ayarlanabilen su gösterisi mevcut. Ava?" Eric sesini yükseltiyor ve bir saniye sonra çerçevesiz gözlüklü, gri pantolon ve beyaz gömlekli, sımsıkı, sarışın bir kadın suyun yakınında bir yerde, geride kalan bir kapı girişinde beliriyor.

"Merhabalar!" diyor, yarı Amerikan aksanıyla. "Lexi! Ayaklanmışsın bile!" İki eliyle elimi kavlıyor. "Olanları duydum. Zavallı şey."

"İyiyim şimdi." Gülümsüyorum. "Hayatımın parçalarını bir araya getiriyorum en baştan." Odayı gösteriyorum. "Burası olağanüstü! Şu sular..."

"Su sergideki dairenin teması," diyor Eric. Feng shui yasalarna oldukça sadık kaldık, değil mi Ava? Bazı ultra-yüksek-ağ-değerlerimiz için çok önemli."

"Ultra ne?" diyorum kafam karışarak.

"Çok zenginler yani," diye tercüme ediyor Eric. "Hedef kitlemiz."

"Feng shui ultra-yüksekler için hayati derecede öneme sahip," diye başıyla onaylıyor Ava ciddiyetle. "Eric, ana yatak odasında kullanacağımız balıklar yeni geldi. Nefes kesiciler! Her balık üç yüz pound değerinde," diye ekliyor bana. "Özel ısmarladık."

Ultra-yüksek bilmem neler. Özel ısmarlanan balıklar. Burası başka bir dünya. Söyleyecek söz bulamadan devasa apartman dairesine yeniden göz gezdiriyorum; kıvrık kokteyl barı, bir basamak aşağıda kalan oturma alanı ve tavandan sarkan cam heykeller. Buranın kaç mal olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Öğrenmek de *istemiyorum* zaten.

"İşte burada." Ava bana kâğıt ve ince tahta çöplerden yapılmış karmakarışık bir maket getiriyor. "Bütün bina burada. Gördüğün gibi kıvrımlı balkonları yastık fistoları gibi hareketlendirip aynayla destekledim. Çok Art Deco, Gaultier'yle buluşuyor."

"Eee... harika!" Art Deco, Gaultier'yle buluşuyor stili hakkında bir şey söylemek için beynimi tarıyorum ama bir şey çıkmıyor. "Eee, hepsini birden nasıl düşündün?" Sular akan çeliği işaret ediyorum, ki şu anda turuncuya dönmüş. "Mesela, bu fikir nereden aklına geldi?"

"Ah, benim fikrim değildi." Ava anlayışla başını iki yana sallıyor. "Benim alanım yumuşak kumaşlar, döşemeler, duysal dokunuşlar. Büyük konsepti Jon'a borçluyuz."

İçimde minik bir sızı hissediyorum.

"Jon?" Kafamı yana kırıyorum, elimden geldiğince anlamamış ifadesini takınıyorum, sanki 'Jon' bilmediğim garip bir dilden anlamını çıkaramadığım bir kelimeymiş gibi.

"Jon Blythe," diye yardımcı oluyor Eric. "Mimar. Yemekte tanışmıştın ya, hatırladın mı? Hatta, az önce bana onun hakkında bir şeyler sormuyor muydun?"

"Soruyor muydum?" diyorum, bana sonsuz gibi gelen bir aralığın ardından. "Ben... hatırlamıyorum cidden." Maketi elimde çevirmeye başlıyorum ve boynumdan yükselen hafif kızarıklığa aldırmmamaya çalışıyorum.

Çok saçma. Adeta suçlu, zina yapan bir eş gibi davranıyorum.

"Jon, işte buradasın!" diye sesleniyor Ava. "Biz de tam senden söz ediyorduk!"

Jon *burada* mı? Ellerim istemsizce makete yapışıyor. Onu görmek istemiyorum. Beni görmesini istemiyorum. Bir bahane bulup ayrılmalıyım...

Ama çok geç. İşte karşımda, sallapati yürüyor, üstünde bir kot pantolon ve deniz mavisi V yaka bir kazakla elinde ki kağıdı okuyor.

Tamam. Sakin ol. Her şey yolunda. Mutlu bir evliliğe sahipsin ve bu adamla gizli ilişkiye ya da beraberliğe dair en ufak bir ipucun yok.

"Merhaba Eric. Lexi." Yaklaşırken kibarca kafa sallıyor, sonra ellerime bakıyor. Ben de kafamı aşağı çevirince içim yanıyor. Maket tamamen bükülüp ezilmiş. Çatısı kırık ve balkonlardan biri yerinden kopmuş.

"Lexi!" Eric de şimdi fark ediyor. "Nasıl yapabildin?"

"Jon." Ava'nın alnı kırışıyor endişeyle. "Modelin!"

"Çok üzgünüm!" diyorum ter basarak. "Nasıl oldu bilmiyorum. Elimde tutuyordum ve bir şekilde..."

"Endişelenme." Jon omuz silkiyor. "Yapmam sadece bir ayımı almıştı."

"Bir ay mı?" diye yineliyorum nutkum tutularak. "Bak, bana biraz bant ver, tamir edebilirim..." Çaresizce eski şekilde sokmaya çalışarak ezilmiş çatıya vuruyorum.

"Tam olarak bir ay olmayabilir," diyor Jon beni seyrederek. "Belki bir iki saat."

"Ah." Vurmayı bırakıyorum. "Olsun, neyse, özür dilerim."

Jon bana kısacık bir bakış atıyor. "Sonra telafi edebilirsin."

Telafi edebilir miyim? Ne demek istedi şimdi? Bilinçli olmaksızın kolumu Eric'in boynuna atıyorum. Biraz güvenceye ihtiyacım var. Bir yerden destek almam lazım. Yanımda dayanıklı bir kocaya ihtiyacım var.

"Evet, daire çok etkileyici, Jon," diyorum, kolumu sallayarak ve uysal iş-ortağı-eş tarzı bir ses takınarak. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim, sonuçtan ben de memnunum," diye cevaplıyor, o da eşit derecede uysal. "Hafıza olayın nasıl?"

"Eskisinden bir farkı olduğu söylenemez."

"Yeni bir şey hatırlamadın yani?"

"Hayır. Hiç."

"Çok yazık."

"Hı hı."

Doğal kalmaya çalışıyorum; ama aramızda elektrikli bir atmosfer gidip geliyor birbirimize baktıkça. Nefesim kısa kısa. Bir şey çıktığından emin hissederek Eric'e bakış atıyorum; ama kılı kıpırdamıyor. Hissedemiyor mu? *Görmüyor mu?*

"Eric, Bayswater projesi hakkında konuşmalıyız," diyor deminden beri yumuşak deri çantasında bir şey arayan Ava. "Dün araziye görmeye gittim ve bazı notlar aldım..."

"Lexi, ben Ava ile konuşurken sen de daireyi gezsene?" Eric sözünü kesiyor ve kolunu gevşetiyor. "Jon sana gösterir."

"Ah." Kasılıyor. "Yok canım, önemli değil."

"Memnun olurum." Jon'un sesi kuru ve biraz sıkılmış gibi. "Eğer ilgileniyorsan."

"Gerçekten hiç gerek yok..."

"Sevgilim, bütün binayı Jon tasarladı," diyor Eric. "Şirketimizin vizyonunu keşfetmen için müthiş bir fırsat."

"Bu taraftan gel, sana başlangıç konseptimizi açıklayayım." Jon odanın diğer tarafını gösteriyor.

Bundan kaçış yok.

"Harika olur," diyorum nihayet.

Tamam. Madem konuşmak istiyor, konuşuruz öyleyse. Jon'u takip edip diğer tarafa yürüyorum ve akan suların önünde duruyoruz. İnsan duvardan böyle dökülen sular olan bir evde nasıl yaşar?

"Eee," diyorum kibarca. "Bütün bu fikirleri nasıl akıl ediyorsun? Tüm bu 'konseptler' ya da her neyse işte."

Jon düşünceli düşünceli kollarını çatıyor ve içimi bir korku sarıyor. Umarım sanatsal dehasıyla ilgili bir yığın kendini beğenmiş laf gevelemeye başlamaz. Hakikaten hiç havamda değilim.

"Sadece kendi kendime işe yaramaz dangalağın teki ne severdi diye soruyorum," diyor nihayet. "Ve hayata geçiriyorum."

Şok geçirmiş gibi gülmeden edemiyorum buna. "Şey, eğer bir dangalak olsaydım, buna bayılırdım."

"Aynen öyle." Bir adım yaklaşıyor ve suyun şırıltısı altında hafiften sesini alçaltıyor. "Yani hâlâ hiçbir şey hatırladın mı?"

"Hayır. Hiçbir şey hem de."

"Tamam." Derin bir nefes veriyor. "Buluşmak zorundayız. Konuşmak zorundayız. Hep gittiğimiz bir yer var, Islington'da Old Canal House. Yüksek tavanlar çok dikkatini çekecek, Lexi," diye ekliyor daha yüksek bir sesle. "Tüm inşaatlarımızın bir alameti farıka sayılıyorlar." Tepeden bakıp yüzümdeki bakışı yakalıyor. "Ne?"

"Sen delirdin mi?" diye tıslıyorum, Eric'in duyamayacağından emin olarak. "Seninle buluşmuyorum!" Sesimi daha da alçaltıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sen ve benim bir ilişkimiz olduğuna dair en ufak bir kanıt bile bulamadım. Bir tane bile. Ne büyük bir mekân duygusu!" diye ekliyorum, tam gaz sesle.

"Kanıt mı?" Jon anlamamış gibi bakıyor. "Nasıl yani?"

"Mesela... ne bileyim. Bir aşk notu."

"Birbirimize aşk notu yazmıyorduk."

"Ya da ufak bir süs eşyası."

"Süs eşyası mı?" Jon bir kahkaha atmak ister gibi görünüyor. "Süs eşyalarıyla da aramız pek iyi değildi."

"E o zaman zaten aşk ilişkisi denecek bir yanı yokmuş!" diye karşı çıkıyorum. "Tuvalet masama bakum, hiçbir şey yok. Günlüğüme baktum, yok. Kız kardeşime sordum, adını bile *duymamış*."

"Lexi." Jon durumu bana nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi duruyor. "Gizli bir ilişkiydi. Yani *sır olarak sakladığın bir ilişki*."

"Demek kanıtın yok. Biliyordum zaten."

Topuğumun üstünde dönüp şömineye doğru dimdik yürüyorum, Jon da yakınımdan takip ediyor.

"Kanıt mı istiyorsun?" İnanamayarak alçak sesle mırıldandığımı duyuyorum. "Ne gibi mesela... kalçanda bir doğum lekesi gibi mi?"

"Benim doğum lekem falan yok..." diye zafer kazanmış gibi dönüyorum ve Eric'in bize baktığını görünce duruyorum. "Işığы böylesine olağanüstü bir şekilde kullanmayı nasıl akıl ettin!" Eric'e el sallıyorum, o da bana el sallayıp konuşmasına dönüyor.

"Kalçanda doğum lekesi olmadığını *biliyorum* zaten." Jon gözlerini deviriyor. "Hiçbir yerinde yok ki. Sadece kollunda bir benin var."

Kısa bir süre sessizleşiyorum. Haklı. İyi de ne olmuş?

"Şanslı bir tahmindir." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Biliyorum. Ama değildi." Bana istifini bozmadan bakıyor. "Lexi, uydurmuyorum. Bir ilişkimiz var. Birbirimizi seviyoruz. Derinden ve tutkuyla."

"Bak," diyorum, elimi saçımda gezdirerek. "Bu anlattığın... çılgnlık! Ben gizli bir ilişki yaşamam. Ne seninle, ne de bir başkasıyla. Hayatımda hiç kimseyi aldatmadım..."

"Dört hafta önce şurada yerde seks yaptık," diye lafımı kesiyor. "Tam şu noktada." Devasa, yumuşacık bir koyun postunu işaret ediyor başıyla.

Söyleyecek söz bulamayarak bakıyorum.

"Sen üstteldin," diye ekliyor.

"Kes şunu!" Heyecanlanıp bocalayarak etrafımda dönüp odanın en uzak ucuna kaçıyorum, son moda bir merdiven bir asma kata çıkıyor.

"Hadi bir de ıslak oda kompleksine bakalım," diyor Jon yüksek sesle, peşimden gelirken. "Bence çok seveceksin..."

"Hayır, sevmeyeceğim," diye patlatıyorum omzumun üstünden. "Beni rahat bırak."

İkimiz de merdivenlerin en üstüne ulaşp çelik korkuluktan aşağı bakmak için dönüyoruz. Eric'i bir kat aşağıda görebiliyorum, daha ilerideyse dev pencerelerden Londra'yı. Hakkını vermeliyim tabii, daire nefes kesici.

Hemen yanımda Jon havayı kokluyor.

"Hey," diyor. "Yoksa tuzlu sirkeli cips mi yedin?"

"Olabilir." Kuşkuyla bir bakış fırlatıyorum.

Jon'un gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Yemek faşizanından kaçarmayı nasıl başardın?"

"O bir yemek faşizanı değil," diyorum, Eric'i savunma dürtüsüyle. "Sadece beslenmeye... önem veriyor."

"O Hitler. Her dilim ekmeği toplayıp esir kampına koyma imkânı olsa yapardı."

"Kes artık."

"Hepsini gaz odasına doldururdu. Önce açmalar. Sonra kruasanlar."

"Kes ama." Ağzım gülmek isteyerek yamuluyor ve kafamı çeviriyorum.

Bu herif de başta düşündüğümünden çok daha komikmiş. Ve de yakından bakınca bayağı seksiymiş, kısacık dağınık saçlar falan.

Ama iyi de, birçok şey seksi ve komik olabilir. *Friends* dizisi de seksi ve komik. Onunla gizli ilişki yaşıyor muyum?

"Ne istiyorsun?" En sonunda dönüp Jon'un yüzüne bakıyorum, çaresizim. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Sen ne istiyorsun?" Duraklıyor, kafasında evirip çevirdiği belli, alnı kıvrıyor. "Ben kocana onu sevmediğini söylemeni, benimle eve gelmeni ve yeni bir hayata başlamanı istiyorum."

Adam ciddi. Neredeyse kahkahadan yerlere yatacağım.

"Gelip seninle yaşamamı istiyorsun," diyorum, sanki buluşma saatini netleştirir gibi. "Şu anda. Öylece."

"Diyelim ki, beş dakika sonra." Kol saatine eğiliyor. "Önce yapmam gereken bir iki ufak tefek iş var."

"Sen tam bir sapıksın." Kafamı iki yana sallıyorum.

"Sapık değilim," diyor sabırla. "Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Gerçekten. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Sana hiçbir konuda güvenmek zorunda değilim!" Birden özgüvenine sinir oluyorum. "Ben *evliyim*, tamam mı? Sevdiğim bir kocam var ve onu sonsuza dek seveceğime söz vermişim. İşte kanıtı!" Alyansımı suratına uzatıyorum. "Kanıt bu!"

"Onu seviyor musun?" Jon yüzüğe aldırış etmiyor. "Ona karşı aşk hissediyorsun? Tam şurada?" Göğsünü yumrukluyor.

İçimden cevabı yapıştırmak geliyor, "Evet, Eric'e sırlıklılam aşığı," diyerek sonsuza kadar çenesini kapattırmak istiyorum. Ama saçma bir nedenden ötürü yalan da söyleyemiyorum.

"Belki şu anda orada olmayabilir... ama yakında öyle olacağına eminim," diyorum, istediğimden de savunmaya geçerek. "Eric harika bir adam, aramızda her şey müthiş..."

"Hı hı." Jon kibar kibar kafa sallıyor. "Kazadan beri seks yapmadınız, değil mi?"

Ona güvenilmez bir şekilde bakıyorum dik dik.

"Yaptınız mı?" Gözünde bir ışık çakıyor.

"Ben... biz..." diye kekeliyorum. "Belki yaptık, belki yapmadık! Seninle özel hayatımı konuşmak gibi bir alışkanlığım yok!"

"Evet, var." Yüzünde ani bir çarpıklık oluşuyor. "Var tabii. Mesele de bu." Tüm şaşkınlığımı karşısında bir elime

uzanıyor. Elimi bir saniye tutuyor ve seyreliyor. Sonra çok yavaşça, başparmağını tenimde dolaştırmaya başlıyor.

Kıpırdayamıyorum. Cildim karıncalanıyor; başparmağı geçtiği yerde lezzetli bir duyu bırakıyor. Ensem uyuşur gibi olduğunu hissediyorum.

"Eee, ne düşünüyorsun?" Eric'in bomba gibi sesi aşağıdan bizi uyarıyor ve bir metre geri sıçırıyorum, elimi de havada sallayarak. Ne *düşünüyordum* ki?

"Harikaymış, sevgilim!" Korkuluktan aşağı sesleniyorum, sesim doğal olmayan bir biçimde tiz çıkıyor. "İki saniye sonra aşağıdayız..." Alt kattakilerin göremeyeceği bir yere geriliyorum ve Jon'a da takip etmesini işaret ediyorum. "Bak, bu kadarı bana yeter," diyorum kararlı bir sesle. "Beni rahat bırak. Seni tanımıyorum. Sana âşık değilim. Şu anda her şey benim için zor zaten. Sadece hayatıma ve kocama ayak uydurmak istiyorum. Tamam mı?" Merdivenlerden inmek için dönüyorum.

"Hayır! Tamam değil!" Jon kolumu tutuyor. "Lexi, resmin bütününe bilmiyorsun. Eric ile mutsuzsun. Sana âşık değil, o seni *anlamıyor*..."

"Tabii ki Eric bana âşık!" Şimdi iyice sinirlerim zıplıyor. "Gece gündüz hastanedeki yatağımın başucunda bekledi, bana göz kamaştırıcı güller getirdi..."

"Hastanedeki yatağının başucunda gece gündüz oturmayı *ben* de istemedim mi sanıyorsun?" Jon'un bakışları kararıyor. "Lexi, öldüm öldüm dirildim."

"Bırak beni." Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama Jon sıkı yapışmış.

"Bizi bir kenara atamazsın." Ümitsizce yüzümü tarıyor. "Hepsi burada. Hepsi burada bir yerde, biliyorum..."

"Yanılıyorsun!" Büyük bir gayretle kolumu çekiyorum. "Değil!" Arkama bile bakmadan merdivenlerden apar topar inip Eric'in kollarına atılıyorum.

"Merhaba!" Kahkaha atıyor. "Telaşlı bir halin var. Her şey yolunda mı?"

"Ben... kendimi çok iyi hissetmiyorum." Elimi alnıma götürüyorum. "Başım ağrıyor. Artık gidebilir miyiz?"

"Tabii ki gidebilirsiniz, sevgilim." Omuzlarımı tutup asma kata bakış atıyor. "Jon'a güle güle dedin mi?"

"Evet. Hadi artık... gidelim."

Kapıya doğru ilerlerken Eric'in pahalı ceketine asılıyorum ve ona dokunarak laçka olmuş sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Âşık olduğum insan bu. Gerçek bu.

on iki

Tamam. Hafızamı geri istiyorum. Amnezi artık burama kadar geldi. İnsanların hayatımla ne yapacağımı söylemelerinden bıktım.

O benim hafızam. Bana ait.

Aynalı gardirop kapağında gözlerime bakıyorum. Bu da yeni alışkanlığım, aynanın dibine girip sadece gözlerimi görebilmek. Rahatlatıcı. Sanki eski bene bakar gibi oluyorum.

“Hatırla, seni gerzek,” diye emir veriyorum kendime, kısık ve vahşi bir sesle. “*Ha-tır-la.*”

Gözlerim sanki her şeyi biliyormuş da anlatmayacakmış gibi dik dik bakıyor bana. İç geçiriyorum, sonra hayalkırıklığı içinde kafamı cama dayıyorum.

Sergi evinden döndüğümüzden beri geçen günlerde kendimi son üç yıla batırmaktan başka bir şey yapmadım.

Fotoğraf albümlerine baktım, ‘gördüğümü’ bildiğim filmleri seyrettim, eski Lexi’nin yüzlerce kez dinlediğini bildiğim şarkıları dinledim... Hiçbiri işe yaramadı. Kayıp anılarım hangi zihinsel dosyaya kilitlenmişse bayağı inatçıymış. Sırf James diye birinin “You Are Beautiful” diye bir şarkısını dinledim diye de açılmaya niyeti yok...

Aptal, sırlarla dolu beyin. Yani, burada kimin sözü geçiyor, ha? Benim mi, onun mu?

Dün Neil denen şu nörologla görüşmeye gittim. Ben her şeyi bir bir sayıp dökerken empatiyle kafa salladı ve önüne bir yığın not karaladı. Sonra da büyüleyici olduğunu ve bu konuda bir araştırma yazabileceğini belirtti. Çok üstüne gidince de bana belki de bir zaman çizelgesi yazmanın işe yarayabileceğini ekledi ve istersem bir terapistle görünebilmemiş.

Ama ben terapi istemiyorum. Benim ihtiyacım *hafızam*. Ayna nefesimle buğulanıyor. Alnımı aynaya daha da sert bastırıyorum, sanki bütün cevaplar aynadaki bendeymiş ve yeterince konsantre olursam eğer...

“Lexi? Ben çıkıyorum.” Eric kutusundan çıkmış bir DVD’yi elinde tutarak yatak odasına giriyor. “Sevgilim, bunu halıda bırakmışsın. DVD için mantıklı bir konum mu?”

Diski elinden alıyorum. Geçen gün seyretmeye başladığımı *Ambition EP I* DVD’si.

“Özür dilerim Eric,” diyorum çabucak. “Oraya nasıl gelmiş bilmiyorum.”

Tabii ki yalan. DVD oraya Eric evde yokken ve ben halının üstüne yaklaşık elli DVD’yi, fotoğraf albümleri ve der-

giler ve şekerlerle birlikte saçmışken geldi. Eric manzarayı görseydi kalp krizi geçirirdi.

"Taksin saat onda burada olacak," diyor Eric. "Ben şimdi çıkıyorum."

"Harika!" Onu öpüyorum, artık her sabah yaptığım üzere. Hatta gitgide doğal gelmeye başladı bana da. "Güzel bir gün geçirdi!"

"Sen de." Omzumu sıkıyor. "Umarım her şey yolunda gider."

"Gidecek," diyorum güvenle.

Bugün işe geri dönüyorum, tam zamanlı. Departmanı ele geçirmek için değil, tabii ki bunu yapmaya hazır değilim. Ama işimi yeniden öğrenmeye; kaçırdıklarımı yakalamaya başlayacağım. Kazanın üstünden beş hafta geçti. Daha fazla evde oturamam. Bir şeyler *yapmak* zorundayım. Hayatımı geri almak zorundayım. Ve arkadaşlarımı.

Yatağın üstünde hazır ve nazır üç hediye torbası duruyor, Fi, Carolyn ve Debs için, bugün vereceğim. Kusursuz hediyeyi seçmek için saatlerce uğraştım; hatta her aklıma gelişinde kendime sarılmak istiyorum.

Bir şarkı mırıldanarak oturma odasına geçip *Ambition* DVD'sini koyuyorum. Geri kalanını hiç izlemedim. Belki de yeniden 'ofis' moduna geçmeme yardımcı olur. Giriş çekimlerini ileri sarıyorum ve benim takım elbiseli iki adamla limuzine binerken olduğum bölüme gelince oynatıyorum.

"...Lexi ve ekip arkadaşları bu akşamı zorlu geçirecek," diyor erkek bir dış ses. Kamera bana odaklanıyor ve bek-lentiyle nefesimi tutuyorum.

"Bu görevi kazanacağız!" diyorum adamlara keskin bir sesle ve bir elimin tersini diğer avucuma şaplatıyorum. "Gerrekirse sabahlayacağız ama kazanacağız. Tamam mı? Baha-ne kabul edilmez."

Çenem düşüyor hafiften. Şu sert, korkunç işkadını ben miyim? *Hayatımda* hiçbir zaman öyle konuşmadım.

"Her zamanki gibi Lexi, ekibini göreve yönlendiriyor," diyor arkadaki erkek sesi. "Acaba Kobra bu sefer çok mu ileri gidiyor?"

Neden söz ettiğini pek anlayamıyorum. Ne kobrası?

Resim şimdi limuzindeki adamlardan birine kayıyor. Bir ofis sandalyesinde oturmuş, arkasındaki camdan gece gökyüzü seçiliyor.

"O insan değil," diye mırıldanıyor adam. "Gün boyunca o kadar uzun çalışma saatleri var ki. Elimizden geleni yapıyoruz, biliyor musunuz, peki ya onun umurunda mı?"

Adam konuşurken ekranda tekrar benim bir depoda yürürken çekilmiş görüntülerim çıkıyor. İçim acıyor. Adam *benden* mi bahsediyor? Şimdi resim tam ekran oluyor ve bu kez karşımda bir adamla ayakta duruyorum. Londra'da sokaktayız ve adam kendini savunmaya çalışıyor fakat ağzını açmasına izin vermiyorum.

"Atıldın sen!" diye yapııştırıyorum en sonunda, sesim öyle gıcık ki yüzümü buruşturuyorum. "Ekibimden atıldın sen!"

"Ve işte Kobra saldırdı!" Arkadaki fiyakalı ses yine giriyor. "O anı bir kez daha seyredelim!"

Bir dakika ya. Ne diyor bu adam, yoksa...

Kobra *ben* miyim?

Sinir bozucu bir müzikle ağır çekim başlıyor ekranda ve yüzüme yakın çekim yapıyor.

"Atıldın ssssssennn!" diye tıslıyorum. "Ekibimden atıldın ssssssennn!"

Dehşetten aklımı oynatarak ekrana bakakalıyorum. Ne bok yiyorlar ya? Sesimle oynamışlar. Sanki yılanmışım gibi çıkıyor.

"Ve Lexi bu hafta en zehirli haftasını yaşadı!" diyor erkek diş ses. "Bu arada diğer takımda..."

Ekranda takım elbiseli başka bir grup insan beliriyor ve fiyat anlaşması hakkında tartışmaya başlıyorlar. Ama hareket edemeyecek kadar şoktayım.

Neden, nasıl?

Neden kimse bana söylemedi? Neden kimse beni bu konuda *uyarmadı*? Otomatige bağlayarak cep telefonuma uzanıp Eric'i arıyorum.

"Selam Lexi."

"Eric, az önce o televizyon programının DVD'sini seyrettim!" Sesim acıyla çatlayarak çıkıyor, zorlanıyor. "Bana Kobra diyorlardı! Herkese tam bir kaltak gibi davranıyordum! Bana bundan hiç söz etmedin!"

"Sevgilim, harika bir programdı," diyor Eric teskin edencesine. "Gerçekten çok iyiydin."

"Ama bana bir *yılan* adı takmışlardı."

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş, ben yılan olmak istemiyorum!" Histerikleştiğimin farkındayım ama kendimi tutamıyorum. "Kimse

yılanları sevmez! Ben daha çok bir... sincabım. Ya da koalayım."

Koalalar yumuşak ve tüylüdür. Ve de biraz ağaç düşkünü.

"Koala mı? Lexi!" Eric kakhaha atıyor. "Sevgilim, sen kobrasın. Zamanlama yaparsın. Saldırıya geçersin. Seni harika bir işkadını yapan da bu."

"Ama ben öyle olmak *istemi*..." derken susuyorum kapı çaldığı için. "Kapatmalıyım. Taksim geldi."

Yatak odasına girip üç büyük parlak hediye torbamı kapıyorum, önceki iyimserliğimi korumaya çalışıyorum; bugüne ilgili gene heyecanlanmaya çalışıyorum. Ama birden bütün kendime güvenim uçuyor.

Ben bir yılanım. Millet benden boşuna nefret etmiyor.

Taksim Victoria Palace Yolu'nda ilerlerken arka koltukta kaskatı oturuyorum, hediye torbalarımı tutunup kendi kendime avutucu konuşma yapıyorum. Her şeyden önce herkes TV programlarının aldatıcı olduğunu bilir. Kimse gerçekten yılan olduğumu düşünmüyor. Ayrıca da o televizyon programı yıllar önceydi, muhtemelen herkes çoktan unutup gitmiş...

Aman tanrım. Kendi kendinize avutucu konuşma yapmanın en büyük sorunu, derinde bir yerde aslında saçmalık olduğunu bilmenizdir.

Taksi beni binanın önünde indiriyor ve derin bir nefes alıyorum, bej rengi Armani takım elbisemi elimle düzeltiyorum. Sonra sarsıntılar içinde üçüncü kata çıkıyorum. Asan-

sörden çıkarken ilk gözüme çarpan kahve makinesinin yanında dikilen Fi, Carolyn ve Debs. Fi canlı ve hareketli bir şekilde saçını gösterirken Carolyn lafa giriyor ama ben görünür görünmez, sanki birisi radyonun fişini çekmiş gibi her şey susuyor.

"Merhaba millet!" Toplayabildiğim en sıcak, en dostane gülüşle etrafıma bakıyorum. "Geri döndüm!"

"Merhaba Lexi." Genel bir mırıltı yükseliyor ve Fi anladık dercesine omuz silkiyor. Tamam, güldüğünü söyleyemem; ama en azından bir tepki verdi.

"Çok güzel görünüyorsun, Fi! Üstündekine bayıldım." Krem rengi gömleğini işaret ediyorum ve şaşırarak bakışımı takip ediyor. "Debs sen de harikasin! Ve Carolyn! Saçın çok havalı olmuş, böyle kısacık kesimle... ve botların da müthiş!"

"Bunlar mı?" Carolyn kahkaha atıyor ve süet botlarını birbirine vuruyor. "Senelerdir giyiyorum."

"Olsun, gene de... gerçekten göz alıcı!"

Sinirlerim yerinde durmuyor, bir yığın zırva geveliyorum. Herkesin ağzı açık kaldı, malum. Fi kollarını göğsünde kavuşturmuş ve Debs de gülmek için kendini zor tutuyor.

"Her neyse." Biraz yavaşlamak için zorluyorum kendimi. "Hepinize ufak tefek bir şeyler aldım. Fi, bu senin ve Debs..."

Hediye torbalarını uzatırken üçü de gülünç bir şekilde de göstermelik seviniyor.

"Bunlar ne için?" diyor Debs ifadesizce.

"Şey, bilirsiniz işte! Sadece... mmm..." Kekeliyorum. "Siz benim arkadaşsınız ve... Hadi ya. Açın işte!"

Ne yapacaklarını bilemeyerek birbirlerine bakıp paketleri açmaya koyuluyorlar.

"Gucci" diyor Fi, torbadan yeşil bir mücevher kutusu çıkararak. "Lexi, bunu kabul edemem..."

"Evet, edebilirsiniz! Lütfen. Hadi aç bak..."

Fi sessizce kutunun kapağını kaldırıyor ve altın kaplama bir saat çıkıyor içinden.

"Hatırlıyor musun?" diyorum hevesle. "Vitrinde hep baskardık. Her hafta sonu. Ve şimdi de sahiptin işte!"

"Aslında..." Fi huzursuzca iç geçiriyor. "Lexi, ben iki yıl önce aldım bundan."

Kolunu kaldırıyor ve kolunda saatin tıpatıp aynısı, sadece daha soluk ve eski görümlüsü.

"Ya," diyorum içime oturarak. "Ah, tamam. Boşver o zaman. Geri götürebilirim ya da değiştirebilirim, başka bir şey alırız..."

"Lexi, ben bunu kullanamam," diye şakıyor Carolyn ve ona satın aldığı parfüm setini bana uzatıyor, hediye deri çantasını da. "Bu koku midemi bulandırıyor."

"Ama en sevdiğin koku," diyorum şaşkınlık içinde.

"Kokuydu," diye düzeltiyor beni. "Hamile kalmadan önce."

"Ne, *hamile* misin?" Heyecandan kafayı yiyerek bakıyorum ona. "Aman tanrım! Carolyn, tebrikler! Harika bir haber! Çok sevindim senin adına. Matt gelmiş geçmiş en iyi baba olacak..."

"Bebek Matt'in değil." Dümdüz bir sesle bölüyor lafımı.

"Değil mi?" diyorum aptallaşarak. "Ama nasıl... Ayrıldınız mı?"

Ayrılmış olamazlar ya. İmkansız. Herkes Carolyn ve Matt'in sonsuza dek beraber olacağını tahmin ediyordu.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum, tamam mı?" diyor Carolyn fısıldar gibi. Dehşet içinde, gözlüğünün arkasındaki gözlerinin pembeleştiğini ve nefesinin sıklaştığını görüyorum. "Görüşürüz." Paket kağıdını ve kurdeleyi bana fırlatıp arkasını dönüyor ve ofise yürüyor dimdik.

"Aferin, Lexi," diyor Fi iğneleyici bir tonla. "Tam Matt'i unuttu derken."

"Bilmiyordum ki!" diyorum, afallayarak. "Hiç tahmin edemedim. Çok özür dilerim..." Sıcaklayarak ve ateş basarak yüzümü ovuşturuyorum. "Debs, seninkini açsana."

Debs'e minik taşlarla işlenmiş bir haç satın aldım. Mücevhere bayılır ve bir haç her zaman doğru seçimdir. O kesin sevecek.

Debs ses çıkarmadan paketi soyuyor.

"Biraz savurganca olduğunu biliyorum," diyorum gergince. "Ama gerçekten özel bir şey almak istedim..."

"Ama bu bir haç!" Debs kutuyu bana fırlatıyor ve pis kokuyormuş gibi yüzünü ekşitiyor. "Bunu takamam! Ben Museviyim."

"Musevi misin?" Ağzım açık kalıyor. "Ne zamandan beri?"

"Jacob'la nişanlandığımdan beri," diyor sanki bariz bir gerçekmiş gibi. "Din değiştirdim."

"Vay!" diyorum neşeyle. "Nişanlandın mı?" Ve tabii ki şimdi elindeki platin yüzüğü gözden kaçırmıyorum, ortasında bir tek taş var. Debs o kadar çok yüzük takar ki fark etmemiştim. "Düğün ne zaman?" Kelimeler heyecanla dökülüyor ağzımdan. "Nerede yapacaksınız?"

"Önümüzdeki ay." Bakışlarını kaçırıyor. "Wiltshire'da."

"Önümüzdeki ay! Aman tanrım, Debs. Ama bana..."

Birden konuşmam aleve kapılmış ya da bıçak kesmiş gibi duruyor. Tam, 'ama bana davetiye gelmedi' diyecektim.

Davetiye gelmedi çünkü davetli değilim.

"Yani... imm... tebrik ederim!" Bir şekilde yüzüme yapıştırdığım gülümseyişimi korumayı başarıyorum. "Umarım her şey mükemmel olur. Ve endişelenmeyin, haçı değiştirebilirim... Saati de... Parfümü de..." Titreyen parmaklarımla bütün hediye paketlerini bir torbaya dolduruyorum.

"Ya," diyor Fi garip bir ses tonuyla. "Tamam, görüşürüz Lexi."

"Hoşçakal." Debs hâlâ gözümün içine bakamıyor. İkişide yürüyüp gidiyor ve ağlamamak için kendimi zor tutarken çenemi sıkıyorum.

Harika iş çıkardın, Lexi. Arkadaşlarını geri kazanmakla kalmazdın, her şeyi iyice bok ettin.

"Hediyeler bana mı?" Byron'un alaycı sesi beni arkamdan yakalıyor ve kafamı çevirince elinde kahvesiyle kordorda oyalandığını görüyorum. "Ne kadar şekersin, Lexi!"

Tanrım, adam beni fitil ediyor. İşte yılan o.

"Merhaba Byron," diyorum mümkün olduğunda kısa ve öz. "Seni görmek ne güzel."

Tüm gücümü toplayıp çenemi kaldırıyorum ve önüme düşen saçımı geriye atıyorum. Ezilip büzülmeyeceğim.

“Geri dönme cesareti göstermen çok iyi, Lexi,” diyor Byron. “Hayranlık uyandırıcı.”

“Pek sayılmaz!” diyorum kendime güvenle. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Herhangi bir sorun olursa beni nerede bulacağımı biliyorsun. Gerçi bugün günün büyük bir kısmında James Garrison ile olacağım. James Garrison’ı hatırlıyorsundur?”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Niye hep duymadığım insanları seçiyor?

“Hatırlat?” diyorum gönülsüzce.

“Distribütörümüz Sotheys’in müdürü? Ülkenin dört bir yanına mallarımızı dağıtıyorlar? Mesela halı, yer döşemeleri, sattığımız her şey? Hani kamyonlarla taşıyorlar?” Kibar bir tonla konuşuyor ama sırtıyor pis pis.

“Evet, Sotheys’i hatırlıyorum,” diyorum lafını bölercesine. “Teşekkürler. Onunla niye görüşüyorsunuz?”

“Eh,” diyor Byron, biraz duraklayıp. “Durum şu ki, biraz dağıttılar. Kafalarını ezme zamanı. Eğer sistemlerini geliştiremiyorlarsa biz de başka yere bakmak zorunda kalırız.”

“Doğru.” Yapabildiğim kadar patronvari bir tavırla kafa sallıyorum. “Eh, bana da haber verirsin.” Odama varıyorum ve kapıyı açıyorum. “Sonra görüşürüz, Byron.”

Kapıyı kapatıyorum, hediye torbalarımı koltuğa atıyorum, klasör dolabını açıp bir çekmece dolusu dosya çıkarıyorum. Gözümü korkutmadan masaya oturup ilkinin açıyorum, içinden bir yığın toplantı notu çıkıyor.

Üç yıl. Üç yıllık boşluğu kapatabilirim. *O kadar* da uzun değil.

Yirmi dakika sonra beynim ağrımaya başlıyor bile. Aylardır bu kadar ağır ve ciddi bir şey okumadım ve burada kiler de ağda kadar yoğunmuş. Bütçe görüşmeleri. Yenilenen kontratlar. Performans değerlendirmeleri. Sanki üniversiteye geri döndüm de aynı anda altı bölümde birden okuyorum.

Bir sayfayı okumaya başladım: *Sorulacak sorular* ve arkasına geçtim bile.

“Nasıl gidiyor?” Kapı sessizce açılıyor ve Byron içeri bakiyor. Adamda kapı *çalma* adeti yok mu?

“Güzel,” diyorum kendimi savunurcasına. “Gerçekten iyi. Sadece bir iki minik sorum var...”

“Hemen sor.” Kapının koluna yaslanıyor.

“Tamam. Birincisi, QAS ne demek?”

“Yeni muhasebe sistemi yazılımımız. Herkes eğitimi aldı.”

“Tamam, ben de alırım,” diyorum kısa ve öz ve notumu alıyorum. “Ve Hizmetler.com kim?”

“Çevrimiçi müşteri hizmetleri destekçimiz.”

“Ne?” Kafam karışarak kaşlarımı çatıyorum. “Peki ya müşteri hizmetleri departmanına ne oldu?”

“Yıllar önce işten çıkarıldı,” diyor Byron, sıkkin bir sesle. “Şirket yeniden yapılandırıldı ve bir sürü departmanın kontratı yenilenmedi.”

"Tamam." Başımla onaylıyorum ve hepsini kafama oturtmaya çalışıyorum, tekrar sayfaya bakıyorum. "Peki BD Brooks nereden çıkmış? O ne?"

"Onlar da reklam ajansımız," diyor Byron, abartılı bir sabırla. "Bizim için reklam yazıyorlar, radyoya, televizyona..."

"Reklam ajansının ne demek olduğunu biliyorum!" diye yapıştırıyorum, istediğimden daha kızgın. "Pinkham Smith'e ne oldu? Onlarla ilişkimiz harikaydı..."

"Onlar artık yok." Byron gözlerini deviriyor. "İflas ettiler. Tanrım, Lexi, tek bir bok bile bilmiyorsun, değil mi?"

Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum; ama çıkamıyorum. Haklı. Sanki tanıdığım coğrafya bir fırtınayla silinmiş gibi. Her şey yeniden inşa edilmiş ve hiçbirini tanımıyorum.

"Bunların hiçbirine yetişemeyeceksin." Byron beni acıyan gözlerle süzüyor.

"Evet, yetişeceğim!"

"Lexi, kabul et. Akıl sağlığın yerinde değil. Beynini bu kadar gerilim altına sokmamalısın..."

"Akıl sağlığım *yerinde!*" diye haykırıyorum sinirlenerek ve ayağa kalkıyorum. Byron'un yanından sertçe geçip kapıdan dışarı çıkıyorum ve Clare telaşla kafasını kaldırıp cep telefonunu kapatıyor.

"Merhaba Lexi. Bir şey mi istiyorsun? Bir fincan kahve?"

Çok korkuyor, sanki kafasını ısıracağıym ya da onu kovaçağım ya da bir şey yapacağım. Tamam, işte ona cehen-nemden-gelen-kaltak patron olmadığımı gösterme fırsatım. Ben *benim*.

"Merhaba Clare!" diyorum en dostane, sıcak tavrımla ve masasının köşesine tünüyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Imm... evet." Gözleri kocaman ve yorgun.

"Düşünüyordum da bugün de ben sana bir kahve getirsem?"

"Sen mi?" Bir numara yaptığımdan şüpheleniyormuş gibi bakıyor. "Bana kahve getireceksin?"

"Evet! Neden ki?" Ağzım kulaklarıma vararak gülüyorum ve yüzünü ekşitiyor.

"Önemli... değil." Gözünü benden ayırmadan sandalyesinden kalkıyor, sanki *hakikaten* kobra olduğumu düşünüyor. "Ben alırım."

"Bekle!" diyorum, neredeyse ümitsizce. "Biliyorsun Clare, seni daha yakından tanımak isterim. Belki bir gün birlikte öğle yemeği yeriz... takılırız... alışverişe gideriz..."

Clare öncekinden de allak bullak görünüyor.

"Imm... olur. Tamam Lexi," diye mırıldanıyor ve koridora da yürüyüp gidiyor. Arkamı dönünce Byron'un hâlâ kapıda kıkırdadığını görüyorum.

"Ne var?" diye yapıştırıyorum.

"Sahiden de başka biri oldun, değil mi?" Merakla kaşlarını kaldırıyor.

"Belki personelime arkadaşça yaklaşmak ve onlara daha saygılı davranmak istiyorum," diyorum yılmadan. "Bir sorunun mu var?"

"Yok!" Byron elini kaldırıyor. "Lexi, harika bir fikir." Alaycı gülüşü dudağından eksik olmadan gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor, sonra ansızın bir şey hatırlamış gibi

dilini cıklatıyor. “Şimdi aklıma geldi. Departmanın direktörü olarak halletmen için sana bıraktığım bir iş var. Böylesi daha uygun olur diye düşündüm.”

En azından bana patronmuşum gibi davranıyor.

“Ya?” Çenemi kaldırıyorum. “Neymiş o?”

“Yukarıdan bir e-posta geldi, insanlar öğle yemeği saati-ni suistimal ediyormuş.” Cebine uzanıp bir kâğıt parçası çıkarıyor. “SJ bütün müdürlerin, departmanlarına fırça atmasını istiyor. Tercihen bugün.” Byron masumca kaşların kaldırıyor. “Bu işi sana bırakabilir miyim?”

Piç. Piç.

Odamda volta atıyorum, kahvemi yudumluyorum ve midem kasılıyor. Daha önce kimseye emir vermedim. Nerede kaldı bütün departman. Nerede kaldı aynı anda gerçekten arkadaşça olduğumu ve cehennemden-gelen-kaltak patron olmadığımı kanıtlamaya çalışarak.

Natasha’dan gelen e-posta çıktısına bir kez daha bakıyorum.

Meslektaşlar. Personelimizdeki insanların öğle yemeği saatlerinin limitini, standart saatten öteye zorladığı Simon’ın dikkatini çekti. Bu davranış kabul edilemez. Ekibinize en kısa zamanda bunu netleştirir ve daha sıkı bir politika dayatarsanız çok memnun olacak.

Teşekkürler.

Natasha.

Tamam. Durum şu ki, mesajda açıkça ‘departmanınıza fırça atın’ *demiyor*. Agresif falan olmama gerek yok. Hem nazik olup hem de söylemek istediğimi aktarabilirim.

Belki da tamamen şakacı ve arkadaşça bir yaklaşım benimserim! Şöyle başlarım, “Ne haber millet! Öğle yemeği aranız çok mu uzun?” İroni yaptığımı göstermek için gözlerimi deviririm ve herkes kahkaha atar, sonra biri çıkıp, “Bir sorun mu var, Lexi?” diye sorar. Ben de kederle gülüp konuşurum, “Bakın benim fikrim değil. Yukarıdaki kolalı gömlekliler. O yüzden biraz daha deneyip vaktinde dönme-ye çalışalım, tamam mı?” Ve de birkaç kişi, “Doğru,” dercesine kafa sallar. Her şey yolunda gider.

Evet. Kulağa hoş geliyor. Derin bir nefes alarak kağıdı katlayıp cebime koyuyorum, sonra odamdan çıkıyor ve Döşemeler departmanının ana açık alanına geliyorum.

Telefonda sohbet eden, birbirleriyle konuşan ve yazışan insanların uğultusu duyuluyor. Bir dakika kimse beni fark etmiyor. Sonra Fi kafasını kaldırıp Carolyn’i dürtüyor, o da tanımadığım bir kıza işaret ediyor ve kız telefondaki konuşmasını sonlandırıyor. Bütün odada ahizeler iniyor, insanlar ekranlardan kafasını kaldırıyor, sandalyeler dönüyor ve nihayet bütün ofis sessizleşiyor.

“Ne haber millet!” diyorum, yüzüm karıncalanarak. “Ben... imm... herkese selam! Nasıl gidiyor?”

Kimse cevap vermiyor. Hatta konuştuğumun farkında değiller. Hepsini aynı suskun, ne diyeceksen de ifadesiyle bana bakıyor.

"Neysel!" Neşeli konuşmaya çalışıyorum. "Merak ediyordum da... Öğle yemeği aranız yeterince uzun mu?"

"Ne?" Masadaki kızlardan biri boş boş bakıyor. "Daha uzun kalabilir miyiz?"

"Hayır!" diyorum çabucak. "Yani... mola çok uzun."

"Bence gayet yerinde." Omuz silkiyor. "Bir saat biraz alışveriş yapmaya ancak yetiyor."

"Evet," diye katılıyor başka bir kız. "King's Road'a gidip ancak dönülüyor."

Tamam, demek istediğimi doğru ifade edemiyorum. Şimdi de köşedeki iki kız aralarında konuşmaya başlıyor.

"Dinleyin, millet! Lütfen!" Sesim inceliip tizleşiyor. "Size bir şey söylemek zorundayım. Öğle yemeği saatleriyle ilgili. Şirketteki bazı insanlar... immm... tabii ki sizi kast etmiyorum..."

"Lexi," diyor Carolyn net bir şekilde. "Ne bok söylemeye çalışıyorsun?" Fi ve Debs kopuyor ve yüzüm yanmaya başlıyor.

"Bakın çocuklar." Duruşumu bozmamaya çalışıyorum. "Mesele hassas."

"Hasssssassssss," diye yineliyor birisi ve odada kıkırdamalar oluyor. "Hasssssassss."

"Çok komik!" Gülmeye çalışıyorum. "Ama dinleyin, hassasiyetle..."

"Hassssssssssiyetle..."

Şimdiyse odadaki herkes tıslıyor, kahkaha atıyor ya da her ikisini birden yapıyor. Bütün yüzler canlanıyor; herkes esprinin tadını çıkartıyor, ben hariç. Birdenbire kulağımın

dibinden kâğıt bir uçak geçip yere düşüyor. Şok geçirerek yerimden fırlıyorum ve herkes yanlıyor.

"Tamam, dinleyin, öğle yemeği saatini uzatmayın, tamam mı?" diyorum çaresizce.

Kimse kulak asmiyor. Diğer bir kâğıt uçak burnuma çarpıyor, arkasından da bir silgi. Kendime rağmen gözlerim yaşla doluyor.

"Neyse. Sonra görüşürüz, arkadaşlar!" diyebiliyorum. "Teşekkürler... sıkı çalışmanız için." Kahkahaları arkamda bırakarak dönüp sendeleye sendeleye ofisten çıkıyorum. Başım dönerek kendimi bayanlar tuvaletine atıyorum, Dana'nın yanından geçerek.

"Banyoya mı, Lexi?" diyor, onu ezip geçtiğimi görünce afallayarak. "Biliyorsun ki sende özel lavabonun anahtarı var! Orası çok daha güzel!"

"Burası da iyidir." Zorla gülüyorum. "Sağol."

Doğruca en sondaki kabine giriyorum, kapıyı çat diye kapatıp başımı ellerimin arasına gömüyorum, gerilimin vücudumda dolaştığını hissediyorum. Hayatımın en küçük düşürücü anıydı.

Beyaz mayo anısı dışında.

Niye patron olmak istedim ki? Niye? Tek başınıza gelen şey, dostlarınızı kaybetmek, insanlara fırça atmak ve herkesin size tıslaması. Üstelik de ne için? Odanızda bir koltuk olsun diye mi? Havalı bir kartvizit için mi?

En sonunda yorgun argın kafamı kaldırıyorum ve kapının arkasıyla karşı karşıya geliyorum, her zamanki gibi her yeri yazılarla kaplı. Bu kapıyı hep ilan tahtası gibi kullanı-

yorduk, ya da şakalar yapar, saçma sapan şeyler karalardık. Günden güne dolar da dolar, sonra biri gelip siler ve yine başlarız. Temizlikçiler şimdiye kadar hiçbir şey demedi ve müdürlerden hiçbiri de burayı kullanmaz, o yüzden güvenlidir.

Yazılanlara şöyle bir göz atıyorum, Simon Johnson'a hakaretler eden bir hikâyeye gülüyorum ve mavi kalemle yeni yazılmış bir mesaj gözüme çarpıyor. Debs'in el yazısı ve şöyle diyor: 'Kobra geri döndü.'

Ve hemen altında, soluk siyah tükenmez kalemle: 'Merak etmeyin, kahvesine tükürdüm.'

Yapılacak tek bir şey var. Ve o da gerçekten, gerçekten, *gerçekten* çok pis sarhoş olmak. Bir saat geçiyor ve işyerinden çıkınca hemen köşedeki Bethgate Otel'in barında kambur oturuyorum, üçüncü Mojito'mu bitiriyorum. Dünya şimdiden bulanıklaşmaya başladı; ama bana uyar. Şu anda bildiğim kadarıyla ne kadar bulanıklaşırsa o kadar iyi. Şu bar taburesinde dengede durduğum sürece sorun yok.

"Merhaba." Barmenin dikkatini çekmek için kolumu kaldırıyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Barmen kaşlarını azıcık kaldırıyor ve sonra, "Tabii," diyor.

Nane likörünü çıkarırken onu azıcık pişmanlıkla izliyorum. *Neden* bir tane daha istediğimi sormayacak mı? Bana ev yapımı bir barmen bilgeliği teklif etmeyecek mi yani?

Kokteyli bardağa koyuyor, yanına da bir kâse fıstık veriyor ama elimle geri itiyorum fıstığı. Alkolü emecek bir şey istemiyorum. Doğruca kan dolaşıma girsin.

"Başka bir şey vereyim mi? Çerez falan?"

Küçük bir menü gösteriyor ama ona aldırmadan Mojito'mu yuvarlıyorum. Buz gibi ve limonsu ve mükemmel.

"Sence ben bir kaltağa benziyor muyum?" diyorum kafamı kaldırıp. "Cidden?"

"Hayır." Barmen gülümsüyor.

"Eh, anlaşılan öyleymişim." Mojito'mdan bir fırt daha çekiyorum. "Bütün arkadaşlarım öyle diyor."

"Bazı arkadaşlar demek."

"Bir zamanlar arkadaşımdı." Kokteylimini bara koyup kasvetle içine bakıyorum. "Hayatım nerede yanlış yöne saptı, bilmiyorum."

Söylediklerim bana bile çok ezik geliyor.

"Hep öyle derler." Barın bir ucunda oturan adam *Evening Standard* gazetesinden kafasını kaldırıyor. Amerikan aksanı ve koyu renk, seyrelen saçları var. "Kimse nerede hata yaptığını bilmez."

"Hayır, ben *gerçekten* bilmiyorum." Etkiyi arttırmak istercesine parmağını kaldırıyorum. "Araba kazası yaptım... ve bum! Bir sabah uyandım ve bir kaltağın bedenine hapsolmuşum."

"Bence daha çok bir bebek vücuduna hapsolmuş gibisin." Amerikalı herif yandaki bar taburesine kaykılıyor sırtarak. "O vücudu hiçbir şeye değişmezdim."

Bir saniye adama şaşkın şaşkın bakıyorum, sonra kafama dank ediyor.

"Ah! Benimle *flört* ediyorsun! Affedersin. Ama ben zaten evliyim. Bir adamla. Kocamla." Sol elimi kaldırıp yü-

züğümü buluyorum ve işaret ediyorum. "Gördün mü. Evliyim." Bir süre derin düşünüyorum. "Artı, bir sevgilim de var galiba."

Barmenden boğuk bir homurtu çıkıyor. Kuşkuyla bakıyorum ama ifadesi dümdüz. İçkimden bir yudum daha içiyorum ve alkolün etkisini hissediyorum, beynimde dönüyor. Kulaklarım uğulduyor ve oda sallanmaya başlıyor.

Ki bu iyi bir şey. Odalar *sallanmalı*.

"Biliyor musun, ben unutmak için içmiyorum," diyorum barmene muhabbet ederek. "Zaten her şeyi unuttum." Birden çok komiğime gidiyor ve kontrolsüzce kıkırdamaya başlıyorum. "Kafama bir darbe yedim, her şeyi unuttum." Midemi tutuyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. "Kocam olduğunu bile unuttum. Ama var!"

"Hı hı." Barmen Amerikalı adamla bakışıyor.

"Ve tedavisi var dediler. Ama biliyor musun, doktorlar da yanılabilir." Barın çevresindekilerin dikkatini çekiyorum. Bayağı bir insan dinliyor ve birkaçı başıyla onaylıyor.

"Doktorlar hep yanılır," diyor Amerikalı adam empatiyle. "Hepsi pislik."

"Kesinlikle!" Adama doğru kayıyorum. "Çok haklısın! Tamam." Mojito'mdan koca bir yudum içiyorum, sonra tekrar barmene dönüyorum. "Senden ufak bir iyilik isteyebilir miyim? Şu kokteyl karıştırıcısını alıp onunla kafama vurabilir misin? İşe yaramaz dediler ama onlar ne *bilir*?"

Barmen şaka yaptığımı düşünerek gülüyor.

"Harika." Sabırsızlanarak iç geçiriyorum. "Kendim yapmak zorundayım." Barmen beni durduramadan karıştırıcıyı

alıp alnıma bir tane geçiriyorum. "Ah!" Karıştırıcıyı bırakıp kafamı tutuyorum. "Of! Çok acıdı!"

"Gördünüz mü şunu?" Arkamda biri heyecanlanıyor. "Kadın iyi sıyrılmış."

"Bayan, iyi misiniz?" Barmen korkuyor. "Size bir taksi çağlı..."

"Bekle!" Elimi kaldırıyorum, birkaç saniye bu pozda kıpırdamadan durup anıların beynime gelmesini bekliyorum. Sonra hüsrarla pes ediyorum. "İşe yaramadı. Bir tanecik bile yok. Uyuz şey."

"Ona koyu bir kahve getireyim," dediğini duyuyorum Amerikalı adamın barmene kısık bir sesle. Gıcık yaratık. Kahve *istemiyorum*. Tam bunu söylemek üzereyken telefonum bipliyor. Çantamın fermuarıyla ufak bir mücadelenin ardından cep telefonumu çıkarıyorum, Eric'ten mesaj gelmiş.

Merhaba, eve dönüyorum. E

"Kocamdan," diye bilgilendiriyorum barmeni, telefonu kaldırırken. "Kendisi hız motoru kullanabiliyor."

"Harika," diyor barmen kibarca.

"Ya. Öyle." Yedi sekiz kere kafamı aşağı yukarı sallıyorum. "Harikadır. Kusursuz, kusursuz evlilik bizimki..." Bir saniye derin düşünüyorum. "Sadece hiç seks yapmadık."

"Seks yapmadınız mı?" diye tekrar ediyor Amerikalı adam kulaklarına inanamayarak.

"Yani seks *yaptık*." Bir yudum içip sır verir gibi eğiliyorum adama. "Sadece ben hatırlamıyorum."

"O kadar iyiydi, ha?" Kahkaha atmaya başlıyor. "Beynini uçurdu."

Beynimi uçurdu. Kelimeleri kafama büyük neon ışıklı bir yazı gibi iniyor. *Beynimi uçurdu.*

“Biliyor musun?” diyorum yavaşça. “Sen fark etmemiş olabilirsin. Ama bu çok ön... öndem... önemli.”

Bu kelimeyi doğru mu söyledim emin değilim. Ama ne demek istediğimi biliyorum. Seks yaparsam belki de beynimi uçurur. Belki de ihtiyacım budur! Belki Amy başından beri haklıydı, Tabiat'ın doğal amnezi kürü olabilir.

“Gidip yapacağım.” Bardağımı çat diye bırakıyorum. “Kocamla seks yapacağım!”

“Durma kızım!” diyor Amerikalı kahkahalarla. “Tadını çıkar.”

Eric ile seks yapacağım. Görevim bu. Takside eve doğru giderken oldukça heyecanlıyım. Eve döner dönmez üstüne atlayacağım. Ve nefes kesici bir seks yaşayacağız, beynim uçacak ve ansızın her şey gün ışığına çıkacak.

Aklıma takılan tek ufak ayrıntı, yanımda evlilik kitapçığının olmayışı. Ve ön sevişmenin sırasını *tam olarak* anımsamıyorum.

Dönen başıma aldırmamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum ve Eric'in ne yazdığını hatırlamaya çalışıyorum. Bir şey saat yönündeydi. Ve bir şey 'kibar dokunuşlarla', 'dil darbeleriyle' bir şey. Uyluklar? Göğüs? Keşke ezberleseydim. Ya da bir post-it'e yazsaydım, yatağın arkasına yapıştırırdım.

Tamam. Galiba buldum. Önce popo, sonra uylukların iç kısmı, *sonra* testisler...

“Efendim?” diyor taksi şoförü.

Kendi kendime konuştuğumun farkında değilim.

“Yok bir şey!” diyorum hemen.

Bir yerde kulak memesi giriyordu, diye aklıma geliyor birden. Belki de dil darbeleri oradaydı. Her neyse. Önemli değil. Hatırlayamadıklarımı da kendim uydururum. Yani, biz de o sıkıcı evli çiftlerden biri halinde, *her seferinde aynı şekilde* yapmıyoruz herhalde, değil mi?

Değil mi?

İçimde ufak bir huzursuzluk dalgalanıyor ama yokmuş gibi davranıyorum. Harika olacak. Artı, üzerimde muhteşem iç çamaşırı var. İpek ve takım. Artık yırtık pırtık bir şeye *sahip* bile değilim zaten.

Binanın önünde duruyoruz ve taksiciye parasını ödüyorum. Asansörde yukarı çıkarken nefesimi tazelemek için çiğnediğim sakızı ağızımdan çıkarıyorum ve gömleğimin üstten bir iki düğmesini açıyorum.

Çok oldu. Sutyenim görünüyor.

Tekrar ilikliyorum, eve girip sesleniyorum, “Eric!”

Cevap yok, çalışma odasına yürüyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bayağı sinir oluyorum duruma. Topuklularımın üstünde zar zor ayakta duruyorum ve duvarlar bakış açımda bir öne geliyor, bir geri gidiyor. Aman sakın ayakta yapmaya falan kalkmayalım da.

Çalışma odasının kapısına ulaşıyorum ve birkaç saniye Eric'e bakıyorum, bilgisayarında çalışıyor. Ekranda Eric'in yeni binası Mavi 42'nin broşürünü görüyorum. Açılış parti-

si birkaç gece sonraymış ve Eric tüm zamanını sunumunu hazırlamak için geçiriyor.

Tamam, şu anda yapması gereken, odadaki cinsel elektriği hissetmek ve arkasını dönüp bana bakmak. Ama yapmıyor.

"Eric," diyorum, en buğulu, duyulara hitap eden sesimle ama hâlâ kıpırdamıyor. Birden kulağında kulaklık olduğunu fark ediyorum. "Eric!" diye bağıyorum, nihayet dönüyor. Kulaklığını çıkarıp gülüyor.

"Merhaba. Günün güzel miydi?"

"Eric... Al beni." Elimi saçımda gezdiriyorum. "Hadi ya-palım şunu. Beynimi uçur."

Eric birkaç saniye bana bakıyor. "Hayatım, içki mi içtin?"

"Bir iki kokteyl içmiş olabilirim. Ya da üç." Başımla onaylayıp dengemi sağlamak için kapının doğramasına tutunuyorum. "Mesele şu ki, ne istediğimi anlamamı sağladılar. Neye *ihtiyacım* olduğunu. Seks."

"Tamaaam." Eric kaşlarını kaldırıyor. "Belki ayılsan, bir şeyler yesen, Gianna bize buharda deniz mahsulleri-"

"Buharda deniz mahsulü istemiyorum!" Neredeyse ayağımı yere vuracağım. "Yapmak *zorundayız!* Hatırlamam için tek yol bu!"

Nesi var bu adamın? Üstüme atlamasını bekliyordum ama onun yerine, yumruğunun tersiyle alnını ovuyor.

"Lexi, seni aceleye getirmek istemiyorum. Bu büyük bir karar. Doktorlar senin kendini rahat hissettiğin adımlarla ilerlememizi söyledi..."

"Evet, ben de şimdi yapmamız konusunda rahatım." İki düğmemi daha açıyorum ve La Perla balenli sutyenimi

gösteriyorum. Tanrım, memelerim bununla müthiş görünüyor.

Yani, bir zahmet görünsünler, altmış poundluk sutyen takıyoruz.

"Hadi ama." Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Ben senin karınım."

Eric'in beyninde hesaplar yaptığını görebiliyorum.

"Eh... tamam!" Belgesini topluyor, bilgisayarı kapatıyor, sonra yürüyor, kolunu belime dolayıp beni öpmeye başlıyor. Ve çok... hoş.

Öyle. Ayrıca... nazik.

Ağzı oldukça yumuşak. Daha önce de fark etmiştim. Bir erkek için biraz garip. Yani seksi *değil* demiyorum ama...

"Rahat mısın, Lexi?" Eric'in nefes veren sesi kulağımda.

"Evet!" diye fısıldıyorum.

"Yatak odasına geçelim mi?"

"Tamam!"

Eric çalışma odasından çıkıyor ve onu takip ediyorum, topuklularımla hafifçe tökezliyorum. Her şey garip bir şekilde resmi görünüyor, sanki bir iş mülakatına gelmişim gibi.

Yatak odasında öpüşmeye kaldığımız yerden devam ediyoruz. Eric gerçekten de havaya girmiş gibi ama ben şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Divandaki evlilik kitapçığına bakış atıyorum ve acaba ayak parmağımla açıp Ön sevişme sayfasını bulabilir miyim diye merak ediyorum. Sadece Eric fark edebilir.

Şimdi de beni yatağa itiyor. Bir karşılık vermeliyim. Ama neyle? Ooo, piti piti... Hayır, kes şunu. İşe öncelikle... gö-

ğöşle başlayacağım. Gömleğin düğmelerini aç. Okşayan dokunuşlar. Saat yönünde.

Göğsü de çok güzelmiş. Hakkını yememem gerek. Sert ve her gün bir saat spor salonunda geçirdiği için adaleli.

"Eğer rahatsan göğsüne dokunuyorum?" diye mırıldanıyor sutyenimi açarken.

"Evet," diye mırıldanıyorum ben de.

Niye sıkıyor beni öyle ya? Meyve seçer gibi. Biraz sonra her yerim moraracak.

Neyse. Kusur bulmayı bırak. Her şey müthiş. Muhteşem bir vücudu olan muhteşem bir kocam var ve yataktayız ve...

Ah. Orası *meme ucumdu*.

"Affedersin," diye fısıldıyor Eric. "Dinle, hayatım, eğer rahatsan karnına dokunuyorum?"

"Eee... evet!"

Niye öyle soruyor ki? Göğüstən rahat olup da karnımdan mı rahatsız olacağım? Anlamsız. Hem ayrıca doğrusu, rahatın doğru kelime seçimi olduğundan emin değilim. Biraz sürreal bir deneyim oluyor. Hareket ediyoruz, nefes nefeseyiz ve her şeyi kitabına göre yapıyoruz ama kendimi bir yere *vanyormuş* gibi hissetmiyorum.

Eric'in nefesi ensemdə sıcak. Galiba benim de bir şey yapma zamanım geldi. Poposu belki ya da tamam. Eric'in ellerinin hareketinden anladığım kadarıyla doğruca uyluklara geçiyoruz sanırım.

"Çok ateşlisin," diyor. "Tanrım, ateşlisin. Çok ateşli."

İnanmıyorum! O da sürekli 'ateşli' diyor. Debs'le seks yapmalıymış.

Ah. Yo. Tabii ki Debs'le seks yapmamalı. Bu düşüncüyü kafandan sil.

Birden ön sevişme olayında üç adım arkada olduğumu fark ediyorum, sevişme konuşmalarını da saymıyorum tabii. Ama Eric fark etmemişe benziyor.

"Lexi, hayatım?" diye mırıldanıyor, nefes nefese kulağıma.

"Evet?" diye fısıldıyorum ben de, acaba 'seni seviyorum' mu diyecek diye merak ederek.

"Eğer rahatsan penisimi senin..."

Öghhhh!

Kendime engel olamadan onu üstümden itip yatakta yuvarlanıyorum.

Ay. O kadar hızlı itirmek istememiştım.

"Ne oldu?" Eric heyecanlanarak doğruluyor. "Lexi! Neyin var? İyi misin? Yoksa bir anın mı canlandı?"

"Hayır." Dudağımlı ısırıyorum. "Affedersin. Sadece bir anda kendimi... m..."

"Biliyordum. Aceleyle getirdiğimizi biliyordum işte." Eric derin bir nefes verip elimi elleri arasına alıyor. "Lexi, konuş benimle. Neden rahat değildin? Yoksa yüzeye çıkan bazı... travmatik anılar yüzünden mi?"

Aman tanrım. Çok ciddiye alıyor. Yalan söylemek zorundayım.

Hayır. Yalan söyleyemem. Evlilik ancak yüzde yüz dürüstsen yürür.

"Travmatik bir anı yüzündendi," diyorum sonunda, ona değil de yorgana bakarak. "Çünkü sen 'penis' dedin."

"Penis?" Eric diyecek şey bulamıyor. "Penisin nesi var?"

"Sadece... bilirsin işte. Seksi değil. Kelime olarak yani."

Eric yatak başına yaslanıyor, kaşlarını çatıyor.

"Ben 'penis' kelimesini seksli buluyorum," diyor nihayet.

"Ah tabii!" diye geri adım atıyorum hemen. "Şey, yani, açıkçası *oldukça* seksli..."

Penis kelimesine nasıl seksli der ya?

"Neyse, sırf o değil zaten." Çabucak konuyu değiştiriyorum. "İki saniyede bir bana rahat mıyım diye soruşun. Her şeyi biraz... fazla resmileştirdi. Sence de öyle değil mi?"

"Yalnızca düşünceli davranmaya çalışıyordum," diyor Eric kasılarak. "İkimiz için de oldukça garip bir durum." Arkasını dönüyor ve kısa ve kesik hareketlerle gömleğini çekirtmeye başlıyor.

"Biliyorum!" diyorum çabucak. "Ve de teşekkür ediyorum, gerçekten." Bir elimi omzuna koyuyorum. "Ama belki biraz gevşemeliyiz. Biraz daha... spontane olmalıyız?"

Eric bir süre söylediğimi kafasında tartarak sessiz kalıyor.

"O halde... bu gece burada uyuyabilir miyim?" diyor nihayet.

"Ah!" Kendime rağmen kaçıyorum.

Benim neyim var böyle? Eric kocam. Bir saniye önce onunla sevişiyordum. Ama yine de, burada benimle bütün gece uyuması fikri... fazla samimi.

"Bir süre bekleyebiliriz. Üzgünüm, sadece..."

"Tamam. Anlıyorum." Gözüme bile bakmadan kalkıyor.

"Ben gidip duş alacağım."

"Peki."

Tek başıma kalınca yastıklara gömülüyorum. Harika. Seks yapmadım. Hiçbir şey hatırlamadım. Görevim tamamen başarısız oldu.

Ben penis kelimesini seksli buluyorum.

Aniden gıdıklar gibi oluyorum ve elimle ağzımı kapıyorum Eric duymasın diye. Yatağın yanındaki telefon çalıyor ama önce kımıldamıyorum, Eric'i arıyorlardır kesin. Sonra duşta olduğu aklıma geliyor. Uzanıp en son teknoloji ürünü Bang and Olufsen ahizeyi kaldırıyorum.

"Alo?"

"Merhaba," diyor kuru, tanıdık bir ses. "Ben Jon."

"Jon?" Beyaz bir heyecanla terliyorum. Eric görünürde yok ama gene de yandaki banyoya kapanıp kapıyı kilitliyorum.

"Çıldırдың mı sen?" diye tıslıyorum, kısık, öfkeli bir sesle. "Ne için burayı arıyorsun? Çok riskli! Ya Eric açsaydı?"

"Ben de zaten onun açmasını bekliyordum." Jon biraz afalliyor. "Onunla konuşmam gerek."

"Ah." Ansızın aklıma gelince duruyorum. Ne kadar *salağım*. "Ah... doğru." Durumu kurtarma çabasıyla resmi, iyi bir eş sesi takınıyorum. "Tabii Jon. Hemen gidip çağırayım..."

"Ama seninle biraz daha konuşmalıyım." Jon lafımı bölüyor. "Buluşmalıyız. Konuşmalıyız."

"Olmaz! Buna bir son vermelisin. Tüm bu... konuşma şeyine. Telefonda. Telefon dışında da."

"Lexi, sen bir şeye mi sinirlendin?" diyor Jon.

"Yo." Aynada yansımamı inceliyorum. "Tamam... belki ufak çapta."

Hattın diğer ucunda gülerek nefes veriş sesleri duyuluyor. *Kahkaha* mı atıyor?

"Seni seviyorum," diyor.

"Beni tanıımıyorsun."

"Ben o kızı seviyorum... eski seni. Seni."

"Yani Kobra'yı seviyorsun?" diye sertçe karşılık veriyorum. "Cehennemden gelen kaltağı seviyorsun? E o zaman sen de kafayı yemişsin."

"Sen cehennemden gelen kaltak değilsin ki." Kesinlikle bana kahkahalarla gülüyor.

"Herkes öyleyim sanıyor. Ya da öyleydim. Her neyse."

"Sen mutsuzdun. Ve bazı büyük hatalar yaptın. Ama kaltak değildin."

Sarhoşluk sersemliğimin altında her kelimesini içime sindiriyorum. Sanki kurumuş ve çatlamış bir yerlerime merhem sürüyor. Daha fazlasını duymak istiyorum.

"Ne..." Yutkunuyorum. "Ne gibi hatalar?"

"Buluştuğumuzda anlatırım. Her şeyi konuşuruz. Lexi, seni o kadar özledim ki..."

Birden bu samimi, yakın ses tonu beni huzursuz ediyor. İşte burada durmuş, kendi evimin banyosunda, tanımadığım bir adamla fısıfısı konuşuyorum. Nereye varmaya çalışıyorum acaba?

"Dur. Dur... artık!" Sözüünü bitirtmiyorum. "Düşünmem lazım."

Banyonun diğer tarafına yürüyorum, elimi saçımda gezdiriyorum, dönen beynime mantıklı düşünceler sokmaya çalışıyorum. Buluşabiliriz, sadece konuşuruz...

Hayır. Hayır. Eric'in arkasından başkasıyla görüşmem. Evliliğimin yolunda gitmesini istiyorum.

"Eric ile az önce seks yaptık!" diyorum savunmaya geçer gibi.

Neden dediğimi ben de bilmiyorum.

Hattın ucunda sessizlik oluyor ve Jon alınıp da kapattı mı diye merak ediyorum. Eh, eğer öyleyse, *iyiye* işaretir.

"Yani demek istediğin?" Sesi tekrar geliyor.

"Anlarsın ya. Bu her şeyi değiştiriyor."

"Tam olarak algılayamadım. Sence Eric'le seks yaptın diye seni artık sevmeyecek miyim?"

"Ben... bilmem. Belki."

"Ya da Eric'le seks yapman bir şekilde ona âşık olduğunu mu kanıtlıyor sence?" Hiç pes etmiyor.

"Bilmiyorum!" diyorum tekrar, telaşlı ve heyecanlı. Bu konuşmayı yapmıyor olmalıydım. Doğruca dışarı yürüyüp telefonu uzağa tutarak, "Sevgilim? Jon seni arıyor," diye seslenmeliydim.

Amma bir şey beni banyoda, ahizeyi kulağımda tutuyor.

"Anılarımı tetikler sanmıştım," diyorum nihayet, küvetin kenarına oturup. "Sürekli düşünüyorum, belki de hafızam orada, bir yerde kilitli ve bir ulaşabilsem... Off, çok *moral bozucu*..."

"Bir de bana sor," diyor Jon, çarpık bir tonla ve onu birden gözümde canlandırabiliyorum, gri tişörtü ve kotuyla

her zamanki gibi yüzünü yamultmuştur, bir elinde telefon, diğer eli kafasının arkasında, belki koltuk altının bir kısmı görünüyor...

İmge o kadar canlı ki gözümü kırptıyorum.

"Nasıldı peki? Seks." Ses tonu değişiyor, rahatlaşıyor.

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Bilirsin ya. Seks işte. Seksi bilirsin."

"Seksi biliyorum," diye onaylıyor. "Aynı zamanda Eric ile seks de biliyorum. Son derece usta ve becerikli... düşünce... oldukça iyi bir hayal gücü var..."

"Kes şunu! Hepsini kötü özelliklermiş gibi gösteriyorsun..."

"Buluşmamız lazım." Jon lafımı ağzıma tıkıyor. "Cidden."

"Olmaz." İçimde derinlerde korkunç bir zelzele oluyor. Sanki bir uçurumun kenarındayım. Sanki kendime engel olmalıyım.

"Seni çok özledim." Sesi yumuşacık, kısık. "Lexi, seni ne kadar özlediğimi bir bilsen, içim parçalanıyor, seninle olamamak..."

Elim terliyor ahizede. Onu daha fazla dinleyemem. Kafamı karıştırıyor; beni sarsıyor. Çünkü eğer doğru olsaydı, söylediği her şey doğru olsaydı...

"Bak, kapatmalıyım artık," diyorum telaşla. "Eric'i çağırmanı sana." Bacaklarım pelte gibi, banyonun kilidini açıyorum ve telefonu sanki mikropluymuş gibi kendimden uzak tutarak dışarı çıkıyorum.

"Lexi, bekle." Telefondan yükselen sesini duymazdan geliyorum.

"Eric!" diye sesleniyorum neşeyle, kapısına yaklaşıp, Eric de belinde havluyla dışarı çıkıyor. "Sevgilim? Jon seni arıyor. Mimar Jon."

on üç

Denedim. Gerçekten denedim. Departmana kaltak olmadığımı göstermek için elimden geleni yaptım. Eğlenceli bir departman için fikirler önermelerini teklif ederek bir pano astım, kimse tek kelime yazmadı. Pencere kenarlarına çiçekler yerleştirdim, kimse bir yorum yapmadı. Bugün de devasa bir sepet dolusu yabancımersinli, vanilyalı ve çikolatalı muffin getirdim, fotokopi makinesinin üstüne koydum ve yanına, 'Lexi'den Afiyet Olsun!!' diye bir not bıraktım.

Birkaç dakika önce ofiste şöyle bir gezindim ve tek bir muffin bile yerinden kıpırdamamıştı. Ama boşver, daha çok erken. Bir on dakika daha bekleyip öyle bakacağım.

Okuduğum dosyada bir sayfa çeviriyorum, sonra da ekrandaki belgeye tıklıyorum. Kâğıttaki belgeler ve bilgisayar-

daki belgeleri aynı anda çalışıyorum, her şeyi birbiriyle ilişkilendirmeye uğraşıyorum. İstmeden ağzım yırtılacak gibi esniyorum ve başımı masaya koyuyorum. Yorgunum. Yani, *bittim*. Her sabah yedide geliyorum ki bu dağ gibi kâğıt işinin bir kısmını halledeyim diye. Biteviye okumaktan gözlerim kan çanağına döndü.

Buraya neredeyse geri dönmeyecektim. Eric ile seks-yapar-gibi-olduğumuz akşamın ertesi günü soluk bir yüzle, en çatlatan baş ağrısıyla ve bir daha işe hiç gitmeme isteğiyle uyandım. Mutfığa sürüklendim, üç kaşık dolusu şekerli bir çay yaptım ve oturup bir kâğıda her harekette suratımı ekşiterek şunları yazdım:

SEÇENEKLER

Pes et.

Pes etme.

Saatlerce kâğıda baktım. Ve en sonunda *Pes et* satırının üstünü çizdim.

Pes etmenin tek sorunu asla bilememeniz. İş başarıp başaramayacağınızı asla bilemezsiniz. Ve ben de hayatım hakkında bir şey bilmemekten bıktım. Böylece de işte buradayım, odamdayım, 2005'ten kalma halı lifleri fiyatlarıyla ilgili bir tartışmanın ortasındayım. Belki önemlidir diye.

Hayır. Yapma ya. Nesi önemli olacak ki? Dosyayı kapatıyorum, ayağa kalkıp parmak ucunda kapıma kadar yürüyorum. Bir parmak aralayıp umutla ana ofise göz atıyorum. Pencerenin arkasındaki sepeti görebiliyorum. Hâlâ el değmemiş.

Kendimi ezilmiş gibi hissediyorum. *Sorun* ne bakalım, ha? Niye kimse elini sürmüyor? Belki de bu muffinlerin herkes için olduğunu bariz belli etmeliyim. Odamdan çıkıp ana alana gidiyorum.

"Merhaba millet!" diyorum yüzüm aydınlanarak. "Sadece belirtmek istedim, buradaki muffin'ler benden hepinize. Bu sabah fırından aldım, taze. O yüzden... rahatınıza bakın! Herkes kendi alabilir!"

Kimse cevap vermiyor. Kimse varlığını tanımıyor. Birdenbire görünmez mi oluverdim?

"Evet, neyse." Gülmek için kendimi zorluyorum. "Tadını çıkarın!" Topuğumun üstünde dönüp yürüyüp gidiyorum.

Ben üstüme düşeni yaptım. Muffin istiyorlarsa istiyorlardır. İstemiyorlarsa, istemiyorlardır. Konu kapanmıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, umurumda değil. Masamda arkama yaslanıyorum, son günlere ait bir muhasebe raporunu açıyorum ve parmağımı alakalı sütunlarda gezdiriyorum. Birkaç saniye sonra arkama yaslanıyor, yumruğumla gözlerimi ovuşturuyorum. Bu rakamlar da zaten bildiğim şeyi doğruluyor: Departmanın performansı berbat.

Satışlar geçen sene bir gıdım yükselmişse de hâlâ çok, çok düşük. İşlerin seyrini değiştirmezsek başımız belada demektir. Byron'a da geçen gün değindim ve hiç umursamadı. Nasıl bu kadar geniş olabiliyor? Post-it'e bir not düşüyorum, 'Byron'la satış meselesini konuş.' Ve kalemimi elimden bırakıyorum.

Muffin'lerimi neden istemiyorlar?

Bu sabah onları alırken gerçekten çok iyimserdim. Herkesin görünce sevineceğini ve insanların, "Ne iyi düşünümüşsün, Lexi, sağol!" diyeceğini hayal ediyordum. Oysa şimdi süngüm düşüyor. Benden her şeyimle nefret ediyor olmalılar. Yani, muffini geri çevirmek için bir insandan tiksinmeniz gerekir, değil mi? Üstelik bunlar da sahiden lüks kekler. Tombul, taze ve yabanmersinli olanlar limonlu şekerlemeyle kaplı.

Beynimde minik, mantıklı bir ses bana üsteleme diyor. Topu topu bir sepet muffin işte, tanrı aşkına.

Ama yapamam. Burada böyle oturamam. Dürtüme dayanamayarak ayaklanıyorum ve ana ofise yollanıyorum. İşte sepet orada, bakir bir şekilde duruyor. Herkes tuşlarla yazıyor ya da telefonda, hem beni hem de muffin'leri görmezden geliyorlar.

"Evet!" diyorum rahat konuşmaya çalışarak. "Kimse muffin istemiyor mu? Gerçekten çok güzeller!"

"Muffin?" diyor Fi sonunda, alnını kırıştırarak. "Ben muffin göremiyorum." Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor. "Muffin gören var mı?"

Herkes eşit derecede afallamış gibi omuz silkiyor.

"İngiliz muffini mi demek istiyorsun?" Carolyn de kaşlarını çatıyor. "Yoksa Fransız muffini mi?"

"Starbucks'ta muffin var. Sana göndereyim istersen," diyor Debs, kıkırdamasını gizleme ihtiyacı duymadan.

Ha ha. Aman ne komik.

"Tamam!" diyorum, alındığımı saklayarak. "Çocukça davranmak istiyorsanız siz bilirsiniz. Unutun gitsin. Sadece kibarlık olsun diye almıştım."

Nefes nefese kalarak yine dönüyorum. Arkamdan kıkırdamaları ve bıyık altından gülüşmeleri duyabiliyorum ama kulaklarımı tıkamaya çalışıyorum. Ağırbaşlılığımı korumalıyım, sakın ve patron gibi kalmalıyım. Öfkelenmemeliyim, tepki vermemeliyim...

Aman tanrım. Dayanamayacağım. Kırgınlık ve öfke volkan gibi şişiyor içimde. Nasıl bu kadar kötü kalpli olabiliyorlar?

"İşin aslı, tamam değil." Rap rap ofise yürüyorum tekrar, yüzüm yanıyor. "Bakın, bu muffin'leri almak için hem zaman harcadım, hem zahmete girdim. Neden? Çünkü size ufak bir ödül vermenin motive edici olacağını düşündüm ve şimdi de göremiyormuş gibi yapıyorsunuz..."

"Affedersin Lexi." Fi ifadesiz ve boş boş duruyor. "Neden söz ettiğini cidden bilmiyorum."

Carolyn kahkahadan kırılıyor ve içimde bir şey patlıyor.

"*Bundan söz ediyorum!*" Bir çikolatalı muffin kapıp Fi'nin suratına fırlatıyorum ve geri kaçıyor. "Al sana muffin! Kahrolası bir muffin! İyi peki! Madem siz yemiyorsunuz ben yerim öyleyse!" Muffini ağzıma tıkip sinirli sinirli çiğnemeğe başlıyorum, sonra bir ısırık daha alıyorum. Yere kocaman kocaman kırıklar dökülüyor ama bana ne. "Hatta hepsini yiyeceğim!" diye ekliyorum. "Neden olmasın?" Şekerli yabannersizli muffin alıp onu da ağzıma sokuyorum. "Mmm, mmmm!"

"Lexi?" Arkamı dönüyorum ve içim büzülüyor. Simon Johnson ve Byron ofisin kapısında dikiliyor.

Byron zevkten dört köşe olmuş gibi görünüyor. Simon da bana hayvanat bahçesinde yemeğini oraya buraya saçan, deli maymunmuşum gibi bakıyor.

"Simon!" Dehşetle muffin kırıntılarını döküyorum. "Immm... merhaba! Nasılsın?"

"İki dakika bir şey konuşacaktım... Eğer meşgul değilsen?" Simon kaşlarını kaldırıyor.

"Tabii ki değilim!" Saçımı elimle düzeltip yanaklarımdan taşan ağızmdakileri yutmaya çalışıyorum var gücümle. "Odama gelin."

Cam kapıdan geçerken yansımam gözüme takılıyor ve yorgunluktan kıpkırmızı olmuş gözlerim karşısında yüzümü ekşitiyorum. Saçım da biraz dağınık duruyor. Belki de toplamalıydım. Ah, neyse, artık yapabileceğim bir şey yok.

"Lexi," diyor Simon, ben kapıyı kapatıp yarısı yenmiş muffin'lerimi masaya koyunca. "Byron'la 7 Haziran ile ilgili iyi bir toplantı yaptık. Eminim gelişmelerden haberdar ediyordur seni de?"

"Tabii." Başımla onaylıyorum ve neden söz ettiğini biliyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Fakat '7 Haziran' bana hiçbir şey çağırıştırıyor. O gün bir şey mi olacak?

"Pazartesiye son bir toplantı ayarlıyorum. Şimdilik daha fazla ayrıntıya girmeyeceğim, gizlilik ilkesi çok önemli..." Simon susuyor, kaşlarını çatıyor. "Senin de birtakım tereddütlerin olduğunu biliyorum, Lexi. Hepimizin var. Ama gerekten, elimizde başka seçenek yok."

Neden bahsediyor? Neden?

"Eh, Simon, eminim bu işi halledebiliriz," diye blöf yapıyorum, ümitsizce bana detayını sormamasını umuyorum.

"İyi kız, Lexi. Mantiğının sesini dinleyeceğini biliyordum." Sesini yükseltiyor tekrar, daha neşelenmiş gibi oluyor. "Şimdi, bugün James Garrison ile görüşeceğim, Southey's'deki yeni adamlar. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Tanrıya şükür. Sonunda duyduğum bir konu.

"Ah, evet," diyorum kısa ve özlü. "Maalesef anladığım kadarıyla Southey's kotaramayacak, Simon. Kendimize yeni bir distribütör bulmamız gerekecek."

"Fikrini değiştirmeni rica ediyorum, Lexi!" Byron kahkahayla sözümü kesiyor. "Southey's geliştirilmiş hizmet ve servis paketi önerdi bize." Simon'a dönüyor. "Geçen hafta bütün gün onlarlaydım. James Garrison orayı adam etti. Çok etkilendim."

Yüzüm yanıyor. *Piç herif.*

"Lexi, Byron'a katılmıyor musun?" Simon şaşırarak bana dönüyor. "James Garrison ile tanıştın mı?"

"Ben... ııı... hayır, tanışmadım." Yutkunuyorum. "Ben... eminim haklısındır, Byron."

Beni saf dışı bıraktı. Bilerek.

Meşum bir sessizlik yaşıyoruz. Simon'ın şaşkınlıkla karışık hayalkırıklığıyla beni incelediğini görebiliyorum. "Tamam," diyor sonunda. "Eh, benim gitmem gerek. Görüştüğümüze sevindim, Lexi."

"Hoşçakal Simon." Güven verici ve yöneticivari konuşmak için kendimi zorlayarak onu kapıya kadar geçiriyorum.

"Tekrar araya kapatmak için sabırsızlanıyorum. Belki bir ara o konuştuğumuz öğle yemeğine çıkarız..."

"Hey Lexi," diyor Byron birden popomu göstererek. "Eteğinde bir şey kalmış." Arkama eğiliyorum ve yapışmış bir post-it'i sıyrıyorum. Nota bakıyorum ve yer ayağımın altında sarsılıyor. Birisi keçeli kalemle şöyle yazmış:

Simon Johnson'dan hoşlanıyorum.

Simon Johnson'a bakamıyorum. Kafam patlayacak gibi oluyor.

Byron gülüyor. "Bir tane daha var." Kafasını yana kırıyor ve uyuşmuş gibi bir başka post-it'i sıyrıyorum eteğimden.

Simon, al beni!

"Aptalca bir eşek şakası!" Çaresizce kağıdı buruşturuyorum. "Personel biraz... eğlenmek istemiş..."

Simon Johnson hiç eğlenmiş görünmüyor ama.

"Evet," diyor durakladıktan sonra. "Daha sonra görüşürüz, Lexi."

Topuğunun üstünde dönüyor ve Byron'la birlikte kordorda gözden kayboluyor. Bir saniye sonra Byron'un konuşmasını duyuyorum. "Simon, *şimdi* anlıyor musun? Lexi kesinlikle..."

Şoktan titreyerek ayakta gidişlerini seyrediyorum. Hepsi bu. Deneme şansım bile olmadan tüm kariyerim mahvoldu. Başım dönerek odama giriyorum tekrar ve ofis sandalyeme çöküyorum. Bu işi beceremem. Bittim ben. Byron beni saf dışı bıraktı. Kimse muffin'lerimi istemiyor.

En son düşünce karşısında içimde derin bir sızı duyuyorum ve sonra birden kendimi tutamıyorum, gözyaşlarım ak-

maya başlıyor. Yüzümü kollarımın arasına gömüyorum ve çok geçmeden hıçkırıklara boğulmuş vaziyetteyim. Harika olacağını düşünmüştüm. Patron olmak eğlenceli ve heyecan verici sanmıştım. Hiç aklıma gelmezdi... Hiç tahmin edemezdim...

"Merhaba." Bir ses düşüncelerimi bölüyor ve kafamı kaldırıyorum, Fi kapının eşiğinde dikiliyor.

"Ah. Merhaba." Gözlerimi kaba saba siliyorum. "Affederisin. Ben sadece..."

"İyi misin?" diyor, nasıl davranacağını bilemez bir gariplikle.

"İyiym. İyiym ben." Çekmecemden mendil çıkarıp burnumu siliyorum. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Post-it'ler için özür dilerim." Dudağını ısıyor. "Simon'ın çıkageleceğini tahmin edemedik. Şaka olsun diye yapılmıştı."

"Olsun, önemli değil." Sesim titriyor. "Nereden bileceksiniz?"

"Ne dedi?"

"Pek etkilenmedi." İç geçiriyorum. "Ama zaten artık benden hiç etkilenmiyor, yani değişen bir şey yok." Çikolatalı muffinden bir lokma koparıyorum, ağzıma atıyorum ve anında kendimi daha iyi hissediyorum. Bir nano-saniye kadar.

Fi bana bakakalıyor.

"Artık karbonhidrat yemiyorsun sanıyordum."

"Ya evet. Sanki çikolatasız yaşayabilirmişim gibi." Muffinden dev bir ısırık daha alıyorum. "Kadınların çikolataya ihtiyacı var. Bu bilimsel bir gerçek."

Bir sessizlik oluyor. Kafamı kaldırıncı Fi'nin hâlâ emin olamayarak beni süzdüğünü fark ediyorum. "Çok tuhaf," diyor. "Eski Lexi gibi konuşuyorsun."

"Ben zaten eski Lexi'yim." Her şeyi bir kez daha en baştan açıklamak zorunda kaldığım için birden yine yoruluyorum. "Fi... Düşün ki yarın sabah uyanıyorsun ve birdenbire 2010 yılındasın. Ve yepyeni bir hayata uyum sağlaman ve yepyeni bir insan olman gerekiyor. İşte bana aynı böyle oldu." Bir parça muffin daha kırıyorum ve birkaç saniye ince liyorum, sonra masaya bırakıyorum. "Ve bu yeni insanı tanımıyorum. Neden böyle olduğunu bilmiyorum. Ve bu... çok zor bir durum."

Uzun bir sessizlik. Gözlerimi masadan ayırmıyorum, kısa kısa nefes alıyorum ve muffini elimde kırıntılıyorum. Kafamı kaldırmaya cesarettim yok, Fi alaycı bir şey söyleyecek ya da bana gülecek ve yine ağlayacağım diye korkuyorum.

"Lexi, özür dilerim." Konuşurken sesi o kadar alçak ki zor duyuyorum. "Ben... biz fark edemedik. Yani, *görünü şün* aynı..."

"Biliyorum." Kederle gülüyorum. "Esmer bir Barbie be beğe benziyorum." Bir tutam kestane rengi saç tutup elimden atıyorum. "Hastanede aynada kendimi görünce şok geçirdim. Kim olduğumu bilmiyordum."

"Bak..." Dudağını yiyor ve bilezikleriyle oynuyor. "Özür dilerim. Post-it için, muffinler için ve... her şey için. Bugün bizimle yemeğe gelsene?" Ani bir hevesle masaya yaklaşıyor. "En baştan başlayalım."

“Çok güzel olurdu.” Teşekkür ederek gülümsüyorum ona. “Ama bugün gelemem. Kaybeden Dave ile buluşacağım.”

“Kaybeden Dave mi?” Şok geçiriyor. Ben de kahkaha atıyorum. “Neden onunla buluşuyorsun? Lexi, aklından geçen...”

“Hayır! Tabii ki hayır! Sadece son üç yılda hayatımda neler olduğunu kavramaya çalışıyorum. Parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.” Duraksıyorum, ansızın aradığım cevapların hepsinin Fi’de olduğunu fark ediyorum. “Fi, Kaybeden Dave ile nasıl ayrıldığımızı biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Fi omuz silkiyor. “Nasıl ayrıldığınızı bize hiç anlatmadın. Bizi dışarıda bıraktın. Beni bile. Sanki... birden tek düşündüğün kariyerindi. Ve sonunda biz de denemekten vazgeçtik.”

Yüzünde incinmişliğin ve kırgınlığının gölgesini görüyorum.

“Özür dilerim, Fi,” diyorum garip bir şekilde. “Sizi dışarıda bırakmak istemedim. En azından istemediğimi *saniyorum*...” Gerçeküstü bir durum bu, hiç hatırlamadığım bir şeyden ötürü özür diliyorum. Sanki bir kurtadamımı-şım gibi.

“Üzülme. Sen değildin. Yani sendin de... *sen* değildin...” Fi cümlesini tamamlayamıyor. O da allak bullak.

“Gitsem iyi olur.” Kol saatime bakıp ayaklanıyorum. “Belki Kaybeden Dave bazı cevapları biliyordur.”

“Hey Lexi,” diyor Fi utana sıkıla. “Bir tanesi kalmış.” Başparmağıyla eteğimi işaret ediyor. Arkama uzanıp diğer notu alıyorum. Şöyle yazıyor: *Simon Johnson: Yapardım.*

“Hayatta *yapmazdım*,” diyorum kağıdı buruşturarak.

“Yapmaz mıydın?” Fi pis pis sırtıyor. “Ben yapardım.”

“Hayır, yapmazdın!” Yüzüne bakıp gülüyorum.

“Bence taş gibi adam.”

“Adam yıllanmış be! Artık yapamıyordur bile...” Göz göze geliyoruz ve birden ikimiz de kopuyoruz, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ceketimi elimden düşürüyorum ve koltuğun kenarına tünüyorum, gülmekten karnım ağrıyor ve midemi tutuyorum. Kazadan beri bu kadar gülmemişimdir. Sanki bütün gerginliklerim ve sinirim boşalıyor; her şey kahkaha-larla akıp gidiyor.

“Tanrım, seni çok özledim,” diyor Fi sonunda, zor nefes alarak.

“Ben de seni özledim.” Derin bir nefes çekip kafamı toplamaya çalışıyorum. “Fi gerçekten. Çok özür dilerim, nasıl biri olduysam... ya da neler yaptıysam...”

“Saçmalama.” Fi beni nazikçe ama kararlı bir şekilde susturuyor ve ceketimi uzatıyor. “Git Kaybeden Dave’le buluş.”

Kaybeden Dave gerçekten iyi haldeymiş, anlaşılan. Yani, hakikaten hali vakti yerinde. Artık araba servisinin merkezinde çalışıyormuş ve ortaklığa doğru yol almış. Asansörden inerken çizgili bir takım elbisenin içinde iki dirhem bir çekirdek, gözünde çerçevesiz gözlükler. Lobide yerimden fırlayıp bağırıyorum.

“Kaybeden Dave! Şu haline bak!”

Anında yüzünü buruşturuyor ve lobide itinayle etrafına bakınıyor. “Artık kimse bana Kaybeden Dave demi-

yor," diye yapıstırıyor kısık sesle. "Ben David'im, anlaşılmı mı?"

"Ah, tabii. Affedersin... eee... David. Butch değil mi?" diye eklemeyen edemiyorum ve bana bir bakış fırlatıyor.

Koca göbeği de yok olmuş, diye fark ediyorum, danışmadaki kızla konuşmak için öne doğru eğilirken. Bu günlerde enikonu vücut çalışıyor herhalde, dambılı üç beş kez kaldırıp arkasından bir bira içip maç seyrettiği eski rutini gibi değil yani.

Şimdi geriye dönüp düşününce ona nasıl tahammül ettiğimi anlayamıyorum. Evin her yerine saçılmış, göz zevkini bozan boksırlar. Kaba saba, kadın haklarına saygısız şakalar. Onu evlenmeye ve üç çocuk yapıp domestik hayata esir alacağıma dair bitmek bilmez paranoyası.

Yani. Çok şanslıymış demek ki.

"Çok hoş görünüyorsun, Lexi." Danışmadan bana dönünce beni tepeden ırnağa süzüyor. "Bayağı zaman oldu. Seni televizyonda gördüm tabii ki. Şu *Ambition* programında. Bir kere katılmak isteyeceğim türde bir program." Bana acıyan bir bakış atıyor. "Ama ben o aşamayı tepeden aştım. Hızlı ilerlemedeyim. Gidelim mi?"

Özür dilerim ama Kaybeden Dave'i hızlı ilerlemedeki işadamı olarak algılayamıyorum. Ofisten çıkıp 'Kaybeden Dave'in buralarda iyi yemek yapan bir yer şeklinde tanımladığı lokantaya gidiyoruz ve yol boyunca telefonu hiç susmuyor, bir yandan 'anlaşmalar' ve 'kilometrelerden' söz ederken habire de gözüyle beni süzüyor.

"Vay," diyorum sonunda telefonunu kaldırıp. "Gerçekten de yöneticisin artık."

"Ford Focus aldım." Gömleğinin manşetlerini düzeltiyor bir çalım. "Şirketin Amerikan Express kartı sağolsun."

"Harika!" Restorana ulaşıyoruz, İtalyan yemekleri yapan küçük bir yer. Oturuyoruz ve öne eğiliyorum, çenemi ellerime dayıyorum. Kaybeden Dave de biraz diken üstünde gibi, mönüyle oynuyor ve durmadan telefonunu kontrol ediyor.

"David," diye başlıyorum. "Seninle niçin buluşmak istediğimi söylediğim mesajı aldın mı bilmiyorum?"

"Sekreterim eski günlerden söz etmek istediğini söyledi?" diyor dikkatlice.

"Evet. Durum şu ki, ben bir trafik kazası geçirdim. Ve hayatımın parçalarını birleştirmeye, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, ayrılığımızdan bahsetmek istiyorum..."

Kaybeden Dave derin bir iç geçiriyor.

"Tatlım, sence bu iyi bir fikir mi? Tüm o pislği yeniden eşeleyeceksin? O zaman herkes söyleyeceğini söylemişti..."

"Hangi pislği eşeleyeceğim?"

"Bilirsin işte..." Etrafa bakıp bir garsonla göz göze geliyor. "Buraya bir servis açabilir misiniz? Biraz da şarap? Kırmızı şarabınızdan bir şişe lütfen?"

"Ama bilmiyorum ki! Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!" Dikkatini çekmek için biraz daha öne eğiliyorum. "Amnezi geçiriyorum. Sekreterin açıklamadı mı? Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Kaybeden Dave çok yavaşça dönüp bana bakıyor, şaka yaptığımdan şüpheleniyormuş gibi.

"Amnezi geçiriyorsun?"

"Evet! Hastanede bile yattım."

"Hadi canım." Başını iki yana sallıyor, o sırada bir garson geliyor ve Dave şarabı tatma ayinini tamamlıyor. "Yani hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

"Son üç yıla dair hiçbir şey. Ve de neden ayrıldığımızı bilmek istiyorum? Bir şey mi oldu... Yoksa birbirimizden soğuduk mu... Ne?"

Kaybeden Dave hemen cevap vermiyor. Gözlüğünün arkasından beni kesiyor. "Peki hatırladığın bir şey var mı?"

"Son hatırladığım, babamın cenazesinden bir önceki gece. Gece kulübündeydim ve sana çok kızmıştım çünkü gelmemiştin... Sonra yağmurda merdivenden düştüm ve... Tüm hatırladığım bu."

"Evet, evet." Düşünceli düşünceli kafa sallıyor. "O geceyi hatırlıyorum. İşin aslı... O yüzden ayrıldık."

"Neden?" diyorum şaşırarak.

"Çünkü ben bir daha hiç dönmedim. Sen de kıcıma tek-meyi attın. Bitti." Bariz bir şekilde rahatlayarak şarabından bir yudum içiyor.

"Gerçekten mi?" diyorum hayretler içinde. "Kıcına tek-meyi attım?"

"Ertesi sabah. Artık sabrın taşmıştı, öylece bitti. Ayrıldık."

Sahneyi kafamda canlandırmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Yani büyük bir kavga mı ettik?"

"Kavga olduğu söylenemez," diyor Kaybeden Dave bir saniye düşündükten sonra. "Daha çok iki yetişkin gibi. Bir şeyleri tadında bırakmanın doğru olduğuna karar verdik ve sen belki de hayatımın en büyük hatasını yapıyorum ama kıskanç ve sahiplenici yapıma engel olamadım dedin."

"Cidden?" diyorum şüphelenerek.

"Evet. Ben babamın cenazesine geleyim diye ısrar ettim, destek olmak istedim ama sen beni görmeye dayanamayacağı için teklifimi geri çevirdin." Şarabından bir yudum içiyor. "Gerçi sana hiçbir zaman gazezim olmadı. Dedim ki, 'Lexi, her zaman yanında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen söyle.' Sana tek bir gül ve son bir öpücük verdim. Sonra da yürüyüp gittim. Çok güzeldi."

Kadehimi masaya koyup onu inceliyorum. Bakışı son derece açık ve masum, tıpkı müşterilerinin arabalarına ekstra güvenli sigorta sattığı zamanki gibi bir ifadeyle duruyor.

"Yani tamı tamına böyle oldu," diyorum.

"Kelimesi kelimesine." Mönüyü eline alıyor. "Sarımsaklı ekmek yer misin?"

Ben mi hayal ediyorum yoksa Dave amnezi olduğumu duyduğundan beri daha mı neşeli?

"Kaybeden Dave... gerçekten böyle mi oldu her şey?" Ona en ciddi, içine işleyen bakışımı atıyorum.

"Tabii ki," diyor, yaralanmışçasına. "Ve bana Kaybeden Dave demeyi bırak."

"Üzgünüm." Derin bir nefes verip baton ekmeğin kağıdını soyuyorum. Belki de doğruyu söylüyordur. Ya da

en azından Kaybeden Dave versiyonunu. Belki de onun kışına tekmeysi savurdum. Kesinlikle çok sinir olmuştum zaten.

"Eee... o zamanlar başka bir şey oldu mu?" Ekmek dilimini ikiye katlayıp dişlemeye başlıyorum. "Hatırlayabildiğin bir şeyler var mı? Mesela neden birdenbire kariyerime bu kadar kafayı taktım? Arkadaşlarımı neden devre dışı bıraktım? Kafamda neler dönüyordu?"

"Baksana." Kaybeden Dave spesiyaller mönüsünü okuyor. "Bir lazanyayı paylaşmak ister misin?"

"Her şey o kadar... karmaşık ki." Alnımı ovuşturuyorum. "Adeta bir haritanın ortasına konmuşum ve etrafımda kocaman oklarla 'Buradasınız' yazıyor. Ve tek bilmek istediğim, buraya nasıl *geldiğim*?"

Kaybeden Dave en sonunda kafasını mönüden kaldırıyor.

"İhtiyacın olan yol bilgisayarı," diyor, bir dağın tepesinde konuşma yapan Dalai Lama misali.

"Evet! Kesinlikle!" Can atarak öne eğiliyorum. "Kayboldum. Ve eğer yolun nereye gittiğini bulabilirsem, bir şekilde navigasyonumu bulabilirsem..."

Kaybeden Dave bilgece kafa sallıyor. "Sana bir anlaşma bağlayabilirim."

"Ne?" diyorum anlamayarak.

"Sana bir anlaşma bağlayabilirim yol bilgisayarı için." Buruna dokunuyor. "Auto Repair'da öyle bir branşımız var."

Bir saniye hayalkırıklığı patlaması yaşayacağım zannediyorum.

"Gerçek anlamda yol bilgisayarına ihtiyacım yok!" diye bağıyorum neredeyse. "Metafor yaptım. Me-ta-for!"

"Evet, evet. Tabii ki." Kaybeden Dave kafa sallıyor, sanki söylediklerimi sindirip kafasında yorumluyormuş gibi alnı buruşuk duruyor. "Arabaya has bir sistem mi bu?"

İnanmıyorum. Ben bu adamla cidden çıktım mı?

"Hı, öyle," diyorum nihayet. "Honda yapıyor. Hadi sarımsaklı ekmek söyleyelim."

Daha sonra eve döndüğümde Eric'e, Kaybeden Dave'le ayrılığım hakkında neler bildiğini sormayı planlıyorum. Eski ilişkilerimizden muhakkak bahsetmişizdir. Fakat çatı katı dairemize girdiğim anda doğru an olmadığını hissediyorum. Eric etrafta geziniyor, telefonla konuşuyor ve çok gergin.

"Hadi Lexi." Elini bir saniye ahizeye koyuyor. "Geç kalamayız."

"Neye?"

"Neye mi?" diye yankılıyor Eric, sanki ona yerçekiminin ne demek olduğunu sormuşum gibi. "Açılışa!"

Kahretsin. Mavi 42'nin tanıtım partisi bu geceydi. Biliyorum da, aklımdan çıkmış.

"Tabii," diyorum çabucak. "Ben gidip hazırlanayım."

"Saçını toplaman gerekmiyor muydu?" Eric bana eleştirilen bir bakış atıyor. "Hiç profesyonel görünmüyor."

"Ah. Eee... evet. Tamam."

İki ayağım bir pabuca girerek siyah, ipek bir elbise geçiriyorum üstüme, en yüksek siyah topuklularımı giyiyorum

ve çabucak saçımı topuz yapıyorum. Mücevherler takıyorum ve dönüp aynaya bakıyorum.

Aaaagh. Çok sıkıcı görünüyorum. İstatistikçi falan gibi. Başka bir şeye... ihtiyacım var. Artık broşum yok mu ya? Ya da ipek çiçekler, fularlar ya da simli tokalar? *Eğlenceli* bir şey? Çekmecemi karıştırıyorum ama sade, yama işi bej bir saç bandı dışında bir şey bulamıyorum. Harika. Gerçek bir stil detayı.

"Hazır mısın?" Eric içeri dalıyor. "Çok güzel olmuşsun. Hadi gidelim."

Off tanrım ya. Onu daha önce hiç bu kadar gergin ve heyecanlı görmemiştim. Tüm yol boyunca, oraya gidene kadar telefonda, arabanın camından dışarı bakıyor.

"Her şey yolunda gidecek, eminim," diyorum yüreklen-dirirce.

"Öyle olmak zorunda," diyor bana bakmadan. "Büyük satış hamlemiz bu. Bir sürü ultra-yüksek gelecek. Bir sürü basın. Mavi 42'yi şehrin gündemi haline getireceğimiz gece bu."

Giriş kapısına sapınca nefesimi tutuyorum. Yanan fenerler ön kapıya kadar eşlik ediyor. Lazerler gece gökyüzünü deliyor. Konukların yürümesi için kırmızı bir halı serilmiş ve hatta birkaç fotoğrafçı bekliyor kenarda. Sanki bir film pro-miyeri.

"Eric, her şey olağanüstü." İçimden gelerek elini sıkıyorum. "Zafer senin olacak."

"Umalım bakalım." Eric ilk kez bana dönüp kısa bir gülüş çıkarıyor. Şoför kapımı açıyor ve çantamı alıyorum.

"Ha, Lexi." Eric cebini yokluyor. "Unutmadan. Sana bunu vereceğim kaç gündür." Bana bir kâğıt parçası uzatıyor.

"Bu ne?" Kağıdı açarken gülümsüyorum. Sonra gülümsemem sönüyor. Bir fatura. En üstte Eric'in adı var ama üstünü çizip 'Lexi Gardiner'a' yazmış. Gözlerime inanamayarak kelimeleri okuyorum. *Chelsea Bridge Cam Objeler. Büyük Üfleme Leopard: En iyi kalite. Ödenecek miktar: 3200 £.*

"Yenisini sipariş ettim," diyor Eric. "İstedğin şekilde ayarlayabilirsin. Çek olur ya da istersen banka hesabıma havale yap..."

Bana mı fatura ediyor?

"Leopardın parasını ödememi mi istiyorsun?" diyorum gü-lerek, şaka yaptığını sandığımdan. "Kendi paramla?"

"Evet, sen kırdın." Eric şaşınıyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır! Yok... bir şey yok." Yutkunuyorum. "Sana çek yazarım. Eve döner dönmez."

"Acelesi yok." Eric gülümsüyor ve kapıyı tutarak bekleyen şoförü işaret ediyor. "İnsan iyi olur."

Sorun yok, diyorum kendime azimle. Bana fatura yazmakta haklı. Evliliğimiz belli ki böyle yürüyor.

Bir evlilik böyle yürümemeli.

Hayır. Kes. Sorun yok. Her şey çok güzel.

Kağıdı çantama tikiyorum ve şoföre en parlak gülüşümle gülüyorum, dışarı çıkıp kırmızı halıda Eric'i takip ediyorum.

ON DÖRT

Kahretsin be. Gerçek, ciddi, ısıltılı bir partideyiz. Bütün bina ışıklar ve müzikle capcanlı. Çatı katı da-iresi de öncekinden de olağanüstü görünüyor: Her tarafta çiçekler, tepsilerle şampanya gezdiren siyah takım elbiseli garsonlar ve insanların alması için hazır hediye torbaları. Ava, Jon ve tanımadığımı birkaç insan pencerenin kenarında toplanmış ve Eric onlara doğru ilerliyor.

"Millet," diyor, "Misafir listesine şöyle bir göz attınız mı? Sally, basın listesi sende miydi? Her şey kontrol altında mı?"

"Buradalar." Vücudunu saran elbise giymiş bir kız, neredeyse stilettolarına takılıp düşerek öne çıkıyor. "Van Goglar erken geldi. Ve arkadaşlarını da getirdiler. Arkalarının da bir grup daha var!"

"İyi şanslar, çocuklar." Eric bütün ekibine havada çakıyor. "Hadi satalım şu binayı."

Bir saniye sonra pahalı paltolu bir çift giriyor ve Eric tam bir etkileyciliğe bürünüp onları Ava'yla tanıştırmaya götürüyor, ellerine şampanya verip manzarayı gösteriyor. Daha da çok insan geliyor ve çok geçmeden muhabbet eden, broşürleri karıştıran ve sular akan çelik bölümü süzen ufak bir kalabalık oluşuyor.

Jon yaklaşık beş metre ileride, sol tarafımda, üzerinde koyu bir takım elbise var ve kaşlarını çatarak van Goglar'a laf anlatıyor. Onunla henüz konuşmadım. Beni fark etti mi, hiçbir fikrim yok. Arada bir ona bakış atıyorum ve midem kasılınca kafamı çeviriyorum tekrar.

Sanki on üç yaşımdayım ve o da platonik aşkım gibi. Şu koca oda dolusu insan arasında tek odağım o. Nerede, ne yapıyor, kiminle konuşuyor. Bir bakış daha atıyorum ve bu kez göz göze geliyoruz. Yanaklarım yanarak kafamı çeviriyorum ve şarabımı kafaya dikiyorum. Harika, Lexi. Hiç belli etmiyorsun.

Kasten sağa doğru seğirtiyorum ki görüş alanımdan çıkıyor. Transa geçmiş gibi herkesin gelişini izliyorum ve Eric yanımda bitiyor.

"Lexi, sevgilim." Yüzünde sabit, onaylamayan bir gülümseme mevcut. "Garip duruyorsun. Böyle tek başına dikilmişsin, benimle gel."

Onu durdurmadan kalmadan beni Jon'a doğru götürüyor, Jon bu sırada başka bir zengin çiftle konuşuyor. Kadın Dior desenli bir pantolon takımı giymiş, kıvılcı boyalı

saçlı ve rujunu feci biçimde badana tarzı sürmüştü. Bana porselen dişlerini gösteriyor, gri saçlı kocası da domuz sesleri çıkarıyor ve kolunu sahiplenici bir şekilde kadının omzuna bastırıyor.

"Sizi karımla tanıştırayım. Lexi." Eric onlara sırtıyor. "En büyük hayranlığı..." Duraklıyor ve geriliyorum, hareketi bekliyorum. "...çatı katı stili yaşam!"

Şu sözcükleri bir kere daha duyarsam kendimi *vuracağım*.

"Selam Lexi." Eric tekrar çekip gidince Jon benimle göz göze geliyor. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler, Jon." Sakin konuşmaya çalışıyorum, sanki o da partideki herhangi biriymişçesine; sanki içeri girdiğimden beri onu göz hapsine almamışım gibi. "Eee... çatı katını beğendiniz mi?" Dior'lu kadına dönüyorum.

Çift şüpheleri varmış gibi birbirine bakıyor. "Tek bir endişemiz var," diyor adam, tam saptayamadığım bir Avrupalı aksanıyla. "Alan. Yeterince büyük mü acaba diyoruz."

Donakalıyorum. Burası bir uçak hangarından farksız. Nasıl yeterince büyük olmaz?

"Biz 3000 metrekaare alanın cömert olduğunu düşünüyoruz," diyor Jon. "Ancak daha büyük bir alana ihtiyacınız varsa iki üç üniteyi bir araya da getirebilirsiniz."

"Bir diğer sorunumuz da dizayn," diyor adam.

"Dizayn?" diye tekrar ediyor Jon. "Dizaynında bir kusur mu var?"

"Evimizde altın dokunuşlara sahibiz de," diyor adam.

"Altın resim çerçeveleri. Altın lambalar. Altın..." Örnekleri tükeniyor.

"Hahlar," diye araya giriyor kadın, 'r' harfini yuvarlayarak. "Halılarr."

Adam broşüre parmağıyla dokunuyor. "Burada çok fazla gümüş görüyorum. Krom."

"Anlıyorum." Jon söyleyecek şey bulamadan kafasını sallıyor. "Evet, tabii ki çatı katı bireysel zevkinize göre kişiselleştirilebilir. Örneği şömineyi altın kaplama yapabiliriz."

"Altın kaplama bir şömine?" diyor kadın emin olamayarak. "Çok mu... abartı kaçar?"

"Abartıya kaçan altın diye bir şey olabilir mi ki?" diye cevap veriyor Jon kibarca. "Ayrıca altın ışıktandırma da ekleyebiliriz. Ve Lexi de size altın halı konusunda yardımcı olur. Değil mi, Lexi?"

"Tabii." Başım la onaylıyorum ama içimden, bir kahkaha patlatmamak için dualar ediyorum.

"Evet. Şey, biz bir düşünelim." Çift yürüyüp uzaklaşıyor ve bilmediğim bir yabancı dille konuşuyorlar. Jon içkisini kafaya dikiyor.

"Yeterince büyük değil. Aman tanrım. Ridgeway'deki on birimiz buraya rahat sığar."

"Ridgeway nedir?"

"Satın alınabilir evler projemiz." Boş bakışımı görüyor. "Ancak bazı satın alınabilir birimler ürettikçe böyle yerlerin altından kalkabiliyoruz."

"Ah, evet," diyorum şaşırarak. "Eric bana satın alınabilir ev yaptığınızdan hiç söz etmedi."

Jon'un yüzünden ufak bir muziplik geçiyor. "Zaten bu projeye yürekten bağlı olmadığını söyleyebilirim," diyor ve

o sırada Eric şöminenin önündeki küçük bir podyuma adımını atıyor. Ambiansın ışıkları sönüyor ve bir spot ışık Eric'i aydınlatıyor, yavaş yavaş konuşma uğultuları yok oluyor.

"Hoşgeldiniz!" diyor Eric, sesi her tarafta yankılanarak. "Mavi 42'ye hoşgeldiniz. Mavi serisinin sonuncusu, eserimizi..."

Nefesimi tutuyorum. Lütfen söyleme, lütfen söyleme...

"...çatı katı stili yaşama adadık!" Ellerini havaya kaldırıyor ve bütün ekibi canla başla alkışlıyor.

Jon bana bir bakış atıyor ve bir adım geriliyor, kalabalıktan uzaklaşıyor. Bir saniye sonra ben de geriliyorum, bakışlarım dimdik önümde sabit. Bütün vücudum ne yaptığının bilincinde ve sarsılmak üzere. Ve de heyecanlı.

"Eee, bir şeyler hatırladın mı?" diyor Jon gayet sıradan bir sesle.

"Hayır."

Eric'in arkasında dev bir ekran çatı katının her açıdan çekilmiş görüntüleriyle aydınlanıyor. Zonklayan bir müzik havayı dolduruyor ve oda daha da kararıyor. Eric'in hakkını yememek gerek, muhteşem bir prezantasyon.

"Biliyor musun, seninle ilk böyle bir çatı katı tanışım gecesinde tanıştık." Jon'un sesi o kadar alçak ki müzikten duyamıyorum. "Konuştuğun an anladım."

"Neyi anladın?"

"Senden hoşlandığımı."

Birkaç saniye sesimi çıkarmıyorum, meraktan içim gıcıklanıyor.

"Ne dedim?" diye fisıldıyorum sonunda.

"Dedin ki, 'Şu çatı katı stili yaşam lafını bir kez daha duyarsam kendimi vuracağım.'"

"Hayır." Ona dümdüz bakıyorum, sonra kopuyorum. Önümüzde duran bir adam kaşlarını çatarak bize doğru dönüyor ve senkronize bir biçimde Jon da, ben de bir adım geri atıyoruz, gölgelerin arasına karışıyoruz.

"Saklanmamalısın," diyorum. "Bu senin anın. Senin çatı katın."

"Ya evet," diyor kuru kuru. "Zafer anını Eric'e bırakıyorum. Memnuniyetle kucak açar."

Birkaç saniye ekranda Eric'i izliyoruz, kafasında sert mühendis şapkasıyla bir inşaat sitesinde dolaşıyor.

"Hiçbir şey anlamadım şimdi," diyorum sessizce. "Maden çatı katı dairelerinin zengin kalantolar için olduğunu düşünüyorsun, o zaman neden tasarımları yapıyorsun?"

"İyi bir soru." Jon içkisini yudumluyor. "Gerçek şu ki, hayatıma devam etmeliyim. Ama Eric'i seviyorum. Bana inandı, bana ilk fırsatı tanıdı, harika bir şirketi var..."

"Eric'i seviyor musun?" İnanamayarak kafamı iki yana sallıyorum. "Tabii ki seviyorsun. O yüzden bana onu terk et deyip duruyorsun."

"Severim. İyi bir insan. Dürüst, sadık..." Birkaç saniye sessizce duruyor Jon yanımda, loş ışıkta gözleri çıkmak çıkmak oluyor. "Eric'in hayatını *bok etmek* istemem," diyor nihayet. "Böylesi planda yoktu."

"O halde niçin..."

"Seni anlamıyor." Jon doğrudan bana bakıyor. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok."

"Ama senin var galiba?" diye karşı çıkıyorum, o sırada ışıklar yanıyor ve alkışlar kopuyor odada. İlgüdüsel olarak Jon'dan bir adım uzaklaşıyorum ve ikimiz de Eric'in tekrar podyuma çıkışını izliyoruz, başarı ve para ve dünyanın-entepesindeyim aurasıyla parlıyor.

"Eee, Mont Blanc'la tanıştın mı?" diyor Jon, şevkle alkışlayarak ve daha rahat bir havayla.

"Mont Blanc nedir?" Şüpheli bir bakış atıyorum.

"Öğrenirsin."

"Söylesene."

"Hayır, hayır." Kafasını olumsuz anlamda sallıyor, kahkaha atmamak için kendini zorluyormuş gibi dudaklarını bastırıyor. "Sürprizi bozamam."

"Söyle!"

"Jon! İşte buradasın. Acil durum!" Ava arkamızda peydahlanınca ikimiz de yerimizden fırlıyoruz. Siyah bir pantolon ceket takımı giymiş, elinde çuval bezi bir torba var ve çok telaşlı görünüyor. "Ana yatak odası balıklarının süs kayaları İtalya'dan şu anda geldi. Ama benim mutfak tezgahına bakmam lazım, *gerzeğin* teki oynamış ve... Sen ilgilenbilir misin?" Jon'un koluna çuval bezi torbayı takıyor. "Kayaları akvaryuma diziver. Sunum bitene kadar biraz vakit var."

"Sorun değil." Jon çuvalı kolunda taşıyor, sonra bana bakıyor, gözleri opak ve geçilmez. "Lexi, bana yardıma gelmek ister misin?"

Boğazım kuruyor, nefes alamıyorum. Bu bir davet. Bir meydan okuma.

Hayır. Cevabım hayır olmalı.

"İmm... evet." Yutkunuyorum. "Olur."

Kalabalıkta Jon'u takip ederken beynim kafamdan uçmuş gibi hissediyorum, merdivenleri tırmanıp asma kata çıkıyoruz ve yatak odasına giriyoruz. Kimse bizi fark etmiyor. Bütün dikkatler sunumda.

Ana yatak odasına yollanıyoruz ve Jon kapıyı kapatıyor.

"Evet," diyor.

"Bak." Sesim gerginlikten keskin çıkıyor. "Bu şekilde devam edemem! Tüm bu fıslıdasmalar, sinsice gezinmeler, evliliğimi... sabote etme girişimleri. Ben Eric'le mutluyum!"

"Hayır." Kafasını iki yana sallıyor. "Bir yıl içinde mutlu olmayacaksın." Kendinden o kadar emin ki sinirime dokunuyor.

"Evet, olacağım," diye yapıştırıyorum peşinden. "Onunla elli yıl da kalsam mutlu olurum!"

"Elinden geleni yapacaksın, kendini o kalıba sokmaya çalışacaksın... ama sen ona göre fazla özgür ruhlusun. En sonunda daha fazla tahammül edemeyeceksin." Derin bir nefes veriyor, ellerini birbirine geçirip dışarı ittiriyor. "Daha önce seyrettim. Bir daha aynı şeyi görmek istemiyorum."

"Uyarı için teşekkürler," diye patlatıyorum. "Tamam, öyle olduğu gün seni ararım, olur mu? Şu taşları halledelim." Başımla çuvalı işaret ediyorum ama Jon duymazdan geliyor. Çuvalı yere bırakıyor ve bana doğru yürüyor, gözleri derin ve sorularla dolu. "Gerçekten, *gerçekten* hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyorum, neredeyse bıkkınlıkla. "Bir milyonuncu kez söylüyorum, hatırlamıyorum."

Şu anda benden birkaç santim uzakta, yüzümü inceliyor, bir iz arıyor. "Geçirdiğimiz onca zaman, tüm o söylediğimiz şeyler... Hafızanı harekete geçirecek bir şey olmalı." Alnını ovuşturuyor. "Ayçiçekleri sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Kendime rağmen, beynimi taniyorum. Ayçiçekleri. Ayçiçekleri. Ya, ben bir keresinde...

Hayır, gitti.

"Hiçbir şey," diyorum sonunda. "Yani, ayçiçeğini *severim* ama..."

"ee cummings? Hardallı patates kızartması?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ümitsizce. "Hiçbiri bir şey ifade etmiyor."

O kadar yakınımda ki, narin nefesini tenimde duyabiliyorum. Gözleri, gözlerimden ayrılmadı.

"Peki bu bir şey ifade ediyor mu?" Ellerini yüzüme getiriyor, yanaklarımı seviyor, başparmağıyla cildimi okşuyor.

"Hayır." Yutkunuyorum.

"Bu?" Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yapma," diyorum cılızca ama kelimeler dudaklarımdan dökülmüyor. Hem ayrıca cidden söylemiyorum da. Nefesim kesik kesik çıkıyor. Diğer her şeyi unutuyorum. Onu öpmek istiyorum. Onu, Eric'i öpmeyi hiç istemediğim bir şekilde öpmek istiyorum.

Ve sonra oluyor, ağzını ağzıma getiriyor ve bütün vücudum bana, doğru şeyi yaptığımı söylüyor. Kokusu doğru. Tadı doğru. Dokunuşu doğru. Kollarının bana sıkıca

dolandığını hissediyorum; gölgesi düşüyor üstüme, gözlerimi kapıyorum, kendimi kaybediyorum, her şey o kadar doğru ki...

"Jon?" Ava'nın sesi geliyor kapının arkasından ve biri bana elektrik vermiş gibi oluyorum. Jon'un kollarından uçuyorum, pelte gibi bacaklarımla geri çekilip dişlerimin arasından küfür ediyorum, "Siktir!"

"Şşş!" O da afallamış görünüyor. "Sakin ol. Merhaba Ava. Ne oldu?"

Taşlar. Evet. Buraya bunun için geldik. Çuvalı kapıp taşları çıkarmaya başlıyorum, her tarafa sular sıçratarak taşları akvaryuma atıyorum üçer beşer. Zavallı balıklar delirmiş gibi kaçışarak yüzüyor ama başka seçeneğim yok.

"Her şey yolunda mı?" Ava kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Buraya bir grup misafiri gezdirmeye çıkaracağım..."

"Sorun yok," diyor Jon güven verircesine. "Bitti sayılır."

Ava ortadan kaybolur kaybolmaz, Jon kapıyı bastırıp bana geliyor.

"Lexi." Beni yalayıp yutmak ya da bana sarılmak ya da ikisini birden yapmak istercesine yüzümü tutuyor. "Bir bilsen, ne kadar *işkence* çekiyorum..."

"Yapma!" Elinden kurtuluyorum, beynim kaleydoskop gibi dönüyor. "Ben evliyim! Olmaz... Yapamayız..." Nefes nefese kalıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. "Off kahretsin. Kahretsin!"

Jon'a bakmıyorum artık. Balıklara bakıyorum.

"Ne oldu?" Jon bir şey anlamayarak duruyor öyle, sonra bakışımı takip ediyor. "Ah. Aaa."

"Hayır," diyorum, neredeyse bıkkınlıkla. "Bir milyonuncu kez söylüyorum, hatırlamıyorum."

Şu anda benden birkaç santim uzakta, yüzümü inceliyor, bir iz arıyor. "Geçirdiğimiz onca zaman, tüm o söylediğimiz şeyler... Hafızanı harekete geçirecek bir şey olmalı." Alnını ovuşturuyor. "Ayçiçekleri sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Kendime rağmen, beynimi tarıyorum. Ayçiçekleri. Ayçiçekleri. Ya, ben bir keresinde...

Hayır, gitti.

"Hiçbir şey," diyorum sonunda. "Yani, ayçiçeğini severim ama..."

"ee cummings? Hardallı patates kızartması?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ümitsizce. "Hiçbiri bir şey ifade etmiyor."

O kadar yakınımda ki, narin nefesini tenimde duyabiliyorum. Gözleri, gözlerimden ayrılmadı.

"Peki bu bir şey ifade ediyor mu?" Ellerini yüzüme getiriyor, yanaklarımı seviyor, başparmağıyla cildimi okşuyor.

"Hayır." Yutkunuyorum.

"Bu?" Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yapma," diyorum cılızca ama kelimeler dudaklarımdan dökülmüyor. Hem ayrıca cidden söylemiyorum da. Nefesim kesik kesik çıkıyor. Diğer her şeyi unutuyorum. Onu öpmek istiyorum. Onu, Eric'i öpmeyi hiç istemediğim bir şekilde öpmek istiyorum.

Ve sonra oluyor, ağzını ağzıma getiriyor ve bütün vücudum bana, doğru şeyi yaptığımı söylüyor. Kokusu doğru. Tadı doğru. Dokunuşu doğru. Kollarının bana sıkıca

dolandığını hissediyorum; gölgesi düşüyor üstüme, gözlerimi kapıyorum, kendimi kaybediyorum, her şey o kadar doğru ki...

"Jon?" Ava'nın sesi geliyor kapının arkasından ve biri bana elektrik vermiş gibi oluyorum. Jon'un kollarından uçuyorum, pelte gibi bacaklarımla geri çekilip dışlerimin arasından küfür ediyorum, "Siktir!"

"Şşş!" O da afallamış görünüyor. "Sakin ol. Merhaba Ava. Ne oldu?"

Taşlar. Evet. Buraya bunun için geldik. Çuvalı kapıp taşları çıkarmaya başlıyorum, her tarafa sular sıçratarak taşları akvaryuma atıyorum üçer beşer. Zavallı balıklar delirmiş gibi kaçışarak yüzüyor ama başka seçeneğimi yok.

"Her şey yolunda mı?" Ava kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Buraya bir grup misafiri gezdirmeye çıkaracağım..."

"Sorun yok," diyor Jon güven verircesine. "Bitti sayılır."

Ava ortadan kaybolur kaybolmaz, Jon kapıyı bastırıp bana geliyor.

"Lexi." Beni yalayıp yutmak ya da bana sarılmak ya da ikisini birden yapmak istercesine yüzümü tutuyor. "Bir bilsen, ne kadar *işkence* çekiyorum..."

"Yapma!" Elinden kurtuluyorum, beynim kaleydoskop gibi dönüyor. "Ben evliyim! Olmaz... Yapamayız..." Nefes nefese kalıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. "Off kahretsin. Kahretsin!"

Jon'a bakmıyorum artık. Balıklara bakıyorum.

"Ne oldu?" Jon bir şey anlamayarak duruyor öyle, sonra bakışımı takip ediyor. "Ah. Aaa."

Akvaryum dinginleşiyor. Bütün tropikal balıklar mermer taşların arasında huzurla yüzüyor. Mavi çizgili bir tanesi hariç, kendisi suyun yüzünde ters dönmüş yatıyor.

“Bir balığı öldürdüm!” Dehşet dolu bir kıkırdama sesi çıkarıyor. “Taşlarla beynine çaktım.”

“Evet, yapmışsın,” diyor Jon akvaryuma yaklaşarak. “İyi hedef almışsın.”

“Ama üç yüz pound değerindeydi! Ne yapacağım? Mısır firlar her an girebilir!”

“Oldukça kötü bir feng shui oldu bu.” Jon sırtıyor. “Tamam, ben gidip Ava’yı oyalayayım. Sen de onu klozete atıp sifonu çek.” Elime uzanıp bir saniye tutuyor. “Henüz işimiz bitmedi.” Parmaklarımın ucunu öpüyor ve sonra odadan çıkarak beni akvaryumla baş başa bırakıyor. İğrenerek ılık suya elimi sokup balığı kuyruğunun en ucundan tutuyorum.

“Çok üzgünüm,” diyorum zayıf bir sesle. Damlayan sular yere gelmesin diye diğer elimi altına tutarak ileri teknoloji ürünü banyoya gidiyorum. Balığı parıldayan beyaz tuvalete atıyorum ve sifonu arıyorum. Yok ki. Akıllı tuvalet herhalde.

“Sifonu çek,” diyorum yüksek sesle, sensörlerin algılaması için kollarımı havada sallıyorum. “Sifon!”

Hiçbir şey olmuyor.

“Sifonu çek!” diyorum, daha bir çaresizce. “Hadi, sifonu çek!” Ama klozet ölü gibi. Balık su yüzünde yüzüyor, beyaz porselenin içinde daha bir göz alıcı mavi duruyor.

Bu olamaz. Eğer bir müşteriyi son derece lüks bir apartman dairesinden soğutacak bir şey varsa o da tuvalette yü-

zen bir ölü balıktır. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve J harfini bulana kadar rehberde geziyorum. Onun numarasıdır. Hızlı aramaya basıyorum ve bir saniye sonra cevaplıyor.

“Ben Jon.”

“Balık klozette!” diye tslıyorum. “Ama sifonu çekemiyorum!”

“Sensörler onu otomatik olarak çalıştıracaktır.”

“Biliyorum! Ama çalıştırmıyorlar işte! Klozetin içinden bana bakan, mavi ölü bir balık var! Ne yapacağım?”

“Sorun yok. Yatağın yanındaki panele git. Oradan yönetip sifonu çekebilirsin. Hey Eric! Nasıl gidiyor?” Telefon pat diye kapanıyor. Yatağa koşup duvara monte edilmiş bir kontrol paneli keşfediyorum. Korkutucu bir dijital tuş takımını bana göz kırıyor ve inliyorum. Nasa’dan bile karmaşık bir evde nasıl yaşanır yahu? Hem bir evin niye akıllı olması lazım ki? Hoş ve salak olsa, olmaz mı?

Parmaklarım titreyerek Menü’yü tuşluyorum, Kontrol ve Seçenekler. Listeyi tarıyorum. Derece... Aydınlatma... Banyo nerede ya? Sifonu Çek nerede? Acaba doğru panele mi bakıyorum?

Birden yatağın diğer tarafında başka bir kontrol paneli görüyorum. Belki de odur. Koşuyorum, paneli açıp tesadüfen tuşlarına basmaya başlıyorum. Bir dakika sonra balığı kendi elimle klozetten almak zorunda kalacağım...

Bir sesle yerimden sıçıyorum. Bir feryat. Uzaklardan bir siren sesi. Neler oluyor...

Tuşlara basmayı bırakıp panele daha dikkatlice bakıyorum. Kırmızı harfler yanıp sönüyor bana. *Panik Alarmı* -

Güvenli Bölge. Pencere tarafında ani bir hareket dikkatimi dağıtıyor ve camların üstüne metal ızgaraların indiğini görüyorum.

Ne bok...

Çıldırılmış gibi tekrar paneli tuşluyorum ama bana *Kilitlendi* yazısını gösteriyor, sonra yeniden *Panik Alarmı – Güvenli Bölge* diye cevap veriyor.

Aman... tanrım ya. Ne yaptım ben böyle?

Yatak odasının kapısına koşup alt kata bakıyorum.

İnanmıyorum. Tam bir hengame.

Siren sesi o yönde daha da yüksek. Her tarafa metal ızgaralar iniyor, pencerelere, tablolara, su akan yere. Zengin misafirlerin hepsi esir alınmış gibi birbirine tutunmuş, sadece bir adam su havuzunun yanında kapana kısılmış.

"Soygun mu var? Silahlılar mı?" diye histerikçe bağırıyor beyaz pantolonlu bir kadın, ellerini havada sallayarak. "George, yüzüklerimi yut!"

"Helikopter geldi!" Gri saçlı bir adam kulağını uzatmış dinliyor. "Dinleyin! Çatıdalar! Hedeflerindeyiz!"

Kalğim güm güm atarak ve panikten donakalarak manzarayı izliyorum.

"Ana yatak odasından geliyor!" diye bağırıyor Eric'in personelinin birisi, şöminenin yanındaki panele başvurarak.

"Birisini panik alarmını harekete geçirmiş. Polis yoldadır."

Partiyi mahvettim. Eric beni öldürecek, *öldürecek*...

Ve sonra hiçbir uyarı yapmaksızın gürültü kesiliyor. Ani sessizlik güneş gibi doğuyor.

"Bayanlar ve baylar." Merdivenlerden bir ses geliyor ve hızla kafamı çeviriyorum. Konuşan Jon. Elinde bir uzaktan kumanda var ve kalabalığa dönmeden önce bana kısa bir an bakıyor. "Umarız güvenlik önlemi sunumumuzu beğenmişsinizdir. İçiniz rahat olsun, saldırıya falan uğramadık."

Duraklıyor ve birkaç kişi gergince kahkaha atıyor. Oda da ızgaralar yukarı kalkmaya başladı bile. "Ancak," diye devam ediyor Jon. "Hepinizin de bildiği üzere, Londra'da bugün güvenlik, son derece ehemmiyete sahip. Birçok kurum ve şirket güvenlikten söz eder; bizse birinci elden deneyim etmenizi istedik. Sistemimiz kalite tescillidir ve sizi korumak için burada."

Dizlerimin bağı çözülüyor, ayakta duramayacağım. Jon hayatımı kurtardı.

Jon konuşmayı sürdürürken ben de ağır adımlarla yatak odasına giriyorum ve mavi balık hâlâ yüzüyor klozetin içinde. Üçe kadar sayıyorum ve elimi sokuyorum, balığı tutup içim titreyerek çantama atıyorum. Ellerimi yıkıyorum, sonra bir çıkıyorum ki Eric, Jon'un yerini almış konuşuyor.

"...bu maceradan da anlayacağınız üzere biz Mavi projemizde sizi ve isteklerinizi sizden daha iyi anlıyoruz," diyor. "Siz müşterimiz değilsiniz... Kusursuz yaşam biçiminde *partnerimizsiniz*." Kadehini kaldırıyor. "Gezinizin tadını çıkarın."

Eric kenara çekilirken bir konuşma ve gülüşme baloncukları patlıyor adeta. Beyaz pantolonlu kadının, kocasının elinden üç dev taşlı, pırlanta yüzüğü geri aldığını ve tekrar parmağına taktığını görebiliyorum.

Birkaç dakika bekliyorum, ardından kimseye görünmeden merdivenleri iniyorum. Yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya kapıyorum ve koca bir yudumu yutuyorum. Bir daha asla panellere dokunmayacağım, asla. Ya da balıklara. Ya da klozetlere.

“Şekerim!” Rosalie’nin sesi beni yerimden sıçratıyor. Türküaz rengi, payetli bir elbise giymiş ve ayağında yüksek topuklu, tüylü ayakkabılar var. “Aman tanrım. Ne kadar dahiyaneydi! Yarın gazetelerde birkaç makale okuruz artık. Herkes güvenlik sistemini konuşuyor. Üç yüz bin pounda mal olduğunu biliyor muydun? Sırf sistem için!”

Üç yüz bin pound ve daha sifon bile çekilmiyor.

“Evet,” diyorum. “Harika!”

“Lexi.” Rosalie bana düşünceli bir bakış atıyor. “Tatlım... biraz konuşabilir miyiz? Jon hakkında. Seni onunla sohbet ederken gördüm de.”

Birden kavıyorum durumu. Bir şey görmüş olabilir mi?

“Ah tamam!” diye cevap veriyorum gayet umarsızca.

“Evet, kendisi Eric’in mimarı, o yüzden tasarımı anlatıyordu bana...”

“Lexi.” Beni kolumdan tutuyor ve insan uğultusundan uzaklaştırıyor. “Biliyorum, kafana sert bir darbe aldın falan ama.” Öne eğiliyor. “Jon’la ilgili bir şey *hatırlıyor* musun? Geçmişten?”

“Imm... pek sayılmaz.”

Rosalie beni iyice kendine çekiyor. “Tatlım, senin için ufak bir şok olacak gerçi,” diyor kısık, üfler gibi bir sesle.

“Bir süre önce bana bir sır vermiştin. Kız kıza konuşurken. Eric’e tek kelime etmedim de...”

Donakalıyorum, parmaklarım şampanya bardağımda kaskatı kesiliyor. Rosalie *biliyor* mu?

“İnanması çok zor biliyorum ama Jon ve senin aranda bir şeyler dönüyordu, Eric’ten habersiz.”

“Dalga geçiyorsun!” Yüzüm yanıyor. “Ne... gibi mesela?”

“Şey, söylemeye korkuyorum...” Rosalie odada etrafına bakıyor ve iyice sokuluyor. “Jon sana sırnaşıyordu. Yine de-nerse diye seni uyarmak istedim.”

Bir saniye cevap veremeyecek kadar afalliyorum. *Sırnaşmak* mı?

“Nasıl yani?” diye kekeliyorum.

“Sence nasıl olabilir? Şansını hepimizde denedi.” Küçümsercesine burnunu buruşturuyor.

“Demek istediğin...” Sessizce bilgiyi beynimde işliyorum. “Yani sana da mı sarkıntılık etti?”

“Aman tanrım, evet.” Gözlerini deviriyor. “Clive’in beni anlamadığını söyledi. Gerçi doğru da,” diye ekleyiveriyor. “Clive *tam* bir mankafa. Ama bu demek değildir ki onun kollarına koşup kendimi yatağına atacağım, değil mi ya? Ve Margo’ya da asıldı,” diye ekliyor, odanın karşı tarafında yeşilli bir kadına neşeyle el sallayarak. “Çok sinir. Onu kendi kocasından daha iyi tanıdığını, onun daha iyisine layık olduğunu söyledi, ne kadar tensel bir kadın olduğunu hissettiğini... Bir sürü saçma sapan şey işte!” Onaylamayarak dilini cıklatıyor damağında. “Margo’nun teorisi şu, adam evli kadınları hedef alıyor ve onlara tam da duymak istedikle-

ri şeyleri söylüyor. Muhtemelen bundan tuhaf bir zevk duyuyordur..." Donakalan yüzümü görünce susuyor. "Tatlım! *Endişelenme*. Rahatsız edici bir sinekten farkı yok, sadece elinle iteceksin, o kadar. Ama sende çok ısrarcıydı. Sen onun için büyük mücadeleyleydin. Eric'in karısı olman falan?" Rosalie beni süzüyor. "Bunları hatırlıyor musun?"

Ava misafirleriyle yanımızdan yürüyor ve Rosalie onlara sırtıyor fakat ben kılımı kıpırdatamıyorum.

"Hayır," diyorum nihayet. "Hiçbirini hatırlamıyorum. Eee... peki ben ne yaptım?"

"Seni rahat bırakmasını söyleyip durdun tabii ki. Çok garipti. Eric ile ilişkisini bozmak istemiyordun, tatsızlık olsun istemedin... Çok oturaklıydın, tatlım. Ben olsam kafasından aşağı bir şişe içki boşaltırdım!" Birden omzumun arkasına bakıyor. "Şekerim, ben kaçıyorum, Clive'a akşam yemeği organizasyonumuzla ilgili bir şey söylememi gerek. Yanlış masayı ayırtmış, tam bir *kâbus* ya..." Birden susup merakla bana bakıyor. "İyi misin canım? Seni uyarmam gerektiğini düşündüm..."

"Hayır." Kendime geliyorum. "Çok sevindim uyarmana."

"Yani, sen onun saçmalıklarına tabii ki kanmazsın da..." Kolumu sıkıyor.

"Tabii canım!" Zorla bir kahkaha atmaya başarıyorum. "Herhalde kanmam!"

Rosalie tıpış tıpış yürüyüp partiye katılıyor ama ben yere kök salıyorum adeta. Hayatımda hiç bu kadar aşağılandığımı hissetmemiştim, bu kadar enayi, bu kadar *kibirli*.

Hepsine inandım. Tüm tatlı dilini yuttum.

Gizli bir ilişki yaşıyorduk... Seni Eric'ten daha iyi tanıyorum...

Hepsi zirvaymış. Hafızamı kaybetmemden faydalandı. Bana iltifatlar etti; başımı döndürdü. Ve tek istediği beni yatağa atmamış... bir ödül gibi. Kendimi gururu incinmiş hissediyorum ve bu beni delirtiyor. Asla bir gizli ilişki yaşamayacağımı *biliyordum* zaten! Ben sadakatsiz tiplerden değilim. Değilim işte. Beni seven, düzgün bir kocam var. Ve ben de kafamın başka yere kaymasına göz yumdum. Her şeyi mahvedecektim az kalsın.

Neyse, artık değil. Önceliklerimin nerede olduğunun bilincindeyim. Şampanyamdan birkaç yudum içiyorum. Sonra kafamı kaldırıyorum, kalabalıkta dümdüz yürüyüp Eric'i buluyorum ve koluna giriyorum.

"Sevgilim. Parti harika gidiyor. Göz kamaştırıyorsun."

"Bence iyi kıvırdık." Bütün akşam olduğundan daha rahatlamış görünüyor. "Şu alarmı da kıl payı atlattık. Günü kurtarması için Jon'a güvenebilirsin. Ah, işte orada! Jon!"

Jon bize doğru yürürken Eric'in koluna daha da sıkı yapışıyorum. Ona bakamıyorum bile. Eric, Jon'un sırtına bir şaplak indirip eline şampanya veriyor. "Şerefine," diyor heyecanla. "Jon'un şerefine."

"Jon'un şerefine," diye yineliyorum gergince, en minik şampanya yudumunu alarak. O yokmuş gibi davranacağım bundan sonra. Onu sileceğim.

Çantamdan gelen bir bip düşüncelerimi bölüyor ve telefonumu çıkarıyorum, yeni bir mesaj.

Hem de Jon'dan.

Buna *inanmıyorum*. Eric'in önünde bana mesaj mı atıyor? Çabucak Oku'ya basıyorum ve mesaj beliriyor.

Islington'daki Old Canal House, haftaçı
6'dan sonra her gün olur.
Konuşacak çok şeyimiz var.
Seni seviyorum.

J

Not: Lütfen bu mesajı sil

Not2: Balığı ne yaptın??

Öfkeden kulaklarım yanıyor. Rosalie'nin kelimeleri beynimden çınıyor. *Elinle iteceksin, o kadar.*

"Amy'den mesaj geldi!" diyorum Eric'e tiz bir sesle. "Hemen cevap atayım..."

Jon'a hiç bakmadan yazmaya koyuluyorum, parmaklarım resmen adrenalin yüklü.

Ya. Tabii. Galiba çok eğlendin kendi çapında, hafızasını kaybetmiş kızıdan faydalanmak güzeldi. Artık o aptal oyununu biliyorum, tamam mı? Ben evli bir kadını. Beni rahat bırak.

Mesajı gönderip telefonumu kaldırıyorum. Bir saniye sonra Jon kol saatine bakıp kaşlarını çatıyor ve gayet sıradan bir şekilde, "Saatim doğru mu? Galiba biraz geri kalmış," diyor. Cep telefonunu çıkarıp kontrol eder gibi ekrana gözlerini kısarak bakıyor ama başparmağının tuşlarda gezdiğini görebiliyorum ve mesajı okuyor ve şok geçiren yüzü afalliyor.

Hah. Al sana.

Birkaç saniye sonra toparlanıyor. "Altı dakika geriymiş," diyor, telefonun tuşlarına basarak. "Saatimi değiştirmeliyim..."

Niye bahanesini söylemeye zahmet ediyor, bilmiyorum. Eric ilgilenmiyor bile. Üç saniye sonra telefonum tekrar ötüyor ve çıkarıyorum.

"Yine Amy," diyorum, yüzümü ekşiterek. "Sinir etti ama." Parmağımla Sil seçeneğine basarken Jon'a bir bakış fırlatıyorum ve bariz bir hayretle gözleri büyüyor. Hah. Şimdi gerçeği biliyorum ya, nasıl da numara yapıyor.

"İyi bir fikir mi?" diye soruyor hızlıca. "Mesajı okumadan silmek?"

"İlgilenmiyorum." Omuz silkiyorum.

"Ama okumadıysan, ne yazdığını nereden bileceksin..."

"Dediğim gibi." Şeker bir gülücük fırlatıyorum. "İlgilenmiyorum." Sil'e basıyorum, cep telefonumu kapatıp çantama atıyorum.

"Evet!" Eric yüzünde güller açarak ve taşkın bir tavırla yeniden bize dönüyor. "Clarksonlar yarın bir kere daha gezmek istiyor. Galiba bir tane daha satıyoruz. Toplam altı birim etti, bir gecede."

"Aferin, sevgilim, seninle gurur duyuyorum!" diye sevinıyorum ve abartılı bir jestle kolumu Eric'in omzuna savuruyorum. "Seni evlendiğimiz günden de çok seviyorum!"

Eric kafası karışarak kaşlarını çatıyor. "Ama evlendiğimiz günü hatırlamıyorsun? Yani beni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

Tanrı aşkına. Her şeyi bu kadar *gerçek anlamıyla* algılamak zorunda mı?

"Eh, seni o zaman ne kadar seviyorsam..." Sabırsızlığıma hâkim olmaya çalışıyorum, "şimdi daha çok seviyorum. Daha da çok." Şampanya kadehimi bırakıyorum ve Jon'a meydan okuyan bir bakış atıp Eric'i kendime çekerek öpüyorum. En uzun, en sulu ve en bakın-kocamı-ne-kadar-çok-seviyorum-ve-bu-arada-cinsel-hayatımız-müthiş-öpücüğünü veriyorum. Hatta bir noktada Eric geri kaçmaya çaballıyor ama daha da sıkıyorum onu, yüzünü yüzüme yapıştırıyorum. Sonunda boğulacak gibi olunca onu serbest bırakıyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve boşalan odada etrafıma bakıyorum.

Jon gitmiş.

on beş

Evliliğim. Önceliğim bu. Bundan böyle Eric ile olan ilişkiye odaklanacağım başka bir şeye değil. Ertesi sabah hâlâ biraz sarsılmış vaziyetteyim, kahvaltı etmek için mutfığa giriyor ve dolaptan yeşil sıvı sürahisini alıyorum. Dün gece delirmiştim herhalde. Rüyalarımla kocası gümüş bir tepside bana sunulmuş. Ne diye gözden çıkarmışım ki? Ne diye bir arka odada adamın tekiyle öpüşeyim, onun hikâyesini dinleyeyim?

Bardağa biraz yeşil sıvı döküyorum ve içilmiş gibi görünmesi için bardakta çalkalıyorum, her sabah yaptığım gibi. (O balçık gibi şeyi içmem hayatta. Ama Eric'i hayalkırıklığına da uğratamam, kendisi yeşil sıvıyı da çatı katı stili yaşam kadar seviyor.) Tencereden bir haşlanmış yumurta alıyorum ve Gianna'nın erkenden demlediği çaydan bir fincan

dolduruyorum. Güne düşük karbonhidrat başlangıcını yapıyorum. Haşlanmış yumurta, domuz pastırması ya da yumurta beyazından omlet, her sabah, hiç şaşmıyor.

Ve sonra işe giderken yolda bir açma. Açlıktan ölüyorsam eğer.

Oturuyorum ve mutfak gözüme sessiz ve dingin görünüyor. Ama hâlâ içim huzursuz. Ya Jon'la işleri ilerletseydim? Ya Eric fark etseydi? Her şeyi yıkabilirdim. Bu evliliği birkaç haftadır yaşıyorum ve şimdiden tehlikeye attım. Evliliğimi güçlendirmeliyim halbuki. Tıpkı bir yukka çiçeği gibi.

"Günaydın!" Eric mavi gömlekle mutfğa dalıyor, son derece coşkulu gene. Hiç şaşırmıyorum. Dün geceki, anlaşılan gelmiş geçmiş en iyi tanıtım gecesi idi. "İyi uyudun mu?"

"Harika, teşekkürler!"

Henüz aynı yatak odasını paylaşmıyoruz, bir daha seks yapmayı denemedik de. Ama eğer evliliğimi güçlendireceksem fiziksel temas konusunda biraz ilerleme kaydetmeliyiz. Karabiberi almak için uzanıyorum ve bilerek Eric'e sürtünüyorum.

"Bu sabah muhteşem görünüyorsun." Ona gülüyorum.

"Sen de!"

Elimi çenesinin altında gezdiriyorum. Eric soru sorarçasına bana bakıyor ve bir elini elimin üstüne koyuyor. Çaktırmadan saate bakıyorum. Zaman yok, tanrıya şükür.

Hayır. Bunu düşünmedim.

Pozitif olmalıyım. Eric ile seks müthiş olacak, biliyorum. Belki de karanlıkta yapmalıyız. Ve birbirimizle konuşmama-
lıyız.

"Kendini nasıl... hissediyorsun?" diyor Eric, bilmecemsi yamuk bir gülüşle.

"İyiyim! Sadece biraz acelem var." Ona bir gülücük çakıyorum ve fırının üstünde çabucak yapmayı teklif etmesine meydan bırakmadan uzaklaşıp çayımı yudumluyorum. Tanrıya şükür, mesajı almışa benziyor. Kendine bir fincan çay koyuyor, sonra da öten Blackberry'sini çıkarıyor.

"Ah!" diyor memnun memnun. "Az önce açık arttırmada bir kasa 88 Latife Rothschild kazandım."

"Vay!" diyorum sevinçle. "Aferin hayatım!"

"Bin yüz pound," diye devam ediyor. "Bedava."

Bin yüz pound mu dedi?

"Peki... kaç şişe için?" diye soruyorum.

"Bir kasa." Barizmiş gibi kaşlarını çatıyor. "On iki tane."

Konuşamıyorum. On iki şişe şarap için bin yüz pound mu ödüyor? Affedersiniz ama bu işte bir... yanlışlık var. Bin yüz poundun değerini biliyor mu? Ben o paraya yüz şişe şarap alırım. Ve yine de şık olurlar. Üstüne param bile kalır.

"Lexi, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Kendime geliyor. "Sadece düşünüyordum... çok kârlıymış!" Çayımın son yudumuyla beraber ceketimi giyiyorum ve evrak çantamı alıyorum. "Hoşça kal hayatım."

"Güle güle sevgilim." Eric öne eğiliyor ve birbirimizi öpüyoruz. Aslında git gide daha da doğal geliyor bana. Ceketimi sırtıma geçiriyorum ve kapıdayım, bir şey geliyor aklıma.

"Hey Eric," diyorum gayet sıradan. "Acaba... 'Mont Blanc' nedir?"

"Mont Blanc?" Eric inanamayan bakışlarla yüzümü inceleyerek dönüyor. "Dalga geçiyorsun. Mont Blanc'ı hatırlıyor musun?"

Tamam. Kapana kısıldım. 'Hayır, Jon söyledi,' diyemem.

"Tam olarak *hatırlamıyorum* da," diye düzeltiyorum. "Ama nedense 'Mont Blanc' ismi kafama takıldı ve önemli gibi geldi bana. Acaba... özel bir anlamı mı var?"

"Göreceksin, sevgilim." Eric'in yüzündeki bastırılmış zevki görebiliyorum. "Hepsi hafızana geri dönecek. Şimdilik daha fazlasını söylemeyeceğim. Bu, iyiye işaret!"

"Belki de!" Heyecanını paylaşmaya çalışıyorum. "Eh... o zaman görüşürüz!" Mutfaktan çıkıyorum ve beynimi tanyorum. *Mont Blanc*. Kayak merkezi? Şu süslü dolmakalemler? Kocaman, büyük, karlı bir dağ?

Kesinlikle hiçbir fikrim yok.

Metrodan Victoria istasyonunda iniyorum, bir açma kapıp yolda dışlıyorum. Ama ofise yaklaştıkça iştahım kapanıyor. Midemde pis bir çalkalanma hissi var. Hani içiniz sıkılır, okula-gitmek-istemiyorum duygusu vardır ya.

Fi yine arkadaşım olabilir belki ama başka kimse değil. Ve Simon Johnson'ın önünde rezil oldum, kendimi hiçbir şeyin tepesinde gibi hissetmiyorum... Binayı görünce sıkıntıyla duruyorum.

Hadi ama, diyorum kendime azimle. Çok eğlenceli olacak.

Hayır, olmayacak.

Evet, tamam. Olmayacak. Ama başka seçeneğim yok.

Tüm azmimi toplayarak açmanın kalanını bir çöpe atıp ana camı kapılardan giriyorum. Kimseye rastlamadan doğruca odama yollanıyorum, oturuyorum ve kâğıt yığınımı önüme çekiyorum. Bunu yaparken dün yazdığım post-it gözümü çarpıyor: *Byron'la satış meselesini konuş*. Belki de bunu şimdi yaparım. Dahilisini aramak için ahizeyi kaldırıyorum ama tekrar yerine koyuyorum çünkü kapım çalınıyor.

"Efendim?"

"Merhaba Lexi?" Debs odaya sıyrılıyor. Üstünde türkuaz boncuklu bir hırka ve kot etek var, elinde bir zarf tutuyor.

"Ah," diyorum onu görünce. "Merhaba Debs."

"Nasılsın?" Bir garip konuşuyor.

"Ben... iyiyim." Kapı iyice açılıyor ve arkadan diken üstünde gibi duran Fi ve Carolyn görünüyor. "Merhaba!" diyorum heyecanla ve şaşırarak. "Her şey yolunda mı?"

"Bana anlatuklarını onlara anlattım," diyor Fi. "Dün gece birlikte bir şeyler içmeye gittik ve durumu anlattım."

"Hiç fark etmedik," diyor Debs, endişeli endişeli. "Sana hiç şans tanımadık. Seni eskisi gibi... şeysin sandık." Gözlerini kaçırıyor.

"Güçten başı dönmüş bir kâbus," diye destekliyor Carolyn, ağzı açık kalmış gibi.

"Kendimizi kötü hissediyoruz." Debs dudaklarını ısırarak diğerlerine bakıyor. "Değil mi?"

"Merak etmeyin." Gülümsemek için kendimi zorluyorum. Ama birdenbire, üçüne de tek tek bakarken kendini

eskisinden de yalnız hissediyorum. Onlar benim kankamdı; her zaman bir dörtlüydük. Ama artık onlar üç yıl ileride, kaçırdığım bir sürü sohbet ve kakhaha var. Bir üçlü olarak bağlanmışlar ve ben artık dışarıdayım.

"Şey, sana bunu vermek istiyorum." Debs masaya yaklaşıyor, kızarıp bozuyor ve bana zarfı uzatıyor. Zarfı yırtarak açıyorum ve içinden sert, beyaz kabartmalı bir kart çıkıyor. Düğün davetiyesi.

"Umarım gelebilirsin." Debs elini cebine sokuyor. "Sen ve Eric."

Aşağılandığımı hissediyorum. Vücut dili o kadar bariz ki. Düğününde görmek istediği son insanlar Eric ve beniz.

"Bak Debs, beni davet etmek zorunda değilsin. Gerçekten çok kibarsın..." Kartı zarfa geri sokmaya çalışıyorum, yüzüm ısınıyor. "Ama gerçekten de istemediğini biliyorum..."

"İstiyorum." Elini elimin üstüne koyuyor, beni durduruyor ve kafamı kaldırıyor. Gözleri eskiden olduğu gibi aynı uzun, rimelli kirpikli, derin masmavi gözler. "Sen en yakın arkadaşlarımdan biriydin, Lexi. Biliyorum bir şeyler değişti. Ama... orada olmalısın."

"Şey... teşekkürler," diye mırıldanıyorum en sonunda. "Gelmeyi çok isterim." Davetiyeyi elimde evirip çeviriyorum, kabartmalarına dokunuyorum. "Son dakika konuğu için anneni nasıl ikna ettin?"

"Beni öldürecekti," diyor Debs dobra dobra ve bir kakhaha atıyorum.

"Maaşını vermeyeceğim diye de tehdit etti mi?"

"Evet ya!" diye bağıyor Debs ve hepimiz kopuyoruz. Debs'in annesi onu tanıdığımdan beri Debs'e maaşını vermemekle tehdit ediyor zaten on yıl önce vermeyi bıraktı.

"Muffin de aldık," diyor Fi. "Dün için özür dilemek anlamında..." Kapı tıklatılınca duraklıyor. Simon Johnson kapıda.

"Simon!" diye şaşıyorum. "Seni görmedim!"

"Lexi." Gülümsüyor. "Kısa bir konuşma için müsait misin?"

"Biz çıkıyoruz," diyor Fi aceleyle ve diğerlerini de çekeştiriyor. "Çok teşekkürler, Lexi... ııı... bilgi verdiği için. Çok faydalı oldu."

"Hoşça kal Fi!" Teşekkür edercesine gülüyorum.

"Fazla vaktini almayacağım," diyor Simon, onların ardından kapıyı bastırarak. "Sadece pazartesi günkü toplantı için son ayrıntıları vermek istedim. Söylememe gerek yok, notlarına sıkı sıkı sarıl. Bu departmanda bir tek sen ve Byron biliyor bu bilgileri." Masaya yaklaşıp bir dosya uzatıyor.

"Kesinlikle." İşkadını edasıyla kafa sallıyorum. "Teşekkürler."

Dosyayı elinden alırken sağ üst köşesinde düzgünce yazılmış '7 Haziran' kelimesini okuyorum ve içimden meşum hisler geçiyor. 7 Haziran'ın ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Dün öğleden sonra bütün dosyalarımı araştırdım ama bir şey bulamadım. Ne bilgisayar dosyası, ne kâğıt; hiçbir şey yoktu.

Biliyorum, Byron'a sormalıydım. Ama gurur yaptım. Kendim keşfetmek istedim.

"Sabırsızlıkla bekliyorum!" İkna edici görünme umuduy-la dosyayı şöyle bir sıvazlıyorum.

"Güzel. Pazartesi günü, saat tam on ikide yönetim kuru-lu toplantı odasında. Birkaç üst düzey yönetici hemen çık-mak zorunda da."

"Orada görüşürüz," diyorum kendime güvenle gülümse-yerek. "Teşekkürler, Simon."

Simon odadan çıkar çıkmaz oturup dosyayı açıyorum. İlk sayfaya Özet başlığı atılmış; hemen diğerine göz atıyo-rum. 7 Haziran... Büyük yeniden yapılanma... Pazarda ye-nilik... Kapsamlı bir yeniden gözden geçirme...

Birkaç saniye sonra sandalyeme göçmüş vaziyetteyim, kafam dolup taşıyor. Neden büyük bir sır olduğu belli. Büt-tün şirket değişiyor. Bir ev teknolojisi şirketini bünyemize alıyoruz... Birçok departmanı kapatıyoruz... Daha da aşı-ğılara göz gezdiriyorum.

...*şu anki satış performansı bağlamında... işten çıkarma planları...*

Ne?

Sözcükleri yeniden okuyorum. Ve yeniden.

Omurgam buz kesiliyor. Sandalyemde donakalıyor, keli-meleri tekrar tekrar okuyorum. Yani bu... düşündüğüm an-lama geliyor *olamaz...*

Adrenalinim tavana vurarak ayaklanıyorum, kapıya koş-turup koridora atılıyorum. İşte Simon, asansörlerin orada Byron'la konuşuyor.

"Simon!" Panikle yutkunuyorum. "Seninle kısa bir şey konuşabilir miyim?"

"Lexi." Kafasını kaldırıp baktığında rahatsız olmuşluk ifa-desini okuyabiliyorum yüzünden.

"Merhaba." Duyacak kimse olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ediyorum. "Ben sadece... birkaç şeyi... netleştirmek istedim de. Bu toplantı Döşemeler departma-nını ortadan kaldırmayı planlıyor." Dosyaya vuruyorum elimle. "Yani bunun anlamı... Bu demek değildir ki..."

"Sonunda çaktı." Byron kollarını göğsünden kavuştur-u-yor, büyük bir zevk duyarak kafasını sağa sola sallıyor. İçimden bir yumruk atmak geliyor adama. Başından beri *bi-liyor* muydu?

Simon derin bir nefes alıyor. "Lexi, bildiğin gibi, bunu defalarca konuştuk. Dışarıda acımasız bir pazar var. Sen sa-tış gücünle harikalar yarattın, takdir ediyoruz. Ve ödülünü de alacaksın. Ama departmanı sürdürüremeyiz."

"Ama Döşemeler'i başınızdan atamazsınız! Deller Halı demek, Döşemeler demektir! Şirket böyle işe başladı!"

"Sesini yükseltme!" diye yapııştırıyor Simon, hiç istifini bozmadan, çevresine bakınıyor. Duruşundaki tüm kibarlık ve hoşluk yok oldu. "Lexi, bu derecede bir sapmayı kabul edemem. Hiç profesyonelce değil."

"Ama..."

"Endişelenecek hiçbir şey yok. Sen de, Byron da yeni yönetimdeki koltuğunuzu alacaksınız. Her şey çok dikkatli-ce ayarlandı. Şu anda bu konuşmaya vaktim yok." Asansör geliyor ve Simon biniyor.

"Ama Simon," diyorum çaresizce. "Bütün departmanı ko-mamazsınız..."

Çok geç. Asansör kapısı kapanıyor.

"Buna kovmak denmez," diye geliyor Byron'un iğneleyen sesi arkamdan. "Gereksiz işgücünü azaltmak denir. Terimlerini doğru seç."

"Sen nasıl orada öylece durabiliyorsun?" Çok sinir olarak arkama dönüyorum. "Ve nasıl olur da ben bu konuda hiçbir şey bilmem?"

"Ah, sana söylemedim mi?" Byron yapmacık bir kendini azarlamayla dilini damağına sürüyor. "Affedersin Lexi. Nereden başlayacağını bilmek biraz zor oluyor sen böyle... bir bakalım. Her şeyi unutunca."

"Dosyalar nerede? Neden onları daha önce görmedim?"

"Belki senden ödünç almışımdır." Omuz silkip odasına yollanıyor. "Çav."

"Hayır! Bekle!" Onun arkasından odaya dalıyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Anlamıyorum. Neden departmanı balatıyorlar?"

"Son dönemki satışlarımıza *baktın* mı hiç?" Byron gözlemini deviriyor.

"Artılar!" diye karşı çıkıyorum kendimi tutamayıp, yanlış taktik olduğunu bile bile.

"Yüzde üç oranında?" diyor Byron alay eder gibi. "Lexi, halının modası geçti. Diğer yer döşemeciliği pazarlarına girmeyi başaramadık. Kabul et artık. Parti sona erdi."

"İyi de koca departmanı öylece kapatamayız. O orijinal halı desenleri klasik! Hem sonra... Ya kilimler?"

Byron bana bir saniye inanamayarak bakıyor, sonra kahkahalarla gülmeye başlıyor.

"Çok komik birisin, biliyor musun?"

"Ne?"

"Kendini tekrar ettiğini biliyor musun? İlk kriz toplantısında da aynı şeyleri söylemiştin. 'Halıları kilimlere dönüştürebiliriz!' diye taklidimi yapıyor incecik bir sesle. 'Vazgeç.'"

"Ama hepsi işsiz kalacak! Bütün ekip!"

"Evet. Çok yazık." Masasına oturup kapıyı işaret ediyor. "Yapacak işlerim var da?"

"Sen bir *piçsin*," diyorum sesim titreyerek. Odadan yıldırım gibi çıkıp kapıyı da çarpıyorum, dosyayı elimde sıkı tutuyor ve kesik kesik soluk alıyorum, neredeyse nefes nefeseyim. Bütün bilgileri okumalıyım, düşünmeliyim...

"Lexi!" Kafamı birden kaldırıyorum ve içgüdüsel bir refleksle dosyayı göğsüme kapatıyorum. Fi Döşemeler departmanının ana kapısında duruyor ve eliyle beni çağırıyor. "Hadi gel! Bir muffin ye."

Bir an ağzımı açamadan bakakalıyorum ona.

"Gelsen!" Gülüyor. "Simon Johnson artık gitti, öyle değil mi?"

"Imm... evet," diyorum boğuk boğuk. "Gitti."

"E hadi öyleyse! Seni bekliyoruz!"

Hayır diyemem. Doğal davranmalıyım, arkadaşça davranmalıyım, içim içimi yese de...

Fi kolumu tutuyor ve peşinden ana ofise girdiğim anda büyük bir şok geçiriyorum. İki pencere kolu arasına bir afiş asılmış, üstünde 'ARAMIZA YENİDEN HOŞGELDİN, LEXI!!!'

yazıyor. Bir tabak dolusu taze muffin dolabın üstünde duruyor ve yanında da Aveda'dan hediye sepeti.

"Sana doğru düzgün bir hoşgeldin diyemedik," diyor Fi, hafiften pembeleşerek. "Ve araba kazasından sonra yeniden iyileşmene sevindiğimizi söylemek istedik." Odadakilere dönüyor. "Lexi'yi eski haliyle tanımayanlar için... Söylemek isterim ki, bu kaza her şeyi değiştirdi. Eminim en muhteşem patron olacak ve hepimiz onun arkasında durmalıyız. İşte bu sana, Lexi."

Kahve kupasını kaldırıyor ve odadaki herkes alkışlıyor.

"Teşekkürler millet," diyebiliyorum, yüzüm karıncalanarak. "Hepiniz... harikasınız."

Hepsi işini kaybetmenin eşiğinde. Hiçbirinin haberi yok. Ve de kalkıp bana muffin ve hediye sepeti almışlar.

"Kahve içsene." Fi bana bir kupa uzatıyor. "Dur dosyanı alayım..."

"Hayır!" diyorum nefesim kesilerek ve dosyaya yapışıyorum. "Çok gizli..."

"İçinde ikramiyelerimiz yazıyor, değil mi?" diyor Debs sırtarak ve beni dürtükleyerek. "Tombul ve güzel olsunlar ha, Lexi! Yeni bir çanta almak istiyorum!"

Bir şekilde hastalıklı bir gülüş çıkarıyorum. Kötü bir rüyadayım.

Sonunda saat altı buçukta işten ayrıldığımda kâbus hiç düzelmiyor. Döşemeler departmanını savunma konuşmamı hazırlamak için bir haftasonum var. Ve bırakın cevabı,

daha sorunun ne olduğunu bile bildiğim söylenemez. Asansörde Zemin kat düğmesine basarken Byron giriyor içeri.

"Evde mi çalışacaksın?" Dolu evrak çantama kaşlarını kaldırıyor.

"Departmanı kurtarmalıyım," diyorum kısa ve öz. "Bir çözüm bulana kadar bütün haftasonu çalışacağım."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Byron inanamayarak kafasını iki yana sallıyor. "Lexi, teklifi okumadın mı? Böylesi senin ve benim için *daha iyi* olacak. Yeni bir stratejik ekip oluşturuyorlar, daha fazla gücümüz, daha fazla yetki alanımız olacak..."

"İyi de konu bu değil ki!" diye bağıyorum öfkeyle patlayarak. "Eline hiçbir şey geçmeyecek arkadaşlarımız ne olacak?"

"Ağla, ağla açılırsın." Byron ağzını yayararak konuşuyor. "Hepsi yeni iş bulacak." Tereddüt ediyor, beni inciliyor. "Biliyor musun, önceden bu kadar kafana takmıyordun."

Söylediklerini anlamlandırmam birkaç saniye alıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kazayı yapmadan önce, Döşemeler'den kurtulacaktın. Bize daha fazla güç, daha fazla para... sevilmeyecek yanı neresi?"

İçim buz gibi oluyor.

"Sana inanmıyorum." Sesim titriyor. "Sana inanmıyorum. Ben arkadaşlarımı *asla* satmam."

Byron bana acıyarak bakıyor.

"Evet, satarsın. Sen de azize değilsin, Lexi. Neden satmayasın ki?" Kapı açılıyor ve asansörden inip yürüyüp gidiyor Byron.

Langridges mağazasına varıyorum ve sersem bir halde kişisel alışveriş departmanına çıkıyorum. Alışveriş danışmanım Ann'le saat altıda randevum var. Evlilik kitapçığına göre, her üç ayda bir onunla buluşuyorum, benim için birkaç 'parça' seçiyor ve o sezonun 'görüntüsü' hakkında karar veriyoruz.

"Lexi! Nasılsın?" Danışma alanına vardığımda bir ses karışılıyor beni. Ann çok ufak tefek biri, kısacık saçlı, dar siyah pantolonlu ve anında midemi bulandıran, keskin bir parfüm sıkmış. "Kazanı duyunca yıkıldım!"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Artık iyileştim." Zorla gülüyorum.

Bu randevuyu iptal etmeliydim. Burada ne işim var, bilmiyorum.

"Güzel! Şimdi sana gösterecek *olağanüstü* parçalarım var." Ann beni kabine sokuyor ve bir cakayla, bir askı dolusu kıyafeti getiriyor. "Burada bazı yeni şekiller ve stiller göreceksin ama bence taşıyabilirsiniz..."

Neden söz ediyor, yeni stil, yeni şekil falan diyerek? Hepsi uçuk tonlarda takım elbiseler işte. Bunlardan zaten bir dolap dolusu var bende.

Ann bana ceket üstüne ceket gösteriyor, cepler ve uzunluklardan söz ediyor ama tek kelimesini bile duymuyorum.

Beynimde hapsolmuş bir sinek gibi vızıldayan bir şey var; yükseliyor, yükseliyor...

"Farklı bir şeyin var mı?" diye lafını kesiyorum aniden. "Yaşayan... bir şeyin var mı?"

"Yaşayan?" Ann emin olamayarak yineliyor. Duraksıyor, sonra bir başka bej rengi cekete uzanıyor. "Bunun kesimleri..."

Kabinden çıkıp ana mağazaya yürüyorum, havasız kalmış gibiyim. Kulağıma kan akın ediyor. Doğrusu biraz delirmiş bir haldeyim.

"Bu." Üstünde parlak lekeler olan, mini, mor bir elbiseye uzanıyorum. "Harika. Bununla bir gece kulübüne gidebilirim."

Ann bayılacak gibi görünüyor.

"Lexi..." diyor sonunda. "Bu elbise pek senin stilin diyebileceğimiz bir parça değil."

"Bana göre öyle." Azimle gümüş rengi bir mini eteği yakalıyorum. "Ve bu."

Tam New Look'tan alacağım bir şey, sadece bir milyon katı daha pahalı.

"Lexi." Ann parmağını burnunun kemerine koyuyor ve iki kez derin nefes alıyor. "Ben senin stilistim. Sana neyin yakıştığını iyi bilirim. Senin çok işe uygun, çekici ve profesyonel bir görüntün var, bir süre bunu oturtmaya uğraştık..."

"Sıkıcı. Boğucu." Bej rengi, kare yaka, dümdüz elbiseyi kolundan alıyorum ve havada tutuyorum. "Ben bu insan değilim, değilim işte."

"Lexi, sen osun."

"Değilim! Benim eğlenceye ihtiyacım var. Renge ihtiyacım var."

"Yıllardır bej rengi ve siyahlarla kusursuz bir şekilde yaşıyorsun." Ann'in yüzü geriliyor. "Lexi, ilk randevumuzda bana *özellikle* ihtiyacın olan şeyin, nötr renklerde bir çalışan kadın gardırobu olduğunu..."

"O, o zamandı, tamam mı?" Hırsımı yenmeye çalışıyorum ama bütün günün olayları içimde şiştikçe şişiyor. "Belki de artık her şey değişti. Belki *ben* değiştim."

"Bu." Ann minik plileri olan, bej rengi bir pantolon ceket takımıyla yaklaşıyor. "*Bu* sensin."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır, değilim! Değilim! Ben bu insan değilim! Ben o olmayacağım!" Gözlerim yaşlarla yanıyor. Topuzumdaki firketeleri çıkarmaya başlıyorum, birden kurtulmak istiyorum hepsinden. "Ben bej rengi takım elbiseler giyen biri değilim! Saçını her gün topuz yapan biri de değilim. Ben şaraba bin pound ödeyen biri değilim. Ben... ben arkadaşlarını satan biri değilim..."

Artık hıçkırıklara boğulmuş vaziyetteyim. Topuzumu çözemiyorum ve kafamdan oradan buradan fırlayan saçlarla bir korkuluk gibi görünüyorum. Bütün yüzümü gözyaşlarıyla ıslanıyor. Gözlerimi elimin tersiyle siliyorum ve Ann dehşet içinde bej rengi elbiseyi kaçırıyor.

"Armani'ye gözyaşlarını akıtma!" diye yapııştırıyor.

"Al." Ona atıyorum elbiseyi tekrar. "Senin olsun." Ve daha tek kelime etmeden çekip gidiyorum.

Giriş katındaki kafeye giriyorum, kendime bir sıcak çikolata söyleyip içiyorum, bu arada da saçımda kalan tokaları çıkanyorum. Sonra bir sıcak çikolata daha söylüyorum, yanında da bir donut. Bir süre sonra bütün karbonhidratlar mideme yumuşacık, huzur veren bir yastık gibi yerleştikten sonra rahatlıyorum. Bir yol olmalı, bir yolu *mutlaka* olmalı. Bütün hafta sonu çalışırım, çözümünü bulurum, departmanı kurtarırım...

Cebimden gelen bir bip sesiyle düşüncelerim bölünüyor. Telefonumu çıkanyorum, Eric'ten mesaj gelmiş.

Ne var ne yok? Geç mi çıkacaksın?

Kelimeleri okurken birden duygulanıyorum. Aşırı derecede duygulanıyorum hatta. Eric beni önemsiyor. Beni düşünüyor.

Eve geliyorum, yoldayım, diye cevap yazıyorum. Bugün seni özledim!!

Tam olarak doğru değil ama kulağa doğru geliyor.

Ben de seni! diye anında cevap geliyor.

Evliliğin bir anlamı olduğunu biliyordum. Ve işte o anlam da bu. Kendini iğrenç hissettiğin zaman düşünecek biri olması. Seni neşelendirecek biri. Eric'e mesaj atmak bile sıcak çikolatadan yüz kat iyi geliyor bana. Tam kafamda bir cevap tasarlarırken telefon gene ötüyor. Bir Mont Blanc ister misin? :))

Yine Mont Blanc. Ne *bu* ya? Kokteyl olabilir mi?

Eh, belli ki Eric için özel bir şey. Ve öğrenmenin tek yolu var.

Harika! diye yazıyorum. Sabırsızlanıyorum!

Sonra çantamı alıyorum, Langridges'dan çıkıp bir taksi çeviriyorum.

Eve dönmem yirmi dakikamı alıyor, bu süre içinde de dosyaları yeniden okuyorum, her biri öncekinden de içimi karartıyor. Halı satışları şirketin tarihi boyunca daha kötü olmamış, bunun yanında diğer bütün departmanlar yeşermiş. En sonunda dosyaları kapatıp taksi camından dışarı bakıyorum, beynim aşırı hızda çalışıyor. Eğer bir kurtarma paketi oluşturabilirsem... Deller Halı markası hâlâ bir değer taşıyor...

"Canım?" Taksi şoförü beni hayallerimden uyandırıyor. "Geldik."

"Ah, tamam. Teşekkürler." Cüzdanımı ararken cep telefonum gene bipliyor.

Ben hazırım!

Hazır mı? Durum iyice esrarlı bir hal alıyor.

Eve şimdi geldim! Bir dakika içinde görüşürüz! yazıyorum çabucak ve taksiciye parasını uzatıyorum.

Eve giriyorum ve ışıklar loş, bu ortamı Baştan Çıkarma başlığından tanıyorum. Müzik duyulamayacak derecede kısık sesle çalıyor; onun dışında her taraf tamamen sessiz.

"Merhaba!" diye sesleniyorum temkinlice, ceketimi asarken.

"Merhaba!"

Eric'in uzak sesi yatak odasından geliyor gibi. Benim yatak odamdan.

Eh. Sanırım, orası resmen ikimizin yatak odası.

Aynada görüntümü kontrol ediyorum ve dağınık saçımı çabucak tarıyorum. Sonra oturma alanının diğer tarafına yü-

rüyüp yatak odasına giriyorum. Kapı aralık, odanın içi görülmüyor. Bir saniye dikilip neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Sonra kapıyı itiyorum. Ve karşımda gördüğüm manzara karşısında neredeyse avaz avaz bağırıyorum.

Mont Blanc bu mu? Mont Blanc *bu* mu?

Eric yataкта yatıyor. Tamamen çıplak. Genital organının üstündeki dev çırpılmış krema yığını dışında.

"Merhaba sevgilim." Gözünde bilen bir ışıkla kaşlarını kaldırıyor, sonra önüne bakıyor. "Yumul!"

Yum?

Yumul?

Yumul mu?

Kremamsı, çırpılmış dağı incelerken dehşetten felç oluyorum adeta. Vücudumdaki bütün hücrelerim bana yumulmak istemediğimi söylüyor.

Ama arkamı dönüp kaçamam, değil mi? Onu reddedemem. Bu benim kocam. Bu açıkçası... hep yaptığımız bir şey.

Aman tanrım, aman tanrım...

Büyük bir dikkatle kremalı tepeciğe doğru yaklaşıyorum. Ne yaptığımı bilmeden parmağımı uzatıp dağın doruğundan bir lokma alıyorum ve ağzıma götürüyorum.

"Bu... tatlandırıcılı!" Sesim gerginlikten çınlıyor.

"Düşük kalorili." Eric bana sırtıyor.

Hayır. Hayır. Özür dilerim. Bu... Bu başıma gelmiyor. Hayatımda olmaz. Bir bahane uydurmalıyım...

"Başım dönüyor!" Kelimeler beklenmedik bir şekilde dökülüyor. Elimi gözlerime götürüyorum ve yataktan geri kaçıyorum. "Aman tanrım. Bir şeyler hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun?" Eric aniden doğruluyor.

"Evet! Aklıma birden... bir düğün görüntüsü geldi," diye devam ediyorum. "Kısacık bir andı, sen ve ben, ama çok canlıydı, beni gafil avladı..."

"Otur şöyle, sevgilim!" Eric meraklı meraklı kaşlarını çatıyor. "Rahat ol. Belki başka hatıralar da canlanır."

O kadar umut dolu görünüyor ki, yalan söylediğim için kendimi berbat hissediyorum. Ama doğruyu söylememden iyidir, değil mi?

"Sakıncası yoksa diğer odada sessizce uzanayım ben." Hızlıca kapıya gidiyorum ve gözlerimi kremalı tepecikten kaçırıyorum. "Özür dilerim, Eric... sen de o kadar uğraşmışsın..."

"Sevgilim, önemli değil! İstersen ben de geleyim..." Eric yataktan kalkar gibi yapıyor.

"Yo!" Biraz fazla tiz bir sesle susturuyorum onu. "Sen... toparlan işte. Beni merak etme."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı kaçıp kendimi büyük koltuğa atıyorum. Beynim dönüyor, votkadan mı yoksa Mont Blanc şokundan mı, günün yorgunluktan mı... Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir yorganın altına kıvrılıp dünya yokmuş gibi yapmak istediğim. Sahip olduğum bu hayatla başa çıkamam. Hiçbiriyle.

on altı

Eric'e her baktığımda aklıma çırpılmış krema geliyor. Dün gece rüyamda onu kremadan yapılmış gördüm. Hoş bir rüya olduğu söylenemez.

Neyse ki bu haftasonu birbirimizi pek görmedik. Eric şirket eğlenceleriyle uğraşıyor, bense Döşemeler'i kurtarmak için çaresizce çırpınıyorum. Son üç yılın bütün kontratlarını okudum. Destekçi bilgilerimize baktım. Müşteri geri bildirimlerini analiz ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse durum pislğe batmış vaziyette.

Hem siparişlerimiz çok düşük, hem de hiç kimse artık Döşemeler departmanını umursamıyor. Reklamcılık ve tanıtım bütçemiz, diğer departmanlarınınkinin bir dilimi kadar ancak. Herhangi bir özel promosyonumuz yok. Haftalık

Yönetim Toplantısı'nda Döşemeler hep gündemin en sonunda ele alınıyor. Adeta şirketin Külkedisi.

Ancak bunların hepsi değişecek, eğer ben bir işe yarayabilirsem. Haftasonu boyunca tümüyle yeni bir tanıtım kampanyası oluşturdum. Bir miktar para ve güven gerekecek, masraf çıkacak ama satışları arttıracığımızdan eminim. Külkedisi de baloya gitmişti, değil mi? Ve ben de peri görevini üstleniyorum. Peri olmak *zorundayım*. Bütün arkadaşlarımla işinden olmasına göz yumamam.

Aman tanrım. Midem gene gerginlikten bulanıyor. Takside işe gidiyorum, saçım tepede sınıksı toplanmış ve sunum dosyam kucağımda sağlam bir şekilde duruyor. Toplantı bir saat sonra. Bütün idari kadro Döşemeler'i ortadan kaldırmak için oy vereceğimi sanıyor. Büyük bir münazara-yaya girmeliyim. Aksi takdirde...

Hayır. Aksi takdirde'sini düşünemem. Başarmak zorundayım, mecburum... Telefonum çalıyor ve yerimden fırlıyorum, o kadar gerginim ki.

"Alo?"

"Lexi?" diyor cılız bir ses. "Benim, Amy. Müsait misin?"

"Amy!" diyorum şaşırarak. "Merhaba! Aslında ben de tam yoldaydım..."

"Başım belada." Sözümü bölüyor. "Gelmek zorundasın. Lütfen."

"Belada mı?" diyorum telaşlanarak. "Nasıl bir belada?"

"Lütfen gel." Sesi nasıl da titriyor. "Notting Hill'dayım."

"Notting Hill mi? Neden okulda değilsin?"

"Bir dakika." Telefon boğuklaşıyor ve Amy'nin birisiyle konuştuğunu duyuyorum. "Ablamla konuşuyorum, tamam mı? Geliyor." Sonra hatta dönüyor tekrar. "Lütfen Lexi. Lütfen gel. Biraz pis bir işe bulaştım da."

Amy'yi daha önce hiç böyle duymadım. Sesi çaresiz geliyor.

"Ne yaptın?" Beynim hızla düşünüyor, acaba neyin içine girmiş olabilir? Uyuşturucu? Haraç kesenler?

"Ladbroke Grove ve Kensington Gardens'ın köşesindeyim. Gelmen ne kadar sürer?"

"Amy..." Kafamı tutuyorum. "Şu anda gelemem! Toplantım var ve çok önemli. Annemi arayamaz mısın?"

"Hayır!" Amy'nin sesi roket gibi patlıyor telaşla. "Lexi, sen dedin. İstedğim zaman arayabileceğimi, ablam olduğunu, yanımda olduğunu söyledin."

"Ama ben... Sunumum vardı..." derken cümlemi tamamlayamıyorum, birden ne kadar zayıf konuştuğumu fark ediyorum. "Bak, başka zaman olsa..."

"Tamam." Sesi birden cılızlaşıyor. On yaşında bir kız gibi konuşuyor. "Toplantına git. Boşver."

Vicdan azabıyla tüketiyorum bu sefer. Hayalkırıklığıyla karışık. Dün gece arayamaz mıydı? Tam başka bir yerde olmam gerektiği saniyeyi seçmek zorunda mıydı?

"Amy, sadece ne olduğunu söyle"

"Önemli değil. Sen toplantına katıl. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Kes şunu! Dur bir saniye düşüneyim." Camdan kör gibi dışarıya bakıyorum, stresle doluyum, kararsızlıkla geriliyorum... Toplantıyla kırk beş dakika var. Vaktim yok, yok işte.

Doğruca gitsem yetişebilirim. Notting Hill'a on dakika uzaktayız.

Ama toplantıya gecikme riskini de göze alamam, *yapamam...*

Ve sonra ansızın, telefon hattının cızırtılı arka planında konuşan bir adamın sesini duyuyorum. Şimdiye bağırıyor. İçimde pis bir titremeyle ahizeye bakakalıyorum. Ya bir sokak çetesi ona sataştıysa? Ya onu dövmek üzerelerse?

"Amy, bekle," diyorum çabucak. "Geliyorum." Öne eğilip taksicinin camına vuruyorum. "Acilen Notting Hill'a gitmeliyiz. Mümkün olduğunca hızlı lütfen."

Ladbroke Grove caddesinde yol alırken taksi gümbürdüyor ve öne çıkarak oturuyorum, ümitsizce dışarı bakıyorum, gözlerim Amy'yi arıyor... Ve sonra birden bir polis arabası görüyorum. Kensington Gardens'ın köşesinde.

Kalbim donuyor. Geç kaldım. Vuruldu. Bıçaklandı.

Dehşetten dizlerimin bağı çözülerek taksiciye parayı fırlatıp aşağı iniyorum. Polis arabasının önünde ufak bir insan kalabalığı olmuş ve görüşümü kapatıyorlar, hepsi de bir şeye bakıyor, bir şeyden söz ediyorlar acı içinde. Kahrolası meraklılar.

"Affedersiniz." Kalabalığa yaklaşıyorum ve sesim düzgün çıkmıyor. "O benim kardeşim, geçebilir miyim..." Bir şekilde paltolar ve kot ceketler denizi arasında yolumu bulup geçiyorum, göreceklerime kendimi hazırlıyorum...

Ve işte Amy. Ne vurulmuş, ne bıçaklanmış. Kafasında bir polis şapkasıyla bir duvarda oturuyor, gayet güler yüzlü.

"Lexi!" Amy yanında dikilen polise dönüyor. "İşte burada. Size geleceğini söylemiştim."

"Neler oluyor?" diye bilmek istiyorum, içim rahatlayarak her yerim titrerken. "Başın belada sanıyordum!"

"Bu kız, sizin kardeşiniz mi?" Polis memuru lafa giriyor. Kalıplı ve saçları pişmaniye gibi, geniş benli ön kolları var ve kağıdına notlar alıyor.

"Eee... evet." Yüreğime bir şey oturuyor. Mağazadan bir şey mi çalmış acaba? "Sorun nedir?"

"Maalesef bu genç bayanın başı belada. Turistleri istismar ederken yakalandı. Şu insanların hepsi çok öfkeli." Kalabalığı işaret ediyor. "Sizinle bir ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki yok! Neden söz ettiğinizi bilmiyorum ki!"

"Ünlülere tur." Kaşlarını gökyüzüne kadar kaldırarak bana bir sayfalık ilan uzatıyor. "Sözde."

Gözlerime inanamayarak okuyorum ilanı, fosforlu sarı renkte ve belli ki uyduruk bir yazıcıdan çıkış alınarak yapılmış.

Londra Ünlülerine Özel Tur

Hollywood yıldızlarından birçoğu Londra'ya yerleşti. Bu eşsiz turla onları görme imkânına sahipsiniz. Bazı manzaralar:

-Çamaşırlarını asan Madonna

-Bahçesinde oturan Gwyneth

-Evinde dinlenen Elton John

*Canlı dedikodulara tanık olup arkadaşlarınızı
za hava atın! Hediyelik eşya da dahil, Kişi başı
10 pound.*

**Önemli not: Eğer yıldızların üstüne giderse-
niz, kimliklerini inkâr edebilirler. Sakın aldan-
mayın! Özel Sırlarının bir parçası!**

Afallayarak bakıyorum. "Ciddi mi bu?"

Polis memuru başıyla onaylıyor.

"Kardeşiniz insanları Londra'da gezdiriyor, onlara ünlü-
leri gördüklerini söylüyor."

"Peki ya kimi görüyorlar?"

"Hiç. Onun gibi insanları." Yolun karşısını işaret ediyor;
uzun sarışın bir kadın kot pantolon ve çiftçi gömleğiyle bü-
yük beyaz evinin merdivenlerinde, kucağında iki yaşındaki
çocuğuyla duruyor.

"Ben kahrolası Gwyneth Paltrow değilim!" diye tersliyor,
Burberry trençkot giymiş iki turisti. "Ve hayır, imza alamaz-
sınız!"

Aslında sahiden de Gwyneth Paltrow'a *benziyor* kadın.
Aynı onun gibi uzun, dümdüz saçlı, yüzü de benziyor. Sa-
dece biraz daha yaşlı ve cadalozcası.

"Siz onun ebeveyni misiniz?" Gwyneth-ikizi birden be-
ni gözüne kestirip merdivenlerden iniyor. "Resmi bir
şikâyetle bulunmak istiyorum. Bütün hafta boyunca in-
sanlar gidip gelip evimin resmini çekti, hayatıma burun-
larını soktular... *Son kez söylüyorum, adı kahrolası App-
le değil!*" Lafını kesip küçük kızına, 'Apple! Apple!' diye
seslenerek fotoğrafını çekmeye çalışan Japon bir kadına
dönüyor.

Bu kadın küplere binmiş. Ve onu suçlayamam.

"İnsanlara Gwyneth Paltrow değilim dedikçe beni daha
çok o sanıyorlar," diye anlatıyor polise. "Baş edemem bun-
larla. Taşınmak zorunda kalacağım."

"Sevinmen gerek!" diyor Amy kaygısızca. "Seni Oscar ka-
zanmış bir film yıldızı zannediyorlar!"

"Senin de hapse atılman gerek!" diye hırlıyor Gwyneth-
olmayan. Amy'nin kafasına okkalı bir tokat atmak istemiş
gibi bir hali var.

Doğrusunu söylemek gerekirse onu desteklerdim.

"Kız kardeşinize resmi kınama vermek zorundayım." Po-
lis memuru bana dönüyor ve bu arada başka bir kadın po-
lis de ustalıkla Gwyneth-olmayanı evine sokuyor. "Sizin gö-
zetiminiz altında onu serbest bırakabilirim ama şu formları
doldurup daha sonra karakola gelmeyi kabul ederseniz."

"Tamam," diyorum ve Amy'ye bir katil bakışı atıyorum.
"Neyse."

"Defol!" Gwyneth-olmayan, umutla peşine takılan, ona
bir CD uzatan, tuhaf görünüşlü, genç bir çocuğu kovuyor.
"Hayır, onu Chris Martin'e iletemem! Ben zaten Cold-
play'den nefret ederim!"

Amy gülmek için kendini zor tutarcasına yanaklarını
emiyor.

Ya, evet. Ortam çok eğlenceli. Hepimiz harika vakit ge-
çiriyoruz. Gerçekten önemli bir yerde olmam falan da ge-
rekmiyor.

Mümkün olduğunca çabuk, formları dolduruyorum, im-
zaman altına da sinirle bir nokta koyuyorum.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Evet. Gözünüzü ondan ayırmayın," diye ekliyor polis memuru bana, aynı formun bir kopyasını ve 'Polis Kınama Rehberiniz' diye bir broşürü de elime tutuşturarak.

Ondan gözümü ayırmayayım mı? Neden ondan gözümü ayırmayacak mıyım?

"Tabii." Gerince gülümseyip belgeleri çantama tıktırıyorum. "Elimden geleni yaparım. Hadi gel, Amy." Kol saati-me bakmamla beraber kalp spazmı geçirir gibi oluyorum. On ikiye on var olmuş. "Çabuk. Taksi bulmalıyız."

"Ama ben Portobello'ya gidecektim..."

"*Kahrolası bir taksi bulmak zorundayız!*" diye bas bas bağıriyorum. "Toplantıma girmeliyim!" Gözleri büyüyor ve ita-atkârca yolu taramaya başlıyor. Nihayet bir taksiye el sallıyorum ve Amy'yi de içine tıkıyorum.

"Victoria Palace Yolu, lütfen. Acelemiz var."

Başlangıcına yetişmem mümkün değil. Ama yine de orada olabilirim. Lafımı edebilirim. Hâlâ yetişebilirim.

"Lexi... sağol," diyor Amy güçsüz bir sesle.

"Bir şey değil." Taksi yine Ladbroke Grove'da geri dönerken gözümü yoldan ayırmıyorum, ışıkların yanması için dualar ediyorum; trafiğin ilerlemesi için dilekler tutuyorum. Ama her şey birden katılaşıyor. Gün ortasına kadar ulaşamayacağım.

Çabucak cep telefonumu çıkarıyorum, Simon Johnson'ın odasını arıyorum ve özel asistanı Natasha'nın açmasını bekliyorum.

"Alo, Natasha?" diyorum, sakın ve profesyonel konuşmaya özen göstererek. "Ben Lexi. Ufak bir gecikme yaşıyorum

ama toplantıda konuşmam çok önemli. Beni beklemelerini söyleyebilir misin onlara? Taksidedim, geliyorum."

"Tabii," diyor Natasha kibar ve hoşça. "Söylerim. Görüşürüz."

"Teşekkürler!"

Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum, bir gıdım rahatlar gibi oluyorum.

"Özür dilerim," diyor Amy ansızın.

"Ya, her neyse."

"Hayır, cidden, üzgünüm."

Derin bir nefes veriyorum ve taksiye bindiğimizden beri Amy'ye ilk kez adamakıllı bakıyorum. "*Neden Amy?*"

"Para kazanmak için." Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü başın ciddi belaya girebilir! Mâdem paraya ihtiyacın var, neden işe girmiyorsun? Ya da annemden istemiyorsun?"

"Annemden istemek," diye tekrar ediyor alaycı alaycı. "Sanki annemin parası var da."

"Tamam, belki kamyon yüküyle parası yok..."

"Hiç yok. Niye evin her tarafı dökülüyor sanıyorsun? Niye kaloriferi hiç yakmıyor? Geçen kışın yarısını arkadaşım Rachel'in evinde geçirdim. En azından onlar kaloriferi çalıştırıyor. Biz pintilikten öleceğiz."

"Ama çok garip," diyorum şaşırarak. "Nasıl olur? Babam anneme hiçbir şey bırakmadı mı?"

Babamın işlerinin bir kısmının alengirli olduğunu biliyorum. Ama birçok işyerine sahipti ve annem, babam öldük-

ten sonra değirmenin suyunun bir kısmı da ona akar sanıyordu. Tabii sorsak hayatta kabul etmez de.

“Bilmem. Çok olmadıgı kesin.”

“Evet, her neyse, sen böyle devam edemezsin. Cidden hapse falan gireceksin.”

“Hadi bakalım.” Amy mavi meçli saçını geri atıyor. “Hapse girmek çok havalı.”

“Hapse girmek havalı *değildir!*” Ona dümdüz bakıyorum. “Bunu da kim soktu kafana? İğrençtir hapis! Pistir! Herkesin kafası kokar ve bacaklarını tıraş edemez, yüz temizleyicisi kullanamazsın.”

Hepsini kafadan sallıyorum. Muhtemelen bugünlerde hapis içi spalar ve fön makineleri konmuştur.

“Üstelik de hiç erkek yoktur,” diye ekliyorum, etkiyi artırmak için. “Ne iPod’a izin verilir, ne çikolataya, ne DVD’ye. Sadece bütün gün avluda volta atarsın.” Bu kısımdan emin değilim. Ama kaptırdım gidiyorum. “Ayaklarında prangalarla.”

“Artık *pranga* takmıyorlar,” diyor Amy asık suratlı bir alaycılıkla.

“Geri getirdiler,” diye yalan söylüyorum, hiç istifimi bozmadan. “Özellikle de gençlerde. Yeni bir deneysel hükümet tasarısı. Tanrım, Amy, gazeteleri de mi okumuyorsun?”

Amy hafiften ödü kopmuş görünüyor. Hah. İşte aane’nin öcünü aldım.

“Ne yapalım, genlerimde var.” Duruşunu bozmuyor. “Yasaların ters tarafında olmak yani.”

“Genlerinde falan yok...”

“Babam da hapse girmişti,” diye karşı atağa geçiyor mu-zaffer bir edayla.

“*Babam* mı?” Bakakalıyorum. “Ne demek babam?” Öyle saçma bir fikir ki katıla katıla gülesim geliyor.

“Öyle. Adamlar cenazede konuşurken duydum. Yani bu benim kaderim gibi bir şey.” Omuz silkiyor ve bir paket sigara çıkarıyor.

“Dur bakalım!” Sigaraları alıp camdan dışarı fırlatıyorum. “Babam hapse girmedi. Sen de hapse girmeyeceksin. Ayrıca da havalı değil, ezik bir durum.” Susup bir saniye düşünüyorum. “Bak Amy... gel benim ofisimde stajyer ol. Çok eğleniriz. Hem deneyim kazanırsın, eline de para geçer.”

“Ne kadar?” diye yapıstırıyor.

Tannım, bazen insanı sinir ediyor.

“Yeteri kadar! Belki de o zaman bu olayı anneme anlatmam.” Sarı broşürün sayfalarını çeviriyorum. “Anlaştık mı?”

Takside uzun bir sessizlik oluyor. Amy tırnağındaki, çıkmış mavi ojeyi kazıyor, sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi.

“Tamam,” diye omuz silkiyor.

Taksi kırmızı ışıktaki duruyor ve bir milyonuncu kez kol saatime göz atarken içime kramplar giriyor. On ikiyi yirmi geçiyor. Umarım geç başlarlar. Bakışım yeniden sarı broşüre kayıyor ve isteksizce de olsa gülüyorum. Oldukça sıradışı bir manzaraydı.

“Peki diğer ünlüler kimdi?” diye soruyorum dayanamayıp. “*Gerçekten* bir Madonna yoktu herhalde?”

“Vardı!” Amy’nin gözlerinin içi parlıyor. “Kensington’da oturan bir kadın tıpkı Madonna’ya benziyordu, sadece biraz

daha kilolusu. Herkes inanıyordu, özellikle de televizyonda ne kadar inceltici kullanıyorlar falan dediğim zaman. Ayrıca bir Sting'im vardı, bir Judi Dench, bir de Highgate'te yaşayan, çok tatlı bir sütçü vardı ki, aynı Elton John."

"Elton John? Bir sütçü?" Elimde olmadan kakhaha atıyorum.

"Gizli tutulduğunu ama toplumsal hizmet borcunu ödediğini söylüyordum."

"E peki nereden buldun onları?"

"Aramaya çıktım. İlk Gwyneth'i gördüm, oradan aklıma geldi." Amy sırtıyor. "Benden fena halde nefret ediyor."

"Hiç şaşırmadım! Gerçek Gwyneth Paltrow'dan daha tantanalı bir hayat yaşıyordur."

Taksi tekrar kalkıyor. Artık Victoria Palace Yolu'na iyice yaklaştık. Sunum dosyayı açıp notlarıma göz atıyorum, bütün önemli noktalar beynimde taze mi diye kontrol ediyorum.

"Biliyor musun, babamın hapse girdiğini söylediler cidden." Amy'nin kısık sesi beni şaşırtıyor. "Uydurmadım yani."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kafam almıyor. Babamız? Hapiste? Sanki insana... imkânsızmış gibi geliyor.

"Anneme sordun mu?" diyorum sonunda.

"Hayır." Omuz silkiyor.

"Eh, eminim ki..." Geveliyorum, nefesim kesilir gibi oluyor, "bilirsin işte. Kötü bir suçtan değildir."

"Hatırlıyor musun, bize kızlar derdi?" Tüm o umarsız ifadesi Amy'nin yüzünden kayboluyor. "Üç kızı. Annem, sen, ben."

Anımsayarak gülümsüyorum. "Ve de hep üçümüzle de dans ederdi."

"Evet ya." Amy başını sallıyor. "Hep o kocaman kutularda çikolataları getirirdi..."

"Ve senin miden ağrırdı..."

"Deller Halı, bayanlar." Taksi Deller binasının önüne yanaşılıyor. Fark etmemişim.

"Ah, evet. Teşekkürler." Çantamdan para çıkarıyorum. "Amy, kaçmam gerek. Üzgünüm ama gerçekten, gerçekten çok önemli bir toplantım var."

"Olay ne?" Hakikaten ilgilendiğini görünce hayret ediyorum.

"Departmanımı kurtarmalıyım." Taksinin kapısını açıp kendimi sokağa atıyorum. "Yönetim kurulundan on bir kişiye, yapmamaya karar verdikleri bir şeyi yapmaları için ikna etmeye çalışacağım. Ve geç kaldım. Ve ne bok yediğimi bilmiyorum."

"Vay." Amy şüpheli bir yüz ifadesi yapıyor. "Evet... sana iyi şanslar."

"Teşekkürler. Ve... sonra gene konuşuruz." Ona kısaca sarılıp merdivenleri tırmanıyorum, lobiye dalıyorum. Yalnızca yarım saat geciktim. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Merhaba," diye sesleniyorum, danışmadaki Jenny'ye, yanından geçerken. "Ben geldim! Haber verebilir misin?"

"Lexi..." Jenny bana bir şey söylemeye çalışıyor ama duracak vaktim yok. Bekleyen asansöre alelacele binip 8. kata basıyorum ve yukarı çıkarken geçen yirmi otuz saniyelik süreyi acı çekerek bekliyorum. Burada ekspres asansöre ih-

tiyaç var. Acil, toplantıya-geciktim-anında-çıkmalıyım asansörleri lazım...

Sonunda. Dışarı fırlıyorum, toplantı odasına kadar koşuyorum... ve duruyorum.

Simon Johnson toplantı odasının dışında koridorda dikiyor, üç takım elbiseli adamla şen şakrak sohbet ediyor. Mavi takım elbiseli bir adam da trençkotunu sırtına geçiriyor. Natasha etrafta geziniyor, kahveler getirip götürüyor. Bir muhabbet uğultusu.

"Neler..." Göğsüm adrenalinden patlamak üzere. Zor konuşuyorum. "Neler oluyor?"

Bütün yüzler hayretle bana dönüyor.

"Panik olma, Lexi." Simon bana daha önceki onaylamayan, çatık kaşlı bakışı atıyor. "Ara verdik. Toplantının hayatı kısmını tamamladık ve Angus'un gitmesi gerekiyor." Trençkotlu adamı işaret ediyor.

"Tamamladınız mı?" Meşum bir korkuyla sarsılıyorum. "Yani..."

"Oylamayı yaptık. Yeniden organize olmaya karar verildi."

"Ama olmaz!" Panikle ona yaklaşıyorum. "Departmanı kurtarmanın bir yolunu buldum! Birkaç masraftan kısarsak, birkaç yeni pazarlama fikri geliştirdim..."

"Lexi, kararımızı verdik." Simon bıçak gibi kesiyor sözümü.

"Ama karar, *yanlış* karar!" diye bağırıyorum çaresizce. "Markanın değeri var, olduğunu biliyorum! Lütfen." Doğruca Angus'a dönüyorum. "Gitmeyin. Beni dinleyin. Sonra tekrar oylama yaparız..."

"Simon." Angus benden yüzünü çeviriyor, utanmış gibi görünüyor. "Görüştüğümüze sevindim. Ben kaçıyorum."

"Kesinlikle."

Varlığını bile tanımıyorlar. Kimse öğrenmek istemiyor. Yöneticilerin toplantı odasına tekrar dolmasını bacaklarını eriyerek izliyorum.

"Lexi." Simon tam önümde. "Departmanına olan sadakatine hayranlık duyuyorum. Ama idari toplantıda bu şekilde davranamazsın."

Hoş sesinin altında çeliklik var; öfkelenildiği belli oluyor.

"Simon, özür dilerim..." Yutkunuyorum.

"Şimdi, kazadan bu yana senin için kaypak bir ortam olduğunu biliyorum." Duraklıyor. "Benim önerim üç aylık ücretli izin kullanman. Ve döndüğünde de, sana şirket içinde daha... uygun bir konum buluruz. Tamam mı?"

Kan yüzümden çekiliyor. Beni daha aşağı bir konuma alıyor.

"Ben iyiyim," diyorum çabucak. "İzin kullanmam gerekiyor..."

"Bence gerekiyor." İç geçiriyor. "Lexi, olayların işleyişi konusunda gerçekten üzgünüm. Hafızanı geri kazansaydın her şey daha farklı olacaktı ama Byron bana durumun hakkında ayrıntıları anlatıyor. Şu anda idari kadroda yer almıyorsun."

Sesinde kati bir kararlılık var.

"Tamam," diyebiliyorum sonunda. "Anlıyorum."

"Şimdi, departmanına inebilirsin. Sen burada olmadığın için..." Anlamlı anlamlı duraklıyor. "Talihsiz haberi onlara verme görevini Byron'a devrettim."

Byron'a?

Kısacık bir kafa sallayışıyla Simon toplantı odasında gözden kayboluyor. Yere mihlanmış gibi kapıyı seyrediyorum, sonra panik patlamasıyla asansöre koşuyorum. Kötü haberi Byron'un vermesine göz yumamam. En azından bu kadarını kendim yapmalıyım.

Asansörde cep telefonumdan Byron'un hattını tuşluyorum ve sesli yanıt sistemi çıkıyor.

"Byron!" diyorum, sesim telaşla titreyerek. "Departmana işten çıkarılma olayını söyleme, tamam mı? Kendim yapmak istiyorum. Tekrar ediyorum, *söyleme.*"

Sağa sola bakmadan asansörden çıkıyorum, ofisime girip kapıyı kapatıyorum. Her yanımda titriyor. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Haberi onlara nasıl vereceğim? Ne diyeceğim? İnsan arkadaşlarına işlerinden olduğunu nasıl söyler ki?

Ofisimde volta atıyorum, ellerimi büküyorum, her an çıkarabilirim. Hayatımda girdiğim bütün sınavlardan, sözlülerden daha beter bir durum bu...

Ve sonra bir ses beni uyandırıyor. Kapının dışından gelen bir ses. "İçeride mi?"

"Lexi nerede?" diye araya giriyor başka bir ses.

"Yoksa saklanıyor mu? Kaltak."

Bir an koltuğun altına girip bir daha hiç çıkmama seçeneğini düşünüyorum.

"Hâlâ yukarıda mı?" Kapının dışındaki sesler gittikçe yükseliyor.

"Hayır, onu gördüm! İçeride! Lexi! Çık dışarı!" Birisi kapıya güm diye vuruyor ve içim titriyor. Bir şekilde tüm gü-

cümü toplayıp kırırdıyorum. Büyük bir dikkatle elimi uza-
tıp kapıyı açıyorum.

Biliyorlar.

Hepsi orada duruyor. Döşemeler departmanının on beş çalışanı, sessiz ve öfkeli. Fi en önde, gözleri taş gibi.

"Ben... ben yapmadım," diye kekeliyorum ümitsizce. "Lütfen dinleyin, millet. Lütfen anlayın. Benim kararım değil. Denedim... Bana kalsa..." Cümlemi bitiremiyorum.

Ben patronum. Günün sonunda, departmanı kurtarmak benim görevimdi. Ve başaramadım.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar akararak, bir merhametsiz yüzden diğerine bakıyorum. "Çok, çok üzgünüm..."

Sessizlik. Sanırım bakışlarındaki nefretin altında eriyip su olacağım. Sonra sanki biri işaret vermiş gibi hepsi arkasını dönüp sessizce gidiyor. Bacaklarım pelte gibi bir halde masama yürüyorum ve sandalyeme çöküyorum ben de. Byron haberi nasıl verdi acaba? Onlara ne dedi?

Ve birden gelen kutumda görüyorum cevabı. Şu başlıkla yazılmış bir e-posta: **MESLEKTAŞLAR – HABERLER KÖTÜ.**

Sarsıntılar içinde e-postaya tıklıyorum ve sözcükleri okurken çaresizlikle inliyorum. Bu mesaj mı gitmiş insanlara? *Benim* adımla?

Döşemeler'deki bütün çalışanlara

Fark etmiş olduğunuz üzere, Döşemeler'in performansı son dönemde düşüktü. Üst düzey

yönetim kadrosu departmanı boşaltmaya karar verdi.

Bu yüzden hepiniz Haziran ayından itibaren başka işe geçmek zorunda kalacaksınız. Bu süre içerisinde de, Lexi ve ben gelişmiş etkinlik ve standartlarla çalıştığınızı görmekten memnunuz. Unutmayın, referansınız olacağız, o yüzden laçkalık ya da öfkelenmek yok.

Saygılarımızla,

Byron ve Lexi

Tamamdır. İşte şimdi kendimi vurmak istiyorum.

■■■

Eve döndüğümde Eric akşam güneşinde terasta oturuyor. Elinde gazetesi, cin toniğini yudumluyor. "Günün güzel geçti mi?" Gazeteden kafasını kaldırıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse... hayır," diyorum sesim titreyerek. "Bayağı berbat bir gündü. Bütün departman işten atıldı." Kelimeleri yüksek sesle söylerken elimde değil işte, gözyaşlarım boşanıyor. "Bütün arkadaşlarım. Hepsi işinden oldu. Hepsi de benden nefret ediyor... Ve haksız değiller..."

"Sevgilim." Eric gazetesini elinden bırakıyor. "İş bu. Olur böyle şeyler."

"Biliyorum. Ama onlar benim arkadaşım. Fi'yi altı yaşım-dan beri tanıyorum."

Eric içkisini yudumlarken kafa yoruyor gibi görünüyor. Sonunda omuz silkip gazetesine geri dönüyor. "Dediğim gibi, olur böyle şeyler."

"Olmaz işte." Büyük bir ciddiyetle kafamı iki yana sallıyorum. "Olmasını önlersin. Savaşırısın."

"Hayatım." Eric canlanıyor. "Sen işini kaybetmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Şirket de batmadı?"

"Hayır."

"Eh öyleyse. Bir cin tonik iç."

Nasıl böyle cevap verebiliyor? Ne biçim insan?

"Cin tonik istemiyorum, tamam mı?" Kontrolde çıktığı-mı hissediyorum. "Kahrolası cin tonik istemiyorum!"

"Bir kadeh şarap o halde?"

"Eric, anlamıyor musun?" diye neredeyse bağıyorum. "Durumun ne kadar berbat olduğunu algılayamıyor musun?"

Simon Johnson ve yönetim kadrosuna olan tüm öfkem burğu gibi yer değiştiriyor; hepsi Eric'e dönüyor, şu sakın terası, Waterford bardağı ve tuzu kuru hayatına dönüyor.

"Lexi..."

"O insanların o işe ihtiyacı var! Onların hepsi... ultra yüksek, zengin trilyonerler değil!" İhtişamlı balkonumuzu işaret ediyorum kollarımı açarak. "İpotekleri var. Kira ödüyorlar. Evlilik hazırlığı yapıyorlar."

"Aşırı tepki gösteriyorsun," diyor Eric kısa ve öz ve gazetesini çeviriyor.

"Hayır, sen aşırı tepkisiz kalıyorsun! Ve bunu anlamıyorum. Seni hiç *anlamıyorum* işte." Doğrudan ona konuşuyorum. Kafasını kaldırmamasını, bakış açısını açıklamasını, bu konuda konuşmasını istiyorum.

Ama yapmıyor. Sanki beni hiç duymamış gibi.

Bütün vücudum hüsrarla zonkluyor. İçimden cin toniğini balkondan aşağı fırlatmak geliyor.

"Tamam," diyorum nihayet. "Konuşmayalım bu konuyu. Her şey yolundaymış gibi yapalım, aynı fikirde olmadığımız halde öyleymiş gibi davranalım..." Topuğumun üstünde dönüp kısa bir nefes alıyorum.

Jon terasın kapısında dikiliyor. Üstünde siyah kot, beyaz gömlek ve güneş gözlüğü var, o yüzden yüz ifadesini çıkaramıyorum.

"Merhaba." Terasa adım atıyor. "Gianna beni içeri aldı. Bir şeyi... bölmüyorum, değil mi?"

"Hayır!" Yüzümü göremesin diye hızla dönüyorum. "Tabii ki hayır. Bir şey yok. Hiçbir şey yok."

Tam uğrayacak zamanı buldu. Her şeyin üstüne tuz biber eklemek için. Ben de onun yüzüne bile bakmayacağım. O *yokmuş* gibi yapacağım.

"Lexi biraz üzgün de," diyor Eric, Jon'a, erkek-erkeğe-konuşalım tarzı bir kısık sesle. "İşyerinde birkaç kişi işten atılmış."

"Sadece birkaç kişi değil!" Dayanamayıp pathyorum. "Koca bir departman! Ve ben onları kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. Ben onların patronuydum ve sıçtım." Bir gözyaşı yanağımdan akıyor ve sertçe siliyorum elimle.

"Jon." Eric beni dinlemiyor bile. "Sana bir içki hazırlayayım. Bayswater planları burada, konuşacak çok şey var..." Ayağa kalkıp oturma odasına adım atıyor. "Gianna, orada mısın?"

"Lexi." Jon terasta durduğum yere geliyor, sesi kısık ve acil. Gene deniyor işte. İnanmıyorum ya.

"Beni *rahat* bırak!" Arkamı dönüyorum. "Mesajımı almadın mı? İlgilenmiyorum! Sen sadece bir... kadın avcısısın. Hem ilgilensem bile, şu anda iyi bir zaman değil, tamam mı? Bütün departmanım az önce un ufak oldu. O yüzden buna verecek bir cevabın yoksa çek git başımdan."

Sessizlik. Jon'un yine geyik bir lafla konuşmaya devam etmesini bekliyorum fakat onun yerine gözlüğünü çıkarıp şaşırması gibi alnını ovuşturuyor.

"Hiç anlamıyorum. Plana ne oldu?"

"Plan mı?" diyorum agresifçe. "Ne planı?"

"Senin büyük halı anlaşman."

"Ne halı anlaşması?"

Jon'un gözleri şok geçirerek açılıyor. Birkaç saniye şaka yapıyormuşum gibi bana bakıyor. "Ciddi olamazsın. *Bilmiyor* musun?"

"*Neyi* bilmiyor muyum?" diye bağıyorum, sabrımın son damlasıyla. "Ne boktan söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Aman tanrım." Jon nefes veriyor. "Tamam. Lexi. Dinle. Büyük bir gizlilikle ayarladığım muazzam bir halı anlaşması vardı. Her şeyi değiştireceğini söylüyordun, büyük gelir getirecekti, departmanı tamamen dönüştürecekti... Evet! Man-

zara harika, değil mi?" Eric elinde cin tonikle kapıda belirin-
ce çaktırmadan yön değiştiriyor.

Muazzam halı anlaşıması?

Orada dikilirken kalbim hızla atıyor, Eric'in Jon'a içkisi-
ni verişini ve tentenin altına sandalye çekişini izliyorum.

Ona aldırma, diyor beynimde bir ses. *Uyduruyor. Senin-
le oynuyor, hepsi oyunun bir parçası...*

Peki ya değilse?

"Eric, hayatım, az önce için özür dilerim." Kelimeler pü-
rüsüzce, hiçbir engele takılmadan çıkıyor. "Sadece zor bir
gün geçirdim. Bana da bir kadeh şarap koyabilir misin?"

Jon'a bakmıyorum bile.

"Sorun değil, sevgilim." Eric tekrar içeri giriyor ve hemen
dönüveriyorum.

"Bana neden söz ettiğini anlat," diyorum kısık sesle. "Ça-
buk. Ve sakın kafadan uyduruyor olma."

Gözünün içine bakarken kendimi ufalmış hissediyorum.
Söylediklerine güvenip güvenmeyeceğim konusunda hiçbir
şey bilmiyorum. Ama daha fazlasını duymalıyım. Çünkü
eğer anlattıklarında yüzde *bir* bile doğruluk payı varsa...

"Uydurmuyorum. Bilmediğini daha önce *fark etsey-
dim...*" Jon inanamayarak kafasını iki yana sallıyor. "Hafta-
lardır bu şey üzerinde çalışıyordun. Sürekli taşıdığın büyük,
mavi bir dosyan vardı. O kadar heyecanlanıyordun ki uyu-
yamıyordun..."

"Peki ama neydi?"

"Kesin ayrıntıları bilmiyorum. Benim uğursuz olduğum
teorisine inanıyordun." Sanki özel bir şakayı paylaşıyormuş

gibi dudakları yamuluyor. "Ama eski bir desen kitabından
alınma retro halılar olduğunu biliyorum. Ve çok büyük olay
olacaktı."

"Peki ben neden bilmiyorum? Neden hiç kimse *bilmiyor?*"

"Son ana kadar saklı tutuyordun. Ofistekilere güvenme-
diğini söylüyordun, o yüzden de..." Sesini yükseltiyor.
"Hey Eric. Nasıl gidiyor?"

Yüzüme tokat yemişe dönüyorum. Cümlelerin burasında
duramaz.

"Al bakalım, Lexi," diyor Eric neşeyle, bana bir kadeh şa-
rap vererek. Sonra masaya yöneliyor, oturup Jon'a da otur-
masını işaret ediyor. "Evet, son duruma geçelim..."

İkili konuşurken olduğum yerde kıpırdamadan duruyo-
rum, beynim çalışıyor; güvensizlikle ikiye bölünmüş vazi-
yette. Hepsi zırva olabilir. Belki de tek kelimesini bile din-
lediğim için keklenmeye hazır bir enayiyim.

Öyleyse eski desen kitabını nereden bilsin? Ya doğruysa
söyledikleri? Göğsüm derin, acı veren bir umutla kasılıyor.
Eğer bir şans varsa, *minicik* bir şans varsa...

"İyi misin, Lexi?" Eric bana garip bir bakış fırlatıyor ve te-
rasın ortasında elimi yüzüme kapatmış, felç inmiş gibi dur-
duğumu fark ediyorum.

"İyiyim." Bir şekilde kendimi toparlıyorum. Terasın diğer
köşesine çekiliyorum ve galvanize çelik bir sallanan sandal-
yeye oturuyorum; güneş yüzüme vuruyor; aşağıdaki trafik
gürültüsünün farkında bile değilim. İleride masada, Jon ve
Eric bir mimari çizimi üzerinde çalışıyor.

"Otopark bölümünü en baştan yeniden düşünmek zorunda kalabiliriz." Jon kağıda bir şeyler karalıyor. "Dünyanın sonu değil."

"Tamam." Eric derin bir iç geçiriyor. "Eğer yapılabilir dıyorsan, Jon, sana güveniyorum."

Şarabımdan koca bir yudum içiyorum, sonra cep telefonumu çıkarıyorum. Bunu yapmak üzere olduğuma inanmıyorum. Titreyen, sakar ellerle Jon'un numarasını bulup mesaj yazıyorum:

Buluşabilir miyiz? L

Gönder seçeneğine basıyorum, sonra hemen telefonu cebime sokup dümdüz manzaraya bakıyorum.

Bir saniye sonra çizmeye devam ederken ve bana hiç bakmadan diğer eliyle cep telefonunu çıkarıyor Jon. Kısa bir bakış atıp cevap yazıyor. Eric fark etmiyor bile olan biteni.

Kendimi sıkıp elliye kadar sayıyorum, sonra gayet sıradan bir tavırla cep telefonumu açıyorum.

Tabii. J

on yedi

Fabian's Holland Park adlı bir kafede buluşmaya karar verdik, terakota rengine boyalı duvarları, Toskana resimleri ve raflarda İtalyan kitaplarıyla sıcak bir ortam. İçeri girip granite bara, kahve makinesine, yırtık döşemeli koltuğa bakınca... garip bir şey hissediyorum, sanki buraya daha önce geldim.

Belki dejavu yaşıyorum. Belki de öyle olmasını diliyorum.

Jon köşedeki bir masada yerini almış bile ve kafasını kaldırıncı gardımı alıyorum. Tüm iyi içgüdülerimin karşısı olarak, tüm protestolarıma rağmen, işte buradayım, gayri meşru bir şekilde onunla buluşuyorum. Tam başından beri istediği gibi. Kendimi bir tuzağa düşüymüş gibi hissediyorum... ama tuzağın ne olduğunu bilmiyorum.

Neyse. Onunla iş amaçlı buluşuyorum zaten. Bunu akıldan çıkarmadığım sürece sorun yok.

"Merhaba." Masada yanına oturuyorum, Jon kahvesini içerken ben de evrak çantamı yandaki sandalyeye atıyorum. "Evet. İkimiz de meşgul insanlarız. Şu anlaşmadan söz edelim."

Jon bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi bana dümdüz bakıyor.

"Bana anlatabileceğin daha fazla şey var mı?" diye ekliyorum, yüz ifadesini görmezden gelerek. "Sanırım bir kapu çino alacağım."

"Lexi, nedir bu? Ayrıca partide ne bok oldu?"

"Eee... neden söz ettiğini bilmiyorum." Menüü alıp okuyormuş gibi yapıyorum. "Belki de sütlü kahve alırım."

"Hadi ama." Jon yüzümü görmek için menüyü indiriyor. "Saklanamazsın. Ne oldu?"

Bunu çok komik buluyor. Suratından anlayabiliyorum. İncinmiş gururumla menüyü masaya pat diye koyuyorum.

"Madem öğrenmek istiyorsun," diyorum gergince, "Partide Rosalie'yle konuştum ve bana... amacının ne olduğunu anlattı. Saçmalık olduğunu biliyordum zaten. Ve ben de benimle oynanmasından hoşlanmıyorum, teşekkürler."

"Lexi..."

"Sakin yapmacıklıklarına devam etmeye çalışma, tamam mı? Aynı şeyi ona ve Margo'ya da yaptığını biliyorum." Sesimde artık bir keder tınısı da var. "Sen evli kadınlara duymak istedikleri şeyi söyleyen, usta bir operatörsün. Duymayı istediklerini düşündüğün şeyleri söylüyorsun."

Jon hiç istifini bozmuyor.

"Rosalie ve Margo'da da denedim. Ve hatta biraz..." Te reddüt ediyor. "İleri gitmiş olabilirim. Ama sen ve ben, böyle olması gerektiğine karar verdik. İlişkimizi saklı tutmak için."

E herhalde yani böyle bir cevap verecekti.

Öfkeden delirerek bakıyorum ona. Benimle dilediği gibi konuşabilir ve asla doğruyu söyleyip söylemediğini bilmenin hiçbir yolu yok.

"Anlamak zorundasın." Masada öne eğiliyor. "Hepsi sahteydi. Herkesi kandıracak bir hikâyeye yazdık, yani birlikte görülürsek açıklaması bu olacaktı. Rosalie de yedi, tam istediğimiz gibi."

"Yani sen bir *kadın avcısı* imajını kabul ettin?" diye karşı çıkıyorum gözlerimi devirerek.

"Tabii ki hayır!" Sesinde ani bir kızgınlık oluyor. "Ama bir iki kez... kıl payı kurtulduk. Özellikle Rosalie çok uyanıktı. Durumu çakacaktı."

"Sen de onunla muhabbete girdin." İğneleyici bir tavır takınıyorum. "Hoş. Gerçekten birinci sınıf."

Jon kararlı kararlı gözlerime bakıyor. "Haklısın. Her şey çok hoş değildi. Kusursuz bir durum olduğu iddia edilemez ve ikimiz de hata ettik..." Eliyle elime uzanıyor. "Fakat bana güvenmek zorundasın, Lexi. Lütfen. Sana her şeyi açıklamama izin vermelisin..."

"Kes şunu!" Elimi sertçe kaçırıyorum. "Sadece... dur! Buraya bunları konuşmaya gelmedik, alakasız şimdi. Sadece gelelim." Bir garson masaya yaklaşıyor ve kafamı kal-

dırıyorum. "Bir kapuçino lütfen. Evet, şu anlaşma," diyor-
rum kestirip atarak, garson yanımdan ayrılır ayrılmaz.
"Öyle bir şey yok. Her yere baktım. Ofise gidip en ufak iğ-
ne deliğine kadar aradım, bütün bilgisayar dosyalarını ka-
nıttırdım. Eve de baktım, yok. Tek bulabildiğim bu." Evrak
çantasını açıp şifreli karalamaların olduğu kağıdı çıkarıyo-
rum. "Çalışma masamda boş bir çekmece vardı. İçinde de
bu duruyordu."

Jon'un gözlerinin aydınlanıp, "Hah! İşte anahtar!" deme-
sini bekliyorum, sanki Da Vinci Şifresi'ndeymişiz gibi. Ama
onun yerine bir bakış atıp omuz silkiyor. "Senin el yazın."

"Benim el yazım olduğunu biliyorum." Sabrımı taşıрма-
maya çalışıyorum. "Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum!"
Hayalkınlığı içinde kağıdı atıyorum. "Neden notlarını bil-
gisayarda tutmadım ki?"

"İşyerinde bir adam var, Byron?"

"Evet," diyorum. "Ne olmuş ona?"

"Ona güvenmiyordun. Onun departmanın tamamen iş-
ten çıkarılmasını istediğini düşünüyordun. Burnunu sokup
işleri mahvetmeye kalkacağını düşünüyordun. Böylece de
projeyi yönetim kuruluna her şey olup bittikten sonra suna-
caktın."

Kafenin kapısı birden açılıyor ve vicdan azabıyla ödü-
m patlıyor, gelen Eric zannediyorum. BAHANEM DİLİMİN UCUN-
DA HAZIRLANIYOR, *Alışverişe çıkmıştım ve şansa bak, Jon'a*
rastladım! Tamamen tesadüf! Ama tabii ki gelen Eric falan
değil, Fransızca konuşan bir avuç yeniyetme.

"Demek başka bir şey bilmiyorsun." Vicdan azabım be-
ni agresif yapıyor; hatta suçlarcasına konuşuyorum. "Bana
yardımın dokunamaz."

"Öyle demedim," diye cevaplıyor Jon sakince. "Eski-
yi düşünüyordum ve bir şey hatırladım. Temas kurduğün kişi
Jeremy Northam'dı. Northwick. Ya da öyle bir şey."

"Jeremy Northpool?" İsim kafama geliveriyor. Lisa'nın üs-
tünde adamın adının yazdığı bir not kağıdını bana kakala-
yışını hatırlıyorum. Diğer otuz beş not kağıdıyla birlikte.

"Evet." Jon başıyla onaylıyor. "Öyle olmalı. Northpool."

"Sanırım ben hastanedeyken aradı. Defalarca."

"Eh." Jon kaşlarını kaldırıyor. "Belki de aramasına karşı-
lık vermenin zamanıdır."

"Ama yapamam." Çaresizce ellerimi masaya bırakıyo-
rum. "Adamı arayıp, 'Selam, ben Lexi Smart, sizinle bir an-
laşmamız mı vardı, ha, bu arada, sizin iş neydi?' diyemem
ki. Hiçbir şey bilmiyorum! Tüm bilgiler nerede?"

"Orada." Jon kapuçinosunu karıştırıyor. "Orada bir yer-
lerde. Dosyanın yerini değiştirmişsindir. Bir yere saklamış-
sındır ya da güvende olması için bir yere koymuşsundur..."

"İyi de nereye?"

Garson kız gelip önüme kapuçinoyu koyuyor. Ufak bis-
küviyi alıp dikkatim dağınık bir şekilde, dalgınca kağıdını
soymaya başlıyorum. Dosyayı nereye koymuş olabilirim?
Nereye saklarım? Ne düşünüyordum acaba?

"Bir şey daha anımsıyorum." Jon kahvesini bitiriyor ve
garsona bir tane daha getirmesini işaret ediyor. "Kent'e git-
miştin. Annenin evine gittin."

"Gerçekten mi?" Kafamı kaldırıp bakıyorum. "Ne zaman?"

"Kazadan önce. Belki de dosyayı oraya götürdün."

"Annemin evine mi?" diyorum şüpheli bir edayla.

"Denemeye değer." Jon omuz silkiyor. "Bir arayıp sor bence."

Dalgin dalgın kahvemi karıştırıyorum, bu sırada garson Jon'a bir kupa daha getiriyor. Annemi aramak istemiyorum. Annemi aramak sağlığıma zararlı.

"Hadi Lexi, yapabilirsin." Yüz ifademi gören Jon eğlenecek ağzını yamultuyor. "Nesin sen kadın mı, fok mu?"

Nutkum tutularak kafamı kaldırıyorum. Bir an doğru mu duydum diye merak ediyorum.

"Fi de hep öyle der," diyorum sonunda.

"Biliyorum. Bana Fi'yi anlattın."

"Sana Fi hakkında ne anlattım ki?" diyorum kuşkuyla.

Jon kapuçinosundan bir yudum içiyor. "Bayan Brady'nin sınıfında tanışmışsınız. İlk ve son sigaranı onunla içmişsiniz. Birlikte üç kez İbiza'ya gitmişsiniz. Onun dostluğunu kaybetmek gerçekten çok travmatikti senin için." Çantamdan çıkıntı yapan cep telefonuma doğru kafa sallıyor. "İşte bu yüzden o aramayı yapmalısın."

Ürkütücü bir durum. Başka neler biliyor acaba? Ona endişeli bakışlar fırlatarak telefonu çantamdan çıkarıp annemin numarasını tuşluyorum.

"Lexi, ben sihirli değilim." Jon daha da çok kahkaha atacakmışa benziyor. "Bir ilişkimiz vardı. Konuşurduk seninle."

"Alo?" Annemin hattaki sesi beni Jon'dan koparıyor.

"Ah anne! Benim, Lexi. Dinle, senin evine hiç kâğıt belge getirdim mi son zamanlarda? Ya da... dosya falan?"

"O büyük mavi dosya mı?"

Kulaklarım inanamayarak müthiş bir duygu yaşıyorum. Doğruymuş. Dosya var. İçimde heyecanın kabardığını hissediyorum. Ve de umudun.

"Doğru." Sakinliğimi korumaya gayret ediyorum. "Sende mi? Hâlâ evinde mi?"

"Odanda, tam bıraktığın yerde duruyor." Annem savunmaya geçiyor. "Gerçi bir köşesi hafif ıslanmış olabilir..."

İnanmıyorum yalnız. Köpekler üstüne çiş yapmış.

"Ama yerli yerinde?" diyorum endişeyle. "Hâlâ okunabilir durumda?"

"Tabii canım!"

"Harika!" Telefona sarılıyorum sıkı sıkıya. "Tamam, onu tutmaya devam et, anne. Güvenli bir yerde olsun, bugün gelip alacağım." Cep telefonumu pat diye kapatıp Jon'a dönüyorum. "Haklıymışsın! Orada. Tamam, en kısa yoldan gitmeliyim. Victoria'ya ulaşmalıyım, oradan bir sonraki saat tren vardır..."

"Lexi, sakın ol." Jon kahvesini kafasına dikiyor. "İstersen ben götürürüm seni."

"Ne?"

"Bugün meşgul değilim. Gerçi senin arabanla olmak zorunda, benim yok."

"Senin araban yok mu?" diyorum inanmayarak.

"Şu anda arabalar arasındayım." Omuz silkiyor. "Bisikletimi ya da taksileri kullanıyorum. Ama üstü açık, fiyakalı bir

Mercedes kullanmasını *bilirim*.” Yine, birisiyle arasındaki özel bir şakayı paylaşıyormuş gibi görünüyor.

Benimle, diye kafama dank ediyor aniden. Bir zamanlar olduğum kızla.

Konuşmak için ağzımı açıyorum fakat kafam allak bulak. Beynim düşüncelerle çalkalanıyor.

“Tamam,” diyorum nihayet. “Olur, sağol.”

Hikâyemizi bir güzel yazdık. En azından ben yazdım. Eğer biri sorarsa Jon bana direksiyon dersi veriyor. Tam arabaya binerken karşılaştım onunla ve bana yardım tek-lif etti.

Ama zaten kimse sormuyor.

Günlük güneşlik bir gün ve Jon arabayı park edildiği yerden geri geri çıkarırken üstünü açıyor. Sonra cebine uzanıp bana siyah bir lastik toka uzatıyor. “İhtiyacın olacak. Hava rüzgârlı.”

Şaşkınlık içinde tokayı alıyorum. “Senin cebinde ne işi var bunun?”

“Her yerimde var. Hepsi senin.” Sola sinyal verirken gözlerini deviriyor. “Onları ne yapıyorsun bilmiyorum, *öğütü-* musun?”

Rüzgârdan savrulup dağılmadan saçımı atkuyruğu yapıyorum sessizce. Jon yola çıkıyor ve ilk kavşağa yöneliyor. “Annemin evi Kent’te,” diyorum ışıklarda durunca. “Londra’dan çıkıp...”

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Annemin evinin yerini biliyor musun?” diyorum gene inanamayarak.

“Daha önce gittim.”

Yeşil ışık yanıyor ve hareket ediyoruz. Yanından geçtiği-miz büyük, beyaz binalara bakıyorum ama boş boş. Anne-min evine gitmiş. Fi’yi biliyor. Cebinde saç tokamla geziyor. Mavi dosya konusunda haklı çıktı. Ya araştırmasını *hakika-* ten çok iyi yapmış. Ya da...

“Eee... varsayımsal olarak,” diyorum sonunda. “Diyelim ki bir zamanlar sevgiliydik.”

“Varsayımsal olarak.” Jon kafasını çevirmeden sallıyor.

“Tam olarak ne oldu? Biz nasıl...”

“Sana anlattığım gibi, bir tanıtım gecesinde tanıştık. Şirket içinde de karşılaşmaya devam ettik. Evinize daha sık gidip gelmeye başladım. Eric başka şeylerle meşgulken geldim, beklenenden erken. Seninle sohbet ederdik, terasta takıldık... Zararsızdı.” Duraklıyor ve riskli bir şerit değiştirme hareketi yapıyor. “Sonra bir haftasonu Eric şehir dışındaydı. Ve ben sana geldim. Ondan sonra da... Artık zararsız değildi.”

İnanmaya başlıyorum. Sanki dünya kayıyor; bir ekran geri sarıyor. Renkler daha keskinleşiyor ve netleşiyor.

“Başka neler oldu?” diyorum.

“Mümkün olduğunca sık görüşüyorduk.”

“Onu *bilirim*.” Lafı değiştiriyorum. “Yani... nasıldı? Birbirimize neler diyorduk, neler yapıyorduk? Sadece... anlat işte bir şeyler.”

"Beni şaşırtıyorsun." Jon başını iki yana sallıyor, gözleri kırışıyor. "Bana yatakta da hep böyle derdin. 'Anlat işte bir şeyler.'"

"Bir şeyler dinlemeyi seviyorum." Savunmaya geçercesine omuz silkiyorum. "Herhangi eski bir şeyler."

"Sevdiğini biliyorum. Tamam. Herhangi eski bir şeyler." Birkaç saniye ses çıkarmadan arabayı kullanıyor ve düşünürken gülümsediğini fark ediyorum. "Nereye gitsek sana mutlaka çorap alırdık. Her seferinde aynı şey olurdu, kumda ya da çimde ya da neyse, çıplak ayakla yürümek için çoraplarını fırlatıp atardın, sonra da ayakların üşürdü ve sana çorap arardık." Yaya geçidinde duruyor. "Başka? Patates kızartmasına hardal dökmeye alıştırdın beni."

"Hardal mı?"

"Hı hı. Seni ilk gördüğümde şeytani bir sapkınlık olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse bağımlıyım." Arabayı tekrar kaldınıyor ve büyük bir taşıt yoluna sapıyor. Araba hızlanıyor; motorun sesinden Jon'u duymam güçleşiyor. "Bir hafta sonu çok yağmur yağıyordu. Eric evde değildi, golf oynamaya gitmişti ve seninle oturup *Dr. Who* dizisinin bütün eski bölümlerini izlemiştik." Bana bakış atıyor. "Devam edeyim mi?"

Anlattığı her şey yankılanıyor. Beynim bir frekans yakalar gibi oluyor. Neden söz ettiğini hatırlamıyorum ama nedense bir yerlerden tanıdık geldiğini duyumsuyorum. Tıpkı ben gibi. Benim hayatım gibi.

"Devam et." Evet anlamında kafa sallıyorum.

"Tamam. O zaman... masa tenisi oynarız. Oldukça acımasız. İki sayı öndesin ama seni yenmem an meselesi."

"Hiç de değil," diye karşılık veriyorum otomatik olarak.

"Ah, evet."

"Asla!" Kıkırdıyorum.

"Annemle tanıştın. Seni görür görmez tahmin etti. Beni o kadar iyi tanıyor ki onu kandıramadım. Ama sorun yok, kimseye hiçbir şey söylemez." Jon bir başka yola sapıyor. "Hep yatağın sol tarafında uyursun. Sekiz ayda toplam beş gece birlikte uyuduk." Bir süre susuyor. "Eric de 235."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Jon'un bakışları ileriye sabitlenmiş, yüzü yoğun. "Anlatmaya devam edeyim mi?" diyor sonunda.

"Evet." Boğuklaşan boğazımı temizliyorum. "Devam et."

Kent'e doğru arabada yol alırken Jon bana ilişkimiz hakkında verebileceği bütün detayları tüketiyor. Tabii ki ben benimkileri veremediğim için sessizlik içinde oturuyorum ve şerbetçiotu tarlaları ve kurutma fırınlarının yanında geçip gidiyoruz. Hoş, baktığımdan değil ya. Ben Kent'te büyüdüm, o yüzden bu kartpostal güzelliğindeki İngiltere bahçeleri manzarasını fark etmiyorum bile. Onun yerine, transa geçmiş gibi yol haritasını seyreliyorum; bakışım la oku takip ediyorum.

Birden aklıma Kaybeden Dave'le yaptığım konuşmayı getiriyor ve derin bir iç geçiriyorum.

"Ne oldu?" diyor Jon.

"Hiç, yok bir şey. Hâlâ merak ediyorum, şimdi olduğum yere nasıl geldim? Ne oldu da kariyerimin peşine düştüm böyle, dişlerimi yaptırdım, neden bu... başka insana dönüştüm?" deyip kendimi gösteriyorum.

"Eh," diyor Jon, bir trafik işaretine gözlerini kısıarken. "Bence her şey cenazede olanlarla başladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun işte. Babanla olan şey."

"Babama ne olmuş?" diyorum hayretler içinde. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Frenlerin acı inleyişiyle ineklerle dolu bir tarlanın hemen yanında Mercedes'i durduruyor Jon ve dönüp bana bakıyor. "Annen sana cenazeyi anlatmadı mı?"

"Tabii ki anlattı!" diyorum. "Olmuş. Babam... yakılmış mı işte, neyse."

"O kadar mı?"

Beynimi tarıyorum. Annemin cenaze hakkında başka bir şey söylemediğinden eminim. Konuyu açtığımda hemen değiştirdi, diye hatırlıyorum birden. Ama yani, annem için gayet doğal bir hareket bu. Zaten hep konuyu değiştirir.

İnanamayarak kafasını iki yana sallayan Jon arabayı tekrar vitese takıyor. "Gerçekdışı bir durum. Hayatın hakkında *bir şey* biliyor musun acaba?"

"Görünüşe göre hayır," diyorum sinir olarak. "E anlat o zaman! Madem bu kadar önemli."

"I-ıh." Jon araba yeniden hareket ederken başını olumsuz anlamda sallıyor. "Bana düşmez. Bunu annenin anlat-

ması gerek." Yoldan sapıyor ve çakıl taşlı garaj yoluna yanaşiyor. "Geldik."

Evet, gelmişiz. Farkında değilim. Ev büyük kısmıyla hatırladığım gibi: 1900'lerden kalma, kırmızı, kiremit taşlı bir ev, bir tarafında bir sera, önünde de annemin fi tarihinden kalma Volvo'su. Gerçek şu ki, ev taşındığımızdan beri hiç değişmedi, yani yirmi yıldır, sadece dökülmeye başladı. Çatının bir tarafından bir oluk sarkıyor ve sarmaşıklar, duvarları daha da çok kaplamış. Garaj yolunun bir tarafında kabarık bir muşambanın altında babamın bir zamanlar oraya yığıldığı kaldırım taşı tepeciği duruyor. Onları satın kendi işini kuracaktı galiba. Bu da... sekiz yıl önceydi? Yoksa on mu?

Giriş kapısının arkasından bahçeyi görebiliyorum, bir zamanlar oldukça güzeldi, çiçek tarhları ve ot yetiştirdiğimiz bölümleri vardı. Köpeklerimiz olmadan önce.

"Yani... diyorsun ki, annem bana yalan söyledi?"

Jon hayır anlamında bir işaret yapıyor. "Yalan söylemedi. Sadece düzeltti." Arabanın kapısını açıyor. "Hadi gel."

Tazıların durumu şu ki, oldukça sık sık görünüyorlar ama dört ayak üstüne kalktıklarında bayağı bir devasalar. Ve bir anda on tanesi birden üstünüze atlamaya kalktığına saldırıya uğramış gibi oluyorsunuz.

"Ophelia! Raphael!" Pati sesleri ve kesik havlayışlar arasında annemin sesini duyuyorum. "İnin aşağı! Lexi, canım! Acilen geldin cidden. *Neler* oluyor?" Yıpranmış manşetli, fi-

tilli kadife bir etek ve mavi çizgili gömlek giymiş, elinde de bin yıllık bir kurulum bezi var.

“Merhaba anne,” diyorum nefes nefese, üstümdeki bir köpeği elimle aşağı iterek. “Bu Jon... Arkadaşım.” Jon’u işaret ediyorum, o da bu sırada bir taziye eğilmiş, gözünün içine bakarak konuşuyor, “Patilerini yere koy. İnsanlardan uzak dur.”

“Evet!” Annem telaşlı görünüyor. “Bilseydim öğle yemeği hazırlardım. Böyle son dakikada haber veriyorsun, nasıl bir şeyler hazırlayayım...”

“Anne, senden yemek hazırlamanı beklemiyoruz. Tek istediğim o dosya. Burada mı?”

“Elbette.” Savunmaya geçiyor. “Dosyanın kılına zarar gelmedi.”

Gıcırdayan, yeşil halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yatak odama giriyorum, hâlâ aynı çiçekli Laura Ashley duvar kağıdıyla kaplı.

Amy haklı, burası *kokuyor*. Köpeklerden mi, rutubetten mi, çürümüşlükten mi... bilmiyorum ama buraya bir el atılması lazım. Tuvalet masasının üstündeki dosyayı görüp kapıyorum ve geri kaçıyorum. Annemin neden böyle savunmaya geçtiğini anlamış bulunuyorum. İğrenç ötesi. Kesinlikle köpek çiši kokuyor.

Yüzümü buruşturarak iki parmağımı dosyaya sokup kâğıtları çıkarıyorum.

İşte benim el yazım. Satırlarca, satırlarca, gün gibi ortada. Sanki bir mesaj, benden... bana. İlk sayfaya göz geziyorum, neler yaptığımı çabucak kavramaya çalışıyorum,

neler planlıyordum, tüm bunlar ne anlatıyor... Bir tür teklif yazdığımı görebiliyorum ama *ne?* Anlam vermeye çalışarak alnımı kırıştırıyorum, bir sayfayı çeviriyorum, sonra bir sayfa daha. Ve işte o zaman görüyorum o ismi.

Aman. Tanrım.

Bir anda çakıyorum. Bütün resim gözümde canlanıyor. Kafamı kaldırıyorum, kalbim heyecanla atıyor. Çok iyi bir fikir. Yani, *çok* iyi bir fikir diyorum ya. Potansiyeli şimdiden görebiliyorum, müthiş olabilir, her şeyi değiştirebilir...

Adrenalinle dolarak dosyaya sarılıyorum, nasıl koktuğu umurumda değil ve odadan çıkıp merdivenleri ikişer ikişer iniyorum.

“Aldın mı?” Jon en alt basamakta bekliyor.

“Evet!” Ağzım kulaklarıma varıyor. “Çok akıllıca! Akıllıca bir fikir!”

“Senin fikrin.”

“*Sahi mi?*” Göğsüm kabarıyor, duygularımı bastırmaya çalışıyorum. “Biliyorsun, başından beri ihtiyacımız olan şey. Yapmamız gereken bu. Eğer bu plan işe yararsa halıcılıktan vazgeçemezler. Kafayı yiyecekler.”

Bir köpek kafama atlayıp saçımı yemeye çalışıyor ama bu bile ruh halimi değiştiremiyor. Bu anlaşmayı bir araya getirdiğime inanamıyorum. Ben, Lexi! Herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum...

“Şimdi!” Annem elinde bir tepsi dolusu kahve fincanıyla yaklaşıyor. “Size en azından bir fincan kahve ve gevrek ikram edeyim.”

"Gerçekten anne, hiç gerek yok," diyorum. "Maalesef hemen kaçmalıyım..."

"Ben içerim," diyor Jon, halinden memnun.

Ne yaparmış? Ona pis bakışlar fırlatarak peşinden oturma odasına gidiyorum ve soluk renkli koltuğa oturuyoruz. Jon kendi evinde gibi rahat bir şekilde kuruluyor. Belki de öyle.

"Eh, Lexi de tam hayatının parçalarını bir araya getirmekten söz ediyordu," diyor bir gevreği ısırarak. "Ve ben de düşündüm, belki babasının cenazesinde olanları anlatmak işe yarayabilir."

"Evet, ebeveynini kaybetmek her zaman travmatik bir olaydır..." Annem tüm dikkatini bir bisküviyi ortadan ikiye bölmeye vermiş. "Al bakalım, Ophelia." Yarisını bir tazıya yediyor.

"Ben ondan söz etmiyorum," diyor Jon. "Ben diğer olayları kast ediyorum."

"Diğer olaylar?" Annem anlamamış gibi bakıyor. "Hayır, Raphael, yaramazlık yok! Kahve, Lexi?"

Köpekler bisküvi tabağının etrafını kuşatmış, yalanıyor ve kokluyorlar. Şimdi bir de onları yememiz mi gerekiyor?

"Lexi olayları tümüyle kafasında bulamıyor," diye ısrar ediyor Jon.

"Smoky, senin sıran değil..."

"*Kahrolası köpeklerle konuşmayı kes!*" Jon'un sesiyle yerimden fırlıyorum.

Annem de konuşamayacak kadar çok geçirmiş vaziyette. Hatta kıpırdamayacak kadar.

"*Bu senin çocuğun.*" Jon beni gösteriyor. "Onlar değil." Başparmağını bir köpeğe savuruyor ve aniden koltuktan ayaklanıyor. Annem de, ben de ağzımız açık ona bakakalıyoruz, Jon şömineye yürüyor, saçını karıştırıyor ve etrafında gezen köpeklerle hiç ilgilenmiyor. "Ben senin kızını umursuyorum. O farkında olmayabilir ama öyle." Doğrudan anneme odaklanıyor. "Sen hayatını inkâr ederek geçirmek isteyebilirsin. Belki senin işine yarıyordur. Ama Lexi'nin işine yaramıyor."

"Neden söz ediyorsun?" diyorum ümitsizce. "Anne, cenazede ne oldu?"

Annemin elleri kendini korumak istercesine yüzünde dolaşiyor. "Oldukça... tatsızdı."

"Hayat tatsız olabilir," diyor Jon körü körüne. "Ama eğer hayatını bilmiyorsan, o zaman her şey daha da tatsızdır. Ve eğer sen anlatmazsan Lexi'ye ben anlatacağım. Çünkü bana anlatmıştı zamanında." Bisküvisinin son parçasını ağzına atıp kütürüyor.

"Tamam! Olan şu ki..." Annemin sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Ne?"

"İcra memurları geldi!" Yanakları stresle pembeleşiyor. "Törenin tam ortasında."

"İcra memurları mı? Ama..."

"Hiçbir uyarı yapmadan geliverdiler. Beş kişi." Annem önüne bakıyor, kucağındaki köpeği obsesif, tekrarlayıcı hareketlerle okşuyor. "Evi geri almak istediler. Bütün mobilyaları, her şeyi almak istediler. Babanın bana karşı... dürüst olmadığı anlaşıldı. Ya da kimseye karşı diyelim."

"Ona ikinci DVD'yi göster," diyor Jon. "Nerede olduğunu bilmediğini söyleme sakın."

Bir duraklama oluyor, sonra annem ikimize de bakmadan ayağa kalkıyor, çekmecenin birini açıp karıştırıyor ve boş, parlak bir disk buluyor. Diski takıyor ve üçümüz de dikkat kesiliyoruz.

"Canlarım." Babam yeniden ekranda, öteki DVD ile aynı odada, aynı sabahlık içinde. Kameraya bakarken aynı çekici pırlı. "Eğer bunu izliyorsanız bu dünyadan göçmüşümdür. Bilmeniz gereken bir şey var. Ama bu seferki... halka açık bir ilan değil, diyebiliriz." Purosundan derin bir duman çekip üflüyor, pişmanlıkla kaşlarını çatıyor. Eski mangırlar bir felakete kurban gitti. Sizi bu işe sokmak istemedim. Siz kızlar akılsınız, halledecek bir yolunu bulursunuz." Birkaç saniye derin düşünüyor. "Ama eğer parasız kalırsanız yaşlı Dickie Hawford'dan isteyin, size biraz verecektir. Sevgiler, sevgililerim." Bardağını kaldırıyor ve ekran kararıyor. Anne-me dönüyorum hemen.

"Ne demek istedi 'felaket' derken?"

"Bütün evi yeniden ipotek ettirdiğini söylemek istedi." Sesi titriyor. "Gerçek mesajı buydu. Bu DVD cenazeden bir hafta sonra elimize geçti, postayla gönderilmişti. Ama çok geçti! İcra memurları çoktan eve gelmişti! Ne yapsaydık?" Taziyı daha da sert okşuyor, okşuyor, en sonunda hayvan inleyerek elinden kurtuluyor.

"Eee... biz ne yaptık?"

"Evi satmak zorunda kalacaktık. Başka bir yere taşınacaktık. Amy'yi okuldan almamız gerekecekti..." Elleri gene

yüzünde geziniyor. "Böylece erkek kardeşim araya girdi. Ve kız kardeşim. Ve... ve sen araya girdin. İpoteği öderim dedin. Paranın yettiği kadarıyla."

"Ben mi?"

Beynim şok geçirerek koltukta arkama dayanıyorum; bu olayı da resme dahil etmeye, oturtmaya çalışıyorum. Babamın borçlarını ödemeyi kabul ettim.

"Yoksa offshore hesapta mıydı?" diyorum birden. "Bankanın adı... Uni olabilir mi?"

"Babanın işlerinin çoğu offshore'du." Kafa sallıyor. "Ver-gicilerden kaçmak için. Neden dürüst davranamazdı bilmiyorum..."

"Diyor kızını karanlıkta tutan kadın!" diye patlıyor Jon. "Hangi yüzle böyle dersin?"

Sabri taşmış hali bana da geçiyor ister istemez.

"Anne, cenazeyi hatırlamadığımı biliyordun. Bana bunların hiçbirini anlatmadın. Her şeyi benim için daha... net yapacağını görmüyor musun? O paranın nereye gittiğini hiç bilmiyordum."

"Çok zordu!" Annemin gözleri sağa sola kayıyor. "Amy'nin iyiliği için saklı tutmaya çalıştım..."

"Ama..." Daha karanlık bir şey aklıma gelince duruyorum. "Anne... bir sorum daha var. Babam hiç... hapse girdi mi?"

Annem ayak parmağına basmışım gibi yüzünü buruşturuyor.

"Kısa bir süreliğine, hayatım. Çok uzun zaman önce. Bir yanlış anlamaydı. Üstünde durmayalım. Ben biraz çay demleyeyim..."

"Hayır!" Hayalkırıklığı içinde ayağa fırlıyorum ve önüne dikilip dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Anne, dinle! Hiçbir şey olmamış gibi yaparak bir baloncüğün içinde yaşayamazsın. Amy haklı! Artık bu hiç değişmeyen... zaman alanından kopmalısın."

"Lexi!" diyor annem keskince ama onu duymazdan geliyorum.

"Amy babamın hapse girdiğini *duymuş*. Ve bunun çok havalı bir şey olduğunu sanıyor. Neden başını bu kadar belaya soktuğu belli... Tanrım ya!" Birden hayatımın parçaları tetris oyunu gibi birbirine geçiyor. "İşte *bu yüzden* birden hırslı biri oldum. O yüzden tek buna odaklandım. O cenez her şeyi değiştirdi."

"Bana neler olduğunu anlatmıştın," diyor Jon. "İcra memurları geldiğinde annen bin parçaya bölünmüş." Azarlar-casına anneme bakıyor. "Onları senin idare etmen gerekti, Lexi, kararı almak zorunda kaldın... Her şeyi üstlendin."

"Hepsi benim hatamış gibi bakma bana öyle!" diye bağıyor annem birden, sesi tiz ve titriyor. "Bütün suçu bana yüklemeyi kes! Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, hiç! Baban, o *adam*..."

Susuyor, sözcükleri havada asılı kalıyor ve annemin mavî gözleriyle karşılaşıncı nefesimi tutuyorum. Hatırlayabildiğim ilk kez annem... doğru konuşuyor.

Oda dingin. Konuşmaya cesaretim yok.

"Ne olmuş babama?" Alçak sesle fısıldayışım bile çok yüksek geliyor bana "Anne... anlat."

Ama çok geç. O an bitiyor. Annemin gözleri başka tarafa kayıyor, benden kaçıyor. İçim sızlayarak sanki onu ilk kez görüyorum. Saçı taktığı saç bandıyla genç kız gibi; elleri kırışık; babamın yüzüğü hâlâ parmağında. Onu izlerken köpeklerden birinin kafasına dokunuyor ve sevmeye başlıyor.

"Öğle yemeği saati oldu, Agnes!" Sesi canlı ve kırılgan. "Bakalım sana ne vereceğiz..."

"Anne, lütfen." Bir adım öne atıyorum. "Orada duramazsın. Ne söyleyecektin?"

Tam olarak ne umut ettiğimi ben de bilmiyorum; ama annem kafasını kaldırdığında alamayacağımı anlıyorum. Yüzü tekrar ışık geçirmez oluyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"*Sadece* diyecektim ki..." Eski şehit ruhunu geri kazanıyor bile. "...hayatında olan her şey için beni suçlamaya başlamadan önce, Lexi, o herifin de yanıtlayacağı bir sürü şey var. Cenazedeki erkek arkadaşın. Dave? David? Suçlanan gereken o."

"Kaybeden Dave mi?" Allak bullak olarak bakıyorum. "Ama... Kaybeden Dave cenazede yoktu ki. Bana, gelmeyi teklif ettiğini ama onu reddettiğini söyledi. Dedi ki..." Devam edemeyip susuyorum çünkü Jon gözlerini tavana dikmiş, başını iki yana sallıyor.

"Başka neler anlattı?"

"O sabah ayrılmışız, çok güzelmiş, bana tek bir gül vermiş..." Aman tanrım. Ben ne sanıyordum ki, bir de ona inandım? "Affedersiniz."

Anneme olan; babama olan; kendi enayiliğime olan hayalkırlıklılımla parlayarak garaj yoluna çıkıyorum. Cep telefonumu cebimden çıkarıp doğruca Kaybeden Dave'in ofisini arıyorum.

"Oto Tamir Atölyesi," diyor işadamı sesi hattın diğer ucunda. "David Lewis hizmetinizde."

"Kaybeden Dave, benim," diyorum, çelik gibi bir sesle. "Lexi. Ayrılığımızın ayrıntılarını en baştan dinlemem gerek. Ve bu kez gerçeği duymak istiyorum."

"Bebeğim, sana gerçeği anlattım ya." Kendine güveni son derece yüksek. "Bana bu kez inanmak zorundasın."

Onu *dövmek* istiyorum.

"Dinle, seni çuk kafalı," diyorum, yavaş ve öfkeli bir sesle. "Şu anda nöroloji uzmanının odasındayım, tamam mı? Birinin bana yanlış bilgi verdiğini söylüyorlar ve bu da nörolojik yollarımı bozuyormuş. Eğer düzeltilmezse kalıcı beyin hasarı yaşayacağım."

"Tanrım." Sarsılıyor. "Hemen mi?"

Cidden annemin tazılarından da aptal.

"Evet, uzman şu an yanımda, hafıza devrelerimi düzeltmeye çalışıyor. O yüzden belki doğruyu söylemeyi denersin? Ya da doktorla mı konuşmak istersin?"

"Hayır! Tamam!" Güveni kırılıyor. Kısa kısa nefes aldığını, parmağını yakasına soktuğunu tahmin edebiliyorum. "Belki de durum *tam olarak* sana anlattığım gibi değildi. Seni korumaya çalışıyordum."

"Neden korumaya çalışıyordun? Cenazeye geldin mi?"

"Evet, geldim," diyor durakladıktan sonra. "Kanepeleri dağıtıyordum. Yardım ediyordum. Sana destek oluyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra ben..." Boğazını temizliyor.

"Evet?"

"Garsonlardan birini düdükledim. Duygusal stresten oldu!" diye ekliyor savunmaya geçer gibi. "İnsana çılgınca şeyler yaptırıyor. Kapıyı kilitletim sanıyordum..."

"Seni *bastım* mı?" diyorum inanamayarak.

"Evet. Çıplak falan değildik. Şey, biraz işte..."

"Kes!" Telefonu yüzümden uzaklaştırıyorum.

Tüm bunları sindirmek için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Kısa kısa soluk alarak yere çömelıyorum ve bahçe duvarına oturuyorum, telefonda gelen, "Lexi! Lexi!" seslerini duymayarak karşıdaki koyunlara bakıyorum.

Kaybeden Dave'i başkasıyla yakaladım. E tabii ki yakalarım. Hiç şaşırmadım desem?

Nihayet telefonu tekrar kulağıma getiriyorum. "Peki nasıl tepki verdim? Ve *sakin* sana bir gül verdiğimi ve çok güzel olduğunu söyleme!"

"Şey." Kaybeden Dave nefes veriyor. "Doğrusu çıldırdın. Hayatın hakkında bağırıp çağırmaya başladın. Bütün hayatın değişmek zorundaymış, her şey berbatmış, benden nefret ediyormuşsun, her şeyden nefret ediyormuşsun... Şu kadarını söyleyeyim, Lexi, aşırıydı. Seni sakinleştirmeye çalıştım, karidesli sandviç verdim. Ama ilgilenmedin bile. Es-tin, yağıdın, gürledin."

"Sonra ne oldu?"

"Seni bir daha görmedim. Bir sonraki karşıma çıktığında televizyondaydın ve çok farklı görünüyordun."

"Evet." Gökyüzünde daireler çizen iki kuşu izliyorum. "Bana doğruyu ilk seferde anlatabilirdin biliyorsun ki."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Ya tabii."

"Hayır, üzgünüm." Onu hiç duymadığım kadar samimi konuşuyor. "Ve o kızı becerdiğim için de üzgünüm. Ve sana söylediği şey için de üzgünüm, hiç hesapta yoktu."

Birden dikleniyor. "Ne dedi bana?"

"Ah. Hatırlamıyorsun," diyor çabucak. "Eee... hiç. Ben de hatırlamıyorum zaten."

"Neydi?" Telefonu elimde sıkarak ayağa kalkıyorum. "Bana ne dediğini söyle! Kaybeden Dave!"

"Kapatmalıyım. Doktorla iyi şanslar." Telefonu kapıyor. Hemen numarayı tekrar çeviriyorum ama meşgul. Kıl herif.

Rap rap eve yürüyorum, Jon koltukta oturuyor ve bir köpek dergisi okuyor.

"Merhaba!" Yüzü aydınlanıyor. "Nasıl gitti?"

"Cenazede garson kız bana ne dedi?"

Jon bir anda kaçamaklı bakıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Hey, şu köpek dergilerini okudun mu hiç?" Dergiyi kaldırıyor. "Çünkü çok garip bir şekilde..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Yanına oturuyorum ve çenesini çeviriyorum, bana bakmak zorunda kalıyor. "Sana söyledim, biliyorum. Anlat."

Jon iç geçiriyor. "Lexi, ufacık bir detay. Neden önemli ki?"

"Çünkü... önemli işte. Bak Jon, anneme inkârla yaşamak hakkında ahkam kesip sonra benim hayatımda olan, öğrenmeyi hak ettiğim bir şeyi bana anlatmazlık edemezsin. O garson kızın bana ne dediğini söyle. *Hemen.*" Bakışlarımı sabitliyorum.

"Tamam!" Jon teslim olurcasına kollarını kaldırıyor. "Madem bilmek istiyorsun, kız sana... Drakula demişti."

Drakula? Kendime rağmen, dişlerimin artık kırık olmadığı gerçeğine rağmen... utançla yanaklarımın kıpkırmızı kesitiğini hissediyorum.

"Lexi..." Jon yüzünü buruşturuyor.

"Hayır." Elini itiyorum. "İyiym."

Yüzüm ısınıyor, ayağa kalkıp pencereye yürüyorum, manzarayı hayal etmeye çalışıyorum; kendimi eski eprimiş, düz tabanlı Lexi'nin ayakkabılarının içinde dikilirken hayal etmeye çalışıyorum. Sene 2004. İşyerinde ikramiye kazanmamışım. Babamın cenazesindeyim. İcra memurları iflasımızı duyurmak için az önce gelmiş. Erkek arkadaşımı bir garsonu becerirken yakalıyorum... Kız suratıma tek bir bakış atıyor ve bana Drakula diyor.

Tamam. Şimdi aklıma yatmaya başlıyor işte.

on sekiz

Yolda geri dönerken uzun, uzun bir süre sessizce oturuyorum. Mavi dosyayı kucağımda sıkı sıkı tutuyorum, sanki elimden kaçacakmış gibi. Dışarıda tarlalar hızla geçiyor. Jon iki saniyede bir suratıma bakıyor ama ağzını açmıyor.

Olayları kafamda tekrar tekrar çeviriyorum, yeni öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Lexi Smart konusunda, yarım saatlik bir zaman zarfında master yapmış gibiyim.

“Babamın bizi böyle sıkıntıyla bıraktığına hâlâ inanamıyorum,” diyorum nihayet. “Hiçbir uyarı falan yapmaksızın.”

“Ya?” Jon yorumsuz kalıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı koltuğa çekiyor ve çenemi dizime yaslıyorum, yola bakıyorum dimdik. “Biliyorum, herkes babamı severdi. Çok hoş biriydi, eğlenceliyi-

di, çekiciydi ve bize düşküncü. Her ne kadar birkaç kez batırıyorsa da... bizi gerçekten severdi. Bize üç kızı derdi.”

“Üç kızı.” Jon’un sesi öncekinden de kuru ve gevrek. “İnkarla yaşayan bir köpek obsesifi, yeniyetme bir şeytan çıkaran ve batmış bir amnezik. Hepsisi de borç içinde. İyi iş, Michael. Çok hoş.”

Ona bir bakış atıyorum. “Babamdan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Bence kendisi çok iyi vakit geçirmiş ve bulaşıkları da size bırakmış,” diyor Jon. “Bence bencil bir götmüş. Ama hey, adamla hiç tanışmadım.” Sinyal verip başka bir yola sapıyor. Ellerin direksiyonu sıkı sıkı tuttuğunu fark ediyorum birden. Neredeyse sinirli.

“En azından kendime çekidüzen vermişim.” Tırnağımı yiyorum. “Sana hiç bahsediyor muydum? Cenazeden?”

“Bir iki kez.” Jon gevrek gevrek gülüyor.

“Ah, anladım.” Kızarıyorum. “Sürekli. Seni esaslı baymışımdır.”

“Saçmalama.” Elini direksiyondan çekip benimkini kısaca sıkıyor. “Bir gün, ilk zamanlarda, biz daha arkadaşken birden çıkıverdi. Bütün hikâyeye. Hayatını nasıl değiştirdiği. Ailenin borcunu nasıl üstlendiğin, ertesi gün dışçıdan randevu alman, rejime girmen, kendinle ilgili her şeyi değiştirmeye karar vermen. Sonra televizyona çıkışın ve her şeyin abartı derecede değişmesi. Kariyer merdivenlerini roket gibi tırmanışın, Eric’le tanışman, tüm cevapları onda bulunduğunu sanman. Sağlamdı, zengindi, güvenilirildi. Bir milyon kilometre farklıydı...” Duraklayıp sessizleşiyor.

"Babamdan," diyorum sonunda.

"Ben psikolog değilim. Ama anlamıştım."

Sessizlik oluyor ve gökyüzünde gittikçe yükselen küçük bir uçak görüyorum, beyaz bir duman izi bırakıyor.

"Biliyorsun, uyandığımda hayallerimdeki hayata iniş yaptığımı zannetmiştim," diyorum yavaşça. "Kendimi Sinderella sandım. Sinderella'dan da iyiydim. Dünyanın en mutlu kızı olmalıyım diyordum..." Jon kafasını sallayınca lafımı bitiremiyorum.

"Bütün hayatını bir gerilim altında yaşıyordun. Çok kısa sürede çok yol kat ettin, nasıl başa çıkacağını bilemedin, hatalar yaptın..." Tereddüt ediyor. "Arkadaşlarını kendinden uzaklaştırdın. En zoru da buydu senin için."

"Ama *anlamıyorum* ki," diyorum yardım istercesine. "Neden kaltak olduğumu anlamıyorum."

"İstmeden oldu. Lexi, kendine biraz hoşgörü göster. Patronluk pozisyonuna getiriliverdin. Kocaman bir departmanı yönetecektin, yönetim kadrosunu etkilemek istiyordun, adam kayırmakla suçlanmak istemiyordun... ve boca-ladın. Bazı şeyleri yanlış şekilde yaptın. Sonra kendini kapa-na kısılmış hissettin. O sert kişiliği geliştirdin. Başarının bir parçasıydı."

"Kobra," diyorum yüzümü buruşturarak. Takma adımın bir yılın olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Kobra." Ağzının kenarıyla hafifçe tebessüm ederek kafa sallıyor Jon. "Biliyorsun, televizyon yapımcılarının fikriydi. Sen değildin. Gerçi bir şey yakalamışlardır. Mesele iş olun-ca sen de bayağı bir kobralaşıyorsun."

"Hayır!" Dehşetle kafamı kaldırıyorum.

"İyi bir açıdan." Sırtıyor.

İyi bir açıdan mı? İnsan nasıl iyi bir açıdan kobra gibi olabilir?

Bir süre konuşmadan arabada gidiyoruz, iki tarafımızda da altın rengi tarlalar sere serpe uzanıyor. Bir süre sonra Jon radyoyu açıyor. Eagles'dan "Hotel California" şarkısı çalıyor ve yolumuza devam ediyoruz, güneş ön cama vurup parlıyor, birden kendimi başka bir ülkede gibi hissediyorum. Başka bir hayatta.

"Bir keresinde bana zamanı geri çevirip her şeyi farklı yapma şansım olsa yaparım demiştin." Jon'un sesi öncekin-den de yumuşak. "Her konuda. Kendin... İşin... Eric... Pa-rılıtsı uçtuktan sonra her şey göze daha farklı görünüyor."

Eric adını duyunca içim sızlıyor. Jon her şey geçmişte kalmış gibi konuşuyor, oysaki şimdideyiz. Ben evliyim. İma ettiği şeyden de hoşlanmıyorum.

"Bak, ben sığ bir altın avcısı değilim, tamam mı?" diyo-rum kızarak. "Eric'i sevmişimdir, yoksa sırf parılıtsı uğruna bir adamla evlenmem."

"İlk başta Eric'in iyi anlaşma olduğunu sandın," diye ka-bul ediyor Jon. "Çekiciydi, gereken özellikleri barındırıyor-du... Hatta çatı katı dairelerimizdeki akıllı sistemlerimiz gi-biydi. 'Koca' ayanına koy ve işlesin."

"Kes şunu."

"Sanat eseri gibi. Bir dizi ruh hali ayanı var, hassas..."

"Sus." Kalkkaha atmamak için kendimi sıkıyorum. Eğilip radyonun sesini yükseltiyorum, Jon'u bastırmak amacıyla.

Bir saniye sonra ne söylemek istediğimi kavrayıp radyonun sesini gene kısıyorum.

"Tamam, bak. Belki seninle ilişkimiz vardı. Geçmişte. Ama bu demek değildir ki... Belki evliliğimi bu kez *yürütmek* istiyorum."

"Yürütemezsin." Jon hiç istifini bozmuyor. "Eric seni sevmiyor."

Niye bu kadar *her-boku-biliyorum* olmak zorunda?

"Evet, seviyor." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bana söyledi. Hatta işin aslı, çok da romantikti, bilmek istersen."

"Ya, öyle mi?" Jon bir gıdım bile bozulmuyor. "Ne dedi mesela?"

"Benim güzel ağzıma, uzun bacaklarıma ve evrak çantamı savuruşuma âşık olduğunu söyledi." Anlatırken utaniyorum. Eric'in bunu söyleyişini çok iyi hatırlıyorum, hatta duyar duymaz ezberledim.

"Saçmalığın daniskası." Jon kafasını çevirmiyor bile.

"Saçmalık değil!" diye karşı çıkıyorum inatla. "Çok romantik!"

"Hadi ya? O zaman evrak çantanı öyle savurmasan seni sevmeyecek miydi?"

Bir an donakalıyorum. "Ben... bilmem. Mesele bu değil ki."

"Nasıl olmaz canım? Mesele tam da bu. Bacakların uzun olmasa seni sevecek miydi?"

"Ne bileyim!" diyorum huysuzca. "Kapa çenen! Güzel, hoş bir andı."

"Boktandı."

"Tamam." Çenemi kaldırıyorum. "Ya *sen* bende neyi seviyorsun?"

"Bilmiyorum. Senin özünü. *Listeleyemem* öyle," diyor, neredeyse kırıncı bir şekilde.

Uzun bir duraklama oluyor. Dümdüz ileriye bakıyorum, kollarım hâlâ sıkı sıkı bağlı. Jon'sa yola odaklanmış, sanki konuşmayı çoktan unutmuş gibi. Artık Londra'ya iyice yaklaşıyoruz ve trafik yoğunlaşıyor.

"Tamam," diyor Jon nihayet, bir araba sırasının sonunda durunca. "Uyurken cırtlamanı seviyorum."

"Uyurken cırtlıyor muyum?" diyorum inanamayarak.

"Evet, maymun yavrusu gibi."

"Ben kendimi kobra sanıyordum," diye tersliyorum. "Karrar ver."

"Gündüzleri kobra." Başıyla onaylıyor. "Geceleri maymun yavrusu."

Dudaklarımı dümdüz tutmaya çalışsam da tebessümle kıvrılıyorlar.

Çift şeritli yolda ilerlerken cep telefonuma mesaj geliyor ve telefonu alıyorum.

"Eric," diyorum okuduktan sonra. "Manchester'a varmış. Birkaç gün boyunca inşaata müsait alan bakacakmış."

"Hı hı. Biliyorum." Jon U dönüşü yapıyor.

Şehrin dış mahallelerindeyiz. Hava grileşiyor ve birden bir yağmur damlası düşüyor yanağıma. Ürperiyorum ve Jon, Mercedes'in üstünü kapatıyor. İki şeritli yolda giderken süratü ciddileşiyor.

"Biliyorsun, Eric babanın borcunu gözü kapalı ödeyebilirdi," diyor ansızın, ifadesiz bir ses tonuyla. "Ama sana bıraktı. Lafını bile etmedi."

Ne söyleyeceğimi bulamıyorum. Kifayetsiz kalıyorum; düşünemiyorum.

"Onun parası," diyorum sonunda. "Niye ödesin ki? Hem zaten ben başkasının yardımına *muhtaç* değilim."

"Biliyorum. Teklif ettim. Tek kuruş almadın. Bayağı inatçısın." Büyük bir kavşağa ulaşıyor, bir otobüsün arkasında kalıyor ve dönüp bana bakıyor. "Şimdi ne planlıyorsun bilmiyorum."

"Şimdi mi?"

"Günün geri kalanında." Omuz silkiyor. "Madem Eric de yok."

Derinde bir yerde bir şey fokurduyor. İtiraf etmek istemediğim, nazik bir zonklama hissi. Kendime bile itiraf edemediğim.

"Şey." İşkadını havasına bürünüyorum. "Bir şey planlamıyordum. Eve git, akşam yemeği ye, dosyayı oku..." Doğal olmaya çalışarak ekliyorum, "Neden ki?"

"Hiç." Jon da duraklıyor ve kaşlarını çatarak yola bakıyor, ardından öylesine ekliyor. "Evimde bazı eşyaların var da. Gelip almak istersin belki."

"Olur." Yorumsuzca omuz silkiyorum.

"Olur." Arabayı döndürüyor ve yolun geri kalanını konuşmadan sürdürüyoruz.

Jon hayatımda gördüğüm en güzel apartman dairesinde yaşıyor.

Tamam, Hammersmith'te bakımsız bir sokakta. Ve karşı duvardaki grafiti yazısını görmezden gelmek zorundasınız. Ama ev kocaman, uçuk kiremit taşlı, eski devasa kemerli pencereleri var ve daire yandaki binaya açılıyor, o yüzden dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük bir alanı kaplıyor.

"Burası... *olağanüstü*."

Ayakta durmuş, Jon'un çalışma alanına bakıyorum, neredeyse nutkum tutuluyor. Tavan çok yüksek, duvarlar bembeyaz ve dev bir Apple Mac'in durduğu çalışma tezgahının yanında üstü kâğıt dolu, eğimli bir masa yer alıyor. Köşede bir ressam sehпасı, tam karşısında bir duvar dolusu kitap ve tekerlekli bir eski moda kütüphane merdiveni var.

"Buradaki bütün evler ressam atölyesi olarak inşa edilmiş." Jon etrafta gezinirken gözlerinin içi gülüyor, on kirli kupayı alıp mutfakta gözden kayboluyor.

Güneş yeniden çıkıp kemerli camlarda ısılıyor ve yenilenmiş parkelere vuruyor. Yerde çizimler, notlar ve karalamalarla dolu ayrılmış kâğıt parçaları saçılı. Tüm çalışmaların tam ortasında bir şişe tekila ve bir kâse badem duruyor.

Kafamı çevirince Jon'un mutfak kapısında durmuş, ses çıkarmadan beni izlediğini görüyorum. Ortamı bozmak istercesine saçını kaşıyor ve şöyle diyor: "Eşyaların bu tarafta."

Gösterdiği yere yürüyorum, bir kemerin altından geçip sıcak bir oturma odasına giriyorum. Büyük, mavi pamuk-

lu kotluklar, kocaman deri bir torba ve bir sandalyeye konmuş eski bir televizyonla döşenmiş. Koltuğun arkasında yenmiş tahta raflar, üstünde devrilecekmiş gibi kitap, dergi ve bitki ve...

"Benim kupam." Fi'nin bir zamanlar bana doğum günümde verdiği, elle boyanmış, kırmızı bir seramik kupaya bakıyorum, rafta duruyor, sanki oraya ait.

"Evet." Jon kafa sallıyor. "Ben de onu diyorum. Burada eşyaların kalmış." Kupayı alıp bana veriyor.

"Ve... benim kazağım!" Koltuklardan birinden eski polo yaka bir kazak sarkıyor. Sittin senedir giyerim, on altı yaşımdan beri. Nasıl olur...

Daha birçok şey görüş alanıma girdikçe hayretler içinde bakıyorum. Her zaman sarındığım, sahte kurt yünü şal. Boncuklu çerçeveleri içindeki eski okul fotoğrafları. Pembe retro *ekmek kızartma makinem*?

"Buraya gelip kızarmış ekmek yerdin." Jon şaşkın bakışlarını takip ediyor. "Kıtlıktan çıkmış gibi yumulurdun."

Birdenbire diğer yanıma görüyorum işte; sonsuza dek yok olduğunu zannettiğim yanıma. Hastanede uyandığımdan bu yana ilk kez kendimi evimde hissediyorum. Köşedeki seramik bitkinin etrafına yayılmış minik peri ışıklarım bile duruyor; Balham'daki küçük dairemden sahip olduğum küçük sallanan ışıklarım.

Tüm bu zaman boyunca eşyalarım buradaymış. Birden aklıma Eric'in sözleri geliyor, ona Jon'u sorduğumda verdiği cevap. *Ona hayatını emanet edebilirsin.*

Belki ben de öyle yapmıştım. Ona hayatımı emanet ettim.

"Herhangi bir şey hatırlıyor musun?" Jon sıradan bir şekilde soruyor ama alttaki umudu seziyorum.

"Hayır." Kafamı iki yana sallıyorum. "Yalnızca eski yaşıntımdan gelen eşyalar..." Tanımadığım boncuklu bir çerçeveye görünce duraklıyorum. Resme yaklaşıyorum ve yerimden sığıyorum. Benim fotoğrafım. Ve Jon'un. Bir ağaç gövdesinde oturuyoruz, kolunu boynuma dolamış, üstümde eski bir kot ve spor ayakkabılar var. Saçım boynumdan omuzlarıma dökülüyor; kafamı arkaya atmışım. Dünyadaki en mutlu kızmış gibi kahkahayla gülüyorum.

Gerçekmiş. Gerçekten gerçekmiş.

Yüzlerimize bakarken beynim uyuşuyor, güneşten yandığımız. Bunca zaman boyunca kanıtı varmış.

"Bana bunu gösterebilirdin," diyorum neredeyse suçlarcasına. "Bu fotoğrafı. İlk karşılaştığımızda yanında getirebilirdin."

"Bana inanır mıydın?" Koltuğun koluna tünüyor. "Bana inanmak ister miydin?"

Kalakalıyorum. Haklı olabilir. Belki de bir açıklama yapardım, mantıklı bir çözüm bulurdum, kusursuz kocama; hayallerimdeki hayatıma sarılırdım.

Atmosferi aydınlatma çabasıyla bana ait eski romanlarla ve bir kâse dolusu ay çekirdeğiyle dolu kalabalık bir masaya yürüyorum.

"Ay çekirdeği." Bir avuç alıyorum. "Ay çekirdeğine bayılırım."

"Biliyorum." Jon'un yüzünde çok garip, anlaşılmaz bir ifade beliriyor.

"Ne?" Çekirdek ağzımda şaşkın şaşkın duruyorum. "Ne oldu? Çekirdeklerde bir şey mi var?"

"Yok. Başka bir şey vardı da..." Duraklayıp gülümsüyor, sanki kendi kendine. "Hayır. Önemli değil. Boşver."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum afallayarak. "İlişkimizle ilgili bir şey mi? Anlatmak zorundasın. Hadi."

"Bir şey değil ya." Omuz silkiyor. "Aptalcaydı. Sadece kendi çapımızda bir... geleneğimiz vardı. İlk kez seks yaptığımızda sen ay çekirdeği çitliyordun. Bir yoğurt kabına ek-tin ve ben de onu eve götürdüm. Aramızda bir espriydi iş-te. Sonra her seferinde yapmaya başladık. Hatıra olsun di-ye. Onlara çocuklarımız diyorduk."

"Ayçiçeği mi ekiyorduk?" İlgiyle alnımı kırııştırıyorum. Ufak bir çan çalıyor.

"Hı hı." Jon konuyu değiştirmek ister gibi kafa sallıyor. "Sana içecek bir şey getireyim."

"Neredeler?" diyorum, Jon iki kadeh şarap koyarken. "Sakladın mı?" Odada yoğurt kaplarında ayçiçeği işareti arı-yorum.

"Boşver ya." Kadehimi uzatıyor.

"Attın mı yoksa?"

"Hayır, atmadım." CD çalara gidiyor ve yavaş bir müzik koyuyor ama dikkatimi dağıtamayacak.

"Neredeler öyleyse?" Sesime bir meydan okuyuş sızıyor. "Anlattığın her şey doğruysa birkaç kez seks yapmışızdır. Demek ki birkaç ayçiçeği olmuştur."

Jon şarabını yudumluyor. Sonra tek kelime etmeden to-puşunun üstünde dönüyor ve küçük bir koridorda takip et-memi işaret ediyor. Az eşyayla dekore edilmiş bir yatak odasına giriyoruz. Sonra çift kanatlı kapıları geniş, güverte gibi bir balkona açıyor. Ve nefesim kesiliyor.

Dört bir yanda ayçiçeği duvarı. Gökyüzüne uzanan, de-vasa sarı canavarlardan genç çiçeklere kadar, sap halinde gövdelerden minik saksılarda tomurcuklanan filizlere ka-dar. Nereye baksam ayçiçeği.

İşte buydu. Bu, bizdik. En başından saksıdaki en ufak çi-çeğe kadar. Çevremdeki yeşil ve sarı denizine bakarken bo-ğazım düğümleniyor. Hiç bilmiyordum.

"Peki, en son ne zaman... yani..." Kafamı çubuklarla desteklenmiş, en minik tomurcuğa çeviriyorum. "En son yaptığımız..."

"Altı hafta önce, kazadan bir gün önce." Jon yüzünde okunamayan bir ifadeyle duruyor. "Ona daha bir özenle ba-kıyorum."

"Seni en son görüşüm müydü..." Dudağımı ısırıyorum.

Bir süre sessizlik oluyor, sonra Jon kafa sallıyor. "En son birlikte olduğumuz zamandı."

Oturup şarabımı yudumluyorum, tüm bunlar başımı döndürüyor. Burada bir roman yazılmış. Koca bir ilişki. Bü-yüyen, sağlamlaşan ve Eric'i terk etmeme sebep olacak ka-dar güçlenen.

"Ya... ilk sefer?" diyorum sonunda. "Nasıl başladı?"

"Eric'in şehir dışında olduğu o hafta sonuydu. Sohbet ediyorduk. Balkonda şarap içiyorduk. Şimdiki gibi yani."

Jon etrafı gösteriyor. "Sonra öğleden sonra olduğunda sessizleştik. Ve anladık."

Koyu renk gözlerini kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve derinde bir yerde bir telim titreşiyor. Jon ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başlıyor. "Kaçınılmaz olduğunu ikimiz de anladık," diyor yumuşakça.

Olduğum yere mıhlaniyorum. Kibarca şarap bardağı elimden alıyor ve iki elimi de tutuyor.

"Lexi..." Ellerimi dudaklarına götürüyor, gözlerini kapayıp nazikçe öpüyor ellerimi. "Biliyordum..." Sesi cildimin üstünden boğuk çıkıyor. "Döneceğini biliyordum. Bana döneceğini biliyordum."

"Dur!" Ellerimi geri çekiyorum bir hışımla, kalbim sıkıntıyla atıyor. "Hiçbir şey... bilmiyorsun!"

"Ne oldu?" Jon ona tokat atmışım gibi şaşkın bakıyor.

Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Onu feci halde istiyorum; bütün bedenim bana git diyor. Ama yapamıyorum.

"Olan şu ki... kafayı sıyırdım."

"Neden dolayı?" Ağzı açık kalıyor.

"Tüm bunlardan dolayı!" Ayçiçeklerini gösteriyorum. "Çok fazla. Bana bu kadar... bu kadar serpilmiş bir ilişki sunuyorsun. Ama benim için her şey başlangıç aşamasında." Sakinliğimi korumaya çalışarak şarabımdan büyük bir yudum içiyorum. "Ben senden çok gerideyim. Dengeler bozuk."

"Dengeleriz," diyor çabucak. "Hallederiz. Ben de en başa dönerim."

"En başa dönemezsin!" Umutsuzca ellerimi saçımda gezdiriyorum. "Jon, sen çekici, esprili ve havalı bir erkeksin. Ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama sana âşık değilim. Nasıl olabiliriz? Bunların hiçbirini yapmadım ki. Hatırlamıyorum."

"Bana âşık olmanı beklemiyorum..."

"Evet, bekliyorsun. Bekliyorsun! Benden o olmamı bekliyorsun."

"Sen *osun* zaten." Sesinde ani bir kızgınlık tınısı oluyor. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Sen sevdiğim kızsın. İnan buna, Lexi."

"Bilmiyorum!" Sesim ıstırapla yükseliyor. "O muyum bilmiyorum, tamam mı? Ben, o muyum? Ben, ben miyim?"

Dehşet içinde ağlamaya başladığımı fark ediyorum; bu gözyaşları nereden çıktı bilmiyorum. Yüzümü çevirip gözlerimi siliyorum, yutkunuyorum, sel gibi akmalarını önlemiyorum.

O olmak istiyorum, o ağaç gövdesinde gülen kız olmak istiyorum. Ama değilim.

En sonunda kendimi toparlıyorum ve dönüyorum. Jon az önceki yerinde duruyor aynen, yüzünde bir sıkıntı görüyorum ve içim buruluyor.

"Şu ayçiçeklerine bakıyorum." Yutkunuyorum. "Ve fotoğraflara. Buradaki eşyalarım. Ve yaşandığını görebiliyorum. Ama sanki tanımadığım iki insan arasındaki harika romantik aşk gibi geliyor bana."

"Sensin," diyor Jon kısık sesle. "Benim. İkimizi de tanıyorsun."

"Kafamda biliyorum. Ama hissedemiyorum. *Bilmiyorum.*" Gözyaşlarımın yeniden kabardığını hissederek yumruğumu göğsüme bastırıyorum. "Eğer *tek bir şey* hatırlayabilsem. Bir anı olsa, bir ipucu..." Cümlemi tamamlayamıyorum. Jon kendinden geçmiş bir şekilde ayçiçeklerine bakıyor.

"Peki ne öneriyorsun?"

"Diyorum ki... ne bileyim ya! Bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var... İhtiyacım olan..." Bitiremiyorum lafımı.

Balkona yağmur damlaları damlamaya başlıyor. Serin bir rüzgâr esip geçiyor ve ayçiçekleri kafa salları gibi birbirlerini yatıyorlar.

Nihayet Jon sessizliği bölüyor. "Eve bırakılmak mı?" Gözlerine bakıyor, artık gözlerinde öfke yok.

"Evet." Gözlerimi siliyorum ve saçımı arkaya atıyorum. "Lütfen."

■■■

Eve ulaşmamız on beş dakika alıyor. Sohbet etmiyoruz. Mavi dosyama tutunarak oturuyorum ve Jon çenesini kenetlemiş, vites değiştiriyor. Mercedes'i otoparkıma sokuyor ve bir saniye ikimiz de kımıldamıyoruz. Yağmur iyiden iyiye arabanın tavanına vurmaya başlıyor ve birden şimşek çakıyor.

"İçeri koşman gerek," diyor Jon ve kafa sallıyorum.

"Sen nasıl döneceksin?"

"Merak etme." Bakışlarını kaçırarak anahtarları uzatıyor.

"İyi şanslar tekrar." Dosyayı işaret ediyor. "Ciddiyim."

"Teşekkürler." Dosyada parmağımı gezdirerek dudaklarımı ısııyorum. "Gerçi Simon Johnson'ı dinlemeye nasıl ikna ederim, bilmiyorum. Konumum düşürüldü. İnanırlılığımı yitirdim. İlgiilenmeyecektir."

"Yapacaksın."

"Onunla bir konuşabilsem, yaparım. Ama başından savacak, eminim. Artık bana ayıracak zamanları yok." İç geçirip arabanın koluna uzanıyorum. Yağmur sicim gibi yağıyor ama bütün gece de burada oturamam.

"Lexi..."

Jon'un ses tonuyla geriliyorum.

"Şey... konuşuruz," diyorum aceleyle. "Bir ara."

"Tamam." Bir süre bakışıyoruz. "Bir ara. Anlaştık." İniyor, yağmurun altında bir etki etmesi de ellerini kaldırıyor. "Ben taksi bulacağım. Hadi koş." Duraksıyor, sonra yanağıma bir öpücük konduruyor ve dönüp gidiyor.

Yağmurun altında girişe koşuyorum, değerli dosyama neredeyse düşüreceğim, sonra tentenin altında duruyor, kâğıtları elimle düzeltiyorum ve ayrıntıları hatırlayınca umutlanıyorum. Gerçi söylediğim şey de doğru. Simon Johnson ile görüşmezsem bir kıymeti kalmayacak.

Ve sonra ansızın durumumun hakikati kafama dank ediyor. Ne sanıyordum, bilmiyorum. Bu dosyada ne varsa var, bana bir şans daha tanımayacak ki, değil mi? Artık Kobra değilim. Yetenekli çocuk Lexi değilim artık. Hafıza kaybına uğramış, şirketin-yüz-karası, her şeyi batırmış biriyim. Bırakın tüm planı dinlemeyi, Simon Johnson bana beş dakika bile ayırmaz.

Asansöre binme havamda değilim. Kapıcının bariz şaşkınlığı karşısında merdivenlere yöneliyorum ve burada oturan kimsenin kullanmadığı, parlayan çelik ve cam basamakları tırmanmaya koyuluyorum. Eve girince uzaktan kumandayla ısıtıcıyı yakıyorum ve krem rengi koltuğa geriliyorum. Ama yastıklar o kadar parlak ve tuhaf ki, ayrıca da ıslak saçım kumaşta leke yapar diye korkuyorum. Böylece sonuçta ayağa kalkıp çay yapmaya mutfaka gidiyorum.

Günün tüm adrenalinden sonra hayalkınlığı yüklüyüm. Evet, kendimle ilgili birkaç şey öğrendim. Eee, ne olmuş? Beynime fazla yükleme oldu, Jon, anlaşma, her şey. Bugün baştan sona bir esriklik gibi geçti. Döşemeler departmanını asla kurtaramayacağım. Simon beni asla ofisine alıp fikrimi sormayacak, nerede kaldı anlaşmayı hayata geçirmek. Bir milyon yıl geçse de olmaz. Tabii eğer...

Tabii eğer...

Yok.

Yapamam. Yapabilir miyim?

Kendime inanamayarak heyecandan donakalıyorum, yan etkileri düşünüyorum; Simon Johnson'ın sesi soundtrack gibi beynimde dönüyor.

Hafızan yerine gelmiş olsaydı, Lexi, her şey farklı olurdu.

Hafızam yerine gelmiş olsaydı, o zaman her şey daha farklı olurdu.

Su ısıtıcıdaki su kaynıyor ama umursamıyorum. Rüyada gibi cep telefonumu çıkarıyorum ve hemen arama yapıyorum.

"Fi," diyorum, telefon açılır açılmaz. "Hiçbir şey söyleme. Beni dinle."

ON DOKUZ

Kaltakça düşün. Patronca düşün. Kobra'ca düşün. Aynada kendimi inceliyorum ve biraz daha ruj sürüyorum. 'Cehennemden-gelen-kaltak-patron' tarzı denebilecek, grimsi pembe bir renk. Saçım arkada toplanmış ve üstümde dolabımda bulduğum, en ciddi takım elbise var. En dar kalem etek, en sivri topuklular. Gri çizgili, beyaz bir gömlek. Bu kıyafetin verdiği mesajı yanlış anlamak olanaksız: *İş yapalım diyorum.*

Dün Jeremy Northpool ile ofisinde iki saat geçirdim; her aklıma gelişinde de heyecanlanıyorum. Her şey yerli yerinde. İkimiz de bu anlaşmanın işe yaramasını istiyoruz. Artık bana kalmış.

"Yeterince kötü kalpli görünmüyorsun." Gemici pantolonuyla yanımda dikilen Fi beni eleştirel bir gözle inceliyor. "Biraz daha azarlama alıştırması."

Burnumu buruşturuyorum; ama şimdi de hapşıracaktım gibi görünüyorum.

"Yok." Fi olumsuz anlamda kafa sallıyor. "Gene olmadı. Eskiden gerçekten dondurucu bakışlarla bakıyordun. Mesela, 'Sen önemsiz bir böceksin, hemen çekil yolumdan,' dercesine." Gözlerini kısıyor ve katı, aşağılayan bir şekilde bakıyor. "Patron benim ve işler *benim* istediğim şekilde yapılacak."

"Çok iyiydi!" Hayranlıkla ona dönüyorum. "Sen yapmalısın bunu. Yer değiştirelim."

"Ya tabii." Omzumu bastırıyorum. "Hadi, bir daha yap. Azarla."

"Çekil önümden, pis yağcı," diye hırslıyorum, Batının Zalim Cadısı havasıyla. "Patron benim ve işler *benim* istediğim şekilde yapılacak."

"Evet!" diye alkışlıyor. "Daha iyiydi. Bir de insanların yanından geçerken gözlerini kırptır, sanki onların kim olduğunu tanımakla vakit harcayamazmışsın gibi."

İç geçirip yatağa çöküyorum. Tüm bu sürtükçe tavırlar çok yorucu. "Gerçek bir öküzdüm, değil mi?"

"Her zaman o kadar kötü değildin." Fi insaf ediyor. "Ama insanların tahmin etmesi riskini göze alamayız. Ne kadar kötü olursan, o kadar iyi."

Fi son 24 saattir bana koçluk yapıyor. Dün hasta izni alıp bana geldi, yanında da kahvaltı getirdi. Sonunda ken-

dimizi o kadar kaptırdık ki bütün gün kaldı, gece de kaldı. Ve en müthiş işi çıkardı. *Her şeyi* biliyorum. Geçen seneki Noel partisinde neler olduğunu biliyorum. Geçen seneki bir toplantıda Byron'un yıldırım gibi dışarı çıktığını ve bana kibirli bir hiç kimse dediğini biliyorum. Geçen mart ayında vinil satışlarının yüzde 2 oranında arttığını çünkü Workingham'da bir okulun sipariş verdiğini fakat sonra yanlış renk geldi diye bize dava açmaya kalktıklarını biliyorum.

Bayim gerçeklerle dolup taşıyor, içerisi öyle kalabalık ki patlamak üzere. Ve en önemli kısım bu bile değil üstelik.

"Odana girdiğin zaman muhakkak kapıyı çarpacaksın." Fi bana talimat vermeye devam ediyor. "*Sonra* dışarı çık ve kahve iste. Aynı sırada olacak."

En önemli kısım, eski, kaltak-patron Lexi olarak ortaya çıkmam ve herkesi kandırmam. Rujumu kaldırıp evrak çantamı alıyorum.

"Bana kahve getir," diye havlıyorum kendime. "Hemen!"

"Gözlerini biraz daha kıs..." Fi beni inceliyor, sonra başıyla onaylıyor. "Hazırsın."

"Fi... sağol." Dönüp ona sarılıyorum. "Sen bir yıldızsın."

"Eğer bunu kıvırırsan sen yıldız olacaksın." Duraksıyor, sonra ekliyor, sert bir tonla. "Kıvıramasan da. Bu kadar çaba sarf etmek zorunda değildin, Lexi. Departman kapansa da sana büyük bir iş teklif ettiklerini biliyorum."

"Ya, evet." Elimi nereye koyacağımı bilemeden burnumu ovuşturuyorum. "Mesele bu değil. Hadi, artık gidelim."

Takside ofise doğru yol alırken midem büzülüyor, geri geliyor, havadan sudan bile konuşamıyorum. Bunu yaptığım için kafayı yemiş olmalıyım. Yedim canım, farkındayım. Ama aklıma gelen tek çare bu.

"Tanrım, bende sahne korkusu var," diye mırıldanıyor Fi, kaldırıma yanaştığımızda. "Üstelik de oynayan ben değilim. Debs ve Carolyn'in önünde nasıl ifadesiz bir suratla duracağım, bilmiyorum."

Amacımı diğerlerine anlatmadık. Ne kadar az kişi bilirse, o kadar güvenli olur diye karar verdik.

"Eh, Fi, sen de biraz çaba göster, tamam mı?" diye yapıştırıyorum yeni Lexi sesimle ve şok içinde sarsılan yüzünü görünce kopuyorum.

"Tanrım, ödüm koptu. Çok başarılısın."

Taksiden iniyoruz, sürücüyü parasını uzatıyorum, bozuk paramı toplarken pis bakışımı atıyorum.

"Lexi?" Arkamdan bir ses geliyor. Tam şüpheli bir insana korkunç Lexi surat ifademle bakmaya hazır, kafamı çeviriyorum ki, ağzım açık kalıyor.

"Amy? Burada ne arıyorsun?"

"Seni bekliyorum." Biraz cesareti kırılmış gibi bir tutam saçımı arkaya atıyor. "Stajyerin olmaya geldim."

"Sen... ne?"

Taksi çekip giderken kocaman gözlerle onu süzüyorum. Ayakta zor durduğu, topuklu ayakkabılar, file çorap, incecik çizgili bir mini etek ve aynı kumaştan yelek giymiş, ma-vi meçli saçını da atkuyruğu yapmış. Yakasındaki rozette

Burada çalıştığına göre delirmiş olmalısın ama ateşli bir lezbiyensen şansın var yazıyor.

"Amy..." Elimi başıma götürüyorum. "Bugün uygun bir gün değil..."

"Sen dedin!" Sesi titriyor. "Hallederim dedin. Buraya gelmek için gerçekten çok uğraştım, erkenden kalktım falan. Annemin çok hoşuna gitti. Senin de sevineceğini söyledim."

"Sevindim! Ama her gün dururken bugün..."

"En son öyle demiştin. Öylesine söylemişsin demek ki." Arkasını dönüp atkuyruğunu salıyor. "Boşver. Senin vereceğin aptal işe bayılmıyorum zaten."

"Dikkat dağıtabilir," diyor Fi arkamda zayıf bir sesle. "İyi bir fikir olabilir. Ona güvenebilir miyiz?"

"Bana güvenmek mi?" Amy'nin sesi ilgiyle keskinleşiyor. "Hangi konuda?" Amy gözleri parlayarak yaklaşıyor. "Yoksa bir sırrınız mı var?"

"Tamam," diye ansızın karar değiştiriyorum. "Dinle, Amy." Sesimi alçaltıyorum. "İçeri gelebilirsin ama durum şu. Herkese hafızamı geri kazandığımı söyleyeceğim ve eski halime geri dönmüş gibi yapacağım, bir iş halletmek için. Aslında hafızamı kazanmadım. Çaktın mı?"

Amy gözünü bile kırpmıyor. Beyninin şiddetle çalıştığını görüyorum, her şeyi algılıyor. Küçük kardeşinizin dolandırıcı olmasının bazı olumlu yanları da oluyor böyle.

"Yani, eski Lexi'ymiş gibi yapacaksın?" diyor.

"Evet."

"O zaman daha kötü kalpli bakmalısın."

"Ben de öyle dedim," diye onaylıyor Fi.

"Sanki karşıdaki herkes... solucanmış gibi dur."

"Kesinlikle."

İkisi de o kadar kendinden emin ki içim sızlıyor. "Bir kere bile hoş davrandığım oluyor muydu?" diyorum, hafif sızlanarak.

"Eee... tabii!" diyor Fi, hiç de ikna edici olmayan bir şekilde. "Çok kez. Hadi."

Binanın cam kapılarını iterek açınca en kötü kalpli azarlama tonumu takınıyorum. Fi ve Amy eşliğinde mermerde danışma masasına doğru ilerliyorum. İşte başlıyoruz. Gösteri zamanı.

"Merhaba," diye hırıliyorum Jenny'ye. "Geçici stajyerim, Amy. Ona bir giriş kartı hazırla. Bilgin olsun, tamamen iyileştirdim ve bana gelen e-posta varsa niçin hâlâ gönderilmedi diye merak ediyorum."

"Mükemmel!" diye fısıldıyor Fi yanımda.

"Sana gelen bir şey yok." Jenny, Amy için formu doldururken şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi görünüyor. "Yani... artık her şeyi hatırlıyorsun, öyle mi?"

"Her şeyi. Buraya gel, Fi. Zaten geciktik. Takımla konuşmalıyım. İyice gevşediler."

Asansörlere doğru bir hışımla yürüyorum. Bir saniye sonra arkamda Jenny'nin heyecanlı bir sesle, "Bil bakalım ne oldu? Lexi geri döndü!" diye fısıldadığını duyuyorum. Kafamı çeviriyorum ve evet, çoktan birini aramış bile.

Asansör tınlıyor. Fi, Amy ve ben biniyoruz, kapı kapanır kapanmaz kıkırdıyoruz.

"Çak!" Fi elini kaldırıyor. "Harikaydı!"

8. katta hep birlikte iniyoruz ve doğruca Simon John-son'un odasının önündeki Natasha'nın masasına yollanıyorum, başım dik ve gururlu.

"Merhaba Natasha," diyorum kısaca. "Hafızamın geri geldiği mesajını aldın herhalde? Simon'la en kısa zamanda görüşmeliyim."

"Evet, mesajını aldım." Natasha kafa sallıyor. "Ama maalesef Simon bu sabah dolu..."

"O zaman sıkıştır randevuları! Birini iptal et! Onu görmem şart."

"Tamam!" Natasha aceleyle klavyesinin tuşlarına basıyor. "Sana o zaman saat... on buçukta ayarlayabilirim?"

"Muhteş..." Fi beni dürtüklüyor ve susuyorum. "Tamamdır," diye emrediyorum, ne olur ne olmaz diye Natasha'ya en pis bakışımı da fırlatmaktan geri kalmıyorum. "Yürü, Fi."

Tanrım, şu havlamalar ve azarlamalar amma yorucuymuş. Canım çıkıyor ve daha on dakika olmadı.

"On otuz," diyor Amy tekrar asansöre binince. "Harika. Şimdi nereye?"

"Döşemeler departmanına." Sinirlerim kasılıyor. "Bu oyunu on otuza kadar sürdürmeliyim."

"Bol şans." Fi kısaca omzumu sıkıyor ve asansörün kapıları açılıyor.

Koridorda ana ofise yürürken midem bulanıyor hafiften. *Yapabilirim*, diyorum kendi kendime defalarca. *Kaltak patron olabilirim*. Kapiya ulaşıyorum ve birkaç saniye di-

kiliyorum, önümdeki manzarayı inceliyorum. Sonra nefes alıyorum.

"Evet." Katı, iğneleyici bir sesle konuşuyorum. "İşyerinde *Hello* dergisi okuyoruz, ha?"

Çenesinin altında telefon ahizesiyle *Hello* dergisi sayfalarını çeviren Melanie üstüne kaynar su dökülmüş gibi yerinden fırlıyor ve kıpkırmızı oluyor.

"Ben sadece... Muhasebe'ye bağlamalarını bekliyordum..." Aceleyle *Hello*'yu kapatıyorum.

"Seninle daha sonra davranış hakkında konuşuruz." Odadakilere bakıyorum. "Ve aklıma gelmişken. Ben hepini-ze ayrıntılı harcama raporu yazmanızı söylemedim mi iki ay önce? Hemen görmek istiyorum."

"Unuttun sandık," diyor Carolyn ağzı açık.

"Artık hatırlıyorum." Ona tatlı ama pis bir gülüş fırlatıyorum. "Her şeyi hatırlıyorum. Ve sakın unutmayın, *hepiniz* benden referans alacaksınız."

Esip geçiyorum, neredeyse Byron'u deviriyorum.

"Lexi!" Kahvesini düşürmesine ramak kalıyor. "Ne bok..."

"Byron. Tony Dukes meselesini konuşmalıyız," diyorum gevrekçe. "Hesaplarındaki eksiklikleri nasıl hallettin bilmek istiyorum? Çünkü güvenilirliğinin azaldığının farkındayız. Ekim 2006'daki sıkıntıyı hatırlıyor musun?"

Byron'un ağzı gerizekâli gibi açık duruyor.

"Ayrıca da yıllık strateji toplantısını değerlendirmeliyiz. Geçen seneki rezaletti." Odama giriyorum, sonra arkamı dönüyorum. "Ha, bu arada son ürün toplantımızın notları nerede? Hatırladığım kadarıyla yazıyordun en son."

"Sana... getiririm." Tek kelimeyle şapşallaştı.

Söylediğim her şey, turnayı gözünden vuruyor. Fi tam bir dahi!

"Demek iyileştin?" diyor Byron odanın kapısını açarken. "Geri mi döndün?"

"Ha, evet. Döndüm." Amy'yi içeri sokup kapıyı çarpıyorum. Üçe kadar sayıp kafamı dışarı çıkarıyorum. "Lisa, kahve. Bir tane de geçici stajyerime. Fi, bir dakika gelir misin?"

Fi kapıyı arkasından kapatırken koltuğa çöküyorum, nefes alamıyorum.

"Sen sahnede olmalıymışsın!" diye heyecanlanıyor Fi. "Harikaydı! İşte aynen böyleydin!"

İçim büzüşüyor hâlâ. Onca şeyi söylediğime *inanamıyorum*.

"Evet, şimdi tek yapmamız gereken on buçuğa kadar sabretmek." Fi kol saatine bakıp masama tünüyor. "Saat onu geçiyor."

"Orada gerçek bir kaltaktın," diyor Amy hayran olarak. Rimelini çıkarmış, bir kat daha sürüyor. "Ben de çalışsam böyle olmak isterim."

"O zaman hiç arkadaşın olmaz."

"Arkadaşım olmasını istemiyorum ki." Kafasını geri savuruyor. "Ben para kazanmak istiyorum. Babam hep ne derdi? Derdi ki..."

Birden babamın ne dediğini duymak *istemiyorum*.

"Amy, sonra konuşuruz." Lafını ağzına tıkıyorum. "Babama." Kapı tıklatılıyor ve hepimiz donuyoruz.

"Çabuk!" diyor Fi. "Masana geç. Aksi ve sabırsız ol."

Ofis sandalyeme sendeliyorum, o da karşıma bir sandalye çekiyor.

"Gir," diye sesleniyorum, elimden gelen en önemli ses tonunu toparlayarak. Kapı açılıyor ve Clare elinde bir tepsi kahveyle giriyor. Rahatsız edici bir şekilde kafamla masayı gösteriyorum. "Eee, Fi... senin bu tavırlarından gına geldi!" der gibi yapıyorum Clare kahveleri bırakırken. "Kabul edilemez. Kendini nasıl savunacaksın?"

"Üzgünüm Lexi," diye mırıldanıyor Fi, başını öne eğip. Birden gülme krizi geçirdiğini fark ediyorum.

"Evet, neyse." Yüz ifademi bozmamak için debeleniyorum. "Patron benim. Ve seni bir daha..." Aman tanrım, beynim bomboş. Ne yapsın? "Seni bir daha... masalarda otururken görmeyeceğim!"

Fi'den patlamaya benzer bir homurtu geliyor.

"Affedersin," diyor nefesini tutarak ve gözüne mendil tutuyor.

Clare donakalıyor. "İı... Lexi," diyor, kapıya doğru geri çekilirken. "Lafını bölmek istemem ama Lucinda geldi? Bebeğiyle?"

Lucinda.

Hiçbir şey ifade etmiyor.

Fi dikiliyor, kıkırdaması geçiyor. "Geçen yıl bizle çalışan Lucinda mı yani?" diyor çabucak, bana bakarak. "Bugün geleceğinden haberim yoktu."

"Ona bebeği için bir hediye vereceğiz de, acaba Lexi mi sunmak ister diye düşündük?" Clare kapının arkasını

gösteriyor ve bebek arabasıyla duran, sarışın bir kadının etrafında oluşan kalabalığı fark ediyorum. Kafasını kaldırıp el sallıyor.

"Lexi! Gel, bebeği gör!"

Kahretsin. Bundan kaçış yok. Bebeğe bakmayı reddedemem ya, çok garip kaçır.

"Eh... tamam," diyorum sonunda. "Bir saniyelğine."

"Lucinda bizimle sekiz ay kadar çalıştı," diye çılgınca mırıldanıyor Fi, odadan çıkarken. "Avrupa hesaplarına bakıyordu temelde. Cam kenarında oturuyordu, nane çayı sever..."

"Al." Clare bana saten kurdeleli kocaman bir hediye paketi veriyor. "Bebek yürütecisi."

Ben yaklaşınca diğer herkes geri çekiliyor. Doğrusu, onları suçlayamam.

"Selam Lexi." Lucinda dikkat odağı olmaktan memnun bana bakıyor.

"Merhaba." Beyaz tulum giymiş bebeğe kısaca kafa sallıyorum. "Tebrikler Lucinda. Ve bebek... kız mıydı? Oğlan mı?"

"Adı Marcus!" Lucinda alınıyor. "Daha önce karşılaşmıştın!"

Bir şekilde umursamadan omuz silkiyorum. "Bebeklerle pek aram yoktur."

"Onları yiyor!" diye fısıldıyor biri arkadan.

"Neyse. Departmanımız adına, sana bunu vermek istiyorum." Kutuyu uzatıyorum.

"Konuşma yap!" diyor Clare.

"Gerek yok," diyorum, yasaklayan bir bakışla. "Herkes yerlerine..."

"Evet, var!" diye karşı çıkıyor Debs cesaretleterek. "Lucinda'nın işten ayrılma günü gibi bir şey. Konuşmasız olmaz."

"Konuşma!" diye bağırıyor biri arkadan. "Konuşma yap!" Bir iki kişi masalara vuruyor.

Aman tanrım. Hayır diyemem. Patronlar çalışanlarıyla ilgili konuşma yapar. İşlerinin bir parçasıdır bu.

"Tabii," diyorum ve boğazımı temizliyorum. "Marcus'un doğumundan dolayı hepimiz Lucinda adına çok sevinçliyiz. Ama ekibimizin böyle değerli bir üyesine veda ettiğimiz için üzgünüz."

Byron'un kalabalığa katıldığını ve *Lost* kupasının arkasından beni dikkatle incelediğini fark ediyorum.

"Lucinda her zaman..." Kahvemi yudumlayarak zaman kazanmaya çalışıyorum. "Her zaman... cam kenarındaydı. Naneli çayını içerdi. Avrupa hesaplarını yapardı."

Kafamı kaldırınca Fi'nin arka tarafta çılgınca bir aktivite hareketi yaptığını görüyorum.

"Lucinda'yı hep... bisiklete binme aşkıyla hatırlıyoruz," diyorum emin olamayarak.

"Bisiklet mi?" Lucinda şaşırıyor. "Ata binme demek istedin herhalde?"

"Evet. Kesinlikle. Ata binme," diye üzeltiyorum çabucak. "Ve... Fransız müşterilerimize gösterdiğin çabaları da takdir ediyoruz."

"Ben Fransa'yla iş yapmadım." Lucinda bana gözlerine inanamayarak bakıyor. "Tanrım, ne yaptığının farkında bile değildin ki, değil mi?"

"Lucinda ve bilardo masası hikâyesini anlat!" diye bağı-
yor biri arkadan ve kahkahalar kopuyor.

"Hayır," diye yapıştırıyorum, sinirim bozularak. "İşte...
Lucinda için." Kahve kupamı kaldırıyorum.

"Yoksa hikâyeyi hatırlamıyor musun, Lexi?" Byron'un ka-
ba sesi yükseliyor kenardan. Ona bakıyorum ve birden içim
çekiliyor. Tahmin etti.

"Tabii ki *hatırlıyorum*." En keskin ses tonumu takınıyo-
rum. "Ama şimdi konuyla ilgisiz, aptal hikâyeleri anlatmaya
zaman yok. Herkes işine dönmeli. Masanıza millet."

"Tanrım, ne sert kaltak ya," diye mırıldanıyor Lucinda.
"Eskisinden de fena!"

"Bir dakika!" Memnuniyetsiz homurtunun arasında
Byron'un suratu çıkıyor. "Lucinda'nın diğer hediyesini unut-
tuk! Anne bebek spa hediye çeki." Hiç istifini bozmamış bir
tavırla bana bir kâğıt parçası uzatıyor. "Sadece Lucinda'nın
adının yazılması gerek, Lexi. Departmanın başı olarak senin
yapman uygun olur."

"Tamam." Kalemi alıyorum.

"Soyadını da yazmalısın," diye ekliyor gayet sıradan bir
tavırla, ben kalemin kapağını açarken. Kafamı kaldırıyorum
ve karşımda parlayan gözleri.

Siktir. Durumu çaktı.

"Tabii," diyorum uzatmadan. "Lucinda... bu günlerde
hangi soyadını kullandığını söylesene."

"Her zamankini," diyor, bebeğini sallayarak. "Kızlık so-
yadımı."

"Tamam."

En yavaş hareketlerle noktalı yere 'Lucinda' adını yazı-
yorum.

"Soyadı?" diyor Byron, burguyu çeviren bir işkenceci gi-
bi. Çaresizce Fi'ye bakıyorum, ağzını oynatıyor. Dobson?
Dodgson?

Nefesimi tutarak dikkatlice D harfi çiziyorum. Sonra du-
raklıyorum ve kolumu esnetiyorum. "Bileğimde bir sorun
var da kazadan beri," diyorum ortaya. "Kaslarım bazen...
katlaşıyor..."

"Lexi, kabul et," diyor Byron kafasını iki yana sallayarak.
"Pantomim sona erdi."

"Hiçbir şey sona *ermedi*," diyorum testere gibi. "Bunu
odama götüreceğim..."

"İnanamıyorum ya!" Abartılı jestler yapıyor. "Yani tanrı
aşkına! Sen kimi kandırdığını sanıyorsun ki..."

"Hey!" Amy'nin tiz sesi ofiste yankılanıyor ve herkesin
dikkatini çekiyor. "Bakın! Jude Law! Hem de üstsüz!"

"Jude Law?"

"Nerede?"

Byron'un sesi arada kaynıyor ve bir saniyede herkes
pencereye üşüşüyor. Debs, Carolyn'i itekliyor ve Lucinda
bile bakmak için eğiliyor.

Kardeşimi seviyorum.

"Evet," diyorum işkadını sesimle. "Ben işime dönmeli-
yim. Clare, şunu bitirir misin lütfen?" Çeki ona fırlatıyorum.

"Jude Law işte!" diye ısrar ediyor Amy. "Az önce Sien-
na'yı öptüğünü gördüm! OK! dergisini aramalıyız!"

"Bir bok hatırladığı yok!" diyor Byron öfkeyle, sesini dü-
yurmaya çalışarak. "Hepsi kahrolası bir rol!"

"Simon'la toplantıma yetişmeliyim. Herkes işinin başına."
En iyi korkunç Lexi tavrımla topuğumun üstünde dönüp
Byron bir cevap veremeden hızla ofisi terk ediyorum.

Üst kata çıktığımda Simon Johnson'ın odasının kapısını
kapalı buluyorum ve Natasha bana oturmamı işaret ediyor.
Byron'un yüzleşme denemesinden ötürü hâlâ dizlerim titre-
yerek koltuğa oturuyorum. "İkiniz de mi Simon Johnson'la
görüşeceksiniz?" diyor, şaşırarak Fi'ye bakarken.

"Hayır. Fi sadece..."

'Manevi destek,' diyemiyorum haliyle.

"Lexi bir satış belgesini soruyordu da bana," diyor Fi
düzgünce ve Natasha'ya kaşlarını kaldırıyor. "Cidden eski
haline döndü."

"Anladım." Natasha da kaşlarını kaldırıyor.

Bir saniye sonra telefon çalıyor ve Natasha bir süre din-
liyor. "Tamam, Simon," diyor sonunda. "Söylerim." Ahizeyi
yerine koyup bana dönüyor, "Lexi, Simon içeride Sör David
ve diğer yöneticilerle birlikte."

"Sör David Allbright'la mı?" diye yineliyorum kavrayarak.

Sör David Allbright yönetim kurulu başkanı. Asıl kalan-
tor o, hatta Simon'dan bile büyük ve kelli felli bir adam. Ve
sahiden haşin biri, herkes öyle anlatıyor.

"Tamam." Natasha başıyla onaylıyor. "Simon içeri girme-
ni, aralarına katılmanı ve hepsiyle görüşmeni söylüyor. Beş
dakika içinde. Olur mu?"

Panik duygusu göğsüme minik kramplar sokuyor. Sör
David ve yöneticileri hesaba katmamıştım.

"Tabii! Olur. Imm... Fi, makyajımı tazelemem gerek. Tar-
tışmamıza banyoda devam edelim."

"Peki." Fi şaşırması görünüyor. "Nasıl istersen."

Boş bayanlar tuvaletine giriyorum ve kısa kısa soluyarak
klozetin üstüne oturuyorum. "Yapamam."

"Neyi?"

"Yapamayacağım." Çaresizce dosyama sarılıyorum. "Ap-
talca bir plan yaptık. Sör David Allbright'ı nasıl etkileyece-
ğim? Hayatımda hiç, öyle önemli insanlara sunum yapma-
dım, konuşma becerim de iyi değildir ki..."

"Evet, iyidir!" diye karşı çıkıyor Fi. "Lexi, sen bütün şir-
kete ne sunumlar yaptın. Muhteşemdin."

"Gerçekten mi?" Boş boş bakıyorum.

"Yalan söyleyecek değilim," diyor Fi kararlı bir şekilde.
"Son satış konferansında mükemmeldin. Baş aşağı durarak
yapsan bile başarısın. Sadece inanman lazım."

Birkaç saniye sessiz kalıyorum, kafamda canlandırmaya
çalışıyorum, inanmak *istiyorum*. Fakat beynimde bir aksini
göremiyorum. Hiçbir yerde kayıtlı değil. Sirk trapezinde ya
da buz pateninde üçlü burgu atlayışında mükemmel oldu-
ğumu da söylese, benim için aynı şey.

"Bilmiyorum." Yüzümü ovuşturuyorum, enerjim sönü-
yor. "Belki de ben patron olmak için yaratılmadım. Belki de
kısa yoldan pes etmeliyim."

"Hayır! Sen patronluk için doğmuşsun!"

"Nasıl söyleyebiliyorsun böyle?" Sesim titriyor. "Yöneticiliğe yükseltildiğim zaman o konumla başa çıkamadım! Hepinizi kendimden soyutladım, departmanı iyi idare edemedim... Bok ettim her şeyi. Ve onlar da farkında." Kafamı kapıya doğru kırıyorum. "İşte o yüzden konumumu düşürdüler. Neden zahmet ediyorum ki, bilmiyorum." Kafamı ellerimin arasına gömüyorum.

"Lexi, bir şeyi bok etmedin." Fi hızla sıralıyor, utancından kaba saba konuşmaya başlıyor. "İyi bir patrondun."

"Ya." Kısa bir bakış atıp gözlerimi deviriyorum. "Ay-nen."

"Öyleydin." Yanakları kızarıyor. "Biz... sana adil davranmadık. Bak, sana o kadar gıcık oluyorduk ki sürekli yoluna taş koyuyorduk." Duraksıyor, elindeki tuvalet kağıdını buruyor. "Evet, zaman zaman aşırı sabırsız oluyordun. Ama bazı harika işler de başardın. İnsanları motive etmede iyisin. Herkes canlı ve güçlü hissediyordu. İnsanlar seni etkilemeye çalışıyordu. Sana hayranlık duyuyorlardı."

Sözcüklerini dinledikçe içimdeki gerginliğin yavaşça sıyrıldığını, bir battaniye gibi üstümden kalkıp yere serildiğini duyumsuyorum. Yalnızca duyduklarıma tam olarak güvendiğim söylenemez.

"İyi de beni öyle kaltak gibi gösterdiniz ki. Hepiniz."

"Ara sıra kaltaklık ettiğin oluyordu." Fi kafa sallıyor. "Ama bazen insan mecbur kalıyor." Tereddüt ediyor, tuvalet kağıdını parmaklarının arasına doluyor. "Carolyn öcünü harcamalarıyla alıyordu. Biraz ateşlenmeye ihtiyacı vardı.

Aramızda kalsın," diye de ekliyor sırtarak ve ben de ister istemez gülümsüyorum.

Bayanlar tuvaletinin kapısı açılıyor ve bir temizlikçi elinde paspasla giriyor.

"Bize iki dakika müsaade eder misin?" diyorum, en iyi katı ve benimle tartışma ses tonumla. "Teşekkürler." Kapı gene kapanıyor.

"Mesele şu ki, Lex..." Fi büzülmüş tuvalet kağıdını atıyor. "Seni kıskanıyorduk." Bana açık yüreklilikle bakıyor.

"Kıskanmak mı?"

"Bir an Kırıkdiş'tin. Bir dakika sonra bir baktık, nefes kesici saçlar, dişler, kendi ofisine sahip olmuşsun, güç sende ve bize ne yapacağımızı söylüyorsun."

"Biliyorum." İç geçiriyorum. "Çok... manyakça."

"Manyakça değil." Şaşkınlığım karşısında Fi oturduğum yere geliyor. Çömeliyor ve iki omzumu da elleri arasına alıyor. "Seni terfi ettirmekle doğru karar verdiler. Sen patron olabilirsin, Lexi. Bunu yapabilirsin. *Sıçtığının* Byron'undan bir milyon kez daha iyi yaparsın." Küçümsercesine gözlerini deviriyor.

Bana olan inancı o kadar içime dokunuyor ki bir an konuşamıyorum.

"Ben sadece... sizden biri olmak istiyorum," diyorum nihayet. "Herkes gibi."

"Olacaksın. Öylesin zaten. Ama *birinin* de çıkıp orada durması gerek." Fi topuklarının üstünde oturuyor. "Lexi, ilkokulu hatırlıyor musun? Spor gününde yapılan çuval yarışını?"

"Hatırlatma sakın." Gözlerimi deviriyorum. "Onu da bok ettim. Yüz üstü yere yapıştım."

"Ondan bahsetmiyorum." Fi şevkle kafa sallıyor. "O sırada sen kazanıyordun. Hepimizden açık ara farkla öndeysin. Eğer devam etseydin, geride kalanları beklemeseydin... kazanmış olacaktın." Bana neredeyse hiddetle bakıyor, altı yaşımdan beri tanıdığım o yeşil gözleri çakmak çakmak. "Devam et. Sakın düşünme, arkana bakma."

Kapı tekrar açılıyor ve yerimizden fırlıyoruz.

"Lexi?" Gelen Natasha, beni ve Fi'yi görünce soluk alını kırıyıyor. "Nereye kaybolduğunu merak ettim! Hazır mısın?"

Fi'ye son bir bakış atıp ayaklanıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Evet. Hazırım."

Yapabilirim. Yapabilirim. Simon Johnson'ın odasına girerken sırtım baston yutmuş gibi kasılıyor ve gülüşüm donuyor.

"Lexi." Simon'ın yüzü aydınlanıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Gel, otur."

Herkes gayet rahat. Dört yönetici küçük bir yuvarlak masanın etrafına toplanmış, deri sandalyelerde yayılıyorlar. Kahve kupaları yarılanmış. David Allbright olarak tanıdığım incecik, gri saçlı bir adam solundaki biriyle Provence'ta bir ev hakkında konuşuyor.

"Demek hafızan geri geldi!" Simon bana bir fincan kahve veriyor. "Fevkalade haber, Lexi."

"Evet. Harika bir duygu!"

"Biz de tam 7 Haziran'ın yan etkileri üstünden geçiyorduk." Masaya yayılmış kâğıtları gösteriyor başıyla. "Zamanlanan mükemmel çünkü departmanların birleşmesi konusunda güçlü görüşlerin olduğunu biliyorum. Buradaki herkesi tanıyor musun?" Bir sandalye çekiyor bana ama oturmuyorum.

"İşin aslı..." Ellerim terliyor ve dosyayı sıkıyorum. "İşin aslı, ben sizinle görüşecektim. Hepinizle. Başka bir... konu hakkında."

David Allbright kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne?"

"Döşemeler."

Simon suratını buruşturuyor. Birisi, "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor.

"Lexi." Simon'ın sesi sertleşiyor. "Bunu daha önce tartıştık ya. Yolumuza devam ettik. Zemin döşemeleriyle işimiz yok artık."

"Ama ben bir anlaşma yaptım! Onu anlatmak istiyorum!" Derin bir nefes alıyorum. "Deller'in arşivindeki desenlerin en kıymetli mal varlığı olduğuna inanmışımdır hep. Son birkaç aydır bu mal varlıklarını işe yarar hale getirmenin bir yolunu arıyordum. Şimdi eski desenlerimizden birini kullanmak isteyen bir şirket buldum. Deller'in kârını arttıracak. Departmanın gidişatını değiştirecek!" Elimde olmadan konuşuluyor. "Departmanı motive edebilirim, biliyorum. Bu anlaşma büyük ve heyecan verici bir şeylerin başlangıcı olabilir! Tek ihtiyacımız, ikinci bir şans. Bir şans daha!"

Soluk soluğa susup yüzlerini inceliyorum.

Bir anda anlıyorum. Hiçbir etki yaratamadım. Sör David'in yüzünde sabırsız bir çatık kaşlı ifade mevcut. Simon katil bakışı atıyor. Başka bir adam Blackberry'sine odaklanmış.

"Döşemeler departmanıya ilgili karar alındı sanıyordum," diyor Sör David Allbright, Simon'ı denercesine. "Neden yine gündeme geliyor?"

"Karar verildi, Sör David," diyor Simon çabucak. "Lexi, ne yapıyorsun bilmiyorum..."

"İş yapıyorum!" diye karşı çıkıyorum hüsrarla.

"Genç bayan," diyor Sör David, "iş ileriye dönük bir şeydir. Deller yeni binyılın, ileri teknoloji firması. Çağa ayak uydurmalıyız, eskiye tutunmak olmaz."

"Ben eskiye tutunmuyorum ki!" Bağırmmamak için kendime hâkim oluyorum. "Eski Deller desenleri olağanüstü. Kullanmamak bence suç sayılır!"

"Kocanla mı ilgili?" diyor Simon, ansızın durumu anlamış gibi. "Lexi'nin kocası inşaatçı da," diye açıklıyor diğerlerine, sonra bana dönüyor tekrar. "Lexi, saygı çerçevesinde belirtmek isterim ki birkaç apartman dairesine halı döşemekle departmanını kurtaramazsın."

Adamın teki gülüyor ve bıçak gibi bir öfke sarıyor içimi. Birkaç apartman dairesini döşemek mi? Beni bundan ibaret mi sanıyorlar? Anlaşmanın ne olduğunu bir öğrensinler, o zaman... o zaman...

Kendimi toparlıyorum, anlatmaya hazırlanıyorum; hepsinin beynini uçurmaya hazırım. İçimde şişen zafer baloncucu-

ğunu hissediyorum, hafif zehrini de. Belki de Jon haklıydı, belki bende bir miktar kobralık vardır.

"Gerçekten öğrenmek istiyorsanız..." diye başlıyorum, gözlerimden alev saçarak.

Ve sonra birdenbire karar değiştiriyorum. Cümlelerin ortasında duruyorum, kızgınca düşünüyorum. Geri çekildiğimi hissediyorum, kesici dişlerim eski yerine dönüyor.

Zaman kazanıyorum.

"Demek... kararınız kesin?" diyorum, bu kez daha farklı, kararlı bir ses tonuyla.

"Kararımızı uzun zaman önce verdik," diyor Simon. "Senin de bildiğin üzere."

"Tamam." Muazzam bir hayalkırıklığıyla çöküp tırnağımı yemeye başlıyorum. Sonra birden aklıma gelmiş gibi dikiliyorum. "Eh, madem siz ilgilenmiyorsunuz o zaman desenlerin telif hakkını satın alayım? Ben de özel bir girişim olarak yaparım."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sör David.

"Lexi, lütfen vaktini ve paranı harcama," diyor Simon da. "Burada iyi bir pozisyonun var. Geleceğin açık. Böyle bir harekete hiç gerek yok."

"İstiyorum," diyorum inatla. "Deller halıya gerçekten inanıyorum. Ama hakları hemen almalıyım, anlaşmam için."

Yöneticilerin birbirlerine baktıklarını görüyorum.

"Araba kazasında kafasına darbe aldı da," diye mırıldanıyor Simon hiç tanımadığım bir adama. "O günden beri kendinde değil. Onun için üzülüyor insan, cidden."

"Oylamaya sunalım." Sör David sabırsız elini sallıyor havada.

"Kabul ediyorum." Simon masasına yürüyor, telefonunu kaldırıp bir numarayı tuşluyor. "Ken? Ben Simon Johnson. Çalışanlarımızdan biri eski bir Deller halı deseninin telif hakkı için seni görmeye gelecek. Departmanı kapatıyoruz, biliyorsun ki ama o bazı hakları satın almak istiyor." Bir saniye dinliyor. "Evet, biliyorum. Hayır, şirket değil, bireysel bir girişim. Kâğıt işlerini ve parasını ayarla, olur mu? Teşekkürler Ken."

Telefonu yerine koyuyor, bir kağıda bir isim ve numara karalıyor.

"Ken Allison. Şirket avukatımız. Arayıp randevu al."

"Ve Lexi." Simon duruyor. "Üç aylık izne çıkmanı konuştuğumuzu biliyorum. Ama bence karşılıklı anlaşma sonucu buradaki sözleşmen bitirilmeli."

"Peki." Başımla onaylıyorum. "Anlıyorum... Hoşçakalın. Ve teşekkürler."

Topuğumun üstünde dönüp yürüyorum. Kapıyı açarken Simon'ın konuştukları kulağıma çalınıyor, "Çok ama çok yavaş. O kızda epey potansiyel vardı..."

Her nasılsa hoplayıp zıplamadan odayı terk ediyorum.

3. katta asansörden indiğimde Fi'yi beni beklerken buluyorum, kaşlarını kaldırıyor. "Eee?"

"İşe yaramadı," diye mırıldanıyorum, ana Döşemeler ofisine yürürken. "Ama her şey daha bitmedi."

"İşte orada." Byron biz geçerken odasından çıkıyor. "Mucizevi iyileşen kız."

"Kapa çeneni," diyorum omzumun üstünden.

"Ne yani, hafızanı geri kazandığına inanmamız mı gerekiyor?" İğneleyici ağzını yayararak konuşması peşimi bırakmıyor. "Sahiden de göz açıp kapayıncaya kadar eski haline dönecek misin?"

Arkama dönüp onu boş, şaşkın bakışlarla süzüyorum.

"O kim?" diyorum Fi'ye ve Fi yanılıyor.

"Çok komik," diye yapıştırıyor Byron, yanakları al olarak. "Ama sanma ki..."

"Ah, bırak bu ayakları, Byron ya!" diyorum bıkkınca. "Sıçtuğımın işi *senin* olsun." Ana ofisin kapısına ulaşıyorum ve herkesin dikkatini çekmek için ellerimi çırpıyorum.

"Merhaba," diyorum, millet kafasını kaldırıp bakınca. "Sadece bilmenizi istedim, ben iyileşmedim. Hafızam da geri dönmedi, yalan söyledim. Büyük bir blöf yapmaya kalktım, departmanı kurtarmak içindi. Ama... başaramadım. Gerçekten çok üzgünüm."

Herkes nutku tutulmuş seyrederken ofiste birkaç adım atıyorum, çevremdeki çalışma masalarına, duvarlardaki panolara, bilgisayarlara bakıyorum. Hepsi indirilecek ve dağıtılacak. Atılacak ya da satılacak. Buradaki küçük dünya sona erecek.

"Elimden gelen her şeyi yaptım ama..." Keskince nefes veriyorum. "Her neyse. Diğer haberse, kovuldum. O yüzden Byron, iş sana düştü." Byron'un yüzündeki şok geçiri-

me ifadesini beynime kaydediyorum ve gülmek geliyor içimden. "Ve benden nefret eden, tam anlamıyla çetin ceviz bir kaltak olduğumu düşünenler..." Kendi eksenimde dönüyorum, sessiz yüzleri inceliyorum. "Herkesten özür dilerim. Çok iyi değildim, biliyorum. Fakat elimden geleni yaptım. Sevgiler ve herkese bol şans, millet." Bir elimi havaya kaldırıyorum.

"Sağol Lexi," diyor Melanie, ne yapacağını bilemez bir halde. "Gene de denediğin için sağol."

"Evet... teşekkürler," diye katılıyor konuşmam boyunca gözleri yuvalarından fırlamış bakan Clare de.

Tüm şaşkınlığıma rağmen, biri alkışlamaya başlıyor. Ve sonra birden bütün odada bir alkış kopuyor.

"Kesin şunu." Gözlerim yanmaya başlıyor ve kırıştırıyorum. "Salaklar. Ben bir şey yapmadım. *Başarısız* oldum."

Fi'ye bakıyorum, en güçlü alkışı koparıyor.

"Neyse." Duruşumu korumaya gayret ediyorum. "Dediğim gibi, kovuldum, o yüzden ıslatmak için buradan doğruca bara gidiyorum." Odada gülüşmeler oluyor. "Biliyorum saat daha on bir ama... bana katılmak isteyen var mı?"

Saat üç olduğunda bar faturam üç yüz kafayı geçiyor. Döşemeler departmanı çalışanlarının büyük bir kısmı ofise geri yollandı, huysuz Byron da dahil; habire bara girip girip milleti son dört saat için işinin başına çağırıp durdu.

Hayatımda gittiğim en güzel partilerden biriydi. Amerikan Express kredi kartımı gözlerine sokunca bardakiler bi-

zim için müziği de açtı, sıcak çerez de getirdi; ayrıca Fi bir konuşma yaptı. Amy, *Kim Beş Yüz Milyar İster?*'in karaoke versiyonunu yaptı, sonra reşit olmadığını fark eden personelden biri tarafından dışarı atıldı. (Ona ofise dön, orada buluşuruz dedim ama sanırım Top Shop'a gitti.) Sonra pek tanımadığım iki kız Simon Johnson ve David Allbright'in görücü usulüyle buluşmalarının başarılı bir parodisini yaptı. Anlaşılan Noel partilerinde de yapıyorlarmış ama ben hatırlamıyorum.

Herkes çok eğlendi; hatta, tek kafayı bulmayan bendim. Bulamazdım çünkü saat dört buçukta Ken Allison'la randevum var.

"Evet." Fi içkisini kaldırıyor. "Bize." Bardağını benimki, Debs ve Carolyn'inkiyle tokuşturuyor. Şimdi masada dördümüzüz. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"İşsiz kalmanın şerefine," diyor Debs kasvetle ve saçından bir konfeti parçasını çekiyor. "Seni suçladığımızdan değil, Lexi," diye ekliyor aceleyle.

Şarabımdan bir fırt çekip öne eğiliyorum. "Tamam kızlar. Size bir şey söyleyeceğim. Ama kimseye duyurmamalısınız."

"Neymiş?" Carolyn'ın gözü parlıyor. "Hamile misin yoksa?"

"Hayır, mankafa!" Sesimi alçaltıyorum. "Ben bir anlaşma yaptım. Simon Johnson'a onu anlatmaya çalışıyordum. Bu şirket eski halı desenlerimizi kullanmak istiyor. Çok özel bir edisyonlarında. Deller ismini de kullanacaklar, devasa bir Hİ kampanyası olacak... Nefes keseceğiz! Bütün ayrıntılar ayarlandı, sadece kontratı tamamlamak gerekiyor."

“Harika, Lexi,” diyor Debs emin olamayarak. “Ama kovulduysan nasıl yapacaksın?”

“Yönetim kurulu eski desenlerin telif hakkını satıyor bana, bağımsız bir girişimci olarak. Bir şarkı için! Çok *dargörüşlüler*.” Bir çerez alıyorum, sonra heyecandan yiyemeyip bırakıyorum. “Demek istediğim, harika bir başlangıç olabilir bu! Arşivde öyle çok malzeme var ki. Eğer bu iş büyürse, biz de genişleriz, eski takımdan birilerini daha işe alırsınız... Şirketimizi kurarsınız...”

“İlgilenmediklerine inanmıyorum.” Fi kafasını iki yana sallıyor.

“Halı ve döşemeyi tamamen silmişler artık. Tek ilgilenedikleri, kahrolası ev teknolojisi sistemleri. Ama bize yarar! Demek ki bana bütün desenleri yok pahasına satacaklar. Sonra bütün kâr bana gelecek. Ve... benimle çalışanlara.”

Tek tek yüzlerine bakıyorum, mesajın hedefi vurmasını bekliyorum.

“Biz mi?” diyor Debs, yüzü birden canlanarak. “Seninle çalışmamızı mı istiyorsun?”

“Eğer ilgileniyorsanız tabii,” diyorum biraz aksakça. “Yani, önce bir düşünün, benim fikrim...”

“Ben varım,” diyor Fi doğrudan. Bir paket cips açıp bir avuç dolusunu ağzına atıyor. “İyi de, Lexi, orada ne olduğunu hâlâ anlamıyorum. Anlaşmayı kiminle yaptığını söylediğin zaman da mı heyecanlanmadılar? Kafayı mı yemişler?”

“Anlaşmanın kiminle olduğunu sormadılar bile.” Omuz silkiyorum. “Eric’in projelerinden biri olduğuna kanaat ge-

tirdiler. ‘Bir iki apartman dairesi döşemekle departmanını kurtaramazsın!’” deyip Simon Johnson’ın bilgiçlik taslayışını taklit ediyorum.

“Eee, şirket *kim* peki?” diye soruyor Debs. “Anlaşma kiminle?”

Fi’ye yandan bir bakış atıyorum ve cevap verirken istesem de istemesem de ağzım kulaklarıma varıyor:

“Porsche.”

Yirmi

Işte hepsi bu. Artık Deller halı desenlerinin haklarının resmen sahibiyim. Dün avukatla görüştüm, bu sabah da. Her şey imzalandı, banka hesabına para yattı. Yarın tekrar Jeremy Northpool ile buluşuyorum ve Porsche anlaşmasını imzalıyoruz.

Eve döndüğümde hâlâ güç sarhoşluğu içindeyim. Bütün kızları arayıp gelişmeleri anlatmalıyım. Sonra ofisimizi nereye kuracağımızı düşünmeliyim. Şöyle ucuz ve uygun bir yer bulmalıyız. Balham olabilir.

Ofise sallanan minik ışıklardan da asabiliriz, diye düşünüyorum ani bir ilhamla. Neden olmasın? Ofis bizim ofisimiz. Lavaboya da adamakıllı bir makyaj aynası. Çalışırken arka planda müzik çalsın.

Dairede yürürken Eric'in çalışma odasından sesler duyuyorum. Ben avukatla görüşürken Manchester'dan dönmüş olmalı. Açık kapıdan içeri bakış atınca bir oda dolusu yöneticisinin bir sehpanın etrafını sardığını görüyorum, ortada da boş bir kahvedenlik. Clive orada, İK müdürü, Penny ve rolünü tam kavrayamadığım Steve adında bir herif de.

"Merhaba!" Eric'e gülümsüyorum. "Yolculuk iyi geçti mi?"

"Mükemmel." Başını sallıyor ve sonra şaşkınca kaşlarını çatıyor. "İşte olman gerekmiyor muydu?"

"Ben... sana sonra açıklarım." Milletın yüzüne bakıyorum ve başarılı sabahımın ardından cömertliğim tutuyor. "Size kahve hazırlayayım mı?"

"Gianna yapar, sevgilim," diyor Eric onaylamayarak.

"Önemli değil! Bir işim yok."

Mutfığa yollanıyorum, taze kahve demlerken bir şarkı mırıldanıyor, aynı zamanda Fi, Carolyn ve Debs'e her şeyin yolunda gittiğini anlatan mesajlar çekiyorum. Akşam toplanıp konuşacağız. Bu sabah Carolyn'den bir e-posta aldım bile, ne kadar heyecanlı olduğunu yazmış ve bir yığın yeni fikrini, daha özel anlaşmalar için olası temasları sıralamış. Debs de Hİ'nin başına geçmek için can atıyor.

İyi bir ekip olacağız, biliyorum.

Dolu bir demlikle Eric'in çalışma odasına dönüyorum ve ses çıkarmadan kahveyi koymaya başlıyorum, bir yandan da tartışmayı dinliyorum. Penny elinde bir isim listesi tutuyor, yanlarına da rakamlar karalamış.

"Maalesef bence Sally Hedge zam ya da ikramiyeyi hak etmiyor," diyor, ben ona kahvesini doldururken. "Çok vasa. Teşekkürler, Lexi."

"Ben Sally'yi severim," diyorum. "Annesi son günlerde hastaydı biliyorsunuz?"

"Gerçekten mi?" Penny, 'Öyleyse ne olmuş?' diyen bir ifade yapıyor.

"Lexi ofise geldiğinde bütün sekreterler ve alt kademe-deki çalışanlarla arkadaş olmuştu." Eric ufak bir kahkaha atıyor. "Öyle şeylerde çok iyidir."

"Bahsettiğin 'öyle şeyler' türü bir durum değil!" diye karış çıkıyorum, ses tonu sinirime dokunduğu için. "Onunla sohbet ettim. Gerçekten ilginç biri. Biliyor musunuz, Commonwealth oyunlarında İngiltere jimnastik ekibine giriyor-muş neredeyse? Denge tahtasında ön takla atabiliyor."

Herkes bana bir saniye bomboş bakıyor.

"Her neyse." Penny kağıda geri dönüyor. "Karar verildi, bu seferlik zam ya da ikramiye olmayacak, belki Noel sonrası yeniden gözden geçiririz. Devam edelim, Damien Grenslade..."

Benim işim olmadığını biliyorum. Ama tahammül edemiyorum. Sally'nin ikramiye haberini nasıl da beklediğini hayal edebiliyorum. Hayalkıncılığını da hayal edebiliyorum.

"Affedersiniz!" Kahve demliğini bir rafa pat diye bırakıyorum ve Penny konuşmayı kesiyor. "Affedersiniz ama bir şey söyleyebilir miyim? Mesele şu ki... bir ikramiye şirkete dokunmaz. En temelde sizin için çerez. Ama Sally Hedge için çok

büyük bir şey. Aranızda hiç genç ve parasız olmanın ve mücadeleye etmenin nasıl bir şey olduğunu anımsayan var mı?" Eric'in müdürlerine bakıyorum, hepsi şık, yetişkin aksesuarlarıyla şık, yetişkin giysilerinin içinde. "Çünkü ben hatırlıyorum."

"Lexi, senin yufkayürekli olduğunu biliyoruz." Steven gözlerini deviriyor. "Ama ne öneriyorsun? Hepimiz fakir mi gezelim?"

"Fakir gezin demiyorum!" Sabrımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Sadece merdivenin en alt basamağında olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmamalısınız diyorum. Hepinizden bir ömür uzakta." Elimi havada savuruyorum. "Ama ben öyleydim. Ve sanki altı hafta önceymiş gibi hissediyordum. Ben o kızdım. Param yoktu, ikramiye umuduyla bekliyordum, bir rahata çıkacak mıydım diye merak ediyordum, yağmurun altında dikiliyordum..." Birden biraz fazla duygusallaştığımı fark ediyorum. "Her neyse, size söylüyorum, ikramiyeyi ona verirsiniz çok memnun olacaktı."

Bir duraklama oluyor. Eric'e bakıyorum, yüzünde sabit, canlı bir gülüş kalmış.

"Peki." Penny kaşlarını kaldırıyor. "Şey... Sally Hedge'e sonra döneceğiz." Kağıdı işaretliyor.

"Teşekkürler. Konuşmanızı bölmek istemezdim. Devam edin." Kahve demliğini alıp sessizce odayı terk etmeyi planlarken birinin yerde bıraktığı evrak çantasına takılıp tökezliyorum.

Sally Hedge'e ikramiye verirler ya da vermezler. En azından üstüme düşeni söyledim. Gazeteyi alıp kiralık ofis ilan-

larına bakmaya hazırlanıyorum, o sırada Eric çalışma odasından çıkıyor.

"Ah merhaba," diyorum. "Ara mı verdiniz?"

"Lexi. Bir kelime." Hızla yatak odama giriyor ve kapıyı kapatıyor, yüzünde hâlâ o korkunç tebessüm. "Lütfen bir daha sakın benim işime karışma."

Aman tanrım, ben de sinirlenmiş görüldüğünü *düşünüyordum* zaten.

"Eric, toplantınızı böldüğüm için üzgünüm," diyorum çabucak. "Sadece fikrimi belirttim."

"Fikirlere ihtiyacım yok."

"Tamam da konuşmak *iyi* bir şey değil midir?" diyorum hayretler içinde kalarak. "Aynı görüşte olmasak bile? Yani, ilişkileri yürüten budur! Konuşmak!"

"Katılmıyorum."

Sözcükleri kurşun yağmuru gibi çıkıyor. Yüzünde maske gibi aynı tebessüm duruyor, ne kadar öfkeli olduğunu gizleme çabası içinde. Ve birden sanki gözümün önündeki perde düşüyor. Bu adamı tanımıyorum. Onu sevmiyorum. Burada ne işim var, bilmiyorum.

"Eric, özür dilerim. Ben... bir daha yapmam." Kafamı toplamaya çalışarak pencereye yürüyorum. Sonra arkamı dönüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim, madem konuşma açıldı? Gerçekten, hakikaten ne düşünüyorsun? Bizim hakkımızda? Evliliğimiz hakkında? Her şey hakkında?"

"Bence ilerleme kaydediyoruz." Eric başıyla onaylıyor, ruh hali birden düzeliyor, sanki gündemdeki yeni bir konu-

ya geçmişiz gibi. "Gittikçe daha yakınlaşıyoruz... Bir şeyler hatırlamaya başladın... Evlilik kitapçığından her şeyi öğrendin... Bence hepsi bir araya geliyor. Haberler iyi."

Ne kadar işadamıvari. Her an ne kadar mutlu olduğumuza gösteren bir Powerpoint sunumu yapacakmış gibi. Ne düşündüğümle, fikirlerimle ya da kim olduğumla hiç ilgilenmezken nasıl böyle zannedebilir acaba?

"Eric, üzgünüm." Derin bir nefes çekiyorum ve süet pupa çöküyorum. "Ama sana katılmıyorum. Gittikçe yakınlaştığımıza inanmıyorum gerçekten. Ve... sana itiraf etmem gereken bir şey var. O hatırlama anını uydurdum."

Eric şok içinde bana bakıyor. "Uydurdun mu? Niçin?"

Ya o, ya da çırpılmış krema dağıydı da ondan.

"Sanırım sadece... gerçek olmasını istediğim için," diye düzeltiyorum belli belirsiz. "Fakat hakikat şu ki, hiçbir şey hatırlamadım, tüm bu zaman boyunca. Benim için hâlâ birkaç hafta önce tanıştığım bir adamsın."

Eric yatağa oturuyor ve sessizleşiyoruz. Eric'le benim günümüzde çekilen, siyah beyaz bir fotoğrafı elime alıyorum. Kadehlerimizi tokuşturuyor ve gülüyoruz, dışarıdan bakıldığında neşeliyiz. Ama şimdi yakından inceleyince gözümdeki gerilimi okuyabiliyorum.

Ne kadar süre mutluydum, bilmiyorum. Hata yaptığımı ne zaman çaktım, bilmiyorum.

"Eric, kabul edelim ki yürümüyör." Fotoğrafı başka bir yere koyarak iç geçiriyorum. "İkimiz için de. Ben tanımadığım bir erkekle beraberim. Sen hiçbir şey hatırlamayan bir kadınla berabersin."

“Önemli değil. Yeni bir evlilik inşa ediyoruz. Baştan başlıyoruz!” Vurgulamak için ellerini iki yana savuruyor. Her an tutup da ‘Evlilik-stili yaşamın’ tadını çıkardığımızı ifade edebilir.

“Hayır.” Başımı olumsuz anlamda sallıyorum. “Ve ben daha fazla devam edemeyeceğim.”

“Edebilirsin, sevgilim.” Eric anında ‘kafayı yemiş beyin hastasının ilgili kocası’ moduna geçiyor. “Belki de kendini çok zorladın. Biraz dinlen.”

“Dinlenmeye ihtiyacım yok! *Kendim* olmaya ihtiyacım var!” Hayalkırıklığım fokurdayarak yüzeye çıkmaya başlıyor ve ayaklanıyorum. “Eric, ben evlendiğini sandığın kız değilim. Son üç yıldır kimdim, bilmiyorum ama ben değildim. Ben rengi severim. Dağınıklığı severim. Ben...” Kollarımı açıyorum. “Makarnayı severim! Tüm bu süre boyunca başarıya aç değildim, sadece *açtım*.”

Eric tam anlamıyla afalliyor.

“Hayatım,” diyor dikkatlice. “Senin için bu kadar önemliyse makarna alınız. Gianna’ya söylerim...”

“Mesele sırf makarna değil!” diye bağıyorum. “Eric, anlamıyorsun. Son haftalarda rol yapıyordum. Daha fazla yapamayacağım diyorum.” Dev ekranı gösteriyorum. “Ben bu illeri teknoloji şeylerinden anlamam. Gevşediğimi hissetmiyorum. Doğrusunu istersen ben bir evde yaşamayı yeğlerim.”

“Bir evde mi?” Eric sanki bir grup kurtla yaşamak ve onlardan çocuk yapmak istedim demişim gibi dehşete düşüyor.

“Burası olağanüstü, Eric.” Birden yarattığı şeyi küçümsemişim gibi hissedip üzülüyorum. “Nefes kesici ve gerçekten hayranım buraya. Ama beni tarif etmiyor. Ben bu... çatı-katı stili yaşam için yaratılmamışım.”

Aaaagğh. İnanamıyorum. Hakikaten paralel el hareketini yaptım.

“Ben... çok oldum, Lexi.” Eric gerçekten allak bullak görünüyor. “Öyle hissettiğini hiç bilmiyordum.”

“Fakat en önemlisi, sen beni sevmiyorsun.” Dümdüz gözlerinin içine bakıyorum. “*Beni* değil.”

“Seni seviyorum!” Eric güvenini yeniden kazanıyor. “Sevdiğimi biliyorsun. Yeteneklisin, güzelsin...”

“Beni güzel bulmuyorsun.”

“Buluyorum!” Alınmış gibi görünüyor. “Tabii ki buluyorum!”

“Sen kolajenlerimi güzel buluyorsun,” diye düzeltiyorum onu nazikçe. “Diş kaplamalarımı ve cilalı görünüşümü.”

Eric suskunlaşıyor. Beni inanamayan gözlerle süzdüğünü fark ediyorum. Muhtemelen ona hepsinin doğal olduğunu söylemişimdir.

“Bence buradan taşınmalıyım.” Birkaç adım atıyorum, bakışlarımı haliya dikiyorum. “Üzgünüm ama tüm bunlar... bana çok fazla.”

“Galiba aceleye getirdik,” diyor Eric nihayet. “Belki bir ara vermek iyi bir fikir *olabilir*. Bir iki hafta geçince her şey farklı bir gözle bakarsın, yeniden düşünürüz.”

“Ya.” Kafa sallıyorum. “Belki.”

Bu odada toplanmak çok garip. Benim hayatım değil ki, başka bir kızın hayatı. Mümkün olan en az eşyayı dolapta bulduğum bir Gucci bavula dolduruyorum: biraz iç çamaşır, kotlar, birkaç çift ayakkabı. Bütün şu bej rengi tasarımcı takım elbiseleri üzerinde herhangi bir hak iddia edebileceğimi sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse onları istemiyorum da zaten. İşimi bitirirken odada birinin varlığını hissediyorum, kafamı kaldırıyorum ve Eric orada.

"Dışarı çıkmalıyım," diyor kaskatı bir sesle. "İyi olacak mısın?"

"Evet, merak etme." Kafa sallıyorum. "Taksi tutup Fi'ye gideceğim. İşten erken dönecek." Bavulun fermuarını çekiyorum ve her şeye nokta koyan bu sesle yüzümü buruşturuyorum. "Eric... beni ağırladığın için teşekkürler. Senin için de zor olduğunu biliyorum."

"Seni derinden önemsiyorum. Bunu bilmelisin." Eric'in gözlerinde samimi bir acı var, vicdanım sızlıyor. Ama insan vicdan azabıyla başkasının yanında kalamaz. Ya da sırf hız motoru kullanabiliyor diye. Ayağa kalkıyorum, tutulan sırtımı ovuşturup lekesiz, devasa yatak odasına göz gezdiriyorum. Tasarımcı elinden çıkma, son model yatak. Duvara gömük ekran. Bir milyon kıyafeti saklayan gardrop. Hayatımda asla bu kadar lüks bir yerde yaşamayacağımdan eminim. Delirmiş olmalıyım.

Bakışlarım yatakta gezinirken aklıma bir şey geliyor.

"Eric, uyurken cırlıyor muyum hiç?" diye soruyorum gayet sıradan. "Fark etmiş miydin?"

"Evet, yapıyorsun." Kafa sallıyor. "Doktora bile gittik. Nazal boşluklarını tuzlu suyla yıkamanı tavsiye etti ve sana bir burun klipsi verdi." Çekmecenin tekine yürüyor, açıp içinden iğrenç görünen bir plastik alet çıkarıyor. "Yanında götürmek ister misin?"

"Hayır," diyebiliyorum. "Yine de sağol."

Tamam. Doğru kararı verdim.

Eric burun klipsini yerine koyuyor. Duraksıyor, sonra yaklaşıp bana tuhafça sarılıyor. Kendimi Evlilik Kitapçığı'ndaki maddelere uyuyormuşuz gibi hissediyorum, *Ayrılık (veda sarılması)*.

"Hoşçakal, Eric," diyorum pahalı, parfümlü gömleğine. "Görüşürüz."

Gülünç bir şekilde neredeyse gözlerim doluyor. Eric yüzünden değil... Her şey sona erdiği için. Hayallerimin hayatı, kusursuz hayatım.

Sonunda Eric geri çekiliyor. "Güle güle, Lexi." Odadan çıkıyor ve bir saniye sonra evden gittiğini anlıyorum.

Bir saat sonra gerçekten toplanmayı bitiriyorum. Sonunda bir bavul dolusu La Perla sutyen ve Chanel makyaj malzemesi ve biraz daha vücut ürünü almadan duramıyorum. Ve paltolarla dolu bir üçüncü. Yani, onları kim ister ki? Eric değil. Bir de eski günlerin hatırına Louis Vuitton çantamı tutuyorum.

Gianna'ya veda etmek zordu. Ona sınıksız sarılıyorum, o da İtalyanca bir şeyler mırıldanıp kafamı okşuyor. Sanırım anladı beni.

Ve artık yalnızım. Bavullarımı oturma odasına taşıyıp kol saatime bakıyorum. Taksinin gelmesine birkaç dakika var. Kendimi son derece şık bir butik otelden çıkış yapıyormuş gibi hissediyorum. Kalmak için harika bir yer, hizmetler de çok iyi. Ama hiçbir zaman evim olmadı. Öyleyken bile dev terasa son kez adım attığımda içimde derin bir sancı duyuyorum, akşamüstü güneşinde gözlerimi elimle siper ediyorum. Buraya gelişimi ve cennete düştüğümü hissedişimi hatırlıyorum. Saray gibiydi. Eric de bir Yunan tanrısı. O baş döndürücü, lotoyu kazandım aurasını hâlâ canlandırabilirim.

İç geçirerek topuğumun üstünde dönüyorum ve içeri giriyorum. Galiba bir tepsinin içinde sunulan, mükemmel hayata sahip olmadım her şeye rağmen.

Ki muhtemelen hiçbir zaman da Ghandi değildim.

Teras kapısını kilitlerken evcil hayvanıma veda etmem gerektiği aklıma geliyor. Ekranı açıyorum ve 'Evcil Hayvan Köşesi'ne basıyorum. Yavru kedimi çağırıp bir süre seyrediyorum onu, bir topla oynuyor, çok şirin ve sonsuza dek ayını yaşıta.

"Hoşça kal, Arthur," diyorum. Gerçek olmadığını biliyorum ama yine de o görsel dünyasında hapsediği için onun adına üzülüyorum.

Titan'a da veda etmeliyim belki, haksızlık olmasın. 'Titan' seçeneğine basıyorum ve ekranda altı ayaklı bir örümcek canavar gibi yürüyor.

"Tanrımı!"

Dehşetle geri kaçıyorum ve bir saniye sonra güçlü bir şangırtı duyuyorum. Arkama dönüyorum, sarsıntılar içinde bakıyorum, yerde cam, toprak ve yeşillik yığını görüyorum.

Ah *harika*. Olağanüstü bir iş. Kahrolası şık bitkilerden birini devirdim. Orkideler ya da her neyseler. Kederle yıkıntılara bakarken ekranda parlak yeşille bir mesaj yanıp sönüyor.

Aksaklık. Aksaklık.

Bu mekân bana cidden bir mesaj vermeye çalışıyor. Belki de sonuçta çok akıllıdır.

"Özür dilerim!" diyorum ekrana yüksek sesle. "Bir şeyleri aksattığının farkındayım ama gidiyorum! Artık bana katlanmak zorunda değilsin!"

Mutfaktan bir süpürge alıyorum, pisliği süpürüyorum ve çöpe atıyorum. Sonra bir kâğıt bulup Eric'e not yazıyorum.

Sevgili Eric,

Orkideyi kırdım. Özür dilerim.

Ayrıca, koltuğun kumaşını da yırttım. Faturasını lütfen gönder.

Sevgiler, Lexi.

Tam imzamı atarken kapı çalıyor ve kağıdı yeni cam leopara dayıyorum.

"Kim o?" diyorum megafondan. "En üst kata çıkabilir misiniz?"

Bavullar konusunda yardıma ihtiyacım olabilir. Fi ne diyecek tanrı bilir, ona sadece bir ayakkabı kutusu eşya ala-

çağımı söylemiştim. Apartman boşluğuna çıkıyorum ve asansörün çatı katına çıkışını dinliyorum.

"Merhaba!" diye başlıyorum, kapı açılınca. "Üzgünüm, biraz fazla eşyam..." Ve sonra kalbim duruyor.

Önümde duran taksi şoförü değil.

Jon.

Kot pantolon ve tişört giymiş. Koyu renk saçları yamuk yumuk çıkmış ve yüzü üstüne yatmış gibi buruşuk. Eric'in titiz, Armani takım elbiseli görünüşünün tam zıddı.

"Merhaba," diyorum, birden boğazım kuruyor. "Ne..."

Jon'un yüzü ağırbaşlı; koyu renk gözleri her zamankinden de derin. Birden onunla ilk tanıştığım anı hatırlıyorum, otoparkta, onu tanımadığıma inanamayarak beni incelediği gün.

Şimdi ona muhteşem kocam Eric'i anlattığımda neden o kadar çaresiz baktığını anlıyorum. Birçok şeyi... anlayabiliyorum.

"Seni işyerinden aradım," diyor. "Evde olduğunu söylediler."

"Evet." Kafa sallıyorum. "İşte bir şeyler oldu."

İçim büzülüyor. Gözlerine bakamıyorum. Neden bura da olduğunu bilmiyorum. Bakışlarımı yere dikerek bir adım geriliyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum; nefesi mi tutuyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek, Lexi." Jon derin bir nefes alıyor ve vücudumdaki bütün kaslar kasılıyor. "Senden... özür dilemeliyim. Seni sıkınamalıydım, haksızlık ettim."

Şok geçiriyorum. Beklediğim bu değildi.

"Uzun uzun düşündüm," diye devam ediyor Jon hızla. "Senin için imkânsız bir zaman olduğunu fark ettim. Hiç yardımcı olmadım. Ve... sen haklıydın." Duraklıyor. "Ben senin sevgilin değilim. Yeni tanıştığın bir adamım."

O kadar gerçekçi konuşuyor ki boğazım düğümleniyor.

"Jon, öyle demek istemedim..."

"Biliyorum." Elini havaya kaldırıyor ve kibar bir sesle konuşuyor. "Önemli değil. Ne demek istediğini anlıyorum. Senin için çok zordu." Bir adım atıyor bana doğru, gözleri gözlerini arıyor. "Ve söylemek istediğim... kendini hırpalama, Lexi. Elinden geleni yapıyorsun. Elinden bu kadarı gelir."

"Evet." Sesim dökemediği yaşlarla engelleniyor. "Şey... deniyorum."

Aman tanrım, ağlayacağım. Jon da fark etmiş görünüyor ve beni kendimle bırakmak için geri çekiliyor.

"Anlaşma nasıl gitti?"

"Güzel." Kafa sallıyorum.

"Harika. Senin adına sevindim."

Kapanış cümlesini söylemiş gibi kafa sallıyor, dönüp gitmek üzere. Ve hâlâ haberi yok.

"Eric'ten ayrılıyorum." Bir şeyi salıvermiş gibi söyleyiveriyorum. "Şu anda evi terk ediyorum, bavulumu topladım, taksim geliyor..."

Jon'un tepkisini incelemek istemiyorum ama elimde değil. Ve görüyorum. Umut yüzüne güneş gibi doğuyor. Sonra tekrar batıyor.

“Sevindim...” diyor sonunda, dikkatlice ölçüp biçerek. “Her şeyi baştan düşünmek için zamana ihtiyacın olacak. Bunların hepsi senin için çok yeni sayılır.”

“Hı hı. Jon...” Sesim boğuk. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum ki.

“Boşver.” Kafasını iki yana sallıyor, bir şekilde gülüyor. “Biz zamanımızı kaçırdık.”

“Haksızlık.”

“Hayır.”

Jon’un arkasındaki camdan birden siyah bir taksinin apartman girişine saptığını görüyorum. Jon bakışımı takip ediyor ve elmacık kemiklerinin gölgesinde bir kasvet seziyorum. Ama bana döndüğünde gülümsüyor. “Sana yardım edeyim.”

Bütün bavullar taksiye konduğunda ve sürücüye Fi’nin adresini verdikten sonra Jon’un karşısında duruyorum, göğsüm geriliyor, nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.

“Evet.”

“Evet.” Kısa bir an elime dokunuyor. “Kendine iyi bak.”

“Sen...” Yutkunuyorum. “Sen de.”

Hafiften sendeleyerek bacaklarla taksiye binip kapıyı tutuyorum. Ama tamamen kapatmaya mecalim yok. O berbat klik sesini duymaya gücüm yetmez.

“Jon.” Hâlâ dikildiği yere bakıyorum. “Birlikte... gerçekten uyumlu muyduk?”

“Harikaydık.” Sesi o kadar kısık ve kuru ki duyulmuyor bile; yüzünde sevgisinin ve kederinin gölgesiyle kafa sallıyor. “Gerçekten, gerçekten çok uyumluyduk.”

Şimdiyse yaşlar yanaklarımdan süzülüyor; midem acıyla büzülüyor. Zayıflıyorum. Kapıyı açabilirim, fikrimi değiştirebilirim...

Ama yapamam. Hatırlamadığım bir adamın kollarından kurtulup bir diğerkinkine atılamam.

“Gitmek zorundayım,” diye fısıldıyorum, onu daha fazla görmemek için kafamı çeviriyorum; gözlerimi ovuşturuyorum. “Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım.”

Ağır kapıyı kapatıyorum. Ve taksi yavaşça hareket ediyor.

Yirmi bir

Dünya sonunda çıldırdı. İşte kanıtı. Langridges mağazasında yürürken ve pembe atkıyı açarken gözlerimi ovuşturmak zorundayım. Daha 16 Ekim ama her tarafta simler, ipler sallanıyor. Gösterişli ve adi süs eşyalarıyla kaplı bir Noel ağacı köşede dikili duruyor ve asma katta bir koro ilahiler söylüyor.

Yakında Noel koşturmacasını 1 Ocak'ta başlatacaklar. Ya da fazladan bir 'sezon ortası' Noel'i yapılacak. Ya da hep Noel olacak, yaz tatillerinde bile.

"Calvin Klein özel hediye paketini denemek ister misiniz?" diye ağzını yayıyor; beyazlar giymiş ve sıkıldığı her halden belli bir kız ve beni fısıflamadan onu elimle savuşturuyorum. Gerçi bir kez daha düşündüm de, Debs parfüme bayılır. Belki ona alırım.

"Evet, lütfen," diyorum ve kız şaşkınlıktan düşüp bayılacak gibi oluyor.

"Noel temalı hediye paketi?" Fikrimi değiştirmeyeyim diye tezgahın arkasında uğraşmaya koyuluyor.

"Hediye paketi olsun lütfen," diyorum. "Ama temalı olmasın."

Paketi sarıp sarmalarken ben de arkasındaki aynada kendimi inceliyorum. Saçlarım hâlâ uzun ve ısıtılı, hoş, önceki kadar parlak değil. Üstümde kot pantolon ve yeşil bir hırka, ayaklarımda rahat, süet spor ayakkabılar var. Yüzümde makyajdan eser yok; sol elimde de yüzükten.

Gördüğüm şeyi seviyorum. Hayatımı seviyorum.

Eskisi gibi hayallerimdeki varlığa sahip olmayabilirim. Londra manzaralı, çatı katı refahında yaşayan bir milyoner de olmayabilirim.

Ama Balham da güzel. Daha da güzeli, ofisimin alt katında olması, böylece de dünyanın en kısa yolunu gidiyorum. Belki de o yüzden artık en dar kotuma sığamıyorum. Bir o, bir de her sabah kahvaltıda yediğim üç dilim kızarmış ekmek.

Üç ay geçti ve kurduğumuz iş tüküründe, hatta bazen kendimi çimdikliyorum. Porsche, kontratı hayata geçti ve medyadan çok ilgi gördü. Bir restoran zinciriyle de halı sözleşmesi yaptık ve tam bugün, Fi en sevdiğim Dellar desenini –turuncu dairesi–olani, son moda bir spa merkezine sattı.

İşte bu yüzden burada alışverişteyim. Bence ekipteki herkes bir hediyeyi hak ediyor.

Parfümün parasını ödüyorum, torbamı alıyorum ve mağazada yoluma devam ediyorum. Bir raf dolusu incecik yüksek topuklunun önünden geçerken aklıma Rosalie geliyor ve gülümsüyorum. Eric ile ayrıldığımızı duyar duymaz Rosalie kimsenin tarafını tutmayacağını ilan etti, en yakın arkadaş olduğumu ve bana destek olacağını söyledi.

Beni bir kere ziyarete geldi. Bir saat geç kaldı çünkü yol bilgisayarı nehrin güneyinden gitmiyormuş ve bu yüzden travma yaşamış çünkü sokak serserilerinin kavgasına maruz kalmış. (Birbirine sataşan iki çocuk. Sekiz yaşındalarmış.)

Yine de, her buluşmamızı bir veteriner ziyareti bahanesiyle iptal eden annemden iyiydi. Onu o gün görmeye gittiğimden beri doğru düzgün oturup konuşmadık.

Ama Amy beni sürekli haberdar ediyor. Görünüşe göre, eve gittiğim günün ertesi günü annem kimseye tek kelime etmeden bir dolap dolusu fırfırlı kıyafetini toplayıp yardım kuruluşuna göndermiş. Sonra da kuaföre gitmiş. Artık küt saçlıymış, ona gerçekten çok yakışıyormuş ve birkaç parça modern görünümlü pantolon satın almış. Çürümüş otları temizlemesi ve babamın kaldırım taşlarını kaldırması için parayla bir adam tutmuş.

Kulağa kaydadeğer bir ilerleme değilmiş gibi geliyor, farkındayım. Fakat annemin dünyasında tüm bunlar muazzam adımlar.

Ve pozitif ve muhteşem bir başka gelişme de Amy okulda çok başarılı! Ne yapıp edip İşletme dersinden A derecesi almış, diğer altı dersinin notları da yüksek ve öğretmeni,

ilerlemesinden başı dönmüş vaziyette. Noel tatilinde iş deneyimi için yanımıza çalışmaya gelecek ve iple çekiyorum.

Eric'e gelince... Onu ne zaman düşünsem derin bir nefes veriyorum.

Kendisi hâlâ geçici bir ayrılık dönemi yaşadığımızı zannediyor, her ne kadar avukatına boşanma davası için birkaç kez mesaj atsam da. Evden taşınmamdan bir hafta sonra bana bilgisayardan çıkma bir belge gönderdi: *Lexi ve Eric: Ayrılık Kitapçığı*. Her ay 'kilometre taşı görüşmesi' adı verdiği bir buluşma ayarlamamızı öneriyor. Ama bir tanesine bile katılmadım. Ne bileyim... Şu anda Eric'i göremem.

Ne de kitapçıktaki, *Ayrılık Seksi: Sadakatsizlik, Bireysellik, Yeniden Barışma ve Diğer* başlıklı bölüme bakabilirim.

Diğer mi? Nasıl yani?

Hayır. Sakın düşünme. Mesele şu ki, geçmişe saplanmanın bir anlamı yok. Kara kara düşünmenin bir anlamı yok. Tıpkı Fi'nin dediği gibi, hep ileriye dönmeliyim. Her geçen gün daha iyi beceriyorum. Çoğu kez geçmiş, neredeyse bambaşka bir alanmış da kenarlarından bantlanmış gibi geliyor bana.

Aksesuar reyonunda duruyorum ve Fi'ye mor, komik bir rujan çanta alıyorum. Sonra üst kata çıkıp Carolyn için 70'ler stili bir tişört buluyorum.

"Noel şarabı?" diye teklif ediyor Noel baba şapkalı bir adam ve tepsideki minik bardaklardan bir tane alıyorum. Dolanırken mağazanın yeni yerleşimine alışamadığımı fark ediyorum ve kendimi erkek giyim reyonunda buluyorum.

Olsun; acelem yok. Birkaç dakika oyalanıyorum, sıcak baharatlı şarabı yudumluyorum, ilahileri dinliyorum, peri ışıklarının yanıp sönüşünü izliyorum...

Aman tanrım, beni yakaladılar işte. Noelimsi hisler başlıyor. Tamam, kötüye alamet. Daha ekim ayındayız. Jumbo paketlerde turtalar ve Noel CD'leri satın almaya koyulmadan ve *Oz Büyücüsü* filmi oynayacak mı diye merak etmeden buradan ayrılmalıyım. Boş bardağımı koyacak bir yer arıyorum, tam o sırada capcanlı bir ses beni selamlıyor.

"Yeniden merhaba!"

Ralph Lauren'in erkek reyonunda pastel renk kazakları katlayan, küt sarı saçlı bir kadından geliyor.

"Eee... merhaba," diyorum emin olamayarak. "Tanışıyor muyuz?"

"Ah yo." Gülümsüyor. "Sadece sizi geçen seneden hatırladım."

"Geçen seneden mi?"

"Buraya gelmiştiniz, bir... arkadaşınıza gömlek alıyorsunuz." Elime bakış atıyor. "Noel hediyesi. Hediye paketine sararken uzun uzun konuşmuştuk sizinle. Hiç unutmuyorum."

Görüntüyü hayal etmeye çalışarak ona dümdüz bakıyorum. Ben, burada. Noel alışverişi yaparken. Eski Lexi, muhtemelen bej rengi bir etek ceket takımı içinde, muhtemelen çok acelesi varken; muhtemelen stresle kaşları çatık halde.

"Affedersiniz," diyorum bir süre sonra. "Hafızam berbatır da. Ne dediniz bana?"

"Merak etme!" Şen bir kahkaha atıyor. "Nereden hatırlayayım? Sizi hatırlıyorum sadece çünkü çok..." Kazağı katlar-ken tam ortada duruyor. "Kulağa aptalca gelebilir ama o sırada çok *âşık* görünüyordunuz."

"Doğru." Başımla onaylıyorum. "Doğrudur." Önüme düşen bir saçı arkaya itiyorum, kendi kendime gülümse ve yürüyüp git diyorum. Ufakık bir tesadüf işte. Abartmaya gerek yok. Hadi, gül ve geç.

Fakat orada dururken, arka planda Noel şarkıları ve peri ışıkları ve sarışın kadının teki bana geçen Noel ne yaptığımı anlatırken içime gömdüğüm tüm duygular yüzeye yükseliyor; buhar gibi itişip yukarı ulaşıyorlar. Köşelere yapıştırdığım bandın kenarları kalkıyor; geçmişî yerinde daha fazla zapt edemeyeceğim.

"Size biraz... tuhaf bir soru gibi gelebilir." Nemli üst du-dağımı ovuşturuyorum. "Adını söylemiş miydim acaba?"

"Hayır." Kadın beni meraklı meraklı süzüyor. "Sadece onun sizi hayata döndürdüğünü söylüyordunuz. Ondan önce yaşamıyormuşsunuz. Mutluluktan ayaklarınız yerden kesiliyordu." Kazağı tezgaha koyup bana gerçek bir merakla bakıyor. "*Hatırlamıyor* musunuz yoksa?"

"Hayır."

Bir şey boğazımı sıkıyor. Jon'du.

Çekip gittiğimden beri onu düşünmemek için her tanrının günü kendimi zorladığım Jon.

"Ona ne aldım?"

"Aklımda kaldığı kadarıyla bu gömlekti." Bana uçuk yeşil bir gömlek veriyor ve başka bir müşteriye dönüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gömleği elimde tutup Jon'u içinde hayal etmeye çalışıyorum; onun için bu gömleği seçişimi hayal ediyorum. Anı mutluluğu çağırmaya çalışıyorum. Belki şaraptan; belki de çok uzun bir gün geçirdim. Fakat bu gömleği elimden bırakamıyorum. Yerine koyamıyorum.

"Bunu satın alabilir miyim lütfen?" diyorum kadının işi biter bitmez. "Hediye paketine sarmakla uğraşmayın."

Neyim var, bilmiyorum. Langridges'dan çıkıp bir taksi çevirirken yeşil gömleği battaniye gibi yüzüme yaslayarak duruyorum. Beynim vızıldıyor; dünya geri çekiliyor; sanki nezle falan olmuş gibiyim.

Taksinin biri yanaşiyor ve otomatiğe bağlamış gibi atlıyorum.

"Nereye?" diye soruyor şoför ama onu duymuyorum bile. Jon'u aklımdan çıkaramıyorum. Beynim daha da vızıldıyor; gömleğe sarınıyorum...

Bir şarkı mırıldanıyorum.

Kafam ne yapıyor, farkında değilim. Bilmediğim bir melodiyi mırıldanıyorum. Ve tek bildiğim, Jon olduğu.

Bu melodi Jon. Anlamı Jon. Ondan dolayı bildiğim bir melodi.

Çaresizce gözlerimi kapatıyorum, şarkıyı kovalıyorum, yakalamaya çalışıyorum... Sonra ani bir ışık çakar gibi iniyor beynime.

Bir anı.

Bir anım var. Onunla. Benim. İkimizin birlikte olduğu bir anı. Havada tuz kokusu, çenesindeki kirli sakalların batması, gri bir kazak... Ve melodi. İşte bu. Uçucu bir an, başka bir şey yok.

Ama var işte. Buna *sahibim*.

"Tatlım, nereye?" Şoför arkasını dönüp cam bölmeyi arıyor.

Yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyorum adama. Zihnime başka hiçbir şeyin girmesine izin veremem; bu anıya tutunmalıyım, onu güçlendirmeliyim...

"Tanrı aşkına." Gözlerini deviriyor. "Nereye-gitmek-istiyorsun?"

Gidebileceğim tek bir yer var. Gitmek zorundayım.

"Şeye... şeye... Hammersmith." Adam önüne dönüyor, arabayı vitese takıyor ve gümbürtüyle kalkıyoruz.

Taksi Londra'nın içinde gezinirken baston yutmuş gibi oturuyorum, gerilmişim, elimle emniyet kemerine yapışmışım. Beynim çok değerli bir sıvı içeriyormuş da en ufak bir sarsıntıda dökülebilirmiş gibi hissediyorum. Düşünemem, tüketemem. Konuşamam ya da camdan dışarıya bakamam, beynime başka bir şey girmesine izin veremem. Bu hatıra sarılmak zorundayım. Ona anlatmak zorundayım.

Jon'un sokağına ulaşınca şoföre parasını uzatıyorum ve iniyorum, o anda önce aramam gerektiğini fark ediyorum. Cep telefonumu çıkarıp Jon'u arıyorum. Evde yoksa da, ne-redeyse oraya giderim.

"Lexi?" diye cevaplıyor.

"Buradayım." Nefesim kesiliyor. "Hatırladım."

Sessizlik. Telefon kapanıyor ve içeriden hızlı adım sesle-rini duyabiliyorum. Bir saniye sonra ön kapı açılıyor ve iş-te orada, polo yaka bir tişört ve kot pantolonuyla, ayağın-da eski Converse'leriyle duruyor.

"Bir şey hatırladım," diye yumurtluyorum, Jon bir şey söyleyemedi. "Bir melodi hatırladım. Ne olduğunu bilmi-yorum ama seninleyken duyduğumu biliyorum, sahilde. Bir kere oraya gitmiş olmalıyız. Dinle!" Melodiyi mırıldanmaya başlıyorum umutla. "Hatırlıyor musun?"

"Lexi..." Elini saçlarında gezdiliyor. "Neden söz ediyor-sun? Niye elinde gömlek taşıyorsun?" Gömleğe bir kez da-ha odaklanıyor. "Benim mi bu?"

"Seninle sahildeyken duydum! Eminim." Saçma sapan zırladığımın farkındayım ama elimde değil ki. "Tuzlu ha-vayı ve çenende kısa sakalların çıktığını hatırlıyorum ve şöyleydi..." Tekrar mırıldanmaya başlıyorum ama gittikçe doğru yoldan saptığımı, notaları karıştırdığımı fark ediy-o-rum. Sonunda pes edip beklentiyle duruyorum; Jon'un yü-zü büzüşmüş, şaşkın.

"Hatırlamıyorum," diyor.

"Sen hatırlamıyorsun?" İnanamayarak bakakalıyorum. "Sen hatırlamıyorsun? Hadi ama! Eskiysi düşün! Hava soğuk-

tu ama sen sıcaktın, tıraş olmamıştın... Üstünde gri bir ka-zak vardı..."

Birden yüzü değişiyor. "Aman tanrım. Whitstable'a gitti-gimiz zaman. Onu mu hatırlıyorsun?"

"Bilmem!" diyorum, ellerimi iki yana açarak. "Belki."

"Günübirlik Whitstable'a gitmiştik." Kafa sallıyor. "Sahi-le. Buz gibiydi ve battaniyeye sarınmıştık, yanımızda radyo vardı... Melodiyi bir daha mırıldan bakayım?"

Tamam, melodi kısmını hiç açmamalıydım. Berbat bir şarkıcıyım. Azimle yeniden mırıldanıyorum. Şu anda ne söylediğimi tanrı biliyor...

"Bekle. Her yerde çalan şarkı mı bu? *Bad Day*." O da mırıldanmaya başlıyor ve sanki bir hayal gerçek oluyor.

"Evet!" diyorum hevesle. "İşte o! O melodi!"

Uzun bir sessizlik oluyor ve Jon yüzünü ovuşturuyor, afalliyor adeta. "Yani tüm hatırladığın bu. Bir melodi."

Böyle diyerek Londra'dan kalkıp koşu koşu buraya geli-şimi aptalca göstermiş oluyor işte. Ve ansızın soğuk gerçek-lik sabun köpüğü halime dank ediyor. Artık ilgilenmiyor, hayatına devam etti. Yeni bir kız arkadaşı bile vardır.

"Evet." Boğazımı temizliyorum, umarsız durmaya çalışı-yorum başarısızca. "Hepsi bu. Sadece bir şey hatırladığımı haber vermek istedim. Öylesine işte. Eee... şimdi... neyse. Görüştüğümüze sevindim. Hoşçakal."

Beceriksiz ellerle alışveriş torbalarımı alıyorum. Ayrılmak için dönerken yanaklarım sefilce pembeleşiyor. Çok utanç verici. Buradan kaçmalıyım, en kısa zamanda. Ne düşünüyordum bilmiyorum...

"Yeterli mi?"

Jon'un sesi beni şaşıyor. Arkamı dönüyorum, merdivenlerin yarısını inmiş, yüzü umutla aydınlanmış. Ve onu görünce tüm o maskem düşüyor. Son üç ay düşüyor. Tekrar biziz.

"Ben... bilmiyorum," diyebiliyorum sonunda. "Öyle mi?"

"Sen karar ver. Bir hatıra ihtiyacım var dedin. Bizi bir birimize... bağlayan bir ipliği." Bana doğru bir adım daha atıyor. "Şimdiyse bir tane var."

"Eğer varsa da dünyanın en ince ipliği. Bir melodi." Kahkaha olması gereken bir ses çıkarıyorum. "Adeta... adeta örümcek ağı inceliğinde."

"Eh o zaman, tutun ona." Koyu gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan merdivenlerin kalanını da iniyor, koşmaya başlıyor. "Tutun, Lexi. Sakın elinden kaçırma." Bana ulaşım sınıksız doluyor kollarını.

"Kaçırmam," diye fısıldayıp ona sarılıyorum. Onu bir daha hiç bırakmak istemiyorum. Kollarımdan. Ellerimden.

Sonunda yeniden dünyaya döndüğümde yan kapıdaki üç çocuğun bana baktığını fark ediyorum.

"Ooo," diyor bir tanesi. "Sek-siii."

Bir kahkaha patlatıyorum, her ne kadar gözlerim yaşlardan parlamış olsa da.

"Evet," diye Jon'a kafa sallıyorum. "Seksi."

"Seksi." O da bana kafa sallıyor, elleri belimde dolaşiyor; başparmağı nazikçe kalça kemiklerimi kavlıyor, sanki oraya aitler.

"Hey Jon." Ani bir ilham gelmiş gibi elimi ağzıma götürüyorum. "Bil bakalım ne var? Birden bir şey daha hatırladım."

"Ne?" Yüzünde ışıklar yanıyor. "Ne hatırlıyorsun?"

"Evine girdiğimi hatırlıyorum... Telefonların fişini çekiyoruz... Ve 24 saat boyunca hayatımın en güzel seksini yapıyoruz," diyorum ciddiyetle. "Kesin tarihi bile aklımda."

"Gerçekten mi?" Jon gülüyor ama biraz şaşkın da. "Neymiş?"

"16 Ekim 2007. Yaklaşık..." Kol saatime bakıyorum. "4.57'de."

"Haaa." Jon da anlayınca yüzü değişiyor. "Tabii ya. Evet, ben de hatırlıyorum. Bayağı manyaktı, değil mi?" Parmağını sırtımdan aşağı indiriyor ve lezzetli bir beklentiyle titriyorum. "Sadece ben, tamı tamına 48 saat diye hatırlıyorum. 24 değil."

"Haklısın." Dilimi cıklatıyorum yapmacık bir onaylama işiyle. "Nasıl unutturum?"

"Hadi gel." Çocukların bağırış çağırışları arasında Jon beni merdivenlere götürüyor ve elimi sınıksız tutuyor.

"Bu arada," diyorum, Jon kapıyı bir tekmeyle arkamızdan kapatırken. "2004 yılından beri iyi bir seks yapmadım. Bilgin olsun."

Jon kahkaha atıyor. Tek bir hareketle polo yaka tişörtünü sıyrıyor ve anında şehvet seviyem atıyor. Ben hatırlamasam da vücudum çok iyi hatırlıyor.

"Bu meydan okumayı kabul ediyorum." Yanıma geliyor, yüzümü iki elinin arasına alıyor ve bir saniye yüzümü sey-

rediyor, sessiz ve gayeli bakıyor, ta ki içgüdülerim istekle perçinlenene kadar. "Anlatsana peki... 48 saat bittikten sonra ne oldu?"

Daha fazla duramayacağım. Yüzünü kendime çekip öpmek zorundayım. Ve bu seferkini hiç unutmayacağım; bu seferkini sonsuza dek saklayacağım.

"Sonra söylerim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım Jon'un ateşli, pürüzsüz teninde. "Hatırlayınca anlatırım."